

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

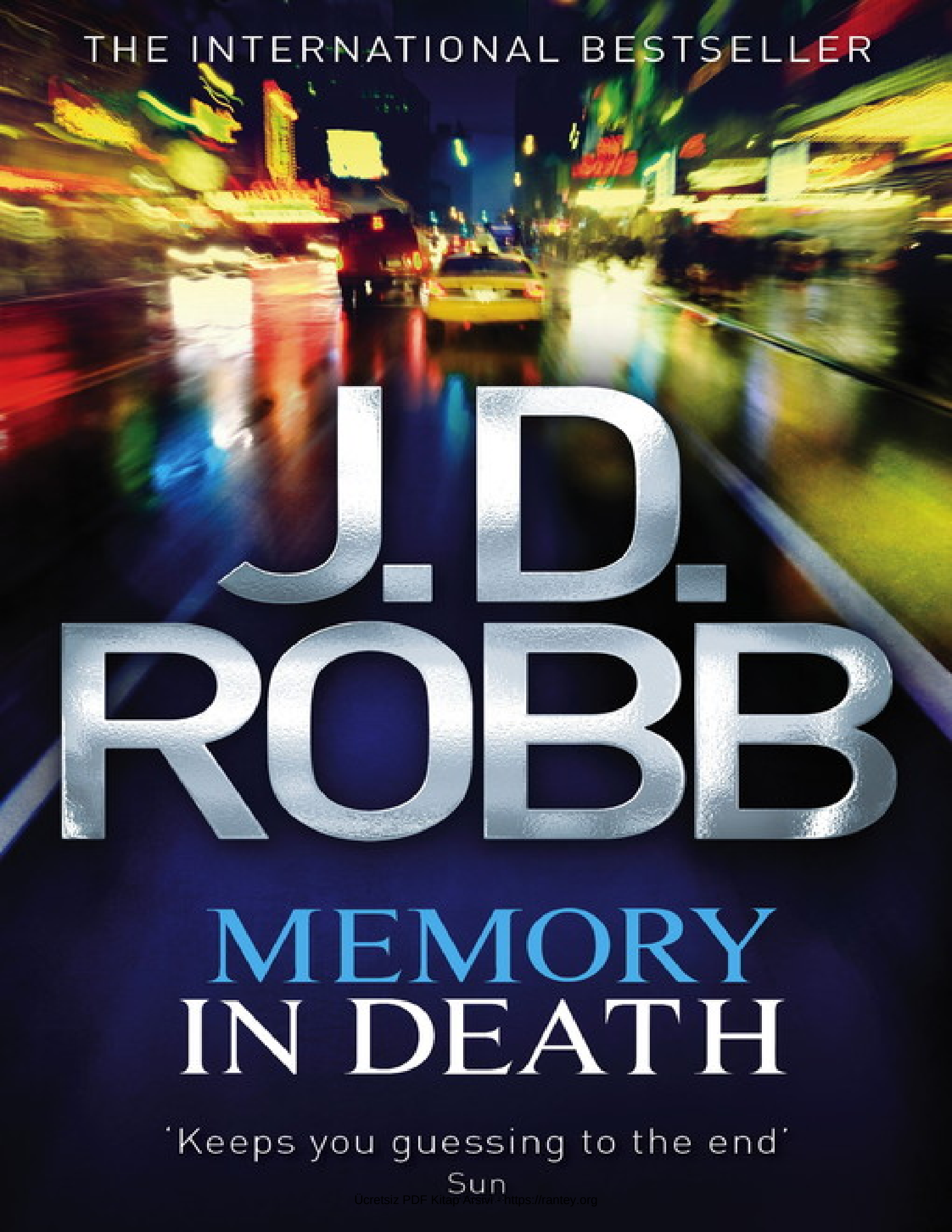
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

J.D. ROBB

MEMORY IN DEATH

'Keeps you guessing to the end'

Sun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ölümdeki Hafıza

Bir G. P. Putnam's Sons Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Telif Hakkı © 2006 Nora Roberts

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı izin alınmadan teksir veya başka bir yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın elektronik kopyalarının yapılması veya dağıtılması telif hakkı ihlali teşkil eder ve ihlali yapan kişiyi cezai ve hukuki sorumluluğa maruz bırakabilir.

Bilgi için adres:

Berkley Publishing Group, Penguin Putnam Inc. şirketinin bir bölümü, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi

<http://www.penguinputnam.com>

ISBN: 978-1-1012-0548-8

A G. P. PUTNAM'S SONS BOOK®

G. P. Putnam's Sons Kitapları ilk olarak Penguin Putnam Inc. şirketinin bir üyesi olan G. P. Putnam's Sons Yayın Grubu tarafından yayınlanmıştır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

G. P. PUTNAM'S SONS ve "P" tasarımı Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

Elektronik baskı: Ocak, 2006

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Kıyamet
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil Ölümde
Komplo Ölümde
Sadakat Ölümde
Tanık Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyon
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken

NORA ROBERTS TARAFINDAN YAZILAN BAŞLIKLAR

Dürüst
Yanılsamalar
Özel Skandallar
Gizli
Zenginlikler
Gerçek İhanetler
Montana
Gökyüzü Ateşte

Doğanlar

Buzda
Doğmak
Utançta
Doğmak
Hayal Kurmaya
Cesaret Etmek
Hayali Tutmak
Hayali Bulmak
Sığınak Homeport
Deniz Süpürgesi
Rising Tides
Inner Harbor
The Reef
River's End
Carolina Moon
Güneşin
Mücevherleri Ayın
Gözyaşları Denizin
Kalbi Villa
Kalpten Midnight
Bayou Havada
Dans Cennet ve
Dünya Ateşle
Yüzleş Üç Kader
Chesapeake Mavisi
Birthright
Işığın Anahtarı
Bilginin Anahtarı
Cesaretin
Anahtarı Kuzey
Işıkları Mavi
Dahlia

Siyah Gül

Kırmızı

Zambak

Mavi

Duman

NORA ROBERTS VE J. D. ROBB TARAFINDAN

Hatırla Ne Zaman

İçindekiler

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>

Bir ayakkabının içinde yaşayan yaşlı bir kadın
varmış, o kadar çok çocuğu varmış ki ne yapacağını
bilemezmiş;

Onlara ekmeksiz et suyu verdi; hepsini güzelce
kırbaçladı ve yatağa yatırdı.

-HEMŞİRELİK RİTİMİ

Hafıza, beynin koruyucusu.

-WILLIAM SHAKESPEARE

1

ÖLÜM TATİL YAPMIYORDU. NEW YORK belki de 2059'un Aralık ayında ısıltısı ve ihtişamıyla süslenmiş, cılgınca şenlenmişti ama Noel Baba ölmüştü. Ve birkaç elfi de pek iyi görünmüyordu.

Teğmen Eve Dallas, Times Meydanı'nın cılgınlığı etrafında çığlıklar atarken kaldırımında durdu ve Aziz Nick'ten geriye kalanları inceledi. Kırmızı takım elbiseli şişman bir adamın onları uykularında öldürmek yerine bacadan girip hediye getireceğine inanacak kadar genç olan birkaç çocuk, kulak zarlarını patlatacak desibelde çığlıklar atıyordu. Onlardan kim sorumluysa neden onları uzaklaştırmadığını merak etti.

Onun işi değil, diye düşündü. Tanrı'ya şükür. Ayaklarının dibindeki kanlı pisliği tercih etti.

Yukarı baktı, çok yukarı. Broadway View Oteli'nin otuz altıncı katından aşağı düşmüş. Olay yerindeki ilk polis memuru öyle rapor etmişti. "Ho, ho, ho" diye bağıırıyordu - tanıklara göre- ta ki patlayana ve bitmek bilmeyen partide dolaşan talihsiz bir orospu çocuğunu indirene kadar.

Parçalanmış iki bedeni ayırma işinin tatsız bir iş olacağını tahmin ediyordu.

Diğer iki kurban hafif yaralarla kurtulmuştu; biri ağaç gibi yere düşmüş ve üzerine sıçrayan kan, irin ve beyin parçalarının yarattığı şokla başını kaldırıma çarpmıştı. Dallas onları şimdilik tıbbi teknisyenlere bırakacak ve daha akli başında olduklarını umduğu zaman ifadelerini alacaktı.

Burada ne olduğunu zaten biliyordu. Noel Baba'nın küçük yardımcılarının cam gibi gözlerinde bunu görebiliyordu.

Soğuk havada dalgalanan çizme boyunda siyah deri paltosuyla onlara doğru ilerledi. Saçları kısa ve kahverengiydi, zayıf bir yüzü çevreliyordu. Gözleri yıllanmış viski rengindeydi ve tıpkı geri kalanı gibi uzundu. Ve geri kalanı gibi, hepsi de polisti.

"Noel Baba konserindeki adam senin arkadaşın mı?" "Oh, adamım. Tubbs. Oh, adamım."

Biri siyah, biri beyazdı ama şu anda ikisi de belli belirsiz yeşildi. Onları pek suçlayamadı. Yirmili yaşların sonlarında olduklarını tahmin ediyordu ve lüks parti kıyafetleri, muhtemelen tatil partisi kabaca yarıda kesilen firmanın alt düzey yöneticileri olduklarını gösteriyordu.

"İkinizin de ifadelerinizi vermek üzere şehir merkezine götürülmenizi ayarlayacağım. Yasadışı testleri gönüllü olarak kabul etmenizi istiyorum. Eğer kabul etmezseniz ..." Bir süre bekledi, ince ince gülümsedi. "Bunu zor yoldan yapacağız."

"Oh, adamım, oh, kahretsin. Tubbs. O öldü. Öldü, değil mi?" Eve, "Bu resmi," dedi ve ona işaret etmek için döndü Ortak.

Dedektif Peabody, koyu renk saçları spor dalgalar halinde dağılmıştı, çömeldiği yerden doğruldu ve vücut parçalarının birbirine karıştığı yere geldi. Eve onun da hafiften yeşil olduğunu fark etti ama sabit duruyordu.

"İki kurbanın da kimliğini buldum," diye açıkladı. "Noel Baba'nın Lawrence'ı, Max, yirmi sekiz yaşında, Midtown adresinde. Düşen Jacobs'ı kıran adam Leo, otuz üç yaşında. Queens."

"Bu ikisinin nezarete alınmasını ayarlayacağım, yasadışı olup olmadıklarına dair bir test yaptıracağım ve burada işimiz bittiğinde ifadelerini alacağım. Sanırım yukarı çıkıp olay yerine bakmak ve diğer tanıklarla konuşmak istiyorsunuz."

"I. . ."

"Bu sefer birincil sensin."

"Doğru." Peabody derin bir nefes aldı. "Onlarla hiç konuştun mu?"

"Bunu sana bırakıyorum. Onları burada dürtmek ister misin?"

"Şey ..." Peabody Eve'in yüzüne baktı, belli ki doğru cevabı arıyordu. Eve ona bu cevabı vermedi. "Oldukça sarsılmış durumdalar ve burası tam bir kaos ortamı ama Onlar sakinleşip başlarının ne kadar büyük bir belaya girebileceğini düşünmeye başlamadan önce burada ve şimdi onlardan daha fazla şey öğrenebiliriz."

"Hangisini istiyorsun?" "Um.

Siyah adamı alacağım."

Eve başını salladı ve geri döndü. "Sen." İşaret etti. "Adın ne?" "Steiner. Ron Steiner."

"Biraz yürüyeceğiz, Bay Steiner." "Kendimi hasta hissediyorum."

"Eminim." Ona ayağa kalkmasını işaret etti, koluna girdi ve birkaç adım uzaklaştı. "Sen ve Tubbs birlikte mi çalıştınız?"

"Evet, evet. Evet. Tyro İletişim. Tyro İletişim. Birlikte takıldık." "Büyük adam, ha?"

"Kim, Tubbs mı? Evet, evet." Steiner alnındaki teri sildi. "Sanırım iki elli civarında geldi. Biz de parti için Noel Baba kıyafeti kiralamasının şaka olacağını düşündük."

"Tubbs'ın bugün çuvalında ne tür oyuncaklar ve güzellikler vardı Ron?"

"Oh, adamım." Elleriyle yüzünü kapattı. "Oh, Tanrım."

"Henüz kayda geçmedik Ron. Olacağız, ama şimdi bana neler olduğunu anlat. Arkadaşın öldü, kaldırımda yürüyen zavallı bir ahmak da öyle."

Ellerinin arasından konuştu. "Patronlar ofis partisi için bu öğle yemeği büfesini ayarladılar. "Patronlar ofis partisi için

Biraz bira, biliyor musun?" Ron iki kez sertçe titredi, sonra kollarını iki yanına indirdi. "Sonra birkaçımız bir araya geldik ve süiti bütün gün kiralamak için bir havuz oluşturduk. Rütbeliler gittikten sonra içkileri ve eğlence kimyasallarını getirdik. Tabiri caizse."

"Ne gibi?"

Yutkundu, sonra nihayet onun gözleriyle buluştu. "Bilirsiniz, biraz Exotica, biraz Push ve Jazz."

"Zeus mu?"

"Ben bununla uğraşmam. Teste gireceğim, göreceksin. Tek yaptığım birkaç kadeh Jazz içmektir." Eve hiçbir şey söylemeyip sadece gözlerinin içine baktığında, gözleri doldu. "O asla ağır şeyler kullanmazdı. Tubbs değil, dostum, yemin ederim. Biliyordum. Ama sanırım bugün biraz içmiş, belki de Push'un bir kısmına katmış ya da birileri katmış. Pislik herif," dedi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Kafası iyiydi, bunu söyleyebilirim. Ama dostum, bu bir partiydi. Sadece eğleniyorduk. İnsanlar gülüyor ve dans ediyordu. Sonra Tubbs, pencereyi açtı."

Elleri artık her yerdeydi. Yüzü, boğazı, saçları. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Dumanlı olduğu içindir diye düşündüm. Sonra bir baktım, yukarı tırmanıyor, yüzünde kocaman, aptal bir sırıtış var. "Herkes mutlu Noeller ve iyi geceler" diye bağırdı. Sonra da aşağıya daldı. Kafa üstü. Tanrım, bir anda yok oldu.

Kimse onu yakalamayı düşünmedi bile. Her şey çok hızlı oldu, çok hızlı. İnsanlar çılgılık atmaya ve koşmaya başladı, ben de pencereye koşup baktım."

Elleriyle yüzünü sildi, tekrar ürperdi. "Birine dokuz-bir-bir'i araması için bağırdım ve Ben'le birlikte aşağı koştuk. Nedenini bilmiyorum. Biz onun arkadaşydık ve aşağı koştuk."

"Malı nereden bulmuş Ron?"

"Dostum, bu çok boktan." Uzaklara, başının üzerinden sokağa doğru baktı. Eve, ispiyonlamakla ayakta durmak arasındaki standart küçük savaşı biliyordu.

"Zero'dan almış olmalı. Bir parti paketi alabilmek için birkaçımız para topladık. Ağır bir şey değil, yemin ederim."

"Zero nerede çalışıyor?"

"Broadway ve Yirmi Dokuzuncu'da bir veri kulübü işletiyor. Zero's. Tezgahın altında keyif verici satıyor. Tubbs, adamım, zararsızdı. Sadece büyük aptal bir adamdı."

Eve parti merkezine girdiğinde koca aptal adam ve üzerine düştüğü zavallı ahmak kaldırımından kazınıyordu. Beklediği gibi görünüyordu: terk edilmiş giysiler, dökülmüş içkiler ve yere düşmüş yiyeceklerden oluşan iğrenç bir karmaşa. Duman, kustumuk ve seks kokusu hâlâ etrafa yayıldığı için pencerenin açık kalması büyük şanstı.

Tavşan gibi kaçmayan tanıklar bitişik odalarda ifade verdikten sonra serbest bırakıldılar.

"Sen ne düşünüyorsun?" Eve, halının üzerine saçılmış tabak ve bardaklardan oluşan mayın tarlasını geçerken Peabody'ye sordu.

"Tubbs'ın Noel'de eve gelemeyecek olması dışında mı? Zavallı aptal, muhtemelen Rudolph'un diğer ren geyikleri ve kızakla birlikte dışarıda gezindiğini düşünerek kendini heyecanlandırdı. Bir düzineden fazla tanığın gözleri önünde atladı.

Aşırı Aptallıkla Ölüm."

Eve hiçbir şey söylemeyip sadece açık pencereden dışarı bakmaya devam edince, Peabody yerde bulduğu hapları paketlemeyi bıraktı. "Bir tane daha var mı?"

"Kimse onu zorlamadı ama aşırı derecede aptallaşmasına yardım etti." Dalgın bir şekilde, iyileşmekte olan bir yaradan dolayı ara sıra hala biraz ağrıyan kalçasını ovuşturdu. "Toksikoloji ekranında mutluluk hapları ya da ona üç saatlik odunsu etkisini verecek bir şey dışında bir şey olacak."

"İfadelerde adama karşı bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yok. O sadece bir ahmaktı. Ve kaçakları getiren de oydu."

"Bu doğru."

"İtıcının peşinden mi gitmek istiyorsun?"

"Onu kaçakçılar öldürdü. Silahı onlara satan adamın elindeydi." Kendini kalçasını ovarken yakaladı, durdu ve arkasını döndü. "Tanıklardan bu adamın kaçakçılık alışkanlığıyla ilgili ne öğrendiniz?"

"Aslında bir tane bile yoktu. Sadece ara sıra partilerde biraz oynardı." Peabody bir an durakladı. "Torbacıların işlerini artırma yollarından biri de anlaşılmayı burada ve orada renklendirmektir. Tamam. Bakalım Illegals'ta bu Zero ile ilgili bir şey var mı, sonra gidip onunla konuşacağız."

Gösteriyi Peabody'nin yönetmesine izin verdi ve zamanını en yakın akrabasıyla ilgili verileri toplamakla

geçirdi. Tubbs'ın eşi ya da birlikte yaşadığı biri yoktu ama Brooklyn'de yaşayan bir annesi vardı. Jacobs'ın bir karısı ve bir çocuğu vardı. Her iki kurbanın da hayatıyla ilgili herhangi bir soruşturma gerekmeyeceği için, departmandaki bir yas danışmanı ile temasa geçti. En yakın akrabayı bilgilendirmek her zaman zor olmuştur ama tatiller bu zorluğu daha da arttırdı.

Kaldırımı döndüğünde polis barikatlarına, arkalarındaki kalabalığa ve kaldırımında bıraktıkları çirkin izlere baktı. Bu aptalca ve kötü bir şanstı ve göz ardı edilemeyecek kadar çok maskaralık unsuru barındırıyordu.

Ama o sabah hayatta olan iki adam şimdi torbalar içinde morga doğru gidiyorlardı.

"Hey, bayan! Hey, bayan! Hey, bayan!"

Üçüncü aramada Eve etrafına baktı ve polis hattının altından geçen çocuğu gördü. Neredeyse kendisi kadar büyük, hırpalanmış bir bavul taşıyordu.

"Benimle mi konuşuyorsun? Bir hanımefendiye benziyor muyum?"

"İyi malım var." Kız şaşkınlıktan çok etkilenmiş bir halde onu izlerken, adam çantanın mandalını çevirdi. Altından üç ayaklı bir sehpa fırladı ve çanta katlanıp içi kumaş ve eşarp dolu bir masaya dönüştü. "İyi mal. Yüzde yüz kaşmir."

Çocuğun koyu kahve rengine bir teni ve imkânsız yeşil gözleri vardı. Sırtında bir kayışa asılı bir hava tahtası vardı ve tahta alevleri simüle etmek için sıcak kırmızılar, sarılar ve turuncularla boyanmıştı.

Ona sırtıırken bile çevik parmakları çeşitli eşarpları çekiştiriyordu. "Sizin için güzel bir renk, hanımefendi."

"Tanrım, evlat, ben bir polisim." "Polisler iyi şeyler bilir."

Onlara doğru gelen bir üniformalıya el salladı. "Burada uğraşmam gereken birkaç ölü adam var."

"Şimdi gittiler."

"Sıçrayanı gördün mü?"

"Hayır." Belirgin bir tiksintiyle başını salladı. "Kaçırdım ama duydum. Biri gidip pencereden atladığında iyi bir kalabalık oluyor, ben de kenara çekip geldim. İyi iş yapıyor. Şu kırmızı olana ne dersin? O belalı ceketle iyi görünüyor."

Onun cesaretini takdir etmek zorundaydı ama yüzünü sert tuttu. "Belalı bir palto giyiyorum çünkü ben bir belalıyım ve eğer bunlar kaşmirse, tüm sandığını yerim."

"Etikette kaşmir yazıyor; önemli olan da bu." Tekrar gülümsedi, muzipçe. "Bu kırmızının içinde iyi görünürsün. Sana iyi bir anlaşıma yaparım."

Başını salladı ama gözüne siyah ve yeşil kareli bir elbise çarptı. Bunu giyecek birini tanıyordu. Muhtemelen. "Ne kadar?" Kareli eşarbyı eline aldı ve tahmin ettiğinden daha yumuşak buldu.

"Yetmiş beş. Çok ucuz."

Tekrar bıraktı ve ona anlayabileceği bir bakış attı. "Bir sürü pisliğim var."

"Altmış beş."

"Elli, düz." Kredileri çıkardı, takası yaptı. "Şimdi, ben seni bu işe bulaştırmadan önce sıranın arkasına geç."

kısa."

"Kırmızı olanı da al. Haydi, bayan. Yarı fiyatına. İyi anlaşma."

"Hayır. Ve eğer parmaklarını herhangi bir cebe soktuğunu öğrenirsem, seni bulurum. Defol git."

Sadece tekrar gülümsedi, mandalı çevirdi ve katladı.
"Sorun değil, önemli değil. Mutlu Noeller falan."

"Sen de." Döndü, Peabody'nin kendisine doğru geldiğini gördü ve biraz aceleyle atkıyı cebine soktu.

"Bir şey satın aldın. Alışveriş yaptın!"

"Ben alışveriş yapmadım. Muhtemelen çalıntı mal ya da gri piyasa malı olan bir şey satın aldım. Bu potansiyel bir kanıt."

"Kıçım." Peabody parmaklarını eşarbin ucuna götürüp ovuşturdu. "Güzelmış. Ne kadar? Belki bir tane istemiştin. Noel alışverişini henüz bitirmedim. Nereye gitti?"

"Peabody."

"Lanet olsun. Tamam, tamam. Yasadışılar'da Gant, Martin, nam-ı diğer Zero'nun dosyası var. Dedektif Piers ile görüştüm ama iki ölü adamımız onun devam eden soruşturmasından daha ağır basıyor. Onu sorgu için getireceğiz."

Araçlarına doğru ilerlerken Peabody omzunun üzerinden baktı. "Hiç kırmızısı var mıydı?"

Kulüp, bu sektördeki kulüpler gibi haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati iş için açıktı. Zero's, dairesel döner barı, mahremiyet küpleri, genç profesyonel kalabalığa hitap edecek çok sayıda gümüş ve siyah renkleriyle bir batakhaneden daha şık bir yerdi. Şu anda müzik uysaldı ve kaydedilmişti, duvar ekranları sade bir erkek yüzüyle doluydu, neyse ki yarısı uzun mor saçlarla gizlenmişti. Hayatın anlamsızlığı üzerine hüzünlü bir şarkı söylüyordu.

Eve ona, Tubbs Lawrence ve Leo Jacobs için alternatifin muhtemelen çok daha beyhude göründüğünü söyleyebilirdi.

Fedai bir maxibus kadar iriydi ve tunik ceketi siyahın ille de zayıflatıcı olmadığını kanıtlıyordu. İçeri adım attıkları anda onları polis gibi hissettirdi. Eve onun gözlerindeki parıltıyı, omuzlarının önemli ölçüde geriye kayışını gördü.

Odadan geçerken yer gerçekten de titremiyordu ama kadın onun ayakları üzerinde durduğunu söyleyemezdi.

Fındık kahvesi gözleriyle ikisine de sert bir bakış attı ve dişlerini gösterdi.

"Bir sorunun mu var?"

Peabody cevap vermekte biraz gecikti, alışkanlıkla Eve'in öne geçmesini bekliyordu. "Duruma göre değişir. Patronunuzla konuşmak istiyoruz."

"Zero meşgul."

"Tanrım, o zaman sanırım beklememiz gerekecek." Peabody etrafına uzun uzun baktı. "Beklerken ehliyetlerinize de bir göz atabiliriz." Şimdi dişlerini de gösterdi. "Meşguliyeti severim. Belki müşterilerinizden bazılarıyla sohbet ederiz. Halkla ilişkiler falan."

Konuşurken rozetini çıkardı. "Bu arada ona Dedektif Peabody ve ortağım Teğmen Dallas'ın beklediğini söyleyebilirsiniz."

Peabody, takım elbiseli bir adamla pembe püsküllü bluzundan taşan göğüsleri nedeniyle karısı olması pek mümkün görünmeyen bir kadının toplandığı masaya doğru yürüdü. "İyi günler, efendim!" Kadın onu coşkulu bir gülümsemeyle karşıladı ve adamın yüzündeki tüm kan çekildi. "Bu öğleden sonra sizi bu güzel müesseseye getiren nedir?"

Hızla ayağa kalktı, bir randevusu olduğunu mırıldandı. O ayağa kalkarken, kadın da ayağa kalktı. O sırada

Peabody'den yaklaşık on beş santim daha uzun olan kadın, etkileyici göğüslerini Peabody'nin yüzüne doğru itti.

"Burada iş yapıyorum! Burada iş yapıyorum!"

Peabody hâlâ gülümseyerek bir not defteri çıkardı. "İsim lütfen?"

"Bu ne lan!"

"Bayan What-the-Fuck, ehliyetinizi görmek istiyorum." "Saçmalık!"

"Hayır, gerçekten. Sadece bir kontrol."

"Boğa." Kendini ve göğüslerini fedaiye doğru döndürdü. "Bu polis benim tuvaletimden kaçtı."

"Üzgünüm, refakatçi ehliyetinizi görmek istiyorum. Her şey yolundaysa, işinizin başına dönmenize izin vereceğim."

Bull -insanların vücutlarına uygun isimler alma günü gibi görünüyordu- Peabody'nin yanında duruyordu, Eve'e göre şimdi iki büyük ekmek parçası arasında hafif ama sağlam bir dolgu gibi görünüyordu.

Eve her ihtimale karşı ayak parmaklarının ucuna yuvarlandı.

"Buraya gelip müşterileri kışkırtmaya hakkın yok."

"Sadece konuşmak için beklerken zamanımı akıllıca kullanıyorum.

Bay Gant ile. Teğmen, Bay Bull'un polis memurlarını takdir ettiğini sanmıyorum."

"Kadınları daha iyi kullanırım."

Eve tekrar ayak parmaklarının üzerine yuvarlandı ve sesi Aralık esintisi kadar serindi. "Beni kullanmak mı istiyorsun? Saçmalık."

Göz ucuyla hareketi gördü, ikinci kata çıkan dar, spiral merdivenlerdeki renk parıltısını. "Görünüşe göre patronunuzun vakti var."

Görünüşe uygun bir isim daha, diye karar verdi. Adamın boyu ancak bir metreydi ve yüz kilo bile gelmiyordu. Kısa boylu bir adamın tazminat havasını kullanıyordu ve parlak mavi bir takım elbise giymişti.

iekli pembe gömlek. Saçları kısa ve düzdü, ona Julius Caesar'ın resimlerini hatırlatıyordu.

Gözleri gibi mürekkep siyahıydı.

Gülümserken gümüş rengi bir göz kırptı. "Sizin için yapabileceğim bir Şey var mı, memur beyler?"

"Bay Gant?"

Ellerini açıp Peabody'ye başıyla işaret etti. "Bana Zero de."

"Korkarım bir Őikyet aldık. Şehir merkezine gelip bazı sorulara cevap vermeniz gerekiyor."

"Ne tür bir Şikayet?"

"Yasadışı maddelerin satışını içeriyor." Peabody gizlilik küplerinden birine baktı. "Şu anda bazı müşterileriniz tarafından iilenler gibi."

"Mahremiyet kabinleri." Bu sefer ellerini omuz silkerek kaldırdı. "Gözünüzü herkesin üzerinde tutmak zor. Ama o insanları kesinlikle uzaklaştıracağım. Birinci sınıf bir müessese işletiyorum."

"Bunu merkezde konuşuruz."

"Tutuklu muyum?"

Peabody kaşlarını kaldırdı. "Olmak istiyor musun?"

Zero'nun gözlerindeki iyi mizah sertleşerek çok daha az hoş bir Şeye dönüştü. "Bull, Fienes'le bağlantı kur, benimle buluşmasını sağla..."

Peabody, "Polis Merkezi," diye ekledi. "Dedektif Peabody ile."

Zero, muhtemelen yüzde yüz kaşmir olan uzun beyaz paltosunu aldı. Dışarı ıktıklarında Eve ona baktı.

"Kapıda bir aptal var, Zero."

Zero omuzlarını kaldırdı. "Onun da işe yarar yönleri var."

Eve, Zero'ya sıkılmış bir bakış atarak Merkez'den dolambaçlı bir yol izledi. "Tatil," dedi belli belirsiz, bir başka insan kayağına bindiklerinde. "Herkes hiçbir şey yapmadan oturabilmek için masalarını boşaltmaya çalışıyor.

İşler bu haldeyken bir saatliğine bir görüşme odası ayarlamak bile büyük şans."

"Zaman kaybı."

"Hadi ama Zero, nasıl olduğunu biliyorsun. Bir şikayet alırsın, dansı yaparsın."

"Yasadışı polislerin çoğunu tanıyorum." Gözlerini ona dikti. "Seni tanımıyorum ama bir şey var..."

"İnsanlar transfer oluyor, değil mi?"

Kaydıraktan inerek küçük görüşme odalarından birine doğru ilerledi. Küçük bir masadaki iki sandalyeden birini işaret ederek, "Oturun," diye davet etti. "Bir şey ister misin? Kahve ya da her neyse?"

"Sadece avukatım."

"Gidip kontrol edeceğim. Dedektif? Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Dışarı çıktı ve Peabody'nin arkasından kapıyı kapattı. Peabody, "Ben de tam ceplerimde ekmek kırıntısı olup olmadığını kontrol edecektim," dedi. "Neden daireler çizdik?"

"O sormadıkça ona Cinayet Masası olduğumuzu söylemenin bir anlamı yok. Bildiği kadarıyla, bu doğrudan yasadışı bir soruşturma. İpleri biliyor, onları nasıl yağlayacağını biliyor. Biraz dürtülmemizden endişelenmiyor. Eğer sağlam bir şikayetimiz varsa, bunu geçiştireceğini, para cezası ödeyeceğini ve her zamanki gibi işine devam edeceğini düşünüyor."

"Kendini beğenmiş küçük orospu çocuğu," diye mırıldandı Peabody.

"Evet, kullan o zaman. Biraz kurcala. Onu cinayetten yakalayamayacağız. Ama Tubbs'la bağlantısını kurarız, müşterilerinden birinin ona kazık atmaya çalıştığını düşünmesini sağlarız. Onu çalıştırırız, böylece bunu dosyaya koymaya çalışırız. Tubbs birini incitti ve şimdi de bunu

Sıfır'da. Bir anlaşma yapmaya çalışıyor, böylece ele geçirme suçundan kurtulacak."

"Anladım, kızdır onu. Her iki durumda da umurumuzda değil." Peabody avuçlarını uyluklarına sürttü. "Miranda'nın yanına gideceğim, bakalım bir yakınlık kurabilecek miyim."

"Avukatıyla görüşeceğim. Bahse girerim Cinayet Masası yerine Yasadışı Suçlar'a gider." Eve gülümseyerek uzaklaştı.

Görüşme odasının dışında Peabody kendini dengeledi, sonra ilham verdi, tokatladı ve yanaklarını pembe pembe çimdikledi. İçeri girdiğinde gözleri çökmüş, rengi açılmıştı.

"I . . . Bay Gant, kayıtları açacağım ve size haklarınızı okuyacağım. Benim . . . Teğmen avukatınızın gelip gelmediğini kontrol edecek."

Boğazını temizleyip, kaydı başlatıp, Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okurken gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal almıştı. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı, Bay Gant?"

"Tabii. Sana biraz sıkıntı verdi mi?"

"Bugün eve erken gitmek istemesi benim suçum değil, bu da bizim başımıza kaldı. Her neyse, ...'e ait binada yasadışı maddelerin alınıp satıldığını gösteren bilgilerimiz var. Kahretsin, avukatı beklemem gerekiyordu. Kusura bakmayın."

"Sorun değil." Şimdi arkasına yaslanmıştı, belli ki yetkili bir adamdı ve ona el salladı. "Neden bunu benim için yapmıyorsun, hepimize zaman kazandırırsın."

"Peki, tamam. Bir kişi, kaçak hayvanların kendisi tarafından sizden satın alındığını belirterek şikayette bulundu."

"Ne? Fazla ücret aldığımdan mı şikayetçi? Eğer kaçak mal sattıysam, ki satmıyorum, neden polise gidiyor? Belki de Better Business Bureau'ya."

Peabody onun sırtışına karşılık verdi ama kendi sırtışını biraz zoraki yaptı. "Durum şu ki, bu kişi sizin aracılığınızla satın aldığı iddia edilen yasadışı maddelerin etkisi altındayken başka bir kişiyi yaraladı."

Zero sabırsız bir tiksintiyle gözlerini tavana doğru devirdi. "Yani kendi kendine meyve suyu içiyor, sonra da pislik olduğu gerçeğini ona meyve suyu satan adamın üzerine yıkmak istiyor. Ne dünya ama."

"Sanırım özetle bu kadar."

"Satacak bir şeyim olduğunu söylemiyorum ama bir adam satıcı hakkında sızlanamaz, anladın mı?"

"Bay Lawrence iddia ediyor-"

"Lawrence adında birini nasıl tanıyabilirim? Her gün kaç kişi görüyorum biliyor musun?"

"Şey, ona Tubbs diyorlar, ama-"

"Tubbs? Tubbs bana narkotik mi yaptı? O şişko orospu çocuğu mu?"

Eve, avukatın yirmi dakika boyunca onları arayacağı kadar işleri karıştırdığını düşünerek geri döndü. Görüşmeye girmek yerine Gözlem'e geçti. Duyduğu ilk şey Zero'nun sandalyesinden yarı yarıya kalkarken ettiği küfür oldu.

Bu onu gülümsetti.

Eve, Peabody'nin hem telaşlanmış hem de utanmış görüldüğünü fark etti. İyi dokunuş, doğru dokunuş.

"Lütfen, Bay Gant-"

"O piçle konuşmak istiyorum. Yüzüme bakmasını istiyorum."

"Şu anda bunu gerçekten ayarlayamayız. Ama-

" "O bok çuvalının başı dertte mi?"

"Şey, öyle de diyebilirsiniz. Evet, diyebilirsiniz."

"Güzel. Ona benim adıma söyle, evime bir daha gelmese iyi olur." Zero bir parmağını ona sapladı ve üç yüzüğünü öfkeyle parlattı. "Onu ya da birlikte çalıştığı o pislik takım elbiselileri bir daha evimde görmek istemiyorum. Satın almak ve bulundurmak için bir tekme daha yiyecek, değil mi?"

"Aslında olay sırasında üzerinde herhangi bir yasadışı madde yoktu. Toksin taraması yapıyoruz, böylece onu kullanabiliriz."

"O benimle uğraşmaya kalkarsa, ben de onunla uğraşırım." Kendi dünyasında güvende olan Zero arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Diyelim ki biraz meyve suyu geçirdim - kişisel kullanım, yeniden satmak için değil. Normal para cezası ve kamu hizmetinden bahsediyoruz."

"Normal olan bu, evet efendim."

"Neden Piers'i buraya getirmiyorsun? Piers ile daha önce çalışmıştım."

"Sanırım Dedektif Piers izinli."

"Onu bu işe dahil et. Ayrıntılarla o ilgilenecektir."

"Kesinlikle."

"Salak herif evime geliyor. Benden kaçakları istiyor. Şişko serseri beni hep kazıklıyor, anladın mı? Çoğunlukla Push ve zamanımı harcamaya değmez. Ama o ve arkadaşları müdavim olduğu için ona bir iyilik yapacağım. Sadece bir müşteri için bir iyilik. Bir parti paketi istiyor, ben de ona bu iyiliği yapmak için yolumdan çekiliyorum - maliyetine! Kâr yok. Bu da cezayı düşürüyor," diye hatırlattı ona.

"Evet, efendim."

"Hatta sadece onun için özelleştirilmiş ayrı bir zula bile verdi."

"Özelleştirilmiş mi?"

"Tatil hediyesi. Bunun için ondan para almadım. Para alışverişi yok. Onu dava edebilmeliyim. O piç kurusunu zamanım ve manevi zararım için dava edebilmeliyim. Bunu avukatıma soracağım."

"Avukatınıza sorabilirsiniz Bay Gant, ama Bay Lawrence öldüğüne göre onu dava etmek zor olacak."

"Ne demek ölü?"

"Görünüşe göre özelleştirilmiş meyve suyu ona uymamış." Telaşlı ve kararsız Peabody gitmişti ve onun yerine

soğukkanlı bir polisti. "O öldü ve yanında masum bir seyirciyi de götürdü."

"Bu da ne böyle?"

"Bu arada ben Cinayet Masası'ndanım, Yasadışılar'dan değil, sizi tutukluyorum. Martin Gant, Max Lawrence ve Leo Jacobs cinayetinden tutuklusunuz. Yasadışı madde ticareti yapmaktan, yasadışı madde dağıtan bir eğlence mekanına sahip olmaktan ve işletmekten."

Eve kapıyı açınca döndü. "Burada her şey bitti mi?" Eve parlak bir şekilde söyledi. "Misafirimize rezervasyona kadar eşlik edecek iki iyi memur hazır. Oh, avukatınız tesiste dolaşıyor gibi görünüyor. Sizi bulmasını sağlayacağız."

"Rozetlerinizi alacağım."

Eve bir kolundan, Peabody de diğer kolundan tutarak onu ayağa kaldırdılar. "Bu hayatta olmaz," dedi Eve ve onu üniformalılara teslim ederek kapıdan çıkışını izledi. "İyi iş, Dedektif."

"Sanırım şansım yaver gitti. Gerçekten şanslıyım. Bence o da yasadışı işlerle uğraşıyor."

"Evet, Piers ile konuşmam gerekecek. Hadi gidip yazalım."

"Cinayetten içeri girmeyecek. Sen söyledin."

"Hayır." Yürürlerken Eve başını salladı. "Belki İkinci Adam. Belki. Ama hapis yatacak. Biraz hapis yatacak ve işletme ruhsatını geri alacaklar. Para cezaları ve yasal masraflar ona pahalıya patlayacak. Ödeyecek. Elimizden gelenin en iyisi."

Peabody, "Ellerinden gelenin en iyisi," diye düzeltti. "Tubbs ve Jacobs."

Memur Troy Trueheart dışarı çıktığında boğa ağılına girdiler. Uzun boyluydu, yapılydı ve tüyleri hâlâ üzerinde olan bir şeftali kadar tazeydi.

"Oh, Komiser, burada sizi görmek isteyen bir kadın var." "Ne hakkında?"

"Kişisel olduğunu söyledi." Etrafına baktı, kaşlarını çatı. "Onu göremiyorum. Gittiğini de sanmıyorum. Birkaç dakika önce ona kahve getirdim."

"İsim?"

"Lombard. Bayan Lombard."

"Eğer onu yakalarsanız, bana haber verin."

"Dallas? Raporu ben yazacağım. İsterim," diye ekledi Peabody. "Sonuna kadar götürmek gibi geliyor."

"Bu iş mahkemeye gittiğinde sana bunu hatırlatacağım." Eve boğa ağlından geçip ofisine doğru yürüdü.

Masa, yedek sandalye ve pencere süsü verilmiş ince cam bölme için neredeyse hiç yer olmayan cimri bir odaydı. Kadını fark etmekte hiç zorlanmadı.

Boş sandalyeye oturmuş, geri dönüştürülebilir bir fincandan kahvesini yudumluyordu. Saçları kırmızımsı sarıydı ve görünüşe göre bukleler halinde patlamış bir şapka takmıştı. Yanaklarındaki ve dudaklarındaki pembelik dışında teni bembeyazdı. Gözleri çimen yeşiliydi.

Ellili yaşların ortalarında, diye düşündü Eve, her şeyi parmaklarının ucuna getirerek. Siyah yakalı ve manşetli yeşil bir elbise içinde iri kemikli bir vücut. Siyah topuklu ayakkabılar ve ayaklarının yanında yerde düzgünce duran kocaman siyah bir çanta.

Eve içeri girdiğinde ciyakladı, neredeyse kahveyi döküyordu, sonra aceleyle bir kenara koydu.

"İşte buradasın!"

Ayağa fırladı, yüzündeki pembelik derinleşti, gözleri parladı. Sesinde bir tını vardı ve bu tınıdaki bir şey Eve'in sinirlerini gerdi.

"Bayan Lombard? Ofislerde dolaşmanıza izin verilmiyor."

"Sadece nerede çalıştığını görmek istedim. Neden, tatlım, sadece Sana bir bak." Hızla ileri atıldı ve Eve'i

Eve'in refleksleri bu kadar hızlı olmasaydı onu
kucaklayabilirdi. "Dur bakalım. Kimsin sen?
Ne istiyorsun?"

O yeşil gözler genişledi, yüzmeye başladı. "Neden, tatlım,
beni tanımıyor musun? Ben senin annenim!"

2

SOĞUK KARNINI YAKTI, BOĞAZINA KADAR DONDU. O buzun içinden nefes alamıyordu. Kadının kolları şimdi onu sarmıştı; onları durduracak gücü yoktu. Onlar tarafından, güllerin ezici kokusu tarafından boğulmuştu. Ve ağlamaklı ses -Teksas, Teksas tınısı- şiddetli yumruklar gibi kafasının içinde yankılanıyordu.

Bu sayede masa bağlantısının bip sesini duyabiliyordu. Boğa ağılından gelen konuşmaları duyabiliyordu. Kapıyı kapatmamıştı. Tanrım, kapı açıktı ve herhangi biri ...

Sonra her şey gürültüye dönüştü, kafasının içinde bir eşek arısı kovanı vızıldadı. Göğsünü sokup sıcaklığı geri getirdiler, nefessiz bir yuvarlanma onu yıkadı ve görüşünü grileştirdi.

Hayır, değilsin. Hayır, değilsin. Sen değilsin.

Bu onun sesi miydi? Çok küçüktü, bir çocuk sesi. Kelimeler kafasının dışında mıydı, yoksa orada arılar gibi vızıldıyor muydu?

Ellerini kaldırdı, bir şekilde kaldırdı ve etrafını saran yumuşak, dolgun kolları itti. "Bırak beni. Bırak beni."

Tökezleyerek geri döndü, neredeyse koşuyordu. "Seni tanımıyorum." Yüze baktı ama artık yüz hatlarını seçemiyordu. Bir bulanıklıktı, sadece renk ve şekil. "Seni tanımıyorum."

"Eve, tatlım, ben Trudy! Kedileri sulamak zorundaymışım gibi ağlıyorum." Sustu, cebinden geniş pembe bir mendil çıkarıp eliyle kuruladı. "Aptal, sadece aptal yaşlı ben. Beni gördüğün anda tanıyacağını düşünmüştüm, tıpkı benim seni tanıdığım gibi. Tabii ki bu, seninle tanıştığımdan çok daha fazla oldu."

Yirmi yıl, biz kızlar arasında." Eve'e sulu bir gülümseme verdi. "Sanırım birkaç tanesini göstereceğim."

"Seni tanımıyorum," diye tekrarladı Eve, çok dikkatli bir şekilde. "Sen benim annem değilsin."

Trudy'nin kirpikleri dalgalandı. Arkalarında bir şey vardı, o gözlerde bir şey vardı ama Eve tam olarak odaklanamıyordu.

"Şekerparem, gerçekten hatırlamıyor musun? Sen, ben ve Bobby, Summervale'deki küçük tatlı evimizde? Lufkin'in hemen kuzeyindeki?"

Aklının bir köşesinde donuk bir anı vızıltısı vardı. Ama onu aramak onu hasta ediyordu. "Sonra ..."

"O kadar sessiz bir şeydin ki, iki sentlik sabundan daha büyük değildin. Tabii ki çok kötü zamanlar geçirdin, değil mi tatlım? Zavallı küçük kuzu. O zavallı kuzuya iyi bir anne olabileceğimi söyledim ve seni hemen eve götürdüm."

"Koruyucu aile." Dudakları kelimeler yüzünden morarmış, şişmiş gibi hissetti. "Sonra."

"Hatırlıyorsun!" Trudy'nin elleri yanaklarına doğru kanat çırpı. "Yemin ederim, bunca yıldır seni düşünmediğim ve nasıl biri olduğunu merak etmediğim bir gün bile olmadı. Ve bir bak! New York'ta yaşayan bir kadın polis. Evli de. Henüz kendi bebeğiniz yok, değil mi?"

Mide bulantısı karnında kaynıyordu. Korku boğazını tırmalıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Neden, sevgilime yetişmek için." Sesi titrekti, neredeyse bir şarkıydı. "Bobby benimle birlikte. O artık evli ve Zana da iki ayak üzerindeki en tatlı şey. Teksas'tan buraları görmek ve küçük kızımızı bulmak için geldik. Kendimize gerçek bir buluşma ayarlamalıyız. Bobby hepimizi yemeğe çıkaracak."

Tekrar sandalyeye oturdu ve Eve'in yüzünü incelerken eteklerini düzeltti. "Vay, vay, uzun boylu olmuştun, değil mi? Hâlâ bir yılan kadar zayıfsın ama sana yakışıyor. Tanrı biliyor ya, ben sürekli birkaç kilo vermeye çalışıyorum. Bobby şimdi babasının yapısına sahip - ki bu da hiçbir hesabın ona ya da bana vermediği tek şey. Seni görene kadar bekle!"

Eve ayakta kaldı. "Beni nasıl buldun?"

"Bu en lanet şey, Fransızcamı mazur görün. Mutfağımın etrafında dolanıyordum. Hatırlayacaksınız, temiz bir mutfağa önem veririm. Arkadaşlarım için ekranı açmıştım ve öldürülen doktorlar ve klonlama hakkında konuşuyorlardı. Bana sorarsanız Tanrı'ya ve insanlığa karşı işlenmiş bir günah ve ben de başka bir konuya geçmek üzereydim ama nedense çok ilginçti. Seni orada konuşurken gördüğümde neredeyse dişlerim dökülüyordu. Senin ismin de oradaydı. Teğmen Eve Dallas, New York Şehri Polis ve Güvenlik Departmanı. Sen bir kahramansın, söyledikleri buydu. Ve sen de yaralanmıştın. Zavallı küçük kuzu. Ama şimdi formda görünüyorsun. Çok formda görünüyorsun."

Ziyaretçi koltuğunda oturan bir kadın vardı. Kızıl saçlı, yeşil gözlü, dudakları tatlı bir duygusallıkla kıvrılmıştı. Eve, dişli ve pençeli bir canavar gördü. Karanlığı beklemesi gerekmeyen bir canavar.

"Gitmen gerek. Şimdi gitmelisin."

"Sen tek kollu bir kağıt askısı kadar meşgul olmalısın ve ben burada gevezelik ediyorum. Sen bana nerede yemek yemek istediğini söyle, ben de Bobby'ye rezervasyon yaptırayım."

"Hayır. Hayır. Seni hatırlıyorum." Biraz, biraz. Bulanıklaşmasına izin vermek kolaydı. Bu gerekliydi. "İlgilenmiyorum. Seni görmek istemiyorum."

"Ne biçim konuşuyorsun." Sesinde acı vardı ama gözleri artık sertti. "Ne biçim bir yol. Seni içime aldım"

Eve. Ben sana annelik yaptım."

"Hayır, değildin." Karanlık odalar, çok karanlık. Soğuk su. Temiz bir mutfağın yanında dükkan açtım.

Hayır. Şimdi düşünme. Şimdi hatırlama.

"Şimdi gitmek isteyeceksin, hemen şimdi. Sessizce. Artık çaresiz bir çocuk değilim. Bu yüzden gitmek isteyeceksin ve gitmeye devam edeceksin."

"Şimdi, Eve, tatlım-"

"Çık dışarı, çık dışarı. Şimdi." Elleri titriyordu, öyle ki titremeleri gizlemek için ellerini yumruk yaptı. "Yoksa seni lanet olası bir kafese koyarım. Kafese giren sen olursun, yemin ederim."

Trudy çantasını ve sandalyenin arkasına astığı siyah paltosunu aldı. "Yazıklar olsun sana."

Eve'in yanından geçerken gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Ve taş gibi sertti.

Eve kapıyı kapatmaya, kilitlemeye başladı. Ama oda gül kokusuyla dolup taşıyordu. Midesi bulandı, bu yüzden mide bulantısı geçene kadar ellerini masasına dayadı.

"Efendim, o kadın ... Teğmen mi? Efendim, iyi misiniz?"

Trueheart'ın sesine başını salladı ve ona el salladı. Kendini kontrol etmeye çalışarak doğruldu. Dışarı çıkana kadar dayanmak, kendine tutunmak zorundaydı. Kaçana kadar. "Dedektif Peabody'ye bir şey olduğunu söyle. Gitmek zorundayım."

"Teğmen, yapabileceğim bir şey varsa-"

"Sana ne yapman gerektiğini söyledim." Adamın yüzündeki endişeye dayanamadığı için masasını, cevapsız 'link'i, mesajları, evrak işlerini bıraktı ve gelen telefonları duymazdan gelerek doğruca boğa ağılına yöneldi.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Uzaklara. İlk kayışta aşağı atlarken sırtından terler süzülüyordu. Kendi kemiklerinin titrediğini hissettiğine yemin edebilirdi ve

Dizlerindeki kıkırdak sallanıyordu ama devam etti. Peabody'nin ona seslendiğini duyduğunda bile devam etti.

"Bekle, bekle! Oha. Ne oldu? Ne oldu?"

"Benim gitmem gerekiyor. Asistan Zero'yu sen idare edeceksin. Kurbanların yakınları daha fazla cevap için arıyor olabilir. Genelde ararlar. Onlarla sen ilgilenmelisin. Benim gitmem gerek."

"Bekle. Tanrım, Roarke'a bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Bir dakika bekler misin!"

Bunun yerine, midesinin isyan ettiğini hisseden Eve, en yakın tuvalete koştu. Hastalığın gelmesine izin verdi - başka ne seçeneği vardı ki? Gelmesine izin verdi, acı safrası, korku, panik ve anıların arasından akarak boşalana kadar.

"Tamam. Tamam." Titriyordu ve yüzü ter içindeydi. Ama gözyaşı yoktu. Aşağılanmayı artıracak gözyaşları olmayacaktı.

"Al bakalım. Al bakalım." Peabody ıslak mendilleri onun eline tutuşturdu. "Elimdeki hepsi bu. Ben biraz su getireyim."

"Hayır." Eve başını kabinin duvarına yasladı. "Hayır. Şimdi içeri giren her şey tekrar yukarı çıkacak. Ben iyiyim."

"Kıçımın kenarı. Morris'in morgda senden daha iyi görünen misafirleri var."

"Sadece gitmem gerekiyor."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Sadece gitmem gerekiyor. Günün geri kalanında izinliyim. Davayı sen halledebilirsin, buna hazırsın." Yapamam, diye düşündü. Sadece değilim. "Herhangi bir sorun olursa, yarına kadar oyala."

"Boş ver davayı. Bak, seni eve götüreceğim. Yapacak durumda değilsin-"

"Peabody, eğer arkadaşımın, geri çekil. Beni rahat bırak. Sadece işini yap," dedi Eve titreyerek ayağa kalkarken. "Ve beni rahat bırak."

Peabody onun gitmesine izin verdi ama Cinayet Masası'na geri dönerken cebindeki 'link'i çıkardı. Belki geri çekilmesi gerekiyordu ama çekilmeyecek birini tanıyordu.

Ve yapmazdım.

Eve'in ilk düşüncesi aracını otomatikçe almak oldu. Ama kontrolün kendisinde olması daha iyiydi, şehir merkezindeki yolculuğa konsantre olmak daha iyiydi. Kendi mutsuzluğundansa trafikle, aksaklıklarla, zamanla ve New York'un huysuzluğuyla uğraşmanın daha iyi olacağını düşündü.

Eve gitmek, amaç buydu. Eve gittiğinde iyi olacaktı.

Belki midesi bulanıyor ve başı ağrıyordu ama daha önce de hastalanmıştı ve daha önce de mutsuz olmuştu. Hayatının ilk sekiz yılı cehennemde yavaş bir yolculuk olmuştu ve ondan sonrakiler de sahilde piknik yapmak gibi değildi.

Atlattı, atlattı. Atlatacaktı, yine atlatacaktı.

Tekrar içine çekilmeyecekti. Geçmişten gelen bir ses onu paniklettiği için kurban olmayacaktı.

Ama yine de elleri direksiyonda titriyordu ve tüm camları sert havaya, şehir kokusuna karşı kapalı tutuyordu.

Bir kayar arabanın üzerinde sigara içen soya köpekleri, bir minibüsün ekşi geçirmesi, yakın zamanda bakımı yapılmamış bir kaldırım kenarı geri dönüşüm aracı. Tüm bunların pis kokusuna ve sokakları ve kayakları dolduran insan yığınının havaya yayılan aromaların ağırlığına dayanabilirdi.

Gürültüye, gürültü kirliliği yasalarına burun kıvıran patırtılara ve bip seslerine dayanabilirdi. Seslerin gelgit dalgası ona doğru yuvarlandı, içinden geçti, geçti

onu. Binlerce kişi sokakları tıka basa doldurmuş, yerliler hızla ilerliyor, turistler aval aval bakıyor ve yollarına çıkıyordu. İnsanlar hokkabazlık yapıyor, kutular ve alışveriş torbaları taşıyordu.

Noel geliyordu. Geç kalmayın.

Hoşlandığı ukala bir çocuktan sokaktan bir eşarp almıştı. Yeşil ve siyah kareli, Dr. Mira'nın kocası için. Mira bugünkü çirkin geri dönüşe verdiği tepki hakkında ne diyecekti?

Bolca. Suçlu profili uzmanı ve psikiyatristin kibar ve ilgili üslubuyla söyleyecek çok şeyi vardı.

Eve'in umurunda bile değildi. O evini istiyordu.

Kapılar onun için açıldığında gözleri bulanıklaştı. Yorgunluk ve rahatlamayla bulanıklaştı. Büyük, görkemli çimenler akıyordu, kendisinin yaptığı şehrin kaosunun ortasında dönümlerce huzur ve güzellik.

Roarke kendisi için bu cenneti, onun için de istediğini bilmediği sığınağı yaratacak vizyona ve güce sahipti.

Zarif bir kale gibi görünüyordu ama burası bir evdi. Tüm büyüklüğüne ve vahşi güzelliğine rağmen sadece ev. Bu duvarların, bu taş ve camın ardında birlikte yarattıkları hayat vardı. Hayatları, anıları, tüm o geniş odalara yayılmıştı.

Ona evini vermişti, bunu hatırlaması gerekiyordu. Ve kimsenin bunu ondan alamayacağını, kimsenin onu hiçbir şeye sahip olmadığı, hiçbir şey olmadığı zamanlara geri götüremeyeceğini hatırlamalıydı.

Bunu Havva'dan başka kimse yapamazdı.

Ama üşüyordu, çok üşüyordu ve baş ağrısı kafatasını şeytan pençeleri gibi yırtıyordu.

Kendini arabadan dışarı sürükledi, şimdi korkunç bir şekilde ağrıyan kalçasının üzerinde sallandı. Sonra bir ayağını diğerinin önüne atarak merdivenleri çıktı ve kapıdan içeri girdi.

Roarke'ın kâhyası Summerset'in antreden içeri süzüldüğünü zar zor fark etti. Onunla tartışacak enerjisi yoktu, merdivenleri çıkmaya yetecek kadar enerjisi olduğunu umuyordu.

"Benimle konuşma." Tırabzanı kavradı ve avuçlarındaki soğuk ter onu kayganlaştırdı. Kendini merdivenlerden yukarı çekti, her seferinde bir basamak.

Bu çaba nefesinin kesilmesine neden oldu. Göğsü çok sıkıydı, o kadar sıkıydı ki sanki biri etrafını çelikle sarmış gibi hissediyordu.

Yatak odasında ceketini çıkarıp yere bıraktı ve banyoya yönelirken giysilerini sürükleyerek çıkardı.

"Jets on," diye emretti. "Tam güç. Yüz bir derece."

Çıplak bir halde spreyin altına, sıcağa doğru adım attı. Ve bitkin bir halde kendini düşün zeminine bıraktı, kıvrıldı ve suyun sıcaklığının ve gücünün soğukla savaşmasına izin verdi.

Onu orada buldu, ıslak fayansların üzerinde kıvrılmış, üzerine su çarpıyordu. Buhar bir perde gibi asılı duruyordu.

Onu görmek kalbini parçaladı.

Bir banyo çarşafı kaptı. Roarke, "Jets off," diye emretti ve onu sarmak için çömeldi.

"Hayır. Yapma." Ona bir tokat attı, otomatik savunma hiç acımadı. "Sadece beni yalnız bırak."

"Bu hayatta olmaz. Kes şunu!" Sesi keskindi ve içindeki İrlandalı ısırıklıydı. "Bir dakika içinde kemiklerini kaynatmış olacaksın." Onu ayağa kaldırdı, tekrar kıvrılmaya çalıştığında onu ayaklarından kaldırıp kollarına aldı. "Şimdi sus. Sus. Tuttum seni."

Gözlerini kapattı. Onu dışarıda bıraktığını çok iyi biliyordu. Ama onu yatak odasına, yataklarının bulunduğu platforma taşıdı ve kucağına oturatarak havluyu üzerine örttü.

"Sana bir bornoz ve emzik getireceğim."

"İstemiyorum-"

"Ne istediğini sormadım, değil mi?" Eliyle çenesini kaldırdı, başparmağıyla çenenin sığ çukurunda gezindi. "Eve, bana bak. Şimdi bana bak." Kadının gözlerinde yorgunluğun yanı sıra kızgınlık da vardı ve bu onu neredeyse gülümsetiyordu. "Benimle tartışamayacak kadar hastasın ve bunu ikimiz de biliyoruz. Seni inciten her neyse. . şey, bana anlatacaksın, sonra ne yapacağımıza bakacağız." Dudaklarını onun alnına, yanaklarına, dudaklarına dokundurdu.

"Ben çoktan hallettim. Yapılacak bir şey yok." "Bu bize biraz zaman kazandıracak, değil mi?" Onu kaydırdı, sonra ona sıcak bir bornoz getirmek için ayağa kalktı.

Takım elbisesini ıslattığını fark etti. Lanet takım elbise muhtemelen terzinin iki yılda diktiğinden daha pahalıya mal olmuştu. Şimdi de omuzları ve kolları nemliydi. Adamın ceketini çıkarıp oturma alanındaki bir sandalyenin arkasına koymasını sessizce izledi.

Bir kedi kadar zarif ve çok daha tehlikeli diye düşündü. Muhtemelen yüzlerce haftalık toplantılarından birindeydi ve lanet olası bir güneş sistemi satın alma planları yapıyordu. Şimdi buradaydı ve bornoz almak için dolabı karıştırıyordu. Uzun ve zayıf, zarif ve disiplinli kaslardan oluşan bir vücut, Kelt mavisi gözlerinden bir bakışla baştan çıkarabilen genç bir İrlanda tanrısının yüzü.

Onu burada istemiyordu. Burada kimseyi istemiyordu. "Yalnız kalmak istiyorum."

Bir kaşını kaldırdı, başını biraz eğdi, böylece gece yarısının ipeksi yelesi yüzünün etrafından aktı. "Acı çekmek ve kara kara düşünmek için, öyle mi? Benimle kavga ederek daha iyi vakit geçirirsin. Al, bunu giy."

"Kavga etmek istemiyorum."

Bornozu onun yanına koydu ve gözleri aynı hizada olacak şekilde eğildi. "Eğer fırsatım olursa, bu bakışı ona kim taktıysa

Yüzünü, sevgili Eve, ve derilerini kemiklerinden soy. Her seferinde ince bir tabaka. Şimdi bornozunu giy."

"Seni aramamalıydı." Sesini sabitleyemedi kesildi ve aşağılanmaya bir gözyaşı daha ekledi. "Peabody seninle temasa geçti, bunu biliyorum. Bu işin peşini bırakmalıydı. Kısa bir süre içinde iyi olurdum. İyi olurdum."

"Saçmalık. Sen kolay düşmezsın. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor." AutoChef'e geçti, yatıştırıcı için programlandı. "Bu baş ağrını dindirecek ve mideni rahatlatacak. Sakinleştirici yok," diye ekledi, ona dönüp bakarak. "Söz veriyorum."

"Bu aptalca. Beni etkilemesine izin verdim ve bu aptalca. Bütün bunlara değmez." Saçlarını itti. "Sadece beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu." Ayağa kalktığında bacaklarının gevşek ve hantal olduğunu hissetti. "Sadece bir süreliğine eve gelmem gerekiyordu."

"Buna razı olacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır." Yatağa girip yorganı bir saat boyunca kafasına çekmek istese de oturdu ve ona emziği getirdiğinde gözleriyle karşılaştı. "Hayır. Peabody'yi bir karmaşayla bıraktım. İlk adımı atmasına izin verdim ve iyi de yaptı, ama tam tıkanma noktasında onu kendi başına başa çıkması için bıraktım. Aptalca. Sorumsuzca."

"Neden yaptın?"

Ya lanet olası yatıştırıcıyı içecekti ya da ona içirecekti, üç yudumda içti. "Ofisimde beni bekleyen bir kadın vardı. İlk başta onu tanıyamadım. İlk başta değil." Boş bardağı bir kenara koydu. "Annem olduğunu söyledi. Değildi," dedi Eve çabucak. "Değildi ve bunu biliyordum ama bunu söylemesi beni şaşırttı.

Muhtemelen doğru yaşıyordu ve tanıdık bir şeyler vardı, bu yüzden beni çok etkiledi."

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Kimdi o?"

"Adı Lombard. Trudy Lombard. Onlar sonra Dallas'taki hastaneden çıktığımda sisteme girdim. Kimlik yok, hafıza yok, travma, cinsel saldırı. Şimdi nasıl işlediğini biliyorum ama o zaman ne olduğunu, ne olacağını bilmiyordum. Babam bana daha önce, polisler ya da sosyal hizmet görevlileri beni yakalarsa, beni bir deliğe koyacaklarını, karanlıkta kilitleyeceklerini söylemişti. Yapmadılar, ama ..."

"Bazen sizi koydukları yerler de pek iyi olmuyor."

"Evet." O bilir, diye düşündü. Anlayacaktır. "Bir süre devlet evinde kaldım. Belki birkaç hafta. Yarım yamalak bir yer. Sanırım ebeveynlerimi ya da vasilerimi arıyorlardı, nereden geldiğimi, neler olduğunu bulmaya çalışıyorlardı. Sonra beni bir koruyucu aileye verdiler. Bunun beni ana akımlaştırmaya yardımcı olması gerekiyordu. Beni Lombard'a verdiler. Doğu Teksas'ta bir yere. Bir evi ve benden birkaç yaş büyük bir oğlu vardı."

"Sana zarar verdi."

Bu bir soru değildi. O da bunu bilirdi. Bunu anlayabilirdi. "Bana hiç vurmadı, onun yaptığı gibi değil. Hiç iz bırakmadı."

Sessiz bir hırçınlıkla küfretti, bu da kadının içindeki gerginliği yatıştırıcıdan daha fazla hafifletti.

"Evet, doğrudan bir yumrukla başa çıkmak ince küçük işkencelerle başa çıkmaktan daha kolay. Benimle ne yapacaklarını bilemediler." Islak saçlarını itti ve şimdi parmakları sabitti. "Onlara hiçbir şey vermiyordum. Verecek bir şeyim yoktu. Muhtemelen tecavüz yüzünden erkek otorite figürünün olmadığı bir evde daha iyi olacağımı düşündüler."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarını şakağına değdirmek için onu kendine doğru çekti.

"Bana hiç bağırmadı ve hiç vurmadı - birkaç tokattan fazla değil. Temiz olmama, düzgün kıyafetler giymeme dikkat ederdi. Şimdi patolojiyi biliyorum ama dokuz yaşında bile değildim. Bana pis olduğumu söylediğinde ve beni çamaşırhanede yıkadığında

Her sabah, her gece soğuk su. Anlamıyordum. Her zaman çok üzgün, çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Beni karanlığa kilitlediğinde, bunun sadece bana uslu durmayı öğretmek için olduğunu söylerdi.

Her gün cezalar vardı. Tabağımdaki her şeyi yemezsem ya da çok hızlı ya da çok yavaş yersem, mutfağı dış fırçasıyla fırçalamam gerekirdi. Bunun gibi bir şey."

Temiz bir mutfaktan alışveriş yapıyorum.

"Evcil hayvanları yoktu. Ben vardım. Ben hep çok yavaş, çok aptal, çok nankör, çok bir şeydim. Bana zavallı olduğumu ya da kötü olduğumu söylerdi ve bunu her zaman yumuşak, nazik bir sesle ve yüzünde şaşkın bir hayal kırıklığı ifadesiyle yapardı. Ben hala bir hiçtim. Hiçten de beterdim."

"Taramadan asla geçmemeliydi."

"Olur böyle şeyler. Ondan daha kötüsü de olur. Daha kötüsü olmadığı için şanslıyım. Kabuslar görüyordum. Sürekli kabus görürdüm, o zamanlar neredeyse her gece. Ve o ... Tanrım, gelirdi ve iyi bir uyku çekmezsem asla sağlıklı ve güçlü olamayacağımı söylerdi."

Yapabildiği için onun eline uzandı, kendini geriye götürürken elinin onu şimdiye demirlemesine izin verdi. "Işıkları söndürür ve kapıyı kilitlerdi. Beni karanlığa kilitlerdi. Eğer ağlarsam, daha da kötü olurdu. Beni geri götürüp zihinsel özürlüler için bir kafese koyarlardı. Uslu durmayan kızlara böyle yaparlardı. Ve Bobby, onun oğlu, beni orada da kullanırdı. Ona bana bakmasını ve kötü çocuklara, onlara bakacak gerçek bir annesi olmayan çocuklara ne olduğunu hatırlamasını söylerdi."

Şimdi ona dokunuyor, sırtını okşuyor, saçlarını düzeltiyordu. "Ev kontrolü yaptılar mı?"

"Evet. Elbette." Bir damla gözyaşını sildi; o zaman da şimdi de gözyaşları işe yaramazdı. "Görünüşte her şey güzel ve temiz görünüyordu. Düzenli bir ev, güzel bir bahçe. Kendi odam ve kıyafetlerim vardı. Onlara ne söyleyebilirdim ki? Benim kötü olduğumu söylerdi. Bir kabustan uyandığımda üzerimde

kan, bu yüzden kötü olmalıydım. Birinin bana zarar verdiğini, kötü olduğum için beni çöpe attığını söylediğinde ona inandım."

"Eve." İki elini de tuttu ve dudaklarına götürdü. Onu toplamak, yumuşak ve güzel bir şeyle örtmek istiyordu. Tüm korkunç anılar silinip gidene kadar ona sarılmak istiyordu. "Sen bir mucizesin."

"O gaddar, sadist bir kadındı. Sadece başka bir yırtıcı. Artık bunu biliyorum." Bunu şimdi hatırlamak zorundaydım, diye düşündü Eve derin bir nefes alırken. "Ama o zaman tek bildiğim onun yetkili olduğuydu. Kaçtım. Ama burası küçük bir kasabaydı, Dallas değil ve beni buldular. İkinci kez kaçtığımda daha iyi planladım ve Oklahoma'ya geçtim ve beni bulduklarında onlarla savaştım."

"Aynen öyle."

Bunu öyle bir gurur ve öfke karışımıyla söylemişti ki, kadın kendi kendine güldüğünü duydu. "Sosyal hizmet görevlilerinden birinin burnunu kanattım." Ve bu anının o kadar da kötü olmadığını fark etti. "Bir süre ıslahevinde kaldım ama ondan daha iyiydi. Onu bir kenara koydum, Roarke. Bir kenara koydum. Sonra o geldi, ofisimde oturuyordu ve ben yine korkmaya başladım."

Keşke lanet olası Trudy Lombard'ın burnunu kana bulasaydı da kendininkinin bir kısmını geri alsaydı. Bunun için daha iyi olurdu. "Seni bir daha asla incitmeyecek."

Eve şimdi onunla göz göze geldi. "Dağıldım. Parçalanmış. Şu anda bunun beni kızdırması için yeterince sağlam hissediyorum. Icove davası."

"Ne?"

Başını ellerine indirdi, tekrar kaldırmadan önce ellerini sertçe yüzüne sürdü. "Beni Icove cinayetleri, Sessiz Doğum fiyaskosu hakkında bir röportaj verirken gördüğünü söyledi. Beni nasıl bulduğunu sordum, o da davayı duyduğunu söyledi."

İyileşen omzunu alışkanlıktan dolayı döndürdü. "Bilinen evrende şimdiye kadar görmemiş olan biri olduğundan şüpheliyim. Buraya özellikle seni görmeye mi geldi?"

"Arayı kapatmak, nasıl olduğumu görmek istediğini söyledi. Güzel bir buluşma istedi." Ses tonu ekşi ve alaycı olduğu için yeterince iyileşmişti. Bu Roarke'ın kulaklarına müzik gibi geldi.

"Görünüşe göre yanında oğlu ve karısı var. Onu kovdum. En azından bunu yapacak kadar param kalmıştı. Bana o bakışı attı, o şaşkın hayal kırıklığı - hemen altında kötü bir kenar vardı."

"Uzaklaştığından, uzak kaldığından emin olmak isteyeceksiniz. Ben-"

"Hayır, istemiyorum." Geri itti, ayağa kalktı. "Hayır, istemiyorum ve ona dokunmanı da istemiyorum. Bunu unutmak istiyorum, onu unutmak istiyorum. Beni süpürdüğü ve cilaladığı bir anı şeridine götürerek ne kadar eğleneceğini düşündüyse de bunu yapamayacak. Peabody burnunu dışarıda tutsaydı, sen eve döndüğünde ben düzelmiş olurum. Bu tartışmayı yapıyor olmazdık."

Uzun bir süre bekledikten sonra o da ayağa kalktı. "Ve sen bunu böyle mi halledecektin? Bana hiçbir şey söylemeyerek mi?"

"Bu, evet. Bitti, bitti. Bu benim sorunum. Beni bükmesine izin verdim. Şimdi çözüldüm. Bizim için geçerli değil. Bize uygulanmasını istemiyorum. Eğer bana burada yardım etmek istiyorsan, bunun kaybolmasına izin vereceksin."

Konuşmaya başladı, sonra vazgeçti ve omuz silkti. "Tamam o zaman."

Ama onun omuzlarını tuttu, ovuşturdu. Onu içine çekti ve vücudunun onunkine karşı gevşediğini hissetti.

Kadının kendisini ülkenin dört bir yanında, yıllar boyunca, gerçek bir amaç olmaksızın izlediğine inanıyorsa, sandığından daha fazla kafası karışmış demektir, diye düşündü.

Bu amacın netleşmesi sadece bir zaman meselesiydi.

"Hava kararıyor," diye mırıldandı. "Tatil ışıkları yanıyor."

Başını onun omzuna yasladı ve birlikte, şenlik ışıkları yanarken penceredeki devasa canlı çamı incelediler.

"Her zaman aşırıya kaçıyorsun," dedi sessizce.

"Noel'de yapabileceğinizi sanmıyorum, özellikle de bizseniz ve çok fazla zayıfınız varsa. Ayrıca, bu artık bizim için bir gelenek, değil mi? Noel'de yatak odasında bir ağaç."

"Evin neredeyse her odasında bir ağaç var."

Bunun üzerine sırttı. "Öyle, değil mi? Duyguların kölesiyim." Onu usulca öptü, sonra kollarını tekrar etrafında doladı. "Burada sakın bir yemeğe ne dersin? İkimiz için de iş yok. Biraz ekran izleriz, biraz şarap içeriz. Sevişiriz."

Kollarını onun etrafında sıktı. Eve ihtiyacı vardı, diye düşündü ve işte buradaydı. "'Teşekkürler' derdim. "

Ve o uyuduğunda, kısa bir süreliğine özel ofisine gitmek üzere yanından ayrıldı. Fayansları geçti, elini avuç içi izinin üzerine koydu.

"Roarke," dedi. "Güç ver."

Konsol uğuldayıp ışıkla titrerken, Summerset'le bağlantı kurmak için ev bağlantısını kullandı.

"Lombard adında biri burada Eve'e ulaşmaya çalışırsa, onu bana bağlayın. Her nerede olursam olayım."

"Elbette. Teğmen iyi mi?"

"Evet, öyle. Teşekkürler." Kapattı, sonra da bir arama emri verdi. Lombard'ın New York'tayken nerede kaldığını tespit etmek biraz zaman alacaktı. Ama bir düşmanın yerini bilmek en iyisiydi, her zaman en iyisiydi.

Kadının tam olarak ne istediğini öğrenmesinin çok uzun zaman alacağından şüpheliydi.

zaten biliyordum.

3

EVE, SİLAHINA SARILDIĞINDA NORMAL DIYE DÜŞÜNÜMÜŞTÜ Koşum takımı. Kendini yeniden normal hissetti. Belki de sürekli duygularını ifade etmekten bahseden o mızızlar bir şeylerin farkındaydı.

Tanrım, umarım öyle değildir. Eğer öyleyse, boğazına kadar parçalanmış cesetlere batacağı.

Ne olursa olsun, yatak odasının penceresinin dışında fırl fırl dönen kötü havaya kaşlarını çatacak kadar kararlı hissediyordu.

"Bu işe tam olarak ne diyorlar?" Roarke onun yanına yaklaşırken sordu. "Bu kar değil, yağmur değil, hatta sulu kar bile değil. Bu-"

"Bok," dedi. "Soğuk, ıslak, boktan."

"Ah." Başını salladı, parmak eklemlerinin arkasını dalgınca kadının omurgasında aşağı yukarı ovuşturdu. "Tabii ki. Belki insanları içeride tutar ve sakın bir gün geçirirsiniz."

"İnsanlar içeride de birbirlerini öldürüyor," diye hatırlattı ona. "Özellikle de pencereden boktan şeylere bakmaktan bıktıklarında." Sesi tıpkı sevdiği kadın gibi geldiği için, omzuna dostça bir şaplak attı.

"O zaman senin işin bitti. Bununla dışarı çıkmadan önce bir saat kadar daha burada 'bağlantı konferanslarıyla ilgileneceğim." Onu çevirdi, ceketinin yakalarını kavradı, hızlı ve sert bir şekilde öptü. "Dikkatli ol."

Ceketine uzandı, onu sallamaya başladı ve cebindeki hafif şişkinliği hissetti. "Bunu Dennis Mira için almıştım. Bilirsiniz işte, Noel hediyesi."

"Ona benziyor." Roarke, gözleri ona gülerken bile elindeki atkıyı başıyla onayladı. "Akıllı alışverişçi sen değil misin?"

"Alışveriş yapmadım. Ben aldım. Sence paketlenmiş olma ihtimali var mı?"

Roarke yarım bir gülümsemeyle elini uzattı. "Elflere haber veririm. Ve Mira için aldığın antika çaydanlığın yanına koyacağım - ki onu da sen almamıştın ama hatırladığım kadarıyla tesadüfen bulmuştun."

"Bu iyi olurdu, ukala. Sonra görüşürüz." "Teğmen?"

Noel kutlamamızı unutmadınız değil mi?
Parti mi?"

Etrafında döndü. "Noel partisi mi? Bu gece değil. Öyle mi? Değil."

Bu onun için küçük bir şeydi, bunu kabul edebilirdi. Ama hangi günün hangisi olduğunu hatırlamaya çalışan kızın yüzündeki o hızlı paniği görmek hoşuna gidiyordu. "Yarın. Yani önceden gelip almak istediğiniz bir şey varsa, bugün olmalı."

"Tabii. Tamam. Sorun değil." Kahretsin, diye düşündü aşağı inerken. Başka bir şey var mıydı? Neden bir şeyler alma listesinden çıkarması gereken bu kadar insan vardı? Gerçekten de bir liste yapmaya başlamak zorunda kalacak mıydı?

İş o noktaya gelirse, tamamen uzaklaşmak ve her şeye yeniden başlamak en iyisi olabilir.

Bütün işi Roarke'un üzerine yıkabilirdi elbette. Aslında almak için bir şeylere rastlamak hoşuna gidiyordu. Adam alışveriş yapıyordu; bu da onun her ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şeydi. Ama hayatında bu kadar insan olacaksa, en azından yarım dakikasını bir şeyler almaya ayırmalıymış gibi görünüyordu. Ayrıca, bunun başka bir tür kural olduğunu düşünüyordu.

İlişkiler kurallarla doluydu, bu kadarını öğrenmişti. Genelde bu kurallara göre oynamaya çalışması onun kötü şansıydı.

Hoşuna giden kurallardan biri de Summerset'i kapıdan girerken ya da çıkarken sözlü olarak tokatlamaktı. O oradaydı - elbette oradaydı, siyah takım elbiseli iskelet fuayedeydi.

"Aracım bıraktığım yerde olsa iyi olur Nancy."

Dudakları inceldi. "Araç dediğiniz nesneyi şu anda bu evin önünde utanç verici bir şekilde bulacaksınız. Yarınki toplantı için öğleden sonra ikiye kadar kişisel konuk listenize her türlü ekleme ve düzeltmeyi yapmanızı istiyorum."

"Öyle mi? Sosyal sekreterimle görüşün. Listeler için şehre hizmet etmek ve şehri korumakla biraz meşgul olacağım."

Dışarı çıktı, sonra tısladı. Liste mi? Bunun için de mi bir listesi olması gerekiyordu? Birine rastlayıp uğramasını söylemenin nesi yanlıştı?

Kötü, dondurucu yağmura karşı eğildi, arabasına kayd. Kalorifer zaten çalışıyordu. Muhtemelen Summerset'in işiydi, bu da onu uykusunda boğmamak için nedenler listesine girmeliydi.

En azından bu kısa bir taneydi.

Yolda ilerlemeye başladı, gösterge bağlantısını devreye soktu ve Roarke'ı etiketledi.

"Beni şimdiden özledin mi?"

"Sensiz geçen her saniye kişisel bir cehennem. Dinle, bir listem olması gerekiyor mu? Yarınki anlaşıma için bir konuk listesi gibi?"

"Bir tane ister misin?"

"Hayır, hayır, lanet bir liste istemiyorum, ama-" "İcabına bakıldı, Eve."

"Tamam, iyi o zaman. Güzel." Aklına başka bir düşünce geldi. "Muhtemelen iç çamaşırına kadar tüm kıyafetimi de seçmişimdir, değil mi?"

"İç çamaşırı isteğe bağlı olmak üzere mükemmel bir zevk sergiliyor." Bu onu güldürdü. "Hiçbir numarayı kaçırmam. Görüşürüz."

Eve merkeze girdiğinde Peabody çoktan masasına oturmuştu. Bu da suçluluk duygusuna bir tutam daha ekledi. Karşıya geçti ve Peabody evrak işlerinden başını kaldırana kadar bekledi.

"Bir dakikalığına ofisime gelebilir misiniz?" Şaşkınlıkla göz kırptı. "Elbette. Tam arkanda."

Eve başını sallayarak ofisine gitti ve Peabody için biri hafif diğeri tatlı iki kahve programladı. Peabody içeri girdiğinde bir kez daha gözlerini kırıştırdı.

"Kapıyı kapatır mısın?"

Eve ona kahveyi uzattığında, "Elbette... Um, ... hakkındaki raporu aldım, teşekkürler," diye ekledi. "Sıfır. İkinci dereceden, iki suçtan, yasadışı satışı ölümcül bir silah olarak kullanarak suç işlemekten..."

"Otur."

"Tanrım, Long Island'a falan mı transfer ediliyorum?"

"Hayır." Eve oturdu, bekledi, Peabody'nin temkinli bir şekilde oturmasını izledi. "Dün seni terk ettiğim, işimi yapmadığım ve seni bununla baş başa bıraktığım için özür dileyeceğim."

"Hepimiz sarılmıştık ve sen hastaydın."

"Sarılmamıştı ve eğer hastaysam bu benim sorunumdu. Onu senin yaptım. Roarke'u sen aradın."

Peabody duvara bakmakla ve kahve içmekle meşgulken Eve bir süre bekledi. Peabody ağzını açtığında, "Bunun için sana iyi bir tokat atacaktım," dedi. "Ama muhtemelen bir ortağın yapması gereken türden bir şeydi."

"Kötü durumdaydın. Başka ne yapacağımı bilemedim. Tamam mı şimdi?"

"Peki." Bir an kahvesini inceledi. Ortaklık, kurallarla ilgili başka bir şeydi. "Dün döndüğümüzde ofisimde bir kadın vardı. Uzun zaman önce tanıdığım biri. Kapımı çaldı. Büyük bir darbe. O benim ilk

Koruyucu anne. Anneye gevşek bir terim. Zor bir dönemdi ve bunca zamandan sonra onun bu şekilde gelmesi... Yapamadım-"

Hayır, diye düşündü Eve, her zaman yapabilirsin.

"Üstesinden gelemedim," diye düzeltti. "Ben de ektim. Davayla sen ilgilendin Peabody, hem de büyük ölçüde tek başına. İyi bir iş çıkardın."

"Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Onu dışarı çıkardım. Kapı kapalı. Eğer tekrar içeri girmeye kalkarsa, beni gafil avlayamaz. Ve ben bunu halledeceğim."

Ayağa kalkarak pencereye gitti ve pencereyi itti. Dışarı eğilip dış duvara sabitlediği kanıt torbasını yırtarak çıkarırken içeriye soğuk ve ıslak bir hava doldu. İçinde dört tane açılmamış çikolata vardı.

Peabody hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle, "Pencerenin dışında mühürlenmiş ve bantlanmış çikolatalarınız var," dedi.

"Vardı," diye düzeltti Eve. Alçak şeker hırsızından saklanmak için bulunduğu en iyi yeri ele veriyordu. Çantanın ağzını açtı ve suskun Peabody'ye bir çubuk uzattı. "Sen gittikten sonra başka bir yerde olacaklar ve ben de kapıyı kilitleyip zulam için yeni bir yer bulacağım."

"Tamam. Sana Cinayet 2'yi yakalayamadığımızı söylemeden önce cebime koyuyorum."

"Yaptığını düşünmemiştim."

Çikolatayı şansa bırakacak biri olmayan Peabody, yine de çikolatayı cebine attı. "PA bana anlaşmayı sunmaya gitmeden önce yapmayacağımızı söyledi. Zero'yu çok istiyordu, sanırım benden daha çok. Zero'nun ellerinden çok şey kaçtı ve asistan onu yakalamak istedi."

Eve masasına yaslandı. "Gündemi olan bir asistanı severim."

Peabody, "Yardımcı oluyor," diye kabul etti. "İki kez üst üste müebbet hapis cezasından, gezegen dışı ceza kolonisinden bahsederek onları korkuttuk, görgü tanıklarıyla ilgili sesler çıkardık."

Peabody şekerin hâlâ orada olduğuna emin olmak istercesine parmaklarını cebine vurdu. "Kendimize bir arama ve el koyma emri çıkarttık ve kulüpten ve Zero'nun evinden bazı kaçakları yakaladık. Gerçekten önemsiz şeylerdi ve kişisel kullanım için oldukları iddiası doğru olabilirdi, ama biz sadece yığmaya devam ettik. İşimiz bittiğinde Zero ve avukatı İki Numaralı Adam'a Yüce Güçler'in bir hediyesi olarak bakıyorlardı. Beş ila on, muhtemelen asgari cezanın tamamını çekmeyecek ama-

"Onu bir kafese soktunuz ve bu da kazanç hanesine bir çek olarak yazıldı. Lisansını kaybeder, harç ve para cezalarını kışından öder, kulübü muhtemelen batar. Çikolata sende kalır."

"Harikaydı." Cebindeki şekerlemeler çılgık çılgıca bağırdığı için Peabody pes etti, şekerleri çıkardı ve bir parmak eklemi kadarını koparacak kadarını açtı. Ağzı mutlu bir şekilde doluyken, "Bunu itmek için acele ettim," dedi. "Kaçırdığınız için üzgünüm."

"Ben de. Koruduğunuz için teşekkürler."

"Sorun değil. Çantayı tekrar dışarı koyabilirsin. Benden uzakta güvende olur." Eve'in gözlerindeki daralmış, spekülatif bakış üzerine aceleyle devam etti. "Ah, nereye koyarsan koy benden güvende olmayacağından değil. Bu ofisten herhangi bir şekerin alınmasında herhangi bir rol oynadığımı söylemiyorum."

Eve, şüpheliyi sorguya çeken polis görünümlü kişiyi düzleştirdi. "Peki ya bunun üzerinde küçük bir doğruluk testi yaparsak?"

"Ne?" Peabody elini kulağına götürdü. "Şunu duydun mu? Biri beni boğa ağılından arıyor. Biz oyalanırken şu anda bile suç işleniyor olabilir. Gitmem gerek."

Gözleri hâlâ kısıp olan Eve kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve kilitledi. Lollygag? Ne tür bir kelimeydi bu?

lollygag? Eğer bir yargıç olsaydı suçlu olurdu.

Bir sonraki şeker kasasının nerede olabileceğini düşünürken çantayı salladı.

Roarke, üretim kollarından birinin üst düzey personeliyle yaptığı bir toplantı ile yatırımcılarla yönetici yemek salonunda planladığı öğle yemeği arasında, ofisler arası 'bağlantı' bip sesi çıkardı.

"Evet, Caro." Kadının gizlilik moduna geçtiğini fark ettiğinde kaşları havaya kalktı.

"Bu sabah bahsettiğiniz kişi aşağıda, lobi katında ve bir dakikanızı rica ediyor."

Öğleden önce onunla iletişime geçeceğine dair yarım milyonuna bahse girmişti. Şimdi ya ikiye katlayacaktı ya da onu tekrar kovmadan önce elini gösterecekti.

"Yalnız mı?"

"Görünüşe göre."

"Onu aşağıda on dakika daha beklet, sonra yukarıya kadar eşlik et. Şahsen değil. Bir yardımcı gönder lütfen Caro, genç bir tane. Ben seni çağırana kadar onu orada beklet."

"Ben hallederim. O ofisinize geldikten birkaç dakika sonra sizi tekrar aramamı ister misiniz?"

"Hayır." Gülümsedi ve bu hiç hoş değildi. "Ondan bizzat ben kurtulacağım."

Dört gözle bekliyordu.

Saati kontrol ettikten sonra ayağa kalktı ve ofisini şehrin kulelerine ve kulelerine açan cam duvara doğru yürüdü. Şu anda sadece yağmur yağdığını fark etti. Kasvetli, gri ve donuk, çirkin bir gökyüzünden sokaklara yağıyordu.

O ve Eve başlarına ne geleceğini çok iyi biliyorlardı. Hayat ikisine de güzel bir el dağıtmamıştı ve oynamaları için onlara hiçbir pay vermemişti. Yaptıkları şey -her biri kendi tarzında-

kazanmaktı. Blöf, kabadayılık ve en azından onun durumunda, günün sonunda pota giden yolda hile yapmak.

Ama her zaman oynanacak başka bir oyun, her zaman bir pay almak için her türlü iğrenç şeyi yapmaya hazır başka bir oyuncu vardı. Ya da hepsini almaya.

Hadi o zaman, diye düşündü. Sadece istekli değil, aynı zamanda her türlü kötü şeyi yapabilecek güçteydi.

Geri dönemezdi, daha da acısı, onun piç babasını döverek kanlı bir posa haline getiremezdi. Eve'in hala acı çektiği gibi ölümlere acı çektiremezdi. Ama burada kader onun eline solgun bir ikame bırakmıştı.

Canlı bir tane. Dolgun, pembe ve derisi yüzülmeye hazır. Trudy Lombard'ı çok tatsız bir sürpriz bekliyordu.

Tekrar sürünerek dışarı çıktığında aklına gelecek son şeyin Eve'in etrafından dolanmak olacağını hayal etti.

Döndü, ofisine göz gezdirdi. Onu olduğu gibi yapmıştı. Yapması gerekiyordu. İçeri girdiğinde, soğuk ve grinin dışında ne göreceğini biliyordu. Güç ve zenginlik, genişlik ve lüks görecekti. Paranın kokusunu alacaktı, gerçi beyinsiz olmasaydı masanın üzerindeki çömlek hakkında bir fikri olurdu.

Bu fikrin oldukça kısa süreceğini düşündü. Artık yasal olabilirdi ama bu, tüm ceplerinde ne olduğunu halka açıklama ihtiyacı hissettiği anlamına gelmiyordu.

Evindeki özel ofisinde üç ayda bir güncellenen defterler tutuyordu. Eve'in bunlara erişimi vardı, eğer ilgilenirse. Ki bunu yapmayacağını düşündü hafif bir gülümsemeyle. Bir zamanlar olduğundan daha kolay para kazanıyordu, ama yine de onun için hafif bir utanç kaynağıydı.

Onunla tanıştığı gün kendisine tepeden bakan tanrıların adını bilmeyi diledi. Biriktirebilseydi

Sahip olduğu, yaptığı, başardığı her şey terazinin bir kefesine konsa, yine de onun armağanından daha ağır basmazdı.

Zamanın gećmesini beklerken, bir elini cebine soktu, taşıdığı düğmeyi ovuşturdu, onunla ilk tanıştığında takım elbise ceketinden düşmüştü.

Ve onu düřündüķçe, zihninin ne kadar ćabuk berraklařacađını ve kendine gelećeđini merak etti. Gećmiřinden gelen bu hayaletle neden karřılařtıđını ne kadar ćabuk anlayacaktı?

Bunu yaptığında, diye düşündü ve elini düğmenin üzerine kapattı, ćok kızacaktı.

Doğru zamanın geldiğine karar vererek masasına geri döndü, oturdu ve yöneticisini aradı.

"Caro, onu şimdi getirebilirsin."

"Evet, efendim."

O son anları beklerken, ićindeki řeyi zincirledi. Kan ve kemiđin tadını isteyen řeyi.

Onun hakkında yaptığı araştırmalardan beklediği gibi bir kadındı. Bazı ćevrelerde yakışıklı bir kadın olarak adlandırılırdı - iri ve kemikli, saćları yeni yapılmış, yüzü ćekici ve özenle geliştirilmiş.

Parlak altın düğmeli mor bir takım elbise ve diz hizasında bir etek giymişti. Güzel, mantıklı topuklu ayakkabılar. Kokusu güçlü ve pembeydi.

Ayağa kalktı ve masasının arkasında güçlü bir pozisyonda kalmasına rağmen nazik bir gülümseme ve elini uzattı.

"Bayan Lombard." Yumuřak, diye düřündü eli onun elinin ićindeyken. Yumuřak ve pürüzsüz, ama zayıf olduđunu söyleyemezdi.

"Ćok yođun olduđunu bildiđim programınızdan birkaç dakika ayırdıđınız ićin ćok teřekkür ederim."

"Hić de deđil. Karımın bađlantılarından biriyle tanıřmak her zaman ilgimi ćeker. Teřekkür ederim, Caro."

Sert ses tonunun yöneticisine içecek ikram etmemesini söylediğini biliyordu. Sadece başını eğdi ve geri çekildi. Kapıları kapattı.

"Lütfen, oturun."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Sesi ve gözleri parlıyordu. "Küçük Eve'in -özür dilerim, onu hâlâ o şekilde düşünüyorum- benden söz edip etmediğinden emin değildim."

"Yapmayacağını mı düşündün?"

"Gördüğünüz gibi dünkü davranışlarımdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum, çok kötü." Bir elini kalbine bastırdı.

Tırnaklarının uzun, bakımlı ve koyu kırmızıya boyanmış olduğunu fark etti. Sağ elinde bir yüzük vardı, büyükçe bir ametistin etrafında kalın bir altın bant.

Eşleşen küpelerin, yaratıcı olmasa da iyi bir şekilde bir araya getirilmiş bir topluluk oluşturduğunu gözlemledi.

"Peki dün işleri nasıl hallettin?" diye sordu ona.

"Şey, kötü bir şekilde, itiraf ediyorum. Önce onunla iletişime geçmem gerektiğini fark ettim ama bunun yerine hemen atladım, bu benim alışkanlığım. Çok düşüncesizim, özellikle de duygularım devreye girdiğinde. Eve o zamanlar çok ama çok zor zamanlar geçirmişti ve beni birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan görmek onu çok üzmüş olmalı. Onu üzdüm."

Şimdi elini dudaklarına bastırdı ve gözleri parladı. "O zavallı, tatlı çocuğun bana geldiğinde nasıl olduğunu bilemezsin. Evimde küçük bir hayalet gibiydi, neredeyse hiç gölgesi yoktu ve ondan bile korkuyordu."

"Evet, sanırım öyle."

"Ve bunu enine boyuna düşünmediğim için kendimi suçluyorum, çünkü şimdi anlıyorum ki beni tekrar görmek, tekrar güvende olmadan önceki o korkunç günleri hatırlamasına neden oldu."

"Özürlerinizi iletebilmem için beni görmeye geldiniz. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Yine de karım üzerindeki etkinizi abarttığınızı düşünüyorum."

Arkasına yaslandı, sandalyeyi tembelce döndürdü. "Sanırım beklenmedik ziyaretten biraz rahatsız oldu. Ama üzgün mü? Ben olsam bu kelimeyi seçmezdim. O yüzden lütfen içinizi rahat tutun, Bayan. Lombard. Umarım evinize dönmeden önce kısa da olsa şehirde geçireceğiniz zamandan keyif alırsınız."

Bu bir kovulmaydı, düz ve hoş. Meşgul bir adam ceketinin cebindeki tiftik lekesini boş boş fırçalıyordu.

Bunu fark etti, kızın gözlerinde bir yılanın dili gibi parlayan o hızlı hareketi gördü.

Ve işte orada, diye düşündü. Muhafazakâr elbisenin ve şekerli aksanın altındaki engerek yılanı.

"Oh, oh, ama küçük Eve'imi görmeden, kişisel hatalarımı telafi etmeden ve onun iyi olduğundan emin olmadan Teksas'a geri dönemezdim."

"Sizi temin ederim, o iyi."

"Ya Bobby? Bobby'm neden onu görmek için can atıyor? Onun için bir kardeş gibiydi."

"Gerçekten mi? O zaman ondan hiç bahsetmemiş olması ne garip."

Gülümsemesi şimdi hoşgörölüydü ve biraz da sinsiydi. "Sanırım ona küçük bir aşk besliyor. Sanırım senin kıskanmanı istemiyor."

Kahkahası hızlı, zengin ve uzundu. "Lütfen. Şimdi, eğer isterseniz, adınızı ve adresinizi idari asistanıma bırakabilirsiniz. Eğer teğmen sizinle temas kurmak isterse, kuracaktır. Aksi takdirde . . ."

"Şimdi bu işe yaramayacak. Bu hiç olmaz." Trudy daha dik oturdu ve ses tonu biraz kırbaçlandı. "O kıza altı aydan fazla baktım, kalbimin iyiliği için onu evime aldım. Ve inanın bana hiç kolay olmadı. Sanırım bundan daha fazlasını hak ediyorum."

"Öyle mi? Peki neyi hak ettiğini düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, şimdi." Sandalyesinde kayarak, pazarlık pozu olduğunu varsaydığı bir pozisyona geçti. "Eğer beni ve oğlumu görmenin doğru olmadığını düşünüyorsanız, o zaman -ki burada bir iş adamıyla konuştuğumun farkındayım- tazminat almam gerektiğini düşünüyorum. Sadece zaman, çaba ve kimsenin onu almak istemediği onca yıl boyunca o kız için harcadığım zahmet için değil, aynı zamanda sadece nasıl olduğunu görmek için buraya gelmenin bana verdiği tüm rahatsızlık ve masraflar için de."

"Anlıyorum. Peki aklınızda bu tazminatın bir ölçüsü var mı?"

"İtiraf etmeliyim ki bu beni çok şaşırttı." Parmakları kızıla karşı kızıl olan saçlarını karıştırdı. "O çocuğa verdiklerime ya da şimdi ondan uzaklaşmanın bana neye mal olduğuna nasıl bir fiyat biçebileceğinizi bilmiyorum."

"Ama bunu başaracağınıza eminim."

Yanaklarındaki rengin utançtan değil, öfkeden derinleştiğini gördü. Sadece yüzündeki o hafif ilgili ifadeyi korudu.

"Sizin konumunuzdaki bir adamın benim konumumdaki birine karşı cömert olabileceğini düşünürdüm. Ben olmasaydım o kız muhtemelen insanları hapse atmak yerine hapiste olacaktı. Ve dün onu görmeye gittiğimde benimle konuşmadı bile."

Gözlerini kaçırdı, istediği zaman çağırabileceğini belirttiği gözyaşlarına gözlerini kırıştırdı.

"Sanırım artık bunu aştık." Sesine bir parça sabırsızlığın karışmasına izin verdi. "Fiyatınız nedir?"

"Bence iki milyon dolar mantıksız olmaz." "Ve iki milyon dolar için ... bu ABD doları mı?"

"Elbette öyle." Gözyaşlarının yerini belli belirsiz bir kızgınlık aldı. "Yabancı parayla ne yapabilirim ki?"

"Bunun için sen ve Bobby'n mutlu bir şekilde geldiğiniz yere geri dönecek ve karımı rahat bırakacaksınız."

"Bizi görmek istemiyor mu?" Yenilgiye uğramış gibi ellerini kaldırdı. "Görölmeyeceğiz."

"Peki ya bu tazminat miktarını biraz fazla bulursam?"

"Sizin gibi bir adam için bunu hayal bile edemiyorum, ama ... Tüm bu olanlardan dolayı üzgün olduğumu ve durumu birileriyle tartışmam gerektiğini söylemek zorunda kalacağım. Belki bir muhabirle."

Tekrar tembelce döndü. "Ve bu beni endişelendiriyor, çünkü ..."

"Duygusal bir kadın olarak, sorumlu olduğum çocukların her biri hakkında dosyalar tuttum. Geçmişleri, ayrıntıları var - ve bunlardan bazıları sizin için ve Eve için zor, hatta utanç verici olabilir. Örneğin, dokuz yaşından önce defalarca cinsel ilişkiye girdiğini biliyor muydunuz?"

"Tecavüzü cinsel ilişkiyle bir mi tutuyorsunuz?" Kanı kaynarken bile ses tonu süt gibi yumuşaktı. "Bu sizin için oldukça cahilce, Bayan Lombard."

"Adına ne dersiniz deyin, bence bazı insanlar makyajında bu tür bir şey olan bir kadının polis departmanında komiser olmaması gerektiğini düşünebilir. Ben de bundan emin değilim" diye ekledi. "Belki de medyayla, belki de karakoldaki amirleriyle konuşmak benim vatandaşlık görevimdir."

"Ama iki milyon dolar -yani ABD doları- vatandaşlık görevinizden daha ağır basar."

"Ben sadece bana geleni istiyorum. Bulduğunda üzerinde kan olduğunu biliyor muydunuz? Kendisi ya da bir başkası kanın çoğunu yıkamış ama test yaptılar."

Gözleri şimdi daha parlaktı, uzun kırmızı tırnakları kadar cesur ve keskindi. "Ve bütün kan onun değildi."

"Eskiden kâbuslar görürdü," diye devam etti Trudy. "Ve bana öyle geliyordu ki, birisini bıçaklayarak öldürüyordu."

o kabuslar. Üzülsem ve bir şey söylesem insanlar bundan ne çıkarırdı merak ediyorum. Eminim insanlar böyle bir hikaye için iyi para öderlerdi, şu anda kim olduğunu düşünürsek. Ve kiminle evli olduğunu."

"Olabilir," diye kabul etti Roarke. "İnsanlar genellikle bir başkasının acısı ve sefaleti içinde debelenmekten hoşlanırlar."

"Bu yüzden bahsettiğim tazminatın çok pahalı olduğunu düşünmüyorum. Tazminatı alıp Teksas'a geri döneceğim. Eve, onun için yaptığım onca şeyden sonra bile bir daha beni düşünmek zorunda kalmayacak."

"Yanlış konuştunuz. Bu onun içindi, onun için değil. Şimdi anlamadığınız şey, Bayan Lombard, şu anda size tazminat ödüyorum."

"Daha önce düşünsen iyi olur-"

"Seni telafi ediyorum," diye araya girdi, "kalkıp oraya gelmeyerek ve çıplak ellerimle kafanı boynundan ayırarak."

Teatral bir şekilde nefesi kesildi. "Beni tehdit mi ediyorsun?" "Kesinlikle etmiyorum," diye devam etti aynı rahat tonda.

"Ben size, bu işin bedelini nasıl ödediğinizi açıklıyorum. bundan uzaklaşmak. Sana ne olmadığını söylüyorum ve inan bana, karım savunmasızken ona yaptıklarından dolayı sana elimi sürmemek bana pahalıya mal oluyor."

Yavaşça ayağa kalktı. Bu sefer ne bir soluk ne de bir tiyatro vardı. Yüzündeki tüm kan çekilirken donup kaldı. Sonunda, diye karar verdi, kadın onun kendi kabuğunun altında ne olduğunu görmüştü, paranın ona kazandırdığı sofistikeliğin, tarzın ve görgünün altında.

Bir engerek bile ona karşı dua edemezdi.

Gözleri onunkilerdeyken masanın etrafından dolaştı, sonra masaya yaslandı. Kadının nefesinin titrediğini duyacak kadar yakındı.

"Ne yapılabileceğini biliyor musun, böyle ne yapabileceğimi?" Parmaklarını şıklattı. "Seni öldürebilirim, burada ve

Şimdi, hiç çekinmeden. Bu ofisten sapasağlam ayrıldığınıza dair uygun gördüğüm sayıda insana yemin ettirebilirdim. Bunu kanıtlamak için güvenlik disklerini değiştirebilirim. Seninle işim bittiğinde cesedini asla bulamayacaklardı. Bu yüzden hayatının -ki senin için hatırı sayılır bir değeri olduğunu varsayıyorum- tazminat olarak kabul et."

"Delirmiş olmalısın." Sandalyesinde geriye doğru büzüldü. "Aklını kaçırmış olmalısın."

"Benimle bir daha pazarlık yapmayı düşünürsen bunu aklından çıkarma. Para için bir çocuğun işkence ve kabusundan bahsederek cebini doldurmayı düşünürsen. . . Eğer bir daha karımla temas kurmaya kalkışırsan. Bunu düşün ve kork. Kork," diye tekrarladı, ona doğru biraz eğilerek, "çünkü kendimi senden parçalar koparmaktan alıkoymak, yavaş yavaş, her seferinde bir parça, rahatsız edici. Rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum."

Ona doğru bir adım attı, ayağa fırladı ve kapıya doğru geri çekildi. "Bu arada, sabrımı denemek isterse bu mesajı oğlunuza iletmek isteyebilirsiniz."

Kadın kapıya ulaşıp arkasından el yordamıyla kapıyı açtığı anda, adam yumuşak bir sesle konuştu. "Karıma daha fazla zarar verecek bir şey yaparsan bu dünyanın içinde ya da dışında benden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Bunun için seninle anlaşmaya gitmeyeceğim hiçbir yer yok." Bir süre bekledi, gülümsedi ve dedi ki: "Kaç."

Kadın koştu ve adam, kadının ayak sesleri uzaklaşırken hırıltılı bir nefes gibi ince bir çığlık duydu. Ellerini ceplerine daldırdı, Aralık gökyüzünün nemli kasvetini incelemek için geri yürürken birini tekrar Eve'in düğmesinin üzerine kapattı.

"Efendim?"

Yöneticisi ofisine girerken arkasını dönmedi. "Evet, Caro."

"Güvenliğin Bayan Lombard'ın çıkışını izlemesini istediniz mi?" "Buna gerek kalmayacak."

"Acelesi varmış gibi görünüyordu."

Yansımasının hayaletinin hafifçe gülümsemesini izledi. "Planlarında ani bir değişiklik oldu." Şimdi döndü ve bilek ünitesine baktı. "Öğle yemeği vakti geldi, değil mi? Yukarı çıkıp misafirlerimizi karşılayacağım. Bu öğleden sonra oldukça iştahlıyım."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Caro.

"Ya Caro?" dedi özel asansörüne doğru yürürken. "Güvenliğe Bayan Caro'nun da Lombard ya da oğlu. Kimlik izi var mı diye bakacağım. -Bu binaya giriş izni verilmeli mi?" "Bununla hemen ilgileneceğim."

"Bir şey daha var mı? Onuncu Cadde'deki West Side Oteli'nde kalıyorlar. Ne zaman çıkış yapacaklarını bilmek istiyorum."

"Bunu göreceğim, efendim."

Asansör açılırken arkasına baktı. "Sen bir hazinesin, Caro."

Kapı arkasından kapanırken, böyle anlarda onun böyle düşünmesinden memnun olduğunu düşündü.

4

EVE, ZİHNİNİ MEŞGUL TUTMAK İÇİN EVRAK İŞLERİNE VE Takipler. Drone işiyle uğraşmak, tatiller gelip onu kışından ısırmadan önce masasını makul ölçüde temizlemenin ek faydasını sağladı.

Peabody ofisinin kapısına geldiğinde hatırı sayılır bir ilerleme kaydetmişti.

"Tubbs'ın toksin testinde Zeus ve diğer bazı maddelerin izine rastlandı. Diğer kurban temiz çıktı. Cesetler yarın en yakın akrabalarına teslim edilecek."

"İyi işti." "Dallas mı?"

"Mmm. Ekibin gider kalemlerini yukarı gönderiyorum. Çoğunu," dedi alaycı bir ifadeyle. "Baxter ve ben biraz sohbet edeceğiz."

"Dallas." Eve başını kaldırdı ve Peabody'nin yüzünü gördü. "Ne?" "Mahkemeye gitmem gerekiyor. Celina." Eve ayağa kalktı. "İfademizi çoktan verdik."

"Savcılık beni ayrıca çağırdı, hatırladınız mı? Kurbanlardan biri olarak."

"Evet, ama . . . Bunun için henüz gelmeyeceğini sanıyordum, en azından bir iki hafta daha. Tatil nedeniyle..."

"Oldukça hızlı ilerliyor. İçeri girmem gerek."

"Ne zaman?"

"Şimdi sayılır. Uzun sürmez ama... Benimle geliyor musun?" Eve ceketini alırken Peabody sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Uzun bir nefes alan Peabody gözlerini kapattı. "Teşekkürler. Teşekkürler. McNab benimle orada buluşacak. Şu anda sahada ve benimle buluşmaya çalışacak. Teşekkürler."

Eve çıkarken satış ünitelerinden birinde durdu. Peabody'ye "Kendine biraz su al," dedi. "Bana soğuk kafein getir."

"İyi fikir. Boğazım zaten kuru. Hazırlandım," diye devam etti Peabody kodunu girip seçimlerini yaparken. "Savcılık ekibi beni iyi eğitti. Mahkemede ilk kez ifade verecek değilim."

"İlk kez bir mağdur olarak ifade veriyorsunuz. Bu farklı bir şey. Farklı olduğunu biliyorsun."

Eve'e bir tüp Pepsi uzattı ve onlar yürürken sudan uzun bir yudum aldı. "Bana zarar veren Celina bile değildi. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum."

"O da bunun bir parçasıydı. Önceden haberi vardı ve hiçbir şey yapmadı. Suç ortağı olmakla suçlanmasının bir sebebi var Peabody. İçeri girersin, ne olduğunu anlatırsın, savunmanın seni sarsmasına izin vermezsin. Sonra da çekip gidersin."

Eve, bundan kaçabilirsin ama asla gerçekten kaçamazsın, diye düşündü. Peabody o saldırının her anını hatırlayacaktı. Acıyı ve korkuyu hatırlayacaktı. Adalet yerini bulmuş olabilirdi ama adalet bile anıları silemezdi.

Ana kapıdan dışarı çıktı. Gün ne kadar berbat olursa olsun, kısa yürüyüş Peabody'yi sakinleştirecekti. "Sen bir polissin," diye söze başladı, "ve görev sırasında ağır bir darbe aldın. Bu jüri için önemlidir. Sen bir kadınsın." Eve ellerini soğuk yağmurun altında ceplerine soktu. "Geçerli olsun ya da olmasın, bu da jüriler için önemli. Birden fazla kadını öldürmüş ve sakat bırakmış olan bu koca, çılgın orospu çocuğunun seni tekmelemiş olması ... büyük önem taşıyor."

"O dikildi." Ve bu büyük bir rahatlamaydı. "Mahkemeye çıkamayacak kadar deli. Bir akıl hastanesine kapatılacak."

zihinsel kusurlu, şiddet sektörü, nalları dikene kadar."

"Buradaki göreviniz Celina'nın yapmadıklarını önemli kılmak.

Savcılığın onun sorumlu olduğunu kanıtlamasına yardımcı olmak için."

"Onu Annalisa Sommers cinayetinden, yani kendi işlediği cinayetten tutuklayacaklar. Bunun için hapse girecek. Belki bu yeterli olur."

"Senin için yeterli mi?"

Peabody gözlerini dikip önüne baktı ve biraz daha su içti. "Yeterli olması için çalışıyorum."

"O zaman sen benden daha iyisin. Sen başardın, diğerleri başaramadı. O izledi. John Blue ile psişik bağlantı kurduktan sonra ölenlerin hepsi onun suçu. Hastanede, iyileşme sürecinde geçirdiğin her dakika. Bu konuda yaşadığın her kötü an da onun suçu. Bunun bedelini ödemesini istiyorum."

Adliye binasının merdivenlerinden çıkarken Peabody zorlukla yutkundu. "Ellerim titriyor."

Eve'in tek söylediği "Sertleş" oldu.

Güvenlikten geçtikten sonra, mahkeme salonuna giriş yapabiliirdi. Bunun yerine, APA Cher Reo oraya giderken Peabody ile birlikte bekledi.

"Kısa bir aramız var," diye başladı Reo. "Sırada siz ifade vereceksiniz."

"Orada işler nasıl gidiyor?" Eve sordu.

"İyi avukatları var." Reo çift kapıya doğru bir bakış attı. Güzel ve sarışındı, canlı mavi gözleri ve hafif bir Güneyli ağzı vardı. Aynı zamanda titanyum kadar sertti. "İkimiz de psişik kartını oynuyoruz, farklı şekillerde. Onların görüşü Celina'nın aldığı görüntülerin -cinayetlerin, şiddetin-travmaya yol açtığı, kapasitesini azalttığı yönünde. Uzmanlarına bu konuda yemin ettiriyorlar ve sonuç olarak tüm sorumluluğu Blue'ya yüklemeye çalışıyorlar. Adam deli, kızın zihnini işgal etti ve işte böyle."

"Saçmalık."

"Şey, evet." Reo saçlarını kabarttı. "Bizim tarafımızda, Blue'nun işkence etmesini, sakat bırakmasını ve öldürmesini izleyerek evindeki yatağında güven içinde uyurken bulduk onu, bu da ona aynı şeyi eski sevgilisinin nişanlısına yapma fikrini verdi. Polislerle birlikte çalışma kisvesi altında, kadınlar öldürülürken ve bir NYPSD dedektifi ağır yaralanırken geri çekildi. Cesurca karşı koyan ve davanın kapanmasına yakından dahil olan madalyalı bir memur."

Reo elini Peabody'nin koluna koydu ve Eve'in kadın kadına destek jesti olarak tanıdığı bir hareketle hafifçe ovuşturdu. "Tekrar üzerinden geçmek ister misin? Birkaç dakikamız daha var."

"Belki. Tamam, belki." Peabody Eve'e döndü. Gözleri biraz fazla parlak, gülümsemesi biraz fazla sıkıydı. "İçeri girebilirsin. Reo'dan bir brifing daha alacağım, sonra kusmak isteyebilirim. Bunu yalnız yapsam daha iyi olur."

Eve, Reo Peabody'yi bir konferans odasına götürene kadar bekledi, sonra iletişim cihazını çıkardı ve McNab'i etiketledi. "Neredesin?"

"Yola çıkıyorum." Güzel yüzü ve uzun sarı kuyruğu ekranında sallanıyordu. "Üç blok güneyde. Ayakta gitmek zorunda kaldım. Bu kadar insanı kim sokağa saldı?"

"Teneffüs var, bitmek üzere. Birkaç dakikanız var. Ben arkada olacağım. Sana bir koltuk ayırıyorum."

Kapattı, içeri girdi ve kariyeri boyunca sayısız kez yaptığı gibi oturdu. Adalet salonları, diye düşündü kürsüyü, galeriyi, muhabirleri ve meraktan içeri doluşanları incelerken. Bazen -çoğu zaman- burada adaletin yerini bulduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Peabody için istiyordu.

Tutuklama ve iddianame için davanın topunu fileye sokmuşlardı. Şimdi top avukatlara, yargıca ve jüride yer alan on iki vatandaşa geçti.

Onlar içeri girdiğinde onları inceledi.

Bir süre sonra Celina Sanchez hukuk ekibiyle birlikte içeri alındı.

Gözleri buluştu, avcı ve av arasındaki o hızlı, uğultulu bağlantıyla tutuştu. Her şey geri geldi, tüm cesetler, tüm kan, atık ve zulüm.

Aşk için, demişti Celina sonunda. Her şeyi aşk için yapmıştı.

Ve Eve bunun en büyük saçmalık olduğunu düşündü.

Celina koltuğuna oturdu, yüzü öne dönüktü. Gösterişli saçları geriye ve yukarı doğru taranmıştı - zarif ve neredeyse ilkel. Tercih ettiği cesur renkler yerine, ağırbaşlı gri bir takım elbise vardı.

Eve sadece ambalaj olduğunu fark etti. İçinde ne olduğunu biliyordu.

Jüri aptal değilse, onlar da biliyordu.

Reo içeri girdi, kısa bir süre eğildi. "O iyi olacak. Burada olmanız iyi oldu." Sonra Eyalet ekibiyle birlikte yerini almak üzere ön tarafa doğru yürüdü.

Mübaşir mahkemenin ayağa kalkmasını istediğinde McNab kapıdan fırladı. Yüzü soğuk ve yorgunluktan pembeleşmişti ama yine de mavi ve pembe zikzak desenli ceketinin altına giydiği mor gömlekten birkaç ton daha sakindi. Aynı mor renkteki çizmeleriyle Eve'in yanına sokuldu ve nefes nefese bir fısıltıyla konuştu.

"Onunla oturmamı istemedi, bir dakikaya ihtiyacı vardı. Pazartesiye kadar vaktimiz var sanıyorduk. Lanet olsun."

"Kendini nasıl idare edeceğini biliyor."

Ona midesinin yağlı düğümler attığını söylemenin bir anlamı yoktu. Yerlerine oturduklarında ve PA Peabody'yi çağırdığında kafasının içinde ne gördüğünü bildiğini söylemenin de bir anlamı yoktu.

Kendini koşarken görürdü, kalbi boğazında çarpardı, "Memur vuruldu!" diye bağırdığını duyardı.

ona ulaşmak için apartmanın merdivenlerinden aşağı uçarken iletişim cihazı.

Eve orada değildi ama o da görmüştü. Peabody'yi kırık, kanlı ve sokakta buruşmuş bir halde görmek için orada değildi. Ama görebiliyordu.

Jürideki herkesin de bunu görmesini istedi.

Emredildiği gibi, Peabody adını, rütbesini ve rozet numarasını verdi. Asistan ona karşı hızlıydı, Eve'e göre bu iyi bir stratejiydi. Ona bir polis gibi davranmak. Daha önce verilen ifadelerden bazılarını onunla birlikte gözden geçirdi ve savunma avukatı ile birlikte küçük avukat danslarını yaptılar.

Onlardan saldırı gecesini anlatması istendiğinde, güçlü bir başlangıç yaptı. Zamanlama, adımlar, metrodan eve yürürken birlikte yaşadığı ortağı Dedektif Ian McNab ile temasa geçme şekli. Sesi kesildiğinde, jüri bunu duydu, gördü. Ve bir kadının hayatta kalma mücadelesini, bir polisin hayatta kalma mücadelesini gördüler.

"Silahımı kullanabildim."

"Ağır yaralıydınız ve sizden oldukça büyük bir adamla ölüm kalım mücadelesi veriyordunuz ama silahınıza ulaşabildiniz mi?"

"Evet, efendim. Birini vurdum. Beni fırlattı, fırlatıyordu. Havada olduğumu ve ateş ettiğimi hatırlıyorum. Sonra yere düştüm ve hastanede uyanıncaya kadar hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Elimde aldığınız yaraların bir listesi var, Dedektif. Mahkemenin izniyle, doğrulamanız için bunları okuyacağım."

Başlarken, McNab'in eli Eve'inkini yokladı.

Okumalar, doğrulamalar, itirazlar ve sorular boyunca parmaklarını tutmasına izin verdi. Savunma çapraz sorgusuna başladığında hiçbir şey söylemedi ve McNab'in parmakları onunkiler üzerinde ince teller gibi gerildi.

Peabody artık titriyordu ve savunma da bunun üzerine oynadı. Ama bu bir hata olabilir, diye düşündü Eve. Bir dizi iğrenç cinayetten sağ kurtulan tek kişiyle, kurbanla uğraşmak.

"Kendi ifadenize ve saldırının diğer tanıklarının ifadelerine göre, Dedektif, John Joseph Blue size saldırdığında yalnızdınız."

"Bu doğru."

"Bayan Sanchez yaralandığınız sırada orada değildi."

"Hayır, efendim. Fiziksel olarak değil."

"Önceki ifadelere göre, Bayan Sanchez size saldıran John Joseph Blue ile hiç tanışmamış, konuşmamış ya da temas kurmamıştır."

"Bu doğru değil. John Blue ile teması vardı. Psişik olarak."

"Temas kelimesine açıklık getirmek isterim. Bayan Sanchez, John Joseph Blue adında birinin işlediği ve itiraf ettiği vahşi cinayetleri yeteneği sayesinde gözlemlemişti. Bayan Sanchez'in soruşturmanıza yardımcı olmak için size gönüllü olarak geldiği doğru değil mi?"

"Hayır, efendim, değil."

"Dedektif, elimde Bayan Sanchez'in soruşturma memurlarına herhangi bir ücret almadan gönüllü olarak yardım ettiğini ve yardımının kabul edildiğini açıkça belirten raporlar var. Aslında Bayan Sanchez, Blue'nun kimliğinin tespit edilmesinde ve dolayısıyla durdurulmasında etkili olmuştur."

O konuşurken Peabody bir su bardağını kaldırdı ve derin derin içti. Devam ettiğinde sesi yine kararlıydı, yine bir polise aitti. "Hayır efendim, soruşturma ekibine, departmana, kurbanlara ya da şehre yardım etmedi. Aslında, asıl amacı olan Annalisa Sommers'ı öldürmek için kilit bilgileri saklayarak soruşturmayı engellemiştir."

"Sayın Yargıç, bu tanığın spekülatif ve kışkırtıcı ifadesinin kayıtlardan çıkarılmasını talep ediyorum."

"İtiraz ediyorum." Savcı ayağa kalktı. "Bu tanık eğitimli bir polis memuru, soruşturma ekibinin kilit üyelerinden biri."

Dans devam etti ama Eve Peabody'nin artık rahatladığını görebiliyordu. Ritmini bulmuştu.

Eve hafifçe, "Diğer elimle seni yumruklamadan önce elimi bırakman için iki saniyen var," dedi.

"Ah. Özür dilerim." McNab onu serbest bıraktı ve sinirli bir kahkaha attı. "O iyi, sence de öyle değil mi?"

"O iyi."

Biraz daha geçti, sonra tekrar geçti. Aşağı indiğinde Peabody'nin rengi biraz solmuştu ama Eve onun başını çevirip doğrudan Celina'ya baktığını görmekten memnun oldu.

Eve bunu da hatırlayacağına karar verdi. Ayağa kalktığını ve baktığını hatırlayacaktı.

McNab mahkeme salonunun dışına çıkar çıkmaz, "İşte benim kızım," dedi. Kollarını kıza doladı. "O- Body, harikaydın!"

"Daha çok sallantıdaydım ama sanırım kendime geldim. Ve Tanrım, bittiği için mutluyum." Bir eliyle karnını ovuşturdu ve içten bir gülümseme topladı. Eve'e "Kaldığın için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil." Eve saati kontrol etti. "Tur iki dakika içinde bitecek. Çıkın, kişisel eşyalarınızı alın."

"Ben iyiyim, ben-"

"Hiçbir şey sallanmıyor zaten." Kanal 75'in canlı yayın ası Nadine Furst'ün ince topuklu çizmeleriyle fayansların üzerinde ilerlediğini gördü, kamerası da peşindeydi. "En azından resmi bir şey yok."

"İşte geldi. Nasıl gitti, Peabody?" "Tamam.

Sanırım iyi gitti."

"Hızlı bir teke tek için hazır mısın?"

Eve prensip olarak itiraz etmeye başladı ama sonra kendini durdurdu.

Peabody'nin mahkeme salonu dışında söz sahibi olması muhtemelen iyi olurdu. Ve Nadine'e güvenebilirdi.

"Sanırım. Elbette. Bunu yapabilirim."

"Dışarısı berbat, ama merdivenlerde yaparsak daha iyi görüntü olur. Kızını bir dakika bırak, McNab."

"Hayır, ama onu ödünç alabilirsin."

"Dallas, yarını iple çekiyorum." Kapıya doğru yöneldiler. "Ben de senden hızlıca bir tane alabilirim. Ayık, düz gözlü, 'adalet yerini buluyor' türünden bir şey."

"Hayır. Bu Peabody'nin gösterisi. Şahsını al," dedi Eve Peabody'ye ve merdivenlerden inmeye başlamadan önce gökyüzüne bir göz attı.

En altta döndü ve arkasına baktı. Nadine haklıydı, iyi bir perde olurdu -Peabody, çiseleyen yağmurda, adliye binasının merdivenlerinde ıslak. Peabody'nin orada durup işinden ve adaletten bahsetmesi ailesinin görmesini isteyeceği bir şeydi.

Kendisi de görmekten hoşlandığı için birkaç dakika izledi. Tekrar arkasını döndü, tam zamanında itişmeyi, yakalamayı ve gitmeyi gördü.

"Çantam! Çantam!"

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Eve. Bir nefes verdi ve peşinden gitti.

Merdivenlerin yarısında, Nadine acele ederek boynunun kırılma riskini göze aldı. "Üzerine çık!" diye bağırdı kamerasına. "Üstünde kal. Nasıl gittiğine bakın!" Peabody ve McNab vızır vızır geçerken, Nadine adliye merdivenlerinde dans ediyordu. "Tanrı aşkına, onları kaybetmeyin."

Eve'in tahminine göre kapkaççı yaklaşık 1.80 boyundaydı ve 1.90'larda görünüyordu. Boyunun çoğu bacaklarından oluşuyordu ve

onları kullanarak. İnsanları lobut gibi deviriyor, onu yığınların üzerinden atlamak zorunda bırakıyordu.

Paltosu geriye doğru aktı, derisi rüzgârda şangırdadı.

Durması için bağırarak nefesini boşa harcamadı, kendini polis olarak tanıttı. Gözleri Celina'nınki gibi onunkilerle buluşmuştu ve avı fark etmişlerdi.

Köşedeki operatörden bir kayar araba kaptı ve -Ve itti. Soya köpekleri yere savruldu, içecek tüpleri sıçradı ve patladı.

Adamın üzerine fırlattığı bir yayadan sıyrıldı, sonra bir diğerinden sıyrıldı. Mesafeyi hesaplayarak bacaklarını sıktı ve itti. Yaptığı hamle adamı yere serdi, ikisini de kaldırımdan bir santim ötedeki ıslak kaldırıma savurdu, burada bir minibüsün frenleri bir kadın gibi çığlık attı.

İyileşmekte olan kalçası sarsıntı karşısında bir bebek gibi ağladı.

Kadın patinaj yapan tekerleklerin altında ezilmekten kurtulurken adam bir tane sokmayı başardı. Dirsek çenesine saplandığında kan tadı aldı.

"İşte bu aptalcaydı." Kollarını geri çekti, bağları tokatladı. "Bu çok aptalcaydı. Şimdi de bir memura saldırmakla suçlanıyorsun."

"Hiç polis demedim. Nereden bilebilirim ki? Ayrıca beni kovalıyordun, neredeyse otobüsün önüne atıyordun. Polis vahşeti!" Bağırdı, sempatik bir seyirci bulmak için çabalarken vücudunu kamburlaştırdı. "Ben kendi işime bakıyorum ve siz beni öldürmeye çalışıyorsunuz."

"Kendi işine bak." Eve başını çevirdi, kan tükürdü. En azından zonklayan çenesi aklını kalçasından uzaklaştırmıştı.

Çekiştirdi, cüzdanı ve çeşitli cüzdanlarla birlikte üç tane daha çıkardı. "Oldukça iyi bir vurgun," diye yorum yaptı.

Doğrulup omuz silkti, şimdi felsefi bir tavır takınmıştı. "Tatiller. İnsanlar dışarı çıkıyor, her ne haltsa. Saldırımı tokatlama

Tamam mı? Hadi, bana bir tane kes, olur mu?

Refleksti." Eve çenesini oynattı. "Sende iyiler var."

"Çok hızlısın, buna hayran olmalısın."

Peabody ve McNab koşarak gelirken ıslak saçlarını itti. "Bu kalabalığı dağıtın, olur mu? Ve bu adamı yakalamak için buraya bir siyah-beyaz getirin. Birden fazla hırsızlık suçu var. Noel'e bu kadar yaklaşmışken saldırı suçunu es geçeceğim."

"Minnettarım."

"Şu kamerayı yüzümden çekelim," diye tersledi Eve.

McNab çantaları ve cüzdanları toplamakla meşguldü. "Dudağınız kanıyor, Teğmen."

"Hayır." Bir elini üzerinde gezdirdi. "Kendi lanet dilimi ısırdım."

Peabody, "Araba yolda efendim," diye rapor verdi. "Bu arada yayaları engellemek güzeldi."

Eve kapkaççıyla bir kez daha konuşmak için eğildi. "Diğer tarafa kaçsaydın, Central'da olurduk, bu lanet olası soğuk çiselemeden kurtulurduk."

"Evet, sanki o kadar aptal olabilirmişim gibi."

"Adliyenin önünde kapkaç yapacak kadar aptal."

Ona kederli bir bakış attı. "Kendimi durduramadım. Kadın lanet çantayı sağa sola sallıyor, yanında yürüyen kadınla çene çalıyordu. Resmen bana verdi."

"Doğru. Bunu polis memuruna söyle."

"Teğmen Dallas?" Nadine biraz oflayıp puflayarak ayağa kalktı. Bir eli, kocaman kahverengi gözleri olan bir kadının koluna kenetlenmişti. "Bu LEEANNE Petrie, az önce mülkünü geri aldığınız kişi."

"Hanımefendi. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Bana hanımefendi demeyerek başlayın. İfade vermek ve mülkünüz için imza atmak üzere Merkez'e gelmeniz gerekiyor Bayan Petrie."

"Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Adam beni iterek yere düşürdü! White Springs adında küçük bir yerden geliyorum, Wichita, Kansas'ın hemen güneyinde. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

Söylenmesi gerekiyordu. "Artık Kansas'ta değilsin."

Peabody'ye rütbesini takıp eve dönmesini emrettiği için, soygun karmaşasını düzeltmek mesai bitimine kadar onu Merkez'de tuttu. Hava karardığında hava sıcaklığı düşmüş ve aralıksız çiseleyen yağmur sulu kara dönüşmüştü. Artık zorlu olan sokaklar eve dönüş yolunu bir sıkıntı maratonuna dönüştürmüştü.

İçinde sıkışıp kalınca, ağrıyan dilini yatıştırmak için buzlu sudan yudumladı ve zihninin sürüklenmesine izin verdi. Akıllı Trudy Lombard'a gittiğinde evinden birkaç blok ötedeydi ve ışık söndü.

"Ben değilim. Tanrım, bu benimle ilgili değil. Neden olsun ki? Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Sirenleri çalıştırdı ve dikey konuma geçti. Kendine ve manevrayı intihardan farksız kılan hırıltılara lanet okuyarak çizgi 'link'ini devreye soktu.

Summerset geldiğinde "Roarke," diye tersledi. "Daha gelmedi mi? Telefonu ona ver."

"Kapıdan yeni çıktı, henüz eve ulaşmadı. Eğer acil bir durum varsa-"

"Ona on dakika içinde orada olacağımı söyle. Onunla konuşmam gerek. Lombard adında biri evi ararsa, onu Lombard'a bağlama. Anladın mı? Onu bağlama."

Direksiyonu kırdı ve üç çamurluğu kıl payı atlatarak caddeye geri döndü.

Orospu çocuğu! Paradan başka neyin peşinde olabilir ki? Büyük, parlak yığınlar. Peki bilinen evrende en büyük yığınlar kimdeydi?

Bundan kurtulamayacaktı. Ve eğer onu uzaklaştırmak için ona para vermeyi aklından bile geçirirse, Eve bizzat derisini yüzeceğine yemin etti.

Balıklama atladı ve kükreyerek evin kapısından içeri girdi. Roarke evin önünde fren yaparken kapıyı kendisi açtı.

"Tutuklu muyum?" diye seslendi ve parmağıyla havada bir daire çizdi. "Sirenler, Teğmen."

Onları geri çağırdı, kapıyı çarptı. "Ben çok aptalım! Ben lanet olası bir aptalım."

"Sevdiğim kadın hakkında bu şekilde konuşacaksan, sana içki ikram etmeyeceğim."

"Sensin. Asla ben değildim. Beni ters yüz etmesine izin vermemiş olsaydım, bunu en başından bilirdim. Lombard."

"Pekâlâ. Peki bu ne?" Bir parmağını çenesindeki silik morluğun üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Hiçbir şey." Öfke, kalan tüm acıları bastırmıştı. "Beni dinliyor musun? Onu tanıyorum. Nasıl biri olduğunu bilirim. Bir amacı olmadan hiçbir şey yapmaz. Belki amacı eğlenmektir ama buraya gelmek için onca zahmete ve masrafa sırf benimle uğraşmak için girmede. Bu seninle ilgili."

"Sakinleşmen gerek. Salonda." Onun koluna girdi. "Güzel bir ateş var. Biraz şarap içersin."

"Keser misin şunu?" Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ama adam sadece kıpırdandı ve ıslak ceketini çekiştirerek çıkardı.

"Bir dakika dur, soluklan," diye öğüt verdi. "Sen içmek istemiyor olabilirsin ama ben istiyorum. Hava çok kötü."

Nefes aldı, kendini sabitlemek için ellerini yüzüne bastırdı. "Düşünemiyordum, sorun da buydu. Düşünmedim. Sadece tepki verdim. Ve ben daha iyi biliyorum. Beni görmeye gelip, yeniden birleşme kartını oynamaya çalışmış olmalı. I

sadece bir çocuktu ve her şeyi berbat etti. Belki de onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığımı düşünmüştür. O zaman uzun zamandır kayıp olan anne, merhamet meleği, her neyse, o tekerlekleri yağlayabilir, böylece benden para istediğinde, ona vermeni isteyebilirim."

"Seni hafife almışım. Al bakalım." Ona bir bardak şarap uzattı.

"Yedek plan." Şarabı aldı, ocağa doğru yürüdü, ateşi yaktı ve tekrar geri döndü. "Onun gibi birinin bir planı var. Ben alıcı değilim, o doğrudan kaynağa gitmenin bir yolunu bulacaktır. Doğruca sana. Sempatî kazanmaya çalış, şanssız bir hikaye anlat. Bu para ağacını sarsmazsa tehditlere geç. Güzel bir toplu para isteyecek, daha sonra daha fazlası için geri gelecek, ama hemen sulu bir ısırık alacak ..."

Onun yüzünü incelemek için bir an durdu. "Ve bunların hiçbirisi senin için yeni değil."

"Söylediğin gibi, bu kadar çarpık olmasaydın hemen kendin bulacaktın." Başını dudaklarını çenesine değdirecek kadar eğdi. "Gel, ateşin yanına otur."

"Bekle, bekle." Adamın kolunu tuttu. "Onu uyarmaya gitmedin. Onu görmeye gitmedin."

"Ona gitmeye hiç niyetim yoktu ve yok. Tabii sizi taciz etmeye ve üzmeye devam etmezse. Yıllar boyunca on bir çocuğa daha baktığını biliyor musun? Acaba kaç tanesine sana yaptığı gibi eziyet etti?"

"Onu sen mi kaçırdın? Tabii ki koşturdun." Arkasını döndü. "Bu sefer gerçekten yavaşım."

"O iş halledildi Eve. Bunu aklından çıkar."

Sırtını adama dönüp şaraptan yavaşça bir yudum aldı. "Nasıl halledildi?"

"Bugün ofisime geldi. Teksas'a geri dönmesinin ve sizinle bir daha temas kurmaya çalışmamasının herkes için en iyisi olacağını açıkça belirttim."

"Onunla konuştun mu?" Çaresiz öfkesine karşı gözlerini sımsıkı yumdu. "Kim olduğunu, ne olduğunu biliyordunuz ama ofisinize girmesine izin verdiniz."

"Orada daha kötülerini de yaşadım. Benden ne yapmamı bekliyordun?" "Bunu bana bırakmanı bekliyordum. Bunu bunun benim sorunum olduğunu anlayın. Bu benim halletmem gereken bir konu."

"Bu sizin değil, bizim sorunumuz ya da öyleydi. Ve üstesinden gelmemiz gerekiyordu. Artık bitti."

"Benim sorunlarımla, benim işimle uğraşmanı istemiyorum." Döndü ve ikisi de niyetini anlayamadan bardağı fırlattı. Şarap ve bardak sıçradı ve paramparça oldu. "Bu benim kişisel işimdi."

"Artık senin benimle, benim de seninle kişisel bir işin yok."

"Korunmaya ihtiyacım yok, korunmayacağım. Benimle ilgilenilmeyecek."

"Oh, anlıyorum." Sesi yumuşadı, bu tehlikeli bir işaretti. "Diyelim ki o sinir bozucu küçük ayrıntılarla benim ilgilenmemde bir sakınca yok. Mesela bu sarılabilir mi? Ama önemli olan şeylere burnumu sokmayacağım, öyle mi?"

"Aynı şey değil. Berbat bir eşim, bunu anlıyorum." Boğazı tıkanıyordu ve sözcükler zorlukla geçerken sesi kalınlaşıyordu. "Bir şeyler yapmayı hatırlamıyorum - nasıl yapacağımı bilmiyorum ve öğrenmek de umurumda değil. Ama-"

"Berbat bir eş değilsin ve bunu yargılayacak kişi de benim. Ama sen, Eve, son derece zor bir kadınsın. Bana geldi, beni sarsmaya çalıştı ve bunu bir daha denemeyecek. Seni ve kendi çıkarlarımı korumak için her hakka sahibim. Bu yüzden eğer bu konuda sinirlenmek istiyorsan, bunu tek başına yapmalısın."

"Sakin beni bırakıp gitme." Parmakları ona fırlatmak üzere değerli bir şey almak için kaşınıyordu.

kapıya doğru ilerledi. Ama bu çok kadınca ve çok aptalcaydı. "Sakın çekip gitme ve duygularımdan kurtulma."

Durdu ve öfke dolu gözlerle ona baktı. "Sevgili Eve, eğer senin duyguların benim için bu kadar önemli olmasaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Eğer senden uzaklaşırsam ve uzaklaşırsam, bu kendimi alternatiften alıkoymak içindir, ki şu anda bu alternatif kafanı sert bir cisme vurmaktır, ta ki içine birazcık akıl girene kadar."

"Bana söyleyecek miydin ki?"

"Bilmiyorum. Her iki tarafın da iyi sebepleri vardı ve ben hala onları tartıyordum. O seni incitti ve ben buna izin vermeyeceğim. Bu kadar basit. Tanrı aşkına Eve, annemin başına gelenleri öğrendiğimde ve kendimi kaybettiğimde, bana hiç kızmadın mı? Benimle ilgilenmedin mi, hatta önümde durmadın mı?"

"Aynı şey değil." Midesi yandı ve içindeki asit kelimelere döküldü. "Ne elde ettin, Roarke? Seni seven ve kabul eden insanlardan başka neyin içine düştün? İyi, düzgün insanlar. Peki senden ne istiyorlar? Hiçbir şey. Evet, zor zamanlar geçirdin. Baban anneni öldürdü. Ama başka ne öğrendin? Annen seni seviyordu. Seni seven genç, masum bir kızdı. Benim için aynı şey geçerli değil. Kimse beni sevmedi. Geldiğim hiç kimse ve hiçbir şey düzgün, masum ya da iyi değildi."

Sesi titriyordu ama kendini tuttu, gerisinin dökülmesine izin verdi. "Evet, sert ve kötü bir tokat yedin ve bu seni sersemletti. Ama neyin içine düştün? Altının içine. Yeni olan başka ne var?"

Odadan çıkarken onu durdurmadı. Merdivenlerden çıkarken peşinden gitmedi. O anda, bunu yapması için tek bir neden bile düşünemiyordu.

5

spor salonu onun için çalışması gereken en uygun yer gibi görünüyordu Buhar ve bol miktarda vardı. Omzu, birkaç hafta önce sinir bozucu karısına işinde yardım ederken aldığı yaralar yüzünden hâlâ güçsüzdü.

Görünüşe göre, kanlı hayatını riske atması sorun değildi, ama -Havva'nın Kitabı'na göre- lanet olası bir şantajcıdan kurtulmak için değil.

Boş versene, diye düşündü. Bu konuda kafa yormayacaktı.

Vücudunu yeniden forma sokmak için cezalandırma zamanının geldiğine karar verdi.

Holomakinelerden biri yerine ağırlıkları tercih etti ve acımasız bir tekrar ve set seansı programladı.

Onun çözümü, eğer yukarı değil de aşağı inmiş olsaydı, dövüş droidlerinden birini aktive etmek olacaktı. Sonra da onu feci şekilde dövecekti.

Herkesin kendine.

Onu tanıyor olsaydım, ofisinde volta atar, elinin altında ne varsa tekmeler ve onun adına küfrederdi. Bunu aşmak zorunda kalacaktı. Hayatında hiç bu kadar mantıklı bir kadının bu kadar hızlı ve aptalca bir şekilde mantıksız davranışlar sergileyebileceğini düşünmemişti.

Ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Ona seslenip boynundaki o gülünç Teksas sineğini onun için koparmasını mı isteyecekti?

Bunun için yanlış adamla evlenmişti, değil mi? Onun için çok kötü.

Korunmaya ihtiyacı varken korunmak, kederden ve stresten gözleri kör olmuşken bakılmak istemiyor muydu? Bu onun için de çok kötüydü, değil mi?

Seans boyunca kaslarının yanmasından, iyileşen yaralarının acısından ve kendi terinin damlamasından karanlık bir memnuniyet duydu.

Tam olarak tahmin ettiği yerdeydi ve tam olarak tahmin ettiği şeyi yapıyordu. Masasına üç sert tekme atacak kadar uzun süre volta atmayı bıraktı.

Ve Roarke'un yanında savaşırken yaraladığı kalçası itiraz etti.

"Lanet olsun ona. Lanet olsun ona! Hiçbir şeyin dışında kalamaz mı?"

Şişman kedi Galahad içeri girdi ve gösterinin tadını çıkarmaya hazırmış gibi mutfağın kapısına yerleşti.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu kediye ve elini tabancasına attı. "Bunu bana neden verdiler biliyor musun? Çünkü kendi başımın çaresine bakabilirim. Pisliğimi temizlemek için bir adamın gelmesine ihtiyacım yok."

Kedi başını eğdi, çift renkli gözlerini kırıştırdı, sonra yıkamak için bir bacağını havaya kaldırdı.

"Evet, muhtemelen onun tarafındasın." Dalgınca ağrıyan kalçasını ovuşturdu. "Lanet olası türün erkeği. Solgun, çaresiz bir dişi gibi mi görünüyorum?"

Tamam, belki de öyle olmuştur, diye itiraf etti volta atmaya devam ederken. Birkaç dakikalığına. Ama onu tanıyordu, değil mi? Kendini toparlayacağını biliyordu.

Tıpkı Lombard'ın gelip etrafını koklayacağını bildiği gibi.

"Ama bir şey söyledi mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Peki, Eve, sanırım geçmişinden gelen sadist kaltak beni ziyaret edecek," dedi mi? Hayır, hayır, demedi. Bütün mesele o lanet olası para. Bu ne

Dünyanın büyük bir kısmına ve uydularının büyük bir bölümüne sahip olan bir adamla takıldığım için alıyorum. Ne düşünüyordum ki ben?"

Öfkesiyle enerjisinin büyük bir kısmını tükettiği için uyku koltuğuna yığıldı. Belirli bir şeye kaşlarını çattı.

Kör, kırmızı öfkenin en kötüsü geçerken, düşünmediğini itiraf etti. Ama şimdi düşünüyordu.

Bu onun parasıydı. Kendini kaçak avcılardan korumaya hakkı vardı. Bunu yapmak için adım atmadığı kesin.

Doğrulup başını ellerinin arasına aldı. Hayır, yuvarlanmakla, sızlanmakla ve boş ver, solmakla çok meşguldü.

Ve onu tam olarak anlayan, içinde sakladığı her şeyi bilen tek kişiye saldırmıştı. Ona bu yüzden saldırdığını fark etti. Mira muhtemelen bu mutsuz sonuca ulaştığı için ona büyük bir altın yıldız verirdi.

Yani, o bir sürtüktü. Sanki "evet" demeden önce tam bir açıklama yapmamış gibiydi. Neyle karşılaşacağını biliyordu, lanet olsun. Bunun için özür dilemeyecekti.

Ama oturdu, parmaklarını dizine vurdu ve salondaki sahne kafasında canlanmaya başladı. Midesi bulanırken gözlerini kapattı ve iki büklüm oldu.

"Tanrım, ben ne yaptım?"

Roarke yüzündeki teri silip bir şişe suya uzandı. Başka bir seans programlamayı düşündü, belki iyi ve güçlü bir koşu. Kızgınlığı tam olarak geçmemişti ve kızgınlığa da henüz başlamamıştı.

Bir yudum daha aldı, onun yerine havuza atıp atmamayı düşündü. Ve kadın içeri girdi.

Sırtının yükseldiğini hissettiğine yemin etti, her seferinde bir omur.

"Egzersiz yapmak istiyorsan beklemen gerekecek. Daha işim bitmedi ve şirket umurumda değil."

Kendisini fiziksel olarak çok zorladığını söylemek istedi. Vücudunun henüz yeterince iyileşmediğini. Ama bunun için onun boynunu bir dal gibi kırardı. Hak etmişti de.

"Üzgün olduğumu söylemek için bir dakikaya ihtiyacım var. Çok üzgünüm. Nereden geldiğini bilmiyorum, bunun içimde olduğunu bilmiyordum. Böyle olduğu için utanıyorum." Sesi titriyordu ama bitirecekti ve gözyaşlarıyla bitirmeyecekti. "Ailen. Onları bulduğuna sevindim, yemin ederim sevindim. İçimde bir yerlerde bunu kıskanacak ya da buna içerleyecek kadar küçük olabileceğimi fark etmek beni hasta ediyor. Umarım bir süre sonra bunun için beni affedebilirsin. Hepsi bu kadar."

Kadın kapıya doğru uzandığında, adam nefesinin altından küfretti. "Bekle. Bir dakika bekle." Bir havlu kaptı, kabaca yüzüne, saçlarına sürdü. "Bacaklarımı altımdan çekip alıyorsun, yemin ederim, başka kimsenin yapamadığı gibi. Şimdi düşünmek zorundayım, kendime sormak zorundayım, bu aile durumu tersine dönseydi ne hissederdim? Bilmiyorum ama bu olay yüzünden karnıma küçük, iğrenç bir tohumun saplandığını görmek beni şaşırtmazdı."

"Bunu söylemem çok çirkin ve korkunçtu. Bunu söyleyebilmem. Keşke söylemeseydim. Tanrım, Roarke, keşke söylemeseydim."

"İkimiz de zaman zaman keşke yapmasaydım dediğimiz şeyler söyledik. Bunu bir kenara bırakabiliriz." Havluyu bir bankın üzerine attı. "Gerisine gelince..."

"Yanılmışım."

Kaşları havaya kalktı. "Ya Noel erken geldi ya da bu bir başka ulusal bayram haline getirilmeli."

"Ne zaman aptallık ettiğimi biliyorum. Yeterince aptal olduğumda, keşke kendi kışımı tekmeleyebilsem diyorum."

"Bunu her zaman bana bırakabilirsin."

Gülümsemedi. "O senin paranın peşine düştü, sen de ona tokat attın. Bu kadar basitti. Ben her şeyi karmaşıklaştırdım, kendimle ilgili hale getirdim ama hiç öyle olmadı."

"Bu tam olarak doğru değil. Ona gerekenden çok daha sert bir tokat attım, çünkü benim için her şey seninle ilgiliydi."

Gözleri acıdı, boğazı yandı. "Bundan nefret ediyorum. Hayır, hayır yapma," dedi adam ona doğru bir adım attığında. "Bunu nasıl çıkaracağımı bulmalıyım. Bunu durduramadığım için nefret ediyorum. Durdurmaya yakın bile değildim. Çünkü ben yapmadım, yapamadım ve sen yaptın, seni ezip geçtim."

Gerisi aklına geldiğinde nefesini içine çekti. "Çünkü yapabileceğimi biliyordum. Çünkü aptallığın içinde bir yerlerde beni affedeceğini biliyordum. Arkamdan iş çevirmedin, güvenime ihanet etmedin ya da kendimi inandırmaya çalıştığım şeylerin hiçbirini yapmadın. Sen sadece yapılması gerekeni yaptın."

"Bana çok fazla kredi verme." Şimdi bankta oturuyordu. "Onu öldürmek isterdim. Sanırım bundan zevk alırdım. Ama sen bunu hiç umursamazdın, hem de hiç. Bu yüzden onu, yapışkan parmaklarını bir daha ikimizden birinin üzerine koymaya kalkarsa, yapacağım şeyin bu olduğuna ve hiç de hoş olmayacağına ikna etmeye karar verdim."

"Keşke ben de görebilseydim. Değerimin ne kadar olduğunu düşündü?"

"Fark eder mi?"

"Bilmek isterim."

"İki milyon. Düşünüldüğünde önemsiz bir meblağ ama bizi tanımıyor, değil mi?" Gözleri -kızın her şeyini gören cesur, imkânsız bir mavi- kızın yüzünde kaldı. "Ona ilk punt'ı vermeyeceğimizi bilmiyor. Benim için değerinin bir sınırı olmadığını bilmiyor. Bu sadece para, Eve. Sahip olduklarımızın bir bedeli yok."

Sonra ona doğru gitti, kucağına düştü, kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı.

"İşte," diye mırıldandı. "İşte buradayız."

Yüzünü çevirdi ve adamın boğazına bastırdı. "Punt nedir?"

"Bir ne? Oh." Bir kahkaha attı. "İrlanda poundu için kullanılan eski bir kelime."

"Galce'de 'Özür dilerim' nasıl söylenir?"

"Ah ... ta bron orm," dedi. "Ben de öyleyim," diye ekledi, kız kelimeyi karıştırınca.

"Roarke. Hâlâ New York'ta mı?" Adam bir şey söylemeyince, arkasına yaslanıp onun gözlerine baktı. "Nerede olduğunu biliyorsundur.

Yaptığın şey bu. Kendimi aptal gibi hissettirdim. Bunun üzerine bir de kendimi aciz hissettirme."

"Ofisten ayrıldığım sırada henüz otelden çıkış yapmamıştı, oğlu ve eşi de."

"Tamam, o zaman yarın. Hayır, olay yarın. O şeyi unutmayacağım ve ... her neyse onu yapacağım."

Ve büyük bir partiye hazırlanmak için her ne gerekiyorsa, bu onun şirret aptallığının kefareti olacaktı.

"Birinin bana bu şey için ne yapmam gerektiğini söylemesi gerekecek." Elleriyle adamın yüzünü çerçeveledi ve ısrarla konuştu. "Lütfen Summerset olmasın."

"Yapmanız gereken hiçbir şey yok ve bu şeyin adı da parti."

"Sen bir şeyler yap. Bir şeyleri koordine et, onayla, yemek şirketiyle konuş ve bu tür şeyler yap."

"Yemek şirketiyle bile asla boşboğazlık etmem ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa balo salonunun dekorasyonunu denetlemeye yardım edebilirsin."

"Bir listeye ihtiyacım olacak mı?"

"Birkaç tane. Bu hissettiğin suçluluk duygusuna yardımcı olacak mı?" "Bu bir başlangıç. Pazar günü, Lombard hâlâ buradaysa onu görmek için."

"Neden?" Şimdi sırayla onun yüzünü çerçeveledi. "Neden kendini bu duruma soktun ya da ona herhangi bir

seni tekrar bıçaklayacak mı?"

"Ona yapamayacağını açıkça söylemeliyim. Bunu yüz yüze yapmalıyım. Bu -ve tekrar edersen canını yakmak zorunda kalacağım kadar utanç verici- ama özsaygıyla ilgili. Korkak olmaktan nefret ediyorum ve bu konuda kafamı kuma gömdüm."

"Bu bir devekuşu."

"Her neyse, öyle olmak hoşuma gitmiyor. O yüzden yarın yapmayı planladığımız şeyi yapacağız -çünkü listeye koymaya değmez- ve Pazar günü hala buradaysa, onunla ben ilgileneceğim."

"Anlaştık."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, tamam. Anlaştık." Yanağını onunkine bastırdı. "Çok terlemişsin."

"Öfkemi masamı tekmelemek yerine yapıcı bir şekilde kullandım."

"Kapa çeneni, yoksa dušta sırtını yıkamayı teklif edecek kadar suçlu hissetmeyebilirim."

"Dudaklar mühürlü," diye mırıldandı ve dudakları kadının boğazına bastırdı.

"Sonra." Tankını kavradı, yukarı çekti ve çıkardı. "Beynini kulaklarından çıkardıktan sonra."

"Suçluluğunuzu nasıl yatıştıracağınızı dikte etmek bana düşmez. Çok fazla var mı?"

Onun sağlam omzunu ısırdı. "Öğrenmek üzeresin."

İkisini de banktan minderine üzerine devirdi.

"Şey, ah. Anladığım kadarıyla suçluluk duygusu senin nazik tarafını ortaya çıkarmıyor."

"Bu beni sinirli yapıyor." Ona sarıldı, ellerini göğsüne koydu. "Ve biraz da acımasız. Ve zaten masamı tekmelediğim için ..."

Aşağıya doğru indi, göğüsleri adamın nemli göğsünü sıyırdı, tırnakları adamın teninde hafifçe gezindi.

Şortunun bel bandını. Tekrar çekiştirdi, onu serbest bıraktı.

Sonra ağzı bir mengene gibi adamın üzerine kapandı.

"Oh, iyi o zaman." Parmaklarını paspasın içine soktu. "Al bakalım."

Zihni kapandı, görüşü kırmızıya döndü ve nabızı attı. Dişlerini kullandı -evet, biraz acımasızca- ve adamın nefesini kesti. Öfkeyle ayarladığı ve yağladığı kasları çaresizce titremeye başladı. Ve dünyası yıkılmadan bir an önce onu serbest bıraktı. Dilini adamın karnında gezdirdi.

Adam onu çevirmeye başladı ama kadın bacaklarını makasladı, ağırlığını kaydırды ve onu bir kez daha kısıtırdı. Gözleri koyu altın rengindeydi ve kibir doluydu.

"Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum."

Nefesini tuttu. "Güzel. Yardım etmek için ne yapabilirsem." "Ağzını istiyorum." Onu kendi ağzının altında ezdi. dişleri, dili, dudakları, böylece kendi kanı içinde yüzlerce davul gibi çarptı.

"Ağzını seviyorum." Kızın ağzı onunkinde vahşiydi. "Onunla bana bir şeyler yapmanı istiyorum." Kendi gömleğini sürükledi ve çekti. Bu kez göğüsleri onun göğsünü sıyırdığında ete kemiğe bürünmüştü.

Onu sırtüstü çevirmesine izin verdi, sıcak ve doymak bilmez ağzının alabilmesi için ona doğru eğildi. Karnı sıkıştı, büküldü, ihtiyaç ve zevkten bir yumruk oldu. Adam pantolonunu indirdiğinde nefesi kesilmeye başlamıştı bile.

Elleri, diye düşündü taze bir sıçrayışla, elleri de ağzı kadar becerikliydi. Ve karnındaki yumruk sıkıldı, sıkıldı, sonra serbest bırakılarak açıldı.

Parmakları adamın saçlarına dolandı, siyah ipeği kavrayarak onu aşağıya, ihtiyacın yeniden çiçek açtığı yere doğru yönlendirdi, o kadar dolu, o kadar olgun ki, onu uçurmak için sadece dilinin bir fiskeşi yetti.

Ve onunla birlikteydi, her nefesinde ve atışında onunla birlikteydi.

Şimdi titriyordu ve üzerinden sıcaklık akıyordu. Islak, vahşi ve ona aitti. Adam onun üzerine çıkıp yüzüne baktığında, kadın tekrar saçlarını kavradı.

"Sert," dedi ona. "Sert ve hızlı. Çığlık attır bana." Ve kendini onun içine sokarken bile ağzını onunkine çekti.

Adam ateşler içinde bir canavar gibi daldı ve kadın da onunla yarıştı. Dudakları çığlığı bastırırken bile kalçaları yukarı kalkıyor, daha fazlasını talep ediyordu.

Birbirlerini acımasızca uçurumun kenarına kadar kırbaçladılar.

Neredeyse nefesi geri gelmişti ve eninde sonunda bacaklarını tam olarak kullanabileceğini düşündü.

"Unutma, bu benim hatamdı."

Kıpırdandı. "Hmm?"

"Benim hatamdı, yani az önce kafayı bulmanın sebebi benim."

"Tamamen senin hatan." Kadının üzerinden sırtüstü yuvarlandı, nefes aldı. "Kaltak."

Bir kahkaha attı, sonra onunla parmaklarını birleştirdi. "Botlarım hâlâ ayağымda mı?"

"Evet. Oldukça ilginç ve kışkırtıcı bir görünüm, özellikle de pantolonunuz ters çevrilmiş ve kancalanmış olduğu için. Biraz acelem vardı."

Bakmak için dirseklerine dayandı. "Huh. Sanırım yolun geri kalanında onları çıkaracağım, belki yüzerim."

"Sanırım sırtımı yıkamanız gerekiyor."

Şöyle bir baktı. "Garip bir şekilde, artık kendimi suçlu hissetmiyorum."

Tek gözünü açtı, parlak ve mavi. "Ama işte buradayım, duygularım çok incinmiş."

Sırttı, sonra botlarını çıkarmak için ayağa kalktı. Adam yanına oturduğunda, kadın dönerek yüzleri birbirine dönük, çıplak, alın alına oturdular.

"Sırtını yıkayacağım, ama bir dahaki sefere tam bir pislik olduğumda sayılmak üzere hesabımın alacak tarafına yazılacak."

Bir eliyle dizine vurdu. "Tamamdır," dedi, sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Onuncu Cadde'deki küçük bir otel odasında, Trudy Lombard aynada kendini inceledi. Onu korkuttuğunu düşünüyordu, belki de korkutmuştu ama bu onun kuyruğunu kısıtıp kırbaçlanmış bir köpek gibi kaçacağı anlamına gelmiyordu.

Neredeyse altı ay boyunca evinde o iğrenç küçük sürtüğe tahammül ettiği için bu tazminatı hak etmişti. Altı ay boyunca o pis çocuğu çatısı altında tutmuştu. Onu beslemiş ve giydirmişti.

Şimdi, kudretli Roarke Trudy Lombard'a yaptığı muamelenin bedelini ödeyecekti - bu konuda hiç şüpheniz olmasın. Bu ona iki milyondan çok daha fazlasına mal olacaktı.

Takım elbisesini çıkarmış, geceliğini giymişti. Hazırlığın önemli olduğunu kendine hatırlattı ve tercih ettiği iyi Fransız şarabıyla bir ağır kesici içti.

Acıyı kovalamanın bir anlamı yok, diye düşündü. Hiç anlamı yok. Yine de biraz acıya aldırmıyordu. Duyuları keskinleştirirdi.

Kredilerle doldurduğu çorabı eline alırken yavaş ve eşit nefesler aldı. Çorabı kendi yüzüne doğru savurdu, çenesi ile elmacık kemiği arasına vurdu. Acı patladı, midesi bulandı ama dişlerini sıktı ve ikinci kez vurdu.

Sersemlemiş bir halde kendini yere bıraktı. Umduğundan daha fazla canı yanmıştı ama buna dayanabilirdi. Çok şey kaldırabilirdi.

Ellerinin titremesi durduğunda, ev yapımı sapı tekrar eline aldı ve kalçasına vurdu. Kan gelsin diye dudağını ısırды ve kalçasına iki kez vurdu.

Yeterli değil, diye düşündü, bir amaç ve bir tür karanlık zevkle parlayan gözlerinden yaşlar süzülürken bile. Acının heyecanı içinden akıp giderken yeterli değildi. Her darbe bankadaki paraydı.

İniltili bir feryatla özsuğu karnına bir, iki kez savurdu. Üçüncü darbeye midesi isyan etti. Tuvaletе kustu, sonra yuvarlandı. Ve bayıldı.

Eve fark ettiğinden daha fazlası olduğunu kabul etti. Ev insanlarla ve droidlerle doluydu ve bu noktada hangisinin hangisi olduğunu söylemek zordu. Sanki bütün bir orman satın alınmış ve balo salonuna yeniden dikilmiş gibi görünüyordu, bir dönüm daha terasa yayılıyordu. Kilometrelerce çelenk, birkaç ton renkli top ve tüm eyaleti aydınlatmaya yetecek kadar küçük beyaz ışık asıldı, asılmak üzere, nereye asılmaları gerektiği tartışılmayı bekliyordu.

Merdivenler, brandalar, masalar ve sandalyeler, mumlar ve kumaşlar vardı. Orkestra ya da bando için platform kurmaktan sorumlu adam -hangisi olduğundan emin değildi- kilometrelerce uzunluktaki çelenklerden sorumlu adamla tartışıyordu.

Yumruk yumruğa gelmelerini umuyordu. En azından bu onun bölgesi olurdu.

Görünüşe göre Roarke balo salonu süslemelerini denetleme konusunda onun sözünü dinlemişti.

Ne düşünüyordu ki?

Birileri ona her zaman ne düşündüğünü, ne istediğini, bunu mu yoksa şunu mu tercih edeceğini soruyordu.

Eve üçüncü kez umursamadığını söylediğinde ekipten biri gözyaşları içinde odadan dışarı fırlamıştı.

Tamam, altın kaplama zerre kadar umurumda değil demişti ama aynı anlama geliyordu.

Şimdi kafatasının tepesinde beynini sıkıştırıp yok etmek için bekleyen bir stres baş ağrısı vardı.

Uzanmak istedi. Daha çok, telsizinin ötmesini ve Merkez'in derhal ilgilenmesi gereken üçlü bir cinayet olduğunu bildirmesini istiyordu.

"Yeterince içtin mi?" Roarke onun kulağına fısıldadı.

Öyle bir durumdaydı ki bir tavşan gibi zıpladı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim." Ve kırıldı, ona doğru döndü, gömleğini kavradı. "Nerelerdeydin?"

"Neden, tabii ki yemek şirketiyle gevezelik etmek için. Gerçekler muhteşem."

Gözlerine çelik gibi bir ışık geldi. "Çikolatalı olan mı?"

"Hayır, aslında domuzların bizim için çıkardığı türden."

Koştı

Odayı tararken bir elini kızın dağınık saçlarında gezdirdi. "Ama çikolatalı olanından da var. Git, kaç." Kızın omzunu sıktı. "Ben burayı devralıyorum."

Neredeyse kaçacaktı. Tüm içgüdüleri onu kapıdan çıkmaya, akıl sağlığını kurtarmaya zorluyordu. Ama onu yerinde tutan sadece gururu değil, evliliği de. "Neyim ben, aptal mı? Hayatlar tehlikedeysen bundan daha büyük operasyonlar yürüttüm. Sadece geri çekil. Hey, sen!"

Roarke onun her çalımında polis olan adımlarını izledi.

"Sana söyledim!" Kan dökülmeden önce Garland Guy ve Platform Guy'ın arasına girdi. Her biri şikâyet etmeye başlayınca, "Düğmelerini ilikle," diye emretti. "Sen, parlak şeyi olan, onu ait olduğu yere koy."

"Ama ben-"

"Bir planınız vardı, plan onaylandı. Plana sadık kal ve beni rahatsız etme, yoksa tüm o parlak şeyleri bizzat kıcına sokarım. Ve seni de." Diğer adamın göğsüne bir parmağını soktu. "Onun yolundan çekil, yoksa senin için parlak şeyler saklayacağım. Tamam, sen, çiçekli uzun sarışın kız ..."

"Poinsettias," diye açıkladı uzun boylu sarışın, sesinde o kadar kalın bir New Jersey tonu vardı ki Eve nehrin öbür tarafına arabayla geçebilirdi. "Beş yüz tane olması gerekiyordu ama sadece dört yüz doksan altı tane var ve-"

"Anlaştık. Binanı bitir. Bu da ne böyle?" "Bu bir Atatürk çiçeği ağacı, ama-"

"Tabii ki öyle. Dört tane daha lazımsa, git Atatürk çiçeği fabrikasından dört tane daha al. Aksi takdirde elinizdekilerle çalışın. Ve sen, şurada ışıkların yanında."

Roarke topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanarak onun çeşitli ekiplerle uğraşmasını izledi. İşini bitirdiğinde bazıları biraz sarsılmış görünüyordu ama çalışma temposu oldukça artmıştı.

"İşte." Ona doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu. "Halledildi. Herhangi bir sorun var mı?"

"Garip bir şekilde tahrik olmak dışında, bir tane bile yok. Bence onların içine Tanrı korkusu saldın ve kendini küçük bir molayla ödüllendirmelisin." Bir kolunu onun omuzlarına attı. "Gel bakalım. Sana bir gerçek bulacağız."

"Çikolatalı olan." "Doğal olarak."

Saatler sonra, ya da ona öyle geldi, banyodan çıktı. Dudak boyası ve göz yapışkanıyla yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Yatağın üzerinde, donuk altından uzun bir panele benzeyen bir şey onu bekliyordu. Bir bedene giydirildiğinde bir çeşit elbiseye dönüşeceğini düşündü.

En azından telaşlı değildi, diye karar verdi malzemeyi parmaklarken. Aynı tonda ayakkabılar da vardı, tabii bir çift ince bantlı ve daha da ince topuklu ayakkabı denebilirse. Şifonyere baktı ve adamın gerisini de düşündüğünü gördü. Siyah bir kutu açıktı ve elmaslar - şampanya renginde görünmelerine rağmen elmaslardan başka hiçbir şeyin böyle ışıldamadığını varsaydı- kadifenin üzerinde bir daire oluşturunuyordu. Bir diğerinde sallantılı küpeler, bir diğerinde de kalın bir bilezik vardı.

Altın rengi kumaş parçasını eline aldı, inceledi ve bunun kıpırdanarak girilen işlerden biri olduğu sonucuna vardı. Bu iş bittikten sonra, sıfır saatine kadar ayağına giymeyeceği ayakkabıları taşıdı ve şifonyerdeki aksesuarları karıştırdı.

Bileziğin çok büyük olduğunu fark etti. Muhtemelen kaybedecekti, sonra birisi onu rehin verecek ve Güney Pasifik'te küçük bir ada ülkesi satın alacak kadar parası olacaktı.

Roarke kapı aralığından ona, "Yanlış giymişsin," dedi. "İşte." İçeri girdi, resmi siyahlar içinde zarif bir şekilde ona doğru yürüdü. Parıltılı üçlü bandı dirseğinin hemen üstüne kadar kaydırıldı. "Biraz savaşçı dokunuşu, sana yakışıyor."

Geri adım attı. "Bir aleve benziyorsun. Soğuk bir gecede uzun altın bir alev."

Ona böyle baktığında, içinde bir şeyler erimeye başladı, bu yüzden arkasını döndü ve aynada kendini inceledi. Elbise bir sütundu, göğüslerinin hemen üzerinden ayak bileklerine kadar şık ve akıcıydı.

"Bu elbise yukarıda kalacak mı?"

"En azından misafirler gidene kadar." Eğilip dudaklarını kadının çıplak omzunda gezdirdi. Sonra kollarını onun beline doladı, böylece camda oluşturdıkları görüntüyü incelediler.

"Birlikte geçirdiğimiz ikinci Noel," dedi. "Mavis ve Leonardo'nun geçen yıl bize verdiği anı kutusunda birkaç şey sakladık."

"Evet." Ona gülümsedi ve ikisinin oldukça harika görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldı. "Öyle. Belki bu yıl ortalık sakinleşir, böylece dengesiz bir Noel Baba'nın peşinden koşmak yerine daha fazlasını yapabiliriz."

"Umut edebiliriz." Yatak odası bağlantısı iki kez bipleledi. "İlk misafirlerimiz geliyor. Ayakkabılar?"

"Evet, evet." Birini çekmek için eğildi, kayıştaki ışıltıya gözlerini kısıtı. "Aman Tanrım, sakın bana bunların ayakkabılarımın üzerindeki elmaslar olduğunu söyleme."

"Pekala, sana söylemeyeceğim. Acele edin, Teğmen. Ev sahipleri modaya uygun şekilde geç kalmaz."

Ayakkabılarında elmaslar vardı. Çılgın bir adamdı.

Çılgın adam müthiş bir parti düzenlemişti, hakkını vermek lazım**dı**. Bir saat içinde balo salonu insanlarla dolmuştu. Işıklar şarap gibi parlıyordu ve müzik akıyordu. Masalar domuz etinden çok daha fazlasıyla doluydu. Süslü kanepeler, ezmeler, köpükler, dünyanın dört bir yanından ve ötesinden parlak lezzetler.

Garsonlar da en az gümüş tepsilerde servis edilen şampanya kadar şıktı. Poinsettiaları saymaya zahmet etmedi ama ağaç ona iyi görünüyordu. Aslında, daha fazla ışık, daha fazla renk damlatan çamlar gibi harika görünüyordu. O öğleden sonra gördüğü orman bir harikalar diyarına dönüşmüştü.

Evet, adam müthiş bir parti verdi.

"Bu tamamen sulu!" Mavis Freestone hamile karnını öne çıkararak koşmaya başladı. Hızıyla Eve'e çarptı ve Eve temastan kaçınamadı. "Kimse sizin gibi sıçrama yapamaz çocuklar."

Saçları bu gece gümüş rengindeydi ve uzun, tüylü katlar halindeydi. Kırmızı giymişti, o kadar dar ki Eve göbeğindeki topun serbest kalmadığına şaşırdı. Durumuna uygun olarak, gümüş rengi çizmelerinin Noel ağacı şeklinde kısa, bodur topukları vardı.

Kaşları gümüş yıldızlardan oluşan bir kavis çiziyordu. Eve bunu nasıl başardığını sormak istemedi.

"Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun." Roarke onun elini tuttu, sonra da yanında duran gümüş ve kırmızı giysili dev adama gülümsedi. "Aslında ikiniz de."

"Geri sayıma yaklaşıyoruz." Leonardo büyük elini Mavis'in sırtına sürttü.

"Neredeyse tam dönem olarak kabul ettikleri zamanda. O nedir? Biraz alabilir miyim?" Önünden geçen bir tepside üç kanepe kaptı, şeker gibi patlattı. "Yani oraya gittiğimizde gece gündüz seks yapacağız. Orgazm sizi doğuma sürükleyebilir. Oyuncak ayım kesinlikle orgazm olabiliyor."

Leonardo'nun geniş, bakır rengi yüzü elmacık kemikleri boyunca kızardı.

"Dersler için hazırsın, değil mi?"

Eve bu konuda konuşamıyor, Roarke ile birlikte alacakları koçluk derslerini düşünemiyordu. "Hey, işte Peabody. Sanırım bir truffle'si var."

"Truffle? Çikolata mı? Nerede? Daha sonra."

"İşte benim zeki kızım," diye mırıldandı Roarke. "En iyi arkadaşını yemekle yemleyerek bizi kurtarıyor. Miralar az önce geldi," diye ekledi.

Eve yorum yapamadan, adam onu onlara doğru yönlendiriyordu.

Garip olacağını biliyordu. Icove davası yüzünden kafaları ve duyarlılıkları çarpıştığından beri Mira'yla aralarında bir gariplik vardı.

İkisi de pürüzsüz olması için çalışmışlardı ama yine de dalgalar vardı. Ve Eve, Mira ona doğru bakıp onu fark ettiğinde bunları hissedebiliyordu.

"Bizi oyaladılar." Mira, Roarke'un yanağını öptü ve Eve'e gülümsedi.

Roarke, Dennis'in elini sıkarken, "Umarım gerçek anlamda değildir," dedi.

"Kravatımı kaybettim." Dennis onu okşadı. Noel kırmızııydı ve üzerinde küçük yeşil Noel ağaçlarından oluşan bir desen vardı.

"Aslında ben sakladım." Mira kocasına bir bakış attı. "Ve fark edildi."

"Hoşuma gitti." Rüya gibi gözleri ve dağınık saçlarıyla Dennis Mira'da Eve'in yumuşak karnına dokunan bir şeyler vardı. "şenlikli."

"Bir de sana bak." Dennis onun ellerini tuttu, geri çekti, gür kaşlarını oynattı. "Göz alıcı."

"Onun fikri." Eve başını Roarke'a doğru eğdi. "İlk fırsatta ayakkabılardan kurtulacağım."

"İkiniz de harika görünüyorsunuz. Ve her şey harika görünüyor." Gece mavisinin içinde her zamanki gibi çok güzel olan Mira balo salonuna göz gezdirdi. Eve saçına bir şey yaptığını fark etti. Küçük ışıltılı şeyler, zengin samur saçlarına karşı parlıyordu.

"Sana bir içki alalım." O konuşurken bile Roarke'ın dirseğinin dibinde sihirli bir şekilde bir garson belirdi. Mira için bir kadeh şampanya kaldırdı. "şampanya, Dennis? Yoksa sana daha sert bir şey ikram edebilir miyim?"

"Daha güçlü mü? Hayır diyemem."

"Benimle gel. Biraz özel bir şeyim var. Hanımlar."

Eve bunun kasıtlı olduğunu düşündü ve boynu gerildi. Havadan sudan konuşmak yeterince kötüydü ve o da sınırlı bir kaynağa sahipti. Ama gergin havadan sudan konuşma departmanında eli bomboştu.

Klişeye geri döndü. "Sanırım tatil için hepiniz hazırsınız."

"Hemen hemen. Sen?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Dinle, yemek-"

"Aslında senin için bir şeyim var. Getirmedim çünkü belki biraz zaman bulup yarın eve uğrayabilirsin diye düşündüm. Kahve içmek için."

"I. . ."

"Yeniden arkadaş olmayı çok istiyorum." Mira'nın sakın mavi gözleri buğulandı. "Seni özlüyorum. Seni çok özledim."

"Yapma. Biz arkadaşız." Ya da arkadaşlığa karışmış daha karmaşık bir şey, diye düşündü Eve. "Yarın yapmam gereken bir şey var, ama sonra Sanırım bu konuda konuşmak isteyebilirim. Sanırım bu konuda konuşmam gerekebilir. Sonra."

"Ciddi bir şey." Mira bir eliyle Eve'in koluna dokundu ve gerginlik kayboldu. "Bütün gün evde olacağım."

6

ERTESİ SABAH, BEKLEDİĞİNDEN DAHA İYİ HİSSETTİ. Ayakkabılarından kurtulmak için doğru zamanı bulamadığı için ayakları biraz ağrıyordu. Ama neredeyse sabah dörde kadar yatağa yatmadığını düşünürsek, iyi gidiyordu.

Nadiren iki gün üst üste izin aldığı için olduğunu söyleyemezdi. Bir partiye hazırlanmak, bir parti vermek, bir partiden sonra toparlanmak onun kitabında tatil sayılmazdı. Ama bu, bugünkü görevini aklından çıkarmasını sağlamıştı.

Her halükarda, normal kıyafetler ve iyi bir çift botla kendini daha iyi hissediyordu.

Roarke'ı ofisinde buldu, kulaklıkla konuşurken ayaklarını masasına dayamıştı. "Bu çok iyi olacak." Bir parmağını kaldırarak işinin bitmek üzere olduğunu işaret etti. "O zaman seni bekliyorum. Evet, evet. Evet, bekleyeceğimden eminim. Teşekkür ederim."

Kulaklığı çıkardı ve ona gülümsedi. "Dinlenmiş görünüyorsun."

"Saat neredeyse on bir."

"Demek öyle. Konuklarımızdan bazılarının hâlâ yatakta olduğunu tahmin ediyorum; bu da başarılı bir partinin işaretidir."

"Peabody ve McNab'i limuzinlerinizden birine doldurup Mavis ve Leonardo'nun onları dairelerine taşımasını sağlamak da muhtemelen başka bir işarettir. O da neydi öyle? Genelde masanızda kulaklık kullanmazsınız."

"Noel Baba'ya hızlı bir arama."

"Hediyeler yüzünden tamamen delirmediniz, değil mi?"

Gülümsemesi rahat ve ılımlı kaldı. "Görünüşe göre sen ve Mira normale dönmüşsünüz."

Elbette hediyelerle çıldırmıştır, diye düşündü.
Ve bununla savaşmanın bir anlamı yoktu.

"Evet, iyiyiz. Aslında bugün uğramamı istedi, ben de belki uğrarım diye düşünüyordum." Parmaklarını ceplerine soktu ve omuz silkti. "Belki onunla bütün bunları konuşmak her şeyi yatıştırır. Bunu düşününce, benimle otele gelmek zorunda değilsin. Tabii hâlâ oteldeyseler."

"Bir saat öncesine kadar öyleydiler. Ve bugün ayrılmayı planladıklarını belirtmediler. Ben de seninle geliyorum."

"Gerçekten sorun değil-"

"Ben gidiyorum," diye tekrarladı ve ayaklarını yere vurarak ayağa kalktı. "Mira'yla yalnız konuşmak istersen, daha sonra seni oraya bırakırım. Ya seni almaya kendim gelirim ve bir yerlerde güzel bir yemek yeriz ya da bir araba gönderirim. Şimdi hazır mısın?"

Bununla da mücadele etmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Tüm enerjisini Trudy ile yüzleşmek için saklamak daha iyiydi. "Hiç olamayacağım kadar." Bir adım attı, kollarını ona doladı ve sıktı. "Olur da çok sinirlenir ve daha sonra sana teşekkür etmeyi unutursam diye."

"Not edildi."

Eve, otelin dış cephesini incelediğinde buranın bir pire torbası olmadığına karar verdi. Beş elmaslı otellerin olduğu bir şehirde, belki yarım karat kazanıyordu. Otoparkı yoktu, bu yüzden Roarke bir blok doğudaki özel bir otoparka fahiş bir ücret ödemişti. Ama o zaman arabası muhtemelen otelin ve Tokens on Ten adında bir hediyelik eşya dükkânının bulunduğu binadan daha değerliydi.

Kapı görevlileri de yoktu ve lobi olarak kullanılan yer, içinde bir banko bulunan çift genişlikte bir oyuktu. Tezgâhın ve güvenlik perdesinin arkasında kırklı yaşlarında, erkek tipi kelliğten muzdarip bir adama benzetilmiş bir droid tezgâhtar vardı.

Üzerinde yorgun bir beyaz gömlek ve bir droidin yapabileceği kadar sıkılmış bir ifade vardı.

"Giriş mi? Bagaj?"

"Check-in yapmıyorum. Bagaj yok. Onun yerine bunu deneyin." Eve rozetini çıkardı.

Sıkılmak uzun süre acı çekmeye dönüştü. "Bir şikayet var mıydı? Kimse benim aracılığım la şikâyetle bulunmadı. Tüm ruhsatlarımız düzgün."

"Konuklarınızdan biriyle konuşmam gerekiyor. Lombard, Trudy." "Oh." Kayıt bilgisayarına doğru döndü. "Bayan Lombard Odasında Rahatsız Etmeyin yazısı var. Bugün henüz kaldırmadı."

Eve gözlerini onunkilerden ayırmadı ve parmağıyla rozetine dokundu. "Evet, şey ... Saat 4:15'te. Benden arayıp burada olduğunu haber verir misin?"

"Sanırım kendi başımıza on dört-on beşi bulabiliriz."

Tekli asansöre biraz güvensizlikle baktı ama ayakları elmas terliklerinden dolayı hâlâ biraz ağrıyordu.

Masa droidi, "Ses aktivasyonu bozuldu," diye seslendi. "Katınız için itmeniz gerekiyor."

Bastı, dörde itti. "Bu şey sıkışırsa bizi çıkarabilirsin, değil mi?"

"Endişelenme." Roarke onun elini tuttu. "Ona katibe baktığın gibi bakarsan işin biter."

"Katibe nasıl baktım?"

"Sanki hiçbir şey değ ilmiş gibi." Asansör inleyerek yukarı çıkarken, Roarke birleşen ellerini kaldırdı ve Trudy'nin ellerini öptü. Roarke, droid sinirlerini fark etmezdi, diye düşündü ve Trudy'nin de fark edeceğinden şüpheliydi. Ama orada, yüzeyin altındaydılar. "Mira'nın evinden sonra canın isterse, neden biraz alışveriş yapmıyoruz?"

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır, ciddi. Beşinci Cadde'de dolaşacağız, süslemelere bakacağız, patencileri izlemek için dolaşacağız. New Yorklu olacağız."

Aklı başında hiçbir New Yorklunun Noel'e bu kadar yakın bir hafta sonunda Beşinci Cadde ile uğraşmayacağını söylemeye başladı. Ama birden, bu tam da olması gereken şey gibi göründü.

"Elbette. Neden olmasın?"

Asansör dörtte gıcırdayarak açıldı. Koridor dardı ama temizdi. On iki numaranın açık kapısının önünde bir hizmetçi arabası duruyordu ve yirmili yaşlarının ortasında, sarışın bir kadın on beş numaranın kapısını hafifçe çalıyordu.

"Haydi, Tru Anne." Kadının sesi pamuk kadar yumuşaktı. Kapıyı tekrar çalarken, pantolonuyla aynı sessiz mavi renkteki basit kanvas kızakların üzerinde gergin bir şekilde ayak ayak üstüne attı. "Artık senin için endişeleniyoruz. Haydi, aç kapıyı. Bobby bizi güzel bir öğle yemeği için dışarı çıkaracak."

Kıyafeti gibi bebek mavisi gözleriyle şöyle bir baktı ve Eve ile Roarke'a mahcup bir gülümseme verdi. "Günaydın. Ya da öğleden sonra, sanırım."

"Cevap vermiyor mu?"

Kadın Eve'e göz kırptı. "Um . . . Hayır. Kayınvalidem. Dün kendini pek iyi hissetmiyordu. Özür dilerim, kapının çalınması sizi rahatsız mı ediyor?"

"Ben Dallas. Teğmen Eve. Muhtemelen benden bahsetmiştir."

"Sen Eve'sin!" Yüzü aydınlanırken çapraz ellerini göğsüne vurdu. "Sen Eve'sin. Geldiğine çok sevindim. Bu onu çok daha iyi hissettirecek. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Ben Zana. Zana Lombard, Bobby'nin karısı. Tanrım, ben de istediğim gibi düzelmedim." Yumuşak, parlak dalgalar halinde dökülen saçlarını taradı. "Tıpkı ekrandaki gibi görünüyorsun. Tru Anne o röportajı bana birkaç kez dinletti. O kadar dalgınım ki seni tanıyamadım. Tanrım, kardeş gibiyiz, değil mi?"

Eve'in kenara çekilerek savuşturduğu bir hamle yaptı - bariz bir sarılma hamlesi. "Hayır, gerçekten değiliz." Eve bu kez yumruğunun yan tarafıyla üç güçlü darbe vurdu. "Lombard, ben Dallas. Aç kapıyı."

Zana dudağını ısırды, taktığı gümüş zinciri parmaklarının etrafında döndürdü. "Belki de Bobby'yi çağırmalıyım. Koridorun sonundayız. Bobby'yi çağırmalıyım."

"Neden buna biraz zaman vermiyorsun?" Roarke önerdi ve elini koluna koyarak onu nazıkçe geri çekti. "Ben teğmenin kocasıyım."

"Tanrım, elbette öylesin. Seni tanıdığımı eminim. Sadece kafam çok karışık. Bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmeye başladım. Mama Tru'nun Eve'i görmeye gittiğini biliyorum - teğmen - ama bizimle bu konuda konuşmadı. O kadar üzgündü ki. Sonra dün." Ellerini birbirine kavuşturdu, büktü. "Neler olduğunu bilmiyorum. Herkesin üzgün olmasından nefret ediyorum."

"O zaman uzun bir yürüyüşe çıksanız iyi olur," dedi Eve ona. Roarke'a başını salladı, sonra da on ikideki açık kapının köşesinden bakan hizmetçiye işaret etti. "Aç şunu," diye emretti ve rozetini gösterdi.

"Masadan izin almadan bunu yapmamam gerekiyor."

"Bunu görüyor musun?" Eve rozetini havada salladı. "Bu izin belgesi. Ya sen kapıyı açarsın ya da ben kapıyı kırıp içeri girerim. Seçimini yap."

"Ben alırım, ben alırım." Hizmetçi aceleyle geldi ve efendisini cebinden çıkardı. "Bazen insanlar Pazar günleri geç saatlere kadar uyurlar, bilirsiniz. Bazen sadece uyumak isterler."

Ustayı kullandıktan sonra Eve onu kenara itti. "Geri çekil." Kapıya iki kez daha vurdu. "İçeri geliyorum."

Uyumuyordu. O pozisyonda değil, geceliği kalçalarına kadar sıyrılmış ve başı kan gölüne dönmüş bir şekilde yerde yatarken değil.

Eve, ceketinin cebinden kayıt cihazını otomatik olarak çıkarırken hiçbir şey hissetmemenin tuhaf olduğunu fark etti. Hiçbir şey hissetmemek tuhaftı.

Yakasına taktı, meşguldü. "Dallas, Teğmen Eve," diye başladı, sonra Zana onun etrafında kıpırdanmaya başladı.

"Ne oldu? Ne ..."

Sözcükler bir çağılıya dönüştü ve Eve onu kenara itemedi ilk çığlık patlak verdi. İkincisinde hizmetçi kız da histerik bir uyumla ona katılmıştı.

"Sessiz ol. Kapa çeneni!

Roarke." "Harika. Bayanlar .

.."

Zana yere düşmeden onu yakaladı. Ve hizmetçi kız bir ceylan gibi merdivenlere doğru koştu. Koridor boyunca orada burada kapılar açılmaya başladı.

"Polis." Döndü, rozetini açık bir şekilde gösterdi. "Lütfen odalarınıza geri dönün." Burnunun kenarını sıktı. "Saha teçhizatım yanımda değil."

Roarke ona, "Arabada bir tane var," dedi ve Zana'yı koridordaki halının üzerine yatırdı. "Bu tür şeyler çok sık yaşandığı için çeşitli araçlarda birkaç tane bulundurmak akıllıca göründü."

"Gidip getirmeni istiyorum. Özür dilerim. Onu orada bırak." Çağırarak için iletişim cihazını çıkardı.

"Neler oluyor? Neler oluyor?"

"Efendim, odanıza dönmeniz gerekiyor. Bu ..." Onu tanıyamazdı. Neden tanırsın ki?

Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce hayatında bir anlık bir rol oynamıştı. Ama koridorda baygın yatan kadını gördüğünde yüzünün solmasından, koridorun sonundaki odadan koşarak çıkan kişinin Bobby Lombard olduğunu anlamıştı.

Dört-on beş kapısını yavaşça kapattı ve bekledi. "Zana! Tanrım, Zana!"

"Bayıldı. Hepsi bu kadar. İyileşecek."

Dizlerinin üzerine çökmüş, Zana'nın elini tutmuş, insanların çaresiz hissettiklerinde yaptıkları gibi okşuyordu.

İri yarı görünüyordu ama tam bir beyzbol oyuncusu gibi, diye düşündü. Güçlü ve sağlam. Saçları saman rengindeydi, kısa ve düzgün kesilmişti. Saçlarına su damlamıştı ve otel sabununun kokusunu alabiliyordu. Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmemişti ve kuyruğu dışarıdaydı.

Başka bir anısı daha canlandı. Ona gizlice yemek getirmişti, hatırladı. Onu unuttuğu gibi bunu da unutmuştu. Ama bazen cezalandırılırken odasına bir sandviç ya da kraker sokardı.

Annesinin gururu ve neşesiydi ve pek çok şeyden paçayı sıyırmıştı.

Arkadaş değillerdi. Hayır, arkadaş değillerdi. Ama kaba davranmamıştı.

Sonra çömeldi ve elini onun omzuna koydu. "Bobby."

"Ne? Kim ..." Yüzü sağlam bir kare biçimindeydi ve gözleri sayısız yıkamadan sonra solmuş bir kotun mavisiydi. Şaşkınlığın üzerinde bir tanıma katmanı gördü.

"Tanrım, bu Eve, değil mi? Annem heyecanlanacak. Zana, hadi tatlım. Dün gece çok içtik. Belki de o ... Zana, tatlım?"

"Bobby-"

Asansör açıldı ve droid katip aceleyle dışarı çıktı. "Ne oldu? Kim-"

"Sessiz ol," diye tersledi Eve. "Tek kelime etme. Bobby, bana bak. Annen içeride. O öldü."

"Ne? Hayır, öyle değil. Tanrım, sadece kendini kötü hissediyor. Kendisi için üzülüyor, çoğunlukla. Cuma gecesinden beri orada somurtuyor."

"Bobby, annen öldü. Ben seninle konuşmaya gelene kadar karını alıp odana dönmeni istiyorum."

"Hayır." Karısı inledi ama o şimdi Eve'e bakıyordu ve nefesi kesilmeye başladı. "Hayır. Hayır. Ona kızgın olduğunu biliyorum. Muhtemelen geldiği için mutlu olmadığını biliyorum ve bunu ona söylemeye çalıştım. Ama bu böyle bir şey söylemen için bir sebep değil."

"Bobby?" Zana elini başının yan tarafına koyarak doğrulmaya çalıştı. "Bobby. Ben Oh, Tanrım. Aman Tanrım. Tru Anne! Bobby." Kollarını ona doladı ve hıçkırıklara boğuldu.

"Onu geri götür, Bobby. Ne yaptığımı biliyor musun? O zaman bunun icabına bakacağımı biliyorsun. Üzgünüm ama odana dönüp beni beklemen gerekiyor."

"Ne oldu?" Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Hastalandı mı? Anlamıyorum. Annemi görmek istiyorum."

Eve ayağa kalktı. Bazen başka bir yol yoktu. Zana'ya doğru başını sallayarak, "Onu geri çevir," dedi. "Bunu tekrar görmesine gerek yok."

Eve, Zana'nın yüzünü omzuna yasladıktan sonra, kapıyı istediği şeyi görebileceği kadar hafifçe araladı.

"Kan var. Kan var." Boğuldu ve karısı kollarındayken kendini yukarı çekti. "Bunu sen mi yaptın? Bunu ona sen mi yaptın?"

"Hayır. Daha yeni geldim ve şimdi işimi yapıp ne olduğunu ve bunu ona kimin yaptığını bulacağım. Gidip beni beklemeni istiyorum."

"Buraya hiç gelmemeliydik. Ona söyledim." Birbirlerine odalarına dönmeleri için yardım ederken karısıyla birlikte hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Eve geri döndü. "Görünüşe göre dinlemeliymiş."

Asansör gümbürdeyerek katta dururken göz ucuyla baktı. Karşısındaki iki üniformalıdan biri başını sallayarak onaylamasına yetecek kadar tanıdık geliyordu.

"Bilkey, değil mi?"

"Efendim. Nasıl gidiyor?"

"Onun için pek iyi değil." Çenesini açık kapı aralığına doğru uzattı. "Beklemeni istiyorum. Saha teçhizatım yolda. Buraya özel olarak geldim, o yüzden ..." İş başındayken "kocam" demekten nefret ediyordu. Ama başka nasıl söylenirdi ki? "Kocam bunun için aracımıza geri döndü. Ortağım etiketlendi. Vic'in oğlu ve gelini koridorun sonunda, dört-yirmi numaradalar. Orada kalmalarını istiyorum. Kapıları çalmaya ne zaman başlayabilirsiniz ..."

Asansör tekrar durduğunda sözlerini yarıda kesti. Roarke dışarı çıkarken, "İşte benim takımım," dedi. "Kapıyı çalmaya başla. Kurban Lombard, Trudy, Teksas'tan."

Roarke'tan kiti aldı ve bir kutu Seal- It için açtı. "İyi zaman geçirmişsin." Ellerini, botlarını kapladı. "Söyleyeyim de söyledim diyebileyim. Bunun için kalmak zorunda değilsin."

"Ve söylediğimi söyleyebilmek için, bekleyeceğimi söyleyeceğim. Yardım ister misin?" Seal-It kutusuna tiksintiyle baktı.

"Olmasa iyi olur, zaten orada olmaz. Dışarı çıkan ya da yere inen olursa, sert bir şekilde bakabilir ve çekip gitmelerini söyleyebilirsiniz."

"Çocukluk hayalim."

İçeri adımını atmadan önce bir parça gülümsedi.

Oda standarttı, bu da yavan olduğu anlamına geliyordu. Donuk, soluk renkler, tofu renkli duvarlarda daha ucuz çerçeveler içinde birkaç ucuz baskı. Kendi stokladığı AutoChef, mini buzdolabı ve ceviz büyüklüğünde bir lavabodan oluşan cüce büyüklüğünde bir mini mutfak vardı. Yatağın karşısında cimri bir eğlence ekranı vardı; çarşaf lar buruş buruştu ve son derece çirkin bir örtü, yeşil yapraklarını ve kırmızı çiçeklerini ayak ucuna sererek aşağı itildi.

Halı yeşildi, inceydi ve üzerinde birkaç yanık deliği vardı. Kanın bir kısmını emmişti.

Tek bir pencere, sıkıca çekilmiş yeşil perdeler ve kısa bej tezgahın çeşitli yüz ve vücut kremleri, losyonlar, ilaçlar ve saç ürünleriyle tıka basa dolu olduğu dar bir banyo vardı. Yerde havlular vardı. Eve bir banyo, bir el bezi ve iki el havlusu saydı.

Üzerinde bir ayna bulunan, kartondan yapılma şifonyerin üzerinde bir seyahat mumu, bir disk tutucu, bir çift sahte inci küpe, süslü bir bileklik ve gerçek olabilecek bir dizi inci vardı.

İnceledi, kaydetti, sonra yatakla soluk kırmızı sandalyenin arasında duran cesedin yanına gitti.

Yüzü ona dönüktü, gözleri ölümün yaptığı gibi süzülüyordu. Kan şakaktaki saçlara ve deriye damlamış ve kurumuştu, başın arkasındaki ölümcül darbeyi görebildiği yerden oraya akıyordu.

Yüzük takıyordu; sol elinde üç gümüş bant, sağ elinde ise süslü gümüş bir ayar içinde mavi bir taş vardı. Geceliği kaliteli pamuktandı, kan lekesi olmayan yerleri kar gibi beyazdı. Uyluklarının üstüne kadar sıyrılmıştı ve her iki bacağındaki morluklar açıktaydı. Yüzünün sol tarafında gözünü karartan bir yara izi vardı.

Kayıtlara geçmesi için kimlik kartını çıkardı ve doğruladı.

"Kurban Lombard, Trudy olarak tanımlanmıştır. Kadın, Beyaz. Elli sekiz yaşında. Kurbanı ilk keşfeden Müfettiş Dallas, Teğmen Eve, bu bölgede. Cesedin her iki baldırında ve yüzünde morluklar var."

Eve, bunun yanlış olduğunu düşündü ama devam etti.

"Ölüm nedeni, kafanın arkasına aldığı çok sayıda darbe sonucu oluşan kafatası kırığı gibi görünüyor. Cesedin yakınında silah yok." Göstergelerini çıkardı. "Ölüm saati bu sabah bir buçuk olarak tespit edildi."

Bunun üzerine bir yanı çözüldü. Söz konusu zamanda hem kendisi hem de Roarke evde, birkaç yüz kişiyle birlikteydi.

"Yaranın incelenmesi klasik künt bir alet olduğunu gösteriyor. Cinsel saldırıya dair bir kanıt yok. Kurban yüzük takıyor ve şifonyerin üzerinde mücevherler var. Hırsızlık ihtimali düşük. Boğuşma izi yok. Savunma yarası yok. Oda düzenli. Yatakta uyunmuş," diye mırıldandı cesedin yanında çömeldiği yerden etrafı tekrar incelerken. "Peki neden burada?"

Eve ayağa kalktı, pencereye gitti ve perdeleri açtı. Pencere yarı açıktı. "Pencere açık, acil çıkışa kolayca erişilebilir. Muhtemelen fail bu yoldan girdi."

Tekrar arkasını döndü, tekrar inceledi. "Ama kapıya doğru koşmuyordu. Biri pencereden içeri girer ve yataktan kalkmak için vaktin varsa kapıya, belki de banyoya koşarsın. Ama o kaçmadı. Düştüğünde yüzü pencereye dönüktü. Belki de silahı vardı, onu uyandırdı ve yataktan çıkmasını emretti. Hızlı bir skor arıyordu. Ama bu çok güzel bilek ünitesini almıyor mu? Kimsenin duymadığı ya da en azından rapor etmediği bir hareketle onu dövüyor, sonra da kafasına vurup gidiyor mu? Öyle bir şey değil. Öyle bir şey yok."

Trudy'yi yeniden incelerken başını salladı. "Yüzündeki ve vücudundaki çürükler bu sabah saat 1.30'dan daha eski. Saatler daha eski. ME doğrulayacaktır. Neyin peşindeydin Trudy? Neyin peşindeydin?"

Peabody'nin sesini duydu, sadece koridordaki ritmini, sonra da hava araçlarının gürültüsünü. "Peabody, Dedektif Delia, şimdi olay yerinde. Kayıтта mısın, Peabody?"

"Evet, efendim."

"Dolabı kontrol edin ve cep bağlantısını bulabilecek misiniz bir bakın. Oda bağlantısının tekrar oynatılmasını isteyeceğim."

"Bunun üzerine." Önce cesedin yanına gitti. "Kafasının arkası kesilmiş. Künt. Klasik." Bakışları Eve'inkilerle buluştu. "Ölüm zamanı?"

"Bu sabah saat bir buçuktan hemen sonra."

Ve Eve rahatlamamanın parıltısını gördü. "Cinsel saldırı mı?" Peabody dolaba doğru dönerken sordu.

"Buna dair bir kanıt yok."

"Soygun mu yaptı?"

"Katilin belirli bir şeyin peşinde olması, birkaç mücevher ve kaliteli bir bilek ünitesiyle ilgilenmemiş olması mümkündür."

Peabody büyük bir el çantası tutarak, "Ya da para," diye ekledi. "Cüzdan burada. Birkaç kredi kartı, bir bankamatik kartı ve biraz nakit. Kişisel bağlantı ya da PPC yok. Dolapta da birkaç tane büyük boy alışveriş torbası var."

"Aramaya devam et."

Eve banyoya girdi. Süpürgeçiler odayı santim santim gözden geçiriyordu. Ama onların özel sihirleri olmadan da epeyce bir şey görebiliyordu.

Ne yazık ki saç, yüz ve vücuda sürülen şeyler hakkında sağlam bir bilgi birikimine sahipti. Korkulan ve dehşet verici Trina, birkaç haftada bir ona tüm bunlarla işkence etmenin bir yolunu buluyor gibiydi.

Görünüşe bakılırsa Trudy, ne nicelik ne de nitelik açısından ürünlerde cimrilik etmemişti. Eve'in tahminine göre banyo tezgâhında birkaç bin dolarlık makyaj malzemesi vardı.

Eve, havluların hâlâ nemli olduğunu fark etti. Hatta tek bir lif bile sıırılsıklamdı. Küvete doğru baktı. Süpürgeçilerin küvette banyo ürünleri, havlulardan birinde de yüz ürünleri bulacağına bahse girerdi.

Peki kayıp banyo havlusu ve el bezi neredeydi? Her birinden iki tane olmalı.

Banyo yapmıştı. Eve, Trudy'nin uzun banyolardan ne kadar hoşlandığını hatırladı. Eğer o saatlerde onu rahatsız ederseniz, bir uzvunuzu kesmiş olsanız iyi edersiniz. Aksi takdirde, karanlık bir odada kilitli kalırdınız.

Eve, dün ya da Cuma akşamına kadar dayak yediğini düşündü. Kendini kapatıyor, uzun uzun

ve hapları. Eve, Trudy'nin de hapları sevdiğini hatırladı.

Sinirlerimi yatıştırır.

Neden Bobby ya da Zana onunla ilgilenmiyordu?
Kendisiyle ilgilenilmesi Trudy'nin en sevdiği şeylerden biriydi.

En azından bana soğuk bir içecek getirebilirsin.

Beni evire çevire yiyip bitireceksiniz, bana bir fincan kahve ve bir parça kek getirmenizi bekliyorum.

İki ayak üzerindeki en tembel şey sensin. O sıska kışını kaldır ve etrafı temizle.

Eve bir nefes verdi ve kendini sakinleştirdi. Eğer Trudy sessizlik içinde acı çektiyse, bunun bir nedeni vardı.

"Dallas?"

"Evet."

"Bağlantı yok." Peabody banyo kapısında durdu.

"Güvenlik çantasında daha fazla para. Kıyafetlerinin içine sıkıştırılmış keselerde daha fazla mücevher. Oğlu ya da gelini ile arasında birkaç mesajlaşma var. Otel içi trans. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir şişe bloker."

"Evet, bunu gördüm. Mutfağı kontrol edelim, bakalım en son ne zaman yemek yediğini tespit edebilecek miyiz?"

"Kimse bir 'link' için içeri girip birini öldürmez."

"Bağlantıda ne olduğuna bağlı, değil mi?" Eve AutoChef, tekrar oynat'a basın.

"Dün gece sekizden hemen sonra tavuk çorbası. Gece yarısı Çin dürümü. Akşam yediye kadar ara ara kahve içtim." Buzdolabını açtı. "Şarap, iyi bir şey-şişede yaklaşık bir buçuk bardak kaldı. Süt, meyve suyu-ikisi de açılmış-ve bir litre, yarısı bitmiş, çikolatalı dondurulmuş sütsüz tatlı ürünü."

Lavaboya ve tezgâha baktı. "Yine de yıkanmamış bir kase, bardak, kaşık yok."

"Düzenli miydi?"

"Tembeldi ama belki de arkasını toplayacak kadar sıkılmıştı."

Olay Yeri'nin geldiğini duydu, bir dakika daha sürdü. "Kapı içeriden kilitli." Hizmetçi efendisini kullandığında iki tıklama sesi duyduğunu düşündü. "Katil pencereden çıkmış. Muhtemelen aynı yerden girmiş. Bunun gibi turist kovanlarında ses yalıtımı yapılmaz. Neden çığlık atmadığını merak ediyor insan."

Dışarı çıktığında sadece süpürgecileri değil, Adli Tıp Başmüfettişi Morris'i de gördü.

Adamın partide takım elbise giydiğini hatırladı, hafif bir parlaklıkla kaplanmış bir tür sessiz mavi. Uzun, siyah saçları karmaşık bir şekilde örülmüştü ve birkaç tane devirmişti. Bir ara grupla birlikte sahneye çıkıp saksafon çalmaya başlamıştı.

Onun yeteneklerinin ölümleri deşifre etmekle sınırlı olmadığını keşfetmişti.

Şimdi üzerinde rahat bir pantolon ve sweatshirt vardı ve saçları uzun, parlak bir kuyruk şeklinde geriye taranmıştı. Çekik ve tuhaf bir şekilde seksi olan gözleri koridorda gezindi ve onu buldu.

"Hiç düşündünüz mü, sırf eğlence olsun diye bir Pazar günü izin almayı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Onu kenara çekti. "Sizi çağırdığım için üzgünüm, özellikle de geç kalktığınızı bildiğim için."

"Hem de çok. Aslında, beni etiketlediğinizde eve yeni gelmiştim. Yatağa girdim," diye ekledi yavaş gülümsemesiyle. "Sadece kendi yatağında değil."

"Oh. Şey. Olay şu. Onu tanıyordum."

"Özür dilerim." Ayıldı. "Dallas, çok üzgünüm."

"Onu tanıdığımı söyledim, sevdiğimi değil. Aslında, tam tersi. Ölüm zamanını doğrulamanız gerekiyor. Göstergenin benimkiyle uyduğundan emin olmak istiyorum. Ve ben de bilmek istiyorum."

Bulacağınız diğer yaraları da aldığında, alabildiğiniz kadar yaklaşın."

"Tabii ki. Sorabilir miyim-"

"Teğmen, böldüğüm için özür dilerim." Bilkey onun yanına geldi. "Vic'in oğlu huzursuzlanmaya başladı."

"Ona beş dakika içinde orada olacağımı söyle."

"Sorun yok. Şu ana kadar bir şey çıkmadı. Sadece bilginiz olsun, bu kattaki iki odadan bu sabah çıkış yapıldı. Bununla ilgili verileri aldım. Olay yerinin yanındaki odada kimse yoktu.

Dün gece 1800'ü iptal etmek için masayla iletişime geçtim. İhtiyacınız olursa diye ismi aldım. Lobideki güvenlik disklerini almamı ister misin?"

"Yap şunu. İyi iş, Bilkey."

"Hepsi bir gün içinde."

Morris'e geri döndü. "Bu konuya şimdi ve burada girmek istemiyorum. Sadece ölüm zamanımı teyit ettiğinizi vurgulamak istiyorum. Koridorun sonunda yakın akrabalarım var ve onlarla ilgilenmem gerekiyor. Raporunuzu doldurduktan sonra size önemli olan her şeyi anlatacağım. Her şeyle şahsen ilgilenirseniz memnun olurum."

"O zaman yaparım."

Başıyla Peabody'ye işaret etti. Koridorda ilerlemeye başladıklarında, "Bu iş biraz karışık olacak," diye söze başladı.

"Onları ayırmak mı istiyorsun?"

"Hayır. En azından henüz değil. Bakalım nasıl olacak." Kendini hazırladı ve kapıyı çaldı.

7

EVE, onu NE KADAR AZ HATIRLADIĞINI DÜŞÜNDÜ. O biriydi, Esasen, tanıdığı kendi yaşına yakın ilk çocuktu.

Aylardır aynı evde yaşıyorlardı ve bu onun için bir dizi ilk olmuştu. İlk kez bir evde yaşıyordu ya da geceler boyu kendine ait bir yatağı olan bir yerde kalıyordu. İlk kez başka bir çocukla birlikte olmuştu.

İlk kez dayak yememiş ya da tecavüze uğramamıştı.

Ama onu sadece eskiden olduğu gibi hayal meyal görebiliyordu - geniş, neredeyse tombul bir yüzün üzerinde kısa kesilmiş soluk sarı saçlar.

O utangaçtı ve kız da korkmuştu. Birbirlerine bağlanmamış olmalarının o kadar da garip olmadığını düşündü.

Şimdi burada, keder ve ölümün havayı kirlettiği yavan bir otel odasındaydılar.

"Özür dilerim Bobby. Olanlar için çok üzgünüm."

"Ne olduğunu bilmiyorum." Gözleri harap olmuştu ve yatağın kenarında birlikte otururlarken Zana'nın eline sarıldı. "Kimse bize bir şey söylemeyecek. Benim annem . . . annem."

"New York'a neden geldiğini biliyor musun?"

"Elbette." Zana küçük bir inleme sesi çıkarınca Bobby elini onunkinden çekerek kolunu Zana'nın omuzlarına sımsıkı doladı. "Seni görmek istedi. Bir süredir de tatile çıkmamıştık. New York'a geleceği için çok heyecanlıydı. Hiç gitmemiştik. Seni görmek ve Noel için alışveriş yapmak. Oh, Tanrım." Elindekini düşürdü.

başını karısının omzuna koydu, sonra da ellerinin arasına bıraktı. "Bu onun başına nasıl gelmiş olabilir? Bunu kim yapmış olabilir?"

"Onu rahatsız eden birini tanıyor musunuz? Onu kim tehdit etti?"

"Hayır. Hayır. Hayır."

"Şey ..." Zana dudağını ısırды, sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aklına biri mi geldi?" Eve ona sordu.

"Ben, şey, o sadece Mrs. Yandaki Dillman mı?" Kadın gözyaşlarını tutamadı. "Bayan Dillman'ın torunu orada ve arka bahçede sürekli yanında getirdiği küçük köpeğiyle dolaşıyor. Tru Ana ve Bayan Dillman bu konuda birkaç kelime konuşmuşlar. Bayan Dillman, Mama Tru'yu tokatlamak istediğini söyledi."

"Zana." Bobby gözlerini ovuşturdu ve ovuşturdu. "Eve'in kastettiği bu değildi."

"Hayır, sanırım değil. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"New York'ta ne yapıyordun?" Eve sordu. "Ne tür şeyler?"

Zana Bobby'ye baktı, belli ki onun öne geçmesini bekliyordu ama o başını ellerinin arasına almakla yetindi. "Şey, içeri girdik. Çarşamba günüydü, etrafta dolaştık, biraz alışveriş yaptık ve Radio City'deki gösteriyi izlemeye gittik. Bobby biletleri sokaktaki bir adamdan aldı. Çok pahalıydılar."

Eve, biletlerin genelde çalıntı olduğunu düşündü.

"Harikaydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Tru Anne çok iyi koltuklarımız olmadığını söyledi ama bence gayet iyiydi. Sonra da gidip bir İtalyan yemeği yedik. Çok güzeldi. Biraz erken döndük, çünkü seyahatler nedeniyle uzun bir gün olmuştu."

Konuşurken bir elini Bobby'nin sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Alyansının altın bandı zayıf ışıktaki parlıyordu. "Ertesi sabah bir kafede kahvaltı ettik ve Mama Tru seni nasıl göreceğini ve bu ilk seferinde tek başına gitmek istediğini söyledi. Böylece Bobby ve ben Empire State Binası'na gittik, çünkü Mama Tru zaten o kuyruklarda beklemek istemediğini söyledi ve-

"Turistlerle ilgili bir şey yapıyordun," diye araya girdi Eve, daha fazla oyun oynamadan önce. "Tanıdığın birini gördün mü?"

"Hayır. Neredeyse öyle olduğunu düşüneceksin, çünkü dünyanın geri kalanında bu kadar insan varken kimse dışarıda kalmış gibi hissetmiyorsun."

"Ne kadar zamandır dışarıda, tek başına?"

"O gün mü? Um." Zana dudağını ısırmaya devam etti ve düşünürken alnını kırıştırdı. "Sanırım emin değilim, çünkü Bobby ve ben neredeyse dörde kadar dönmedik ve o zaten buradaydı. Biraz üzgündü."

Zana tekrar Bobby'ye baktı ve ellerinden birini tutup sıktı. "Sanırım işler seninle umduğunu gibi gitmedi ve döndüğünde burada olmadığımız için biraz üzgün ve sinirliydi."

"Deli gibi tükürüyordu." Bobby sonunda başını kaldırdı. "Bunu söylemekte bir sakınca yok, Zana. Onu başından savdığın için hoplayıp zıplıyordu Eve ve onu beklemediğimiz için kendini ezilmiş hissediyordu. Annem zor biri olabilir."

"Sadece duyguları incindi, hepsi bu," diye yatıştırdı Zana, elini onun kalçasında gezdirerek. "Ve sen her zamanki gibi her şeyi düzelttin. Bobby onu hemen dışarı çıkardı, ona gerçekten güzel bir çift küpe aldı ve süslü bir akşam yemeği için şehir merkezine gittik. Ondan sonra kendini gayet iyi hissediyordu."

Eve, "Ertesi gün tek başına dışarı çıktı," diye sorunca Bobby'nin yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

"Evet, doğru. Seni tekrar görmeye geldi mi? Ona en azından bir süreliğine bu işin peşini bırakmasını söyledim. Bizimle kahvaltıya gelmedi, tembellik yapacağını söyledi, sonra da alışveriş terapisi için dışarı çıktı. Alışveriş onu hep mutlu ederdi.

O gece akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştık ama dışarı çıkmak istemediğini söyledi. Yorgun hissettiğini ve odasında bir şeyler hazırlayacağını söyledi. Sesi kendinde gibi gelmiyordu."

"Nasıl görünüyordu?"

"Bilmiyorum. Odasındaydı. Oda bağlantısına cevap vermeyince, onunkini aradım ve videoyu engelledi. Küvette olduğunu söyledi. Onu görmedim. Cuma sabahından sonra onu bir daha görmedim."

"Cumartesi ne olacak?"

"Sanırım dokuz gibi odamızı aradı. Zana, o zaman onunla konuşmuştun."

"Ben yaptım. Şimdi düşündüm de, videoyu yine engellemiş. Ne yapmak istiyorsak ona devam etmemizi söyledi. Kendi başına olmak istiyordu. Doğrusu, biraz somurttuğunu düşündüm ve onu bizimle gelmesi için ikna etmeye çalıştım. Hava tramvaylarından birine binecektik ve onun için bir biletimiz vardı, ama o hayır dedi. Belki yürüyerek giderdi. Zaten kendini pek iyi hissetmiyordu. Üzgün olduğu belliydi, demedim mi Bobby? "Annen sinirli, sesinden anlayabiliyorum. Ama biz onu rahat bıraktık ve yolumuza devam ettik. Ve o gece . . . Sen anlat, Bobby."

"Kapıya gelmedi. Ben de biraz sinirlenmeye başlamıştım. İyi olduğunu söyledi ama yine de içeride kalıp ekranı izlemek istedi. Akşam yemeğine çıktık, sadece ikimiz."

"Harika bir yemek yedik ve şampanya içtik. Ve biz ..." Eve'e odalarına döndüklerinde kutlama yaptıklarını anlatırcasına gözlerini Bobby'ye doğru kaydırды. "Biz, ah, bu sabah biraz geç uyuduk. Odasını ve 'link'ini aramaya çalıştık ama cevap vermedi.

Sonunda Bobby duştayken, 'Oraya gidip beni içeri alana kadar kapıyı çalacağım' diye düşündüm. Sadece onu ...' "

Sustu ve elini ağzına bastırdı. "Ve tüm o zaman. Tüm o zaman ..."

"Dün gece herhangi bir şey duydunuz ya da gördünüz mü, olağandışı bir şey?"

Bobby sadece içini çekti. "Burası çok gürültülü, pencereler kapalı olsa bile. Ve bir şişe şampanya içmiştik. Döndüğümüzde müzik açtık, hiç kapatmadık. Bu sabah kalktığımızda hala çalışıyordu. Dün gece döndüğümüzde ve bu sabah tekrar seviştik."

Konuşurken rengi açıldı. "Gerçek şu ki, ona ve anneme kızgındım. Buraya gelmen için çok ısrar etti ve gelmeden önce ne kadar konuşursam konuşayım seninle 'link' üzerinden iletişime geçmedi. Sonra odasına kapanıp somurtmaya başladı, sanırım onun istediğı rolü oynamadığın için. Zana'nın gezisinin bu yüzden berbat olmasını istemedim."

"Oh, tatlım."

"Benim hislerim, 'İyi, orada surat asmak istiyorsa, Pazartesi günü ayrılana kadar kalabilir. Ben karımla şehre gideceğim. Oh kahretsin. Kahretsin," diye tekrarladı ve kolunu Zana'ya doladı. "Biri onu neden böyle incitir bilmiyorum. Bunu anlayamıyorum. Onlar mı ... o-"

Eve ses tonunu biliyordu, hayatta kalan kişinin gözlerindeki bakışı biliyordu. "Tecavüze uğramamış. Yanında değerli bir şey var mıydı?"

"İyi mücevherlerinden pek bir şey getirmemiş." Zana sustu. "Takmayı çok sevmesine rağmen belaya davetiye çıkardığını söyledi."

"Pencerenizi kapatıp kilitlediğinizi görüyorum."

Bobby şöyle bir baktı. "Çok gürültülü," dedi dalgın dalgın. "Ve dışarıda acil çıkış var, o yüzden en iyisi İçeri böyle mi girdiler? Penceresinden mi? Ona pencereyi kapalı ve kilitli tutmasını söyledim. Ona söyledim."

"Buna henüz karar vermedik. Bu işi halledeceğim Bobby. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer benimle konuşmak isterseniz, ikinizden biri, Merkez'den bana ulaşabilirsiniz."

"Şimdi ne yapacağız? Ne yapacağız?"

"Bekle ve işimi yapmama izin ver. En azından önümüzdeki birkaç gün New York'ta kalmana ihtiyacım olacak."

"Evet, tamam. I . . . Ortağımla temasa geçip ona neler olduğunu anlatacağım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Emlak. Ben emlak satarım. Eve mi? Onunla gideyim mi? Şimdi annemle gideyim mi?"

Artık kimseye faydası yok, diye düşündü Eve. O ve onun kederli hali sadece ayak bağı olacaktı. "Neden biraz zaman vermiyorsun? Senin yapabileceğin bir şey yok. Şu anda onunla başkaları ilgileniyor. Daha fazla bir şey olduğunda sana haber veririm."

Ayağa kalktı. "Bir şey yapabilir miydim? Dün gece ya da bu sabah müdürün kapıyı açmasını sağlasaydım, bir şey yapabilir miydim?"

Ve burada, diye düşündü, sakinleştiren tek şeyi, tek şeyi yapabilirdi. "Fark etmezdi."

Eve ve Peabody dışarı çıktıklarında kadın rahat bir nefes aldı. "Almak mı?"

"İyi bir adam gibi görünüyor. Şu anda şokta. O da öyle. Diğerleri düşene kadar biri dayanır. Onları çalıştırmamı ister misin?"

"Evet." Eve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Kitaba göre." Morg ekibinin ceset torbasını çıkarışını izledi. Morris arkalarından çıktı.

"Ölüm zamanı saat 01:28," dedi. "Olay yerinde yapılan incelemeler ölümcül darbenin kafa travması olduğunu gösteriyor."

Eski favorimiz olan küt bir cisimle açılmış bir yara. Odada, yaptığım taramada hiçbir şey eşleşmedi. Diğer bedensel yaralar daha eski. Yirmi dört saat ya da daha fazla. Onu evime götürdüğümde size daha kesin bilgiler vereceğim." Gözleri onunkilerle aynı hizada kaldı. "Duymak istediğin bu muydu?"

"Evet, öyle."

"Öğrendiğimde sana da haber veririm."

"Teşekkürler." Eve suç mahalline geri döndü, süpürgecilerden birine işaret etti. "Özellikle bir cep ya da el 'linki, kişisel iletişim cihazı arıyorum."

"Henüz bir tane bulamadım."

"Ne zaman ve ne olursa bana haber ver." Doğruca pencereye yöneldi ve Peabody'ye baktı. "Bu taraftan gideceğiz."

"Oh, adamım."

Eve eğilerek pencereden çıktı ve dar tahliye platformuna hafifçe düştü. Yükseklikten nefret ediyordu, çıldırmak üzereydi ve midesinin dönmeyi bırakması için bir an beklemesi gerekti. Sistemine uyum sağlaması için zaman tanımak amacıyla platformun kendisine konsantre oldu.

"Kan var." Yere çöktü. "Güzel, küçük bir damla izi. Platformun üzerinde." Serbest bırakma düğmesine bastı, basamakların dışarı çıkmasını izledi. "Ve aşağı."

Peabody, "Mantıklı bir çıkış ve uzaklaşma rotası," diye yorumladı. "Süpürücüler numune alacak ve kurbanaya ait olup olmadığını anlayacağız."

"Evet." Eve doğruldu ve kattaki diğer odaların girişlerini inceledi.

Boşluklardan dolayı zor olduğuna karar verdi ama yeterince atletik ya da cesursanız imkansız değildi. İyi ve güçlü bir atlayış bunu başarabilirdi, ki bunu ince çıkıntı boyunca parmak ucunda ilerlemeye tercih ederdi. Bu da katilin otelin içinden ya da dışından gelmiş olabileceği anlamına geliyordu.

Ama mantık acil durum rotasının içeri ve dışarı olduğunu söylüyordu. Aşağı ve uzağa, silahı herhangi bir yere atmak

için.

Aşağı baktı, başı aydınlanırken dişlerinin arasından nefes aldı. Aşağıdaki kaldırımda insanlar sürünüyordu. Dört kat, diye düşündü. Düşüp masum bir yayayı öldürse muhtemelen Tubbs gibi davranmazdı.

Sonra çömelip bir güvercin gübresi parçasını inceledi. Peabody yanından çıkarken başını kaldırdı. "Şu uçan fare pisliğine bak."

"Ne kadar hoş bir desen, soyut ama bir o kadar da kentsel." "Bana bulaşmış gibi geldi, sanki birisi bir ayakkabıyla." Başını tekrar pencereden içeri soktu. "Hey! Burada biraz kan ve güvercin pisliği var. Kazınmasını ve poşetlenmesini istiyorum."

Süpürgecilerden biri, "Sınıfın tüm işlerini biz yapıyoruz," diye yorum yaptı.

"İşaretle, Peabody," diye emretti Eve, sonra zikzaklı merdivenlerden inmeye başladı. "Otelin geri dönüşümcülerinin ve dört blok yarıçapındaki tüm geri dönüşümcülerin aranmasını istiyorum. Pazar günü olduğu için biraz şansımız var."

"Bunu çöpleri karıştıran ekibe söyle." "Acil durum tahliyesi temelde bu taraftaki her odayı binanın diğerine erişilebilir olması. Biz isteyeceğiz kayıt diskinin kopyasına bir göz atın."

Peabody, "Koridorlarda, merdivenlerde güvenlik kamerası yok," diye ekledi. "Eğer bu içeriden bir işse, neden işiniz bittiğinde kapıdan çıkıp gitmediniz?"

"Evet, neden olmasın? Belki de hiç kamera olmadığını bilmiyordur." Aşağı inerken botları metale çarptı ve midesi düzleşmeye başladı. "Belki de gerçekten dikkatlisin ve şehirde bir gece geçirdikten sonra buraya gelen Bay ve Bayan Turist tarafından görülme riskini almak istemiyorsun."

Son platformda ikinci düğmeye bastı ve kısa merdiven takırdayarak çıktı. Artık sabitti, dışarı çıktı, basamakları kullandı, sonra kaldırıma indi.

Peabody onun peşinden aşağı indi.

"Birkaç şey var," diye söze başladı Eve, binanın önüne doğru ilerlerken. "Lombard Cuma günü Roarke'un ofisine gidip onu sıkıştırmaya çalıştı."

"Ne? Ne?"

"Rapora girmesi gerekiyor. Orada, ön tarafta olması gerekiyor. Onunla tanıştı, onu kovdu. Hikayenin sonu, ama bunun açık olması gerekiyor. Ondan bir süre sonra ve dövülmeden birkaç saat önce başı belaya girdi. Hem Roarke hem de benim için onun ölümü sırasında nerede olduğumuzu ve zamanımızı açıklamak kolay ve onun ofisten ayrılması ile TOD arasındaki süreyi açıklamak da aynı derecede kolay olmalı."

"Kimse ikinize de bakmayacak."

Eve durdu. "Mazeretim olduğunu bilmeseydim kendime bakardım. Onun yüzüne bir tokat atmaktan çekinmezdim."

"Onu öldürmek mi?"

Eve başını salladı. "Belki de onu ayarlayan kişi onu öldürenle aynı kişi değildi. Belki de Roarke aracılığıyla kolay para kazanmayı umarak biriyle çalışıyordu. Bunu başaramayınca, o ya da bu kişi onu ayarladı. Bakılması gereken bir şey."

"Pekala."

"İşte anlaşma." Peabody'ye döndü ve bir açıklama olarak düşündüğü şeyi söyledi. "Bir ev dolusu yemek şirketi ve dekoratör vardı ve Tanrı bilir Cumartesi günü bütün gün evin her yerinde gezindiler. Bütün gün. Roarke dışarıdan müteahhitler getirdiğinde kameraları açık tutar. Feeney ile temasa geçip o diskleri almasını, ekipmanı incelemesini ve ikimizin de bütün gün orada olduğumuzu doğrulamasını isteyeceksiniz."

"Ben hallederim. Tekrar edeceğim: Kimse sana bakmayacak." Eve sözünü kesmeden önce bir elini kaldırdı. "Beş dakika sonra sen de bakmazsın Dallas. A

Yüz yumruğu, elbette. Bunun üstünde değilsin. Ne olmuş yani? Ama bu yüzünü darmadağın eden bir yumruktan daha fazlasıydı. Yumruktan daha fazlasıydı ve sen bunu aştın. Roarke'u sarsmaya mı çalışıyor? Kahretsin, kuş kadar aptal olmalıydı. Ayakkabından uçan fare boku sıyrır gibi sıyrırdı onu. Bu bir sorun değil. Güven bana, ben bir dedektifim."

"Bunu bir konuşmanın içine yerleştirmeyi başarılı uzun zaman oldu."

"Olgunlaştım ve seçici oldum." Köşeyi döndüklerinde Peabody ellerini ceplerine soktu. "Onunla görüşülmesi gerekecek, biliyorsun."

"Evet." Onun aracının yan tarafına yaslandığını -bu da nereden çıkmıştı- ve PPC'siyle uğraştığını görebiliyordu. "Biliyorum."

Başını çevirdi ve onu gördü. Kaşları kalktı ve PPC'sini bir kenara bıraktı. "Gezintiye mi çıktın?"

"Polislik işinin sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz." "Belli ki. Merhaba, Peabody. Bu sabah iyileştin mi?" "Zar zor. Cehennem gibi bir partiydi."

"Bize bir dakika izin verir misin?" Eve ona sordu.

"Elbette. Gidip insanlarla konuşacağım ve şu diskleri alacağım."

Yalnız kaldıklarında Eve aracının lastiğine küçük bir tekme attı. "Bu buraya nasıl geldi?"

"Biraz el çabukluğu. Kendinizinkini istersiniz diye düşünmüştüm."

"Evet, haklısın."

"Mira ile iletişime geçtim, neler olduğunu ve bir süre bağlı kalacağını bildirdim."

"Mira? Oh, doğru, doğru." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Unutmuşum. Teşekkürler. Sana ne borçluyum?"

"Pazarlık yapacağız."

"Senden bir şey daha isteyeceğim. Aşağıya inip, resmi bir açıklama yapmanızı istiyorum."

Cuma günü ofisinizde kurbanla konuştum." Gözlerinde bir şey cızırdadı. "Kısa listenizde ben de var mıyım? Teğmen?"

"Çekme şunu. Yapma." Yavaşça nefesini içine çekti. Yavaşça bıraktı. "Başka bir dedektif bunu yakalarsa, olayı aydınlatana kadar ikimiz de kısa listeye alınırız. İkimizin de ona acı çektirmek için sebeplerimiz vardı ve birisi ona çok acı çektirdi. Cinayetle ilgili olarak dışarıdayız. Şehrin başka bir yerinde polis şefiyle parti yaparken Midtown'da birini öldüremezsin. Yine de ikimizin de bağlantıları ve bu işi yapacak birini tutacak paramız var."

"Ve ikimiz de bu kadar açık ve özensiz olmayacak birini işe alacak kadar akıllıyız."

"Belki, ama bazen açık ve özensiz olmak maksatlıdır. Buna ek olarak, daha önce biri yüzünü parçalamış. Bunu da örtbas etmemiz gerekiyor."

"Yani onu öldürdüğümü düşünmüyorsunuz, ama onu dövdüğüme gelince-"

"Kes şunu." Parmağını onun göğsüne sapladı. "Bu tavırla bana vurmanın bir faydası yok."

"Sana hangi tavırla vurmamı tercih edersin? Elimde birkaç tane var."

"Lanet olsun, Roarke."

"Pekâlâ, pekâlâ." Görevden almak için bir el salladı. "Karımın benimle saldırı üzerine röportaj yapması beni sinirlendiriyor."

"Neşelen, ben olmayacağım. Peabody halleder."

"Bu çok hoş olmaz mı?" Kollarından tuttu, onu döndürdü, böylece parmak ucunda ve göz göze geldiler. "Bana bakmanı ve ona el sürdüğüme inanıp inanmadığını hemen şimdi söylemeni istiyorum."

"Hayır." Hiç tereddüt etmedi. "Bu senin tarzın değil ve eğer karakterinin dışına çıkacak kadar kendini kaybetseydin

bana zaten söyledi. Gerçek şu ki, bu benim tarzım ve bana yaptığı ziyareti raporuma koyacağım."

Yemin etti. "Lanet orospunun ölüsü de dirisi kadar belalı. Bana öyle bakma. Onun için bir mum bile yakmayacağım. Kendi yöntemlerinle yakabilirsin. Çünkü iyi ya da kötü, o artık senin ve başka türlüünü yapamayacağın için onun yanında duracaksın."

Kollarını tutmaya devam etti ve şimdi ellerini hafifçe aşağı yukarı gezdirdi. "Şimdi seninle geleceğim ve bu işi halledeceğim."

"Pazar gününü geçirmek için berbat bir yol."

"Bu ilk olmazdı," dedi ve arabanın kapısını açtı.

Peabody, Merkez'de görüşme odalarından birine yerleşti. Hareketleri biraz sarsıntılıydı ve gözleri aşağıda kalmıştı.

"Rahatla," diye öğüt verdi Roarke. "Araştırmacıdan ziyade deneğin gergin olmasının geleneksel olduğuna inanıyorum."

"Bu garip. Bu sadece bir formalite." Peabody başını kaldırdı. "Berbat bir şey. Berbat bir formalite."

"Umarım ikimiz için de hızlı ve acısız olur." "Hazır mısın?"

"Devam et."

Boğazını temizlemek zorunda kaldı ama verileri kayda okudu. "Efendim, buraya gönüllü olarak geldiğinizi anlıyoruz ve bu soruşturmada gösterdiğiniz işbirliği için teşekkür ederiz."

"Ne yapabilirsem ..." Bakışlarını uzun aynaya çevirerek Eve'in diğer taraftan onu izlediğini çok iyi bildiğini gösterdi. "Departman için."

"Trudy Lombard ile tanışmışsınız."

"Pek sayılmaz. Kendisiyle bir kez görüşme fırsatım oldu, geçtiğimiz Cuma günü ofisimde benimle bir görüşme talep ettiğinde."

"Neden onunla buluşmayı kabul ettin?"

"Merak. Eşimin yıllar önce kısa bir süre onun sorumluluğunda olduğunu biliyordum."

"Bayan Lombard, 2036 yılında beş buçuk aylık bir süre boyunca Teğmen Dallas'ın koruyucu annesiydi."

"Ben de öyle anladım."

"Bayan Lombard'ın geçtiğimiz Perşembe günü bu tesisteki ofisinde teğmenle temas kurduğunu biliyor muydunuz?"

"Öyleydim."

"Peki teğmenin bu temasa tepkisini nasıl tanımlarsınız?"

"Onun işi olarak." Peabody ağzını açıp tekrar kapayınca omuz silkti. "Karımın ilişkimizi yenilemek gibi bir arzusu yoktu. O dönemle ilgili anıları mutsuzdu ve sanırım bunu geçmişte bırakmayı tercih etti."

"Ama Bayan Lombard ile Midtown'daki ofisinizde buluşmayı kabul ettiniz."

"Evet, dediğim gibi, merak ettim." Bakışları tekrar aynaya yöneldi ve Eve'in bakışlarıyla buluştuğundan emindi. "Ne istediğini merak ettim."

"İstediği şey neydi?"

"Para, doğal olarak. İlk hamlesi benim sempatimi kazanmak, teğmeni yumuşatmasına yardım etmemi sağlamaktı. İddiası, karımın ona karşı olan duygularında ve hayatının o bölümüne dair anılarında yarıldığı yönündeydi."

Durdu, Peabody'ye baktı ve neredeyse gülümsedi. "Bildiğiniz gibi teğmen bu tür konularda nadiren yanılır, kadının iddialarını inandırıcı bulmadım ve ona sempati duymadım. Ona her şeyi olduğu gibi bırakmasını önerdim."

"Ama ona ödeme yapmanızı istedi?"

"Evet. İki milyon dolar önerdiler. Bu miktar için Teksas'a geri dönecekti. Ona hiçbir zaman, hiçbir miktarda ödeme yapmaya niyetim olmadığını söylediğimde mutsuz oldu."

"Seni bir şekilde tehdit etti mi?"

"Bana ya da benim için bir tehdit değildi. En kötü ihtimalle rahatsız ediciydi. Karımın çocukluğunun zor bir döneminden biraz kan emmeyi uman bir tür sülük de diyebilirsiniz."

"Para talebini şantaj olarak mı değerlendirdiniz?"

Zor bir alan, diye düşündü Roarke. "Benim de bu şekilde düşüneneğimi ummuş olabilir, bilemiyorum. Kendi adıma, bunun saçma olduğunu ve benim ya da teğmenin ilgilenmesi gereken bir şey olmadığını düşündüm."

"Bu seni kızdırmadı mı? Biri ofisinize gelip sizi hortumla yıkamaya çalışsa? Bu beni sinirlendirirdi."

Ona gülümsedi, iyi bir iş çıkardığını söyleyebilmeyi diledi. "Dürüst olmak gerekirse Dedektif, beni denemesini bekliyordum. Bunca yıldan sonra teğmenle temasa geçmesinin en mantıklı nedeni bu gibi görünüyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kızgın mıydın? Hayır. Aksine, ona hiçbir ödeme yapılmayacağını açıkça bildirerek toplantıdan biraz tatmin oldum. Şimdi ya da hiçbir zaman."

"Bunu nasıl açıklığa kavuşturdun?"

"Ona tam da bunu söyleyerek. Ofisimde belki on dakika kadar konuştuk ve onu yoluna gönderdim. Binayı terk ettiğinden emin olmak için yöneticimden güvenliği bilgilendirmesini istedim. Binaya ve ofisime girip çıktığına dair bir kayıt var. Standart güvenlik önlemleri. EDD'den Yüzbaşı Feeney ile temasa geçerek, dosyalarınızda kullanabilmeniz için bu diskleri bizzat almasını rica ettim. Bunun en iyisi olacağını düşündüm."

"Güzel." Peabody'nin gözleri kocaman oldu. "Bu çok iyi. Cuma günü ofisinizden ayrıldıktan sonra Bayan Lombard'la görüştünüz mü?"

"Hiç. Teğmen ve ben Cuma günü akşamı evde geçirdik ve o ve ben Cumartesi günü evimizde büyük bir tatil partisine ev sahipliği yaptık. Gün boyunca hazırlıklarla oldukça meşguldük. Evimizde çok sayıda dış müteahhit olduğu için o döneme ait güvenlik diskleri de var. Yüzbaşı Feeney onları da alacak. Ve tabii ki Cumartesi akşamı yaklaşık akşam sekizden sabah üçe kadar iki yüz elliden fazla arkadaş, tanıdık ve iş arkadaşıyla birlikteydik. Konuk listesini size memnuniyetle verebilirim."

"Bunu takdir ediyoruz. Trudy Lombard ile herhangi bir zamanda fiziksel temasta bulundunuz mu?"

Sesi nötr kaldı ama yüzünde bir parça tiksintinin belirmesine izin verdi. "Tanıştığımızda elini sıktım. Bu kadarı yeterliydi."

"Teğmenle birlikte bu sabah neden Batı Yakası Oteli'nde olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Teğmenin Lombard'la yüz yüze konuşmasının en iyisi olacağına karar verdik, ona -karımın- daha fazla temas kurmak istemediğini ve ikimizin de seçim ayrıcalığı için ödeme yapmak istemediğimizi bildirmek için."

Peabody başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Bu konudaki işbirliğiniz için tekrar teşekkür ederiz. Görüşme bitmiştir."

Bir nefes verdi ve sandalyesinde komik bir şekilde gevşedi. "Tanrı'ya şükür bitti."

Elini okşamak için uzandı. "Nasıl geçti?" "Bize haber verecek, inan bana, ama benim görüşüm? Sen açık sözlü, açık sözlü ve detayları verdi. "Taşaklarına kadar mazeretin var, pardon."

"Sorun değil, anatomimin o kısmının korunduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Kapı açılırken şöyle bir baktı. "Şimdi

bu lastik hortumları ortaya çıkarabilir. Ama sevmeyi öğrenebilirim."

"Feeney ile temasa geçtiğini bana neden söylemedin?" Eve talep etti.

"Sanırım az önce yaptım."

"Neyse boş ver. Peabody, hadi şu koşullara başlayalım ve oteldeki diğer konukları hızlıca kontrol edelim. Bir dakikaya geliyorum."

Peabody Roarke'a, "Sonra görüşürüz," dedi. "Ben gidiyorum-"

"Biraz zaman alacak." Roarke Eve'in cümlesini tamamladı. "Evin yolunu bulabilirim."

"Bunu yaptığın iyi oldu. İşin bitmesi ve aradan çıkması iyi oldu. Biraz daha zorlayabilirdi ama detayları öğrendi ve önemli olan da bu."

"Tamam o zaman. Bana borcun ne kadar? Fiyatımı aldım."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Muhtemelen bodrumda bir yerlerde lastik hortumlarımız vardır."

Ve güldü. "İşte benim kızım. İşin bitince Mira'nın yanına git."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum-"

"Fark etmez. Git Mira'yla konuş, sonra da eve, yanıma gel."

"Başka nereye gidebilirim ki?"

"Hediyeler? Arabanın bagajındalar." "A.B.D.'de bu bagajdır, mick-boy."

"Doğru." Kollarından tutup öne doğru çekti, onu iyice ve sertçe öptü. "Bekliyor olacağım."

Öyle olacağını düşündü. Onu bekleyen biri vardı ve bu onun mucizesiydi.

Eve masasında büyük boy bir fincan sade kahve ile Lombard, Bobby hakkındaki resmi verileri inceledi. Robert değil, diye not etti. Kendisinden iki yaş büyüktü ve o iki yaşındayken sona eren yasal bir birlikteliğin ürünüydü. Çapraz sorgu yaptığında babası, 2046'dan beri evli olan ve Toronto'da ikamet eden Gruber, John olarak listelenmişti.

Bobby de işletme fakültesinden mezun olmuş ve on sekiz ay önce Densil K. Easton ile ortak olup Copper Cove, Teksas'ta L and E Emlakçılık şirketini kurana kadar Plain Deal Emlakçılık şirketinde çalışmıştı. Bir yıl sonra Kline, Zana ile evlendi.

Suçlu yok.

Zana yirmi sekiz yaşındaydı, aslen Houston'lıydı. Sicilinde babalık kaydı yok. Görünüşe göre, Zana yirmi dört yaşındayken bir trafik kazasında ölen annesi tarafından büyütülmüştü. O da bir işletme fakültesine gitmişti ve Eve'in belirttiğine göre, neredeyse başından beri L ve E Emlakçılar tarafından istihdam edilen bir C.P.A. olarak listelenmişti.

Böylece Copper Cove'a taşındı ve patronla evlendi, diye düşündü Eve.

Sabıkası yok, daha önce evlenmemiş ya da birlikte yaşamamış.

Resmi olarak göründükleri gibi olduklarına karar verdi. Aşırı derecede kötü şansları olan birkaç basit, sıradan insan.

Sonunda Trudy Lombard'ı çıkardı.

Zaten bildiklerini gözden geçirdi ve iş kaydına kaşlarını kaldırdı.

Bir sağlık hizmetleri asistanı, bir üretim firmasında resepsiyonistti. Oğlunun doğumundan sonra profesyonel anne statüsü için başvurmuş ve yarı zamanlı olarak çalışmıştı.

-Bu statüyü korumak için yasal sınırın hemen altında bir gelir bildirmek.

Perakende tezgâhtarı, Eve taranmış. Üç farklı işveren. Veri kırııcı, iki işveren. Ev koordinatörü mü? O da neydi öyle? Her neyse, o da uzun sürmemiştir.

Ayrıca altı yıl boyunca hepsi Teksas'ta olmak üzere dört farklı yerde yaşamış.

Eve, dolandırıcılık üzerine diye düşündü. Kalıp ona bunu söylüyordu. Oyunu yürüt, kurut, devam et.

Koruyucu ailelik için başvurmuş, test yaptırmış ve onay almıştı. Koruyucu ailelik feragatnamesi kapsamında başvurmuş ve tam anne yanlısı statüsünün korunmasına karar verilmiştir.

-Her kuruşun hesabını yap, diye düşündü Eve. Eve'in belirttiğine göre Austin bölgesi tam bir yıl boyunca, tekrar taşınmadan, tekrar başvurmadan ve tekrar onaylanmadan önce.

Beaumont'ta on dört ay, sonra başka bir taşınma, başka bir başvuru. Başka bir onay.

"Kaşınan ayaklar mı? Biliyor musun, Trudy, seni kaltak? Ben öyle düşünmüyorum. Sonra ben geldim ve bak, ben içeri girdikten üç ay sonra yine kazıkları diktin. Daha fazla başvuru, daha fazla onay ve Bobby üniversiteden mezun olana ve annelik statün sona erene kadar Teksas'ın koca eyaletinde evlatlık ücretlerini alarak dolaştın durdun."

Arkasına yaslandı, düşündü.

Evet, işe yarayabilir. İyi bir oyundu. Lisansınız ve onayınız var, eyalette. Bir yerden bir yere gidip, daha çok çocuk, daha çok ücret alıyorsun. Çocuk Hizmetleri, yoğun bir kurum. Her zaman yetersiz personel, yetersiz fon. Eminim deneyimli bir kadın, anne yanlısı, bazı suçlamaları üstlenmeye istekli olduğu için memnundurlar.

Trudy, profesyonel anne statüsü sona erdikten sonra tek bir yere yerleşmiş ve evlat edinme işinden çekilmişti. Eve, oğluna yakın durdu, diye düşündü. Bir avuç kısa süreli iş daha. Alışveriş yapmayı sevdiği söylenen ve söylendiğine göre seyahat ederken evden ayrılacak kadar değerli mücevherleri olan bir kadın için fazla bir gelir sayılmazdı.

İlginç, diye düşündü Eve. İlginç. Trudy Lombard'ın travmatize ettiği tek çocuğun kendisi olmadığına dair yarım kilo gerçek kahve çekirdeği üzerine bahse girebilirdi.

8

ROARKE'IN KENDİSİNİ GİTMEK ZORUNDA HİSSETMEMESİNİ DİLERDİ Miras. Yorgundu ve önünde hâlâ yapması gereken çok iş, düşünmesi gereken çok zaman vardı.

Şimdi ziyaret etmesi gerekiyordu. Oturur, bir şeyler içer, sohbet ederdik. Hediye alışverişi. Sonuncusu onu hep aptal gibi hissettirirdi ve nedenini bilmiyordu. İnsanların dışarı çıkıp kendileri için kolayca alabilecekleri şeyleri alıp vermek gibi durdurulamaz bir ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu.

Şimdi buradaydı, güzel mahallesindeki güzel evin önünde duruyordu. Kapıda çobanpüskülü bir çelenk vardı. Dekoratörlerle yaşadığı deneyimden sonra çobanpüskülünü artık gördüğünde tanıyordu. Pencerelerde mumlar vardı, güzel beyaz ışıklar karanlığa karşı sakın sakın parlıyordu ve o pencerelerden birinden bir Noel ağacının ışıltısını görebiliyordu.

Altında hediyeler olacaktı, Mira'nın torunları olduğu için muhtemelen hatırı sayılır bir yığın. Ayrıca bir eşe tatil için bir hediye yetmiyorsa, bir çocuk için yarım düzine hediye de yeterli olmadığını öğrenmişti.

Peabody'nin Mavis'in bebeği için üç -sayın, üç- hediye aldığını biliyordu ve çocuğun doğmasına daha bir ay vardı.

Bir fetüs için ne satın aldın ki? Ve neden başka kimse bunun ürkütücü olduğunu düşünmedi?

Roarke İrlanda'daki akrabalarına bir kargo gemisi dolusu hediye göndermişti.

Ve oyalanıyordu. Soğukta ve karanlıkta öylece duruyor, oyalanıyordu.

Paketleri kolunun altına alıp zili çaldı.

Birkaç dakika sonra cevap veren Mira'ydı. Mira ev kıyafetleri içindeydi, yumuşak kazağı, süslü pantolonu, çıplak ayakları.

"Geldiğine çok sevindim."

Eve daha konuşmadan içeriye, ılık, çam ve kızılıcık kokulu havaya çekildi. Sessiz ve mevsimlik bir müzik çalıyordu ve daha fazla mum yanıp sönüyordu.

"Bu kadar geç olduğu için üzgünüm."

"Önemli değil. Oturma odasına gel, ceketini alayım."

"Bunlar bende var. Sadece birkaç şey aldım."

"Teşekkür ederim. Sen otur. Sana biraz şarap getireceğim." "Seni bekletmek istemem-"

"Lütfen. Oturun."

Hediyeleri sehpanın üzerine, çam kozalakları ve kırmızı meyvelerle dolu büyük gümüş bir kassenin yanına koydu.

Eve, dağ gibi hediye konusunda haklı olduğunu fark etti. Ağacın altında yüz paket olmalıydı. Her biri kaç taneydi? diye merak etti. Miralar'dan kaç tane vardı ki? Sürü gibiydiler.

Toplamda neredeyse yirmi tane olabilirler, yani ...

Dennis Mira içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Otur, otur, otur. Charlie burada olduğunu söyledi. Seni görmeye geldim. Dün geceki parti harikaydı."

Üzerinde bir hırka vardı. Düğmelerinden biri gevşek bir iplikten sarkan hırkanın pejmürde görünümüyle ilgili bir şey kalbini pelteye çevirdi.

Gülümsedi ve kız ayakta durmaya devam edince yanına gidip o hülyalı gülümsemesini ağaca doğru çevirdi. "Charlie sahtesini istemiyor. Her yıl ona bir replika almamız gerektiğini söylüyorum ve o her yıl hayır diyor. Her zaman memnun oluyorum."

Eve'in omzuna bir kolunu atıp sıkarak onu şaşkına çevirdi. "Oturma odasında bir Noel ağacı varken hiçbir şey çok kötü, çok zor ya da çok üzücü görünmez. Altındaki tüm o hediyeler, tüm o beklenti. Dünyada her zaman ışık ve umut olduğunu söylemenin bir yolu. Ve bunu paylaşabileceğiniz bir aileniz olduğu için yeterince şanslısınız."

Boğazı düğümlenmişti. Kendini asla inanmayacağı bir şey yaparken buldu ve bunu yaparken bile kendini bunu yaparken göremiyordu.

Ona döndü, yüzünü omzuna yasladı ve ağlamaya başladı.

En ufak bir şaşkınlık göstermedi ve sadece sırtını okşayıp sıvazladı. "İşte böyle. Her şey yolunda, tatlım. Zor bir gün geçirdin."

Nefesini tuttu, dehşete düşmüş bir halde geri çekildi. "Özür dilerim. Tanrım, özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Gitmeliyim."

Ama onun elini tutuyordu. Ne kadar yumuşak ve tatlı görünürse görünsün, demir gibi bir tutuşu vardı. "Sen şuraya otur. Bende bir mendil var. Sanırım." Ceplerini yoklamaya başladı, o belirsiz ve baffled ifadesiyle ceplerini karıştırdı.

Bu onu bir yatıştırıcıdan daha fazla sakinleştirdi. Güldü ve yüzünü kuruladı. "Sorun değil. Ben iyiyim. Özür dilerim. Gerçekten ihtiyacım var-"

"Biraz şarap al," dedi Mira ve elinde bir tepsiyle odayı geçti.

Patlamayı gördüğü belli olduğu için Eve'in utancı daha da arttı.

"Biraz dalgınım, hepsi bu."

"Şaşılacak bir şey değil." Mira tepsiyi yere bıraktı, bardaklardan birini aldı. "Oturun ve rahatlayın. Sakıncası yoksa hediyemi açmak istiyorum."

"Oh. Evet. Tabii." Dennis'in hediyesini aldı. "Buna rastladım, belki işine yarar diye düşündüm."

Ağacın altında parlak kırmızı bir hava motosikleti bulmuş on yaşında bir çocuk gibi parlıyordu. Atkırı çıkardığında da pırlıtısı hiç kaybolmadı. "Şuna bak Charlie. Yürüyüşlerimde bu beni sıcak tutar."

"Ve tıpkı sana benziyor. Ve, oh! Şuna bak." Mira antika çaydanlığı kaldırdı. "Bu muhteşem. Menekşeler," diye mırıldandı, parmağıyla beyaz porselen demliğin etrafını saran minik boyalı çiçeklerin üzerinde gezindi. "Menekşelere bayılırım."

Eve, bazı kadınların küçük, ağzından salyalar akan bebeklere yaptığı gibi, onun da aslında mırıldandığını fark etti.

"Çayla ilgilendiğini düşündüm, o yüzden-"

"Bayıldım. Kesinlikle bayıldım." Mira ayağa kalktı, koşarak Eve'in yanına gitti ve onu iki yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Sanırım şimdi yeteneğimi deneyeceğim, kendime küçük bir yürüyüş yapacağım." Dennis ayağa kalktı. Eve'e doğru yürüdü, eğildi, çenesine dokundu. "Sen iyi bir kızsın ve akıllı bir kadınsın. Charlie'yle konuş."

Dennis odadan çıktıktan sonra Eve, "Onu kaçırmak istememiştim," dedi.

"Sen yapmadın. Dennis dalgın olduğu kadar zekidir de ve biraz yalnız kalmamız gerektiğini biliyordu. Hediye açacak mısın?" Tepsiden bir kutu aldı ve Eve'e uzattı.

"Çok güzelmiş." Söylenecek doğru şeyi asla bilemezdi, ama gümüş ve altınla sarılmış ve tepesinde büyük kırmızı bir fiyonk olan bir kutu tutarken bu uygun görünüyordu.

Ne olduğundan emin değildi; yuvarlak, açık parşömenli ve küçük parıltılı taşlı bir şeydi. Bir zincire bağlı olduğu için ilk düşüncesi bunun bir tür kolye olduğuydu, ancak disk avucundan daha genişti.

"Sakin ol," dedi Mira gülerek. "Bu mücevher değil. O konuda kimse Roarke'la yarışamaz. Bu bir tür güneş tutucu, pencereye asabileceğin bir şey. Ofisine asarsın diye düşünmüştüm."

"Çok güzel," dedi Eve tekrar ve daha yakından bakınca parşömen işçiliğindeki bir deseni fark etti. "Kelt mi? Alyansımdaki gibi bir şey."

"Evet. Gerçi kızım bana yüzüğünüzdeki sembolün korunma amaçlı olduğunu söyledi. Bu ve yanındaki taşlar ise huzuru desteklemek için. Kızım tarafından kutsanmıştır - umarım bu konuda bir sıkıntınız yoktur."

"Ona minnettar olduğumu söyle. Teşekkürler. Ofisimin penceresine asacağım. Belki işe yarar."

"Pek ara vermiyorsun, değil mi?" Roarke, Mira'ya öğleden sonraki çalışmalar hakkında bilgi vermişti.

"Bilmiyorum." Diski inceledi, başparmağını üzerinde gezdirdi. "Sanırım daha önce, Dennis kolunu bana doladığında kendime acıyordum. Orada onunla birlikte durup ağaca, onun haline, evin kokusuna ve ışıklara bakıyordum. Bir kez olsun -sadece bir kez- onun gibi birine sahip olsaydım diye düşündüm. Sadece bir kez. Ama olmadı. Hepsi bu."

"Hayır, yapmadınız ve bu utanç sistemde yatıyor. Sende değil."

Eve bakışlarını kaldırdı, kendini yeniden dengeledi. "Her nerede olursa olsun, eskiden böyleydi. Şimdi Trudy Lombard öldü ve ölmemeliydi. Ortağımın kocamla röportaj yapmasını sağlamalıyım. Kişisel sorulara cevap vermeye hazır olmalıyım, eğer soruşturmayla ilgiliyse bu cevapları kayda geçirmeliyim. Onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamalıyım, çünkü onu tanımak katili tanımama yardımcı olur. Birkaç gün önce bana sorsaydınız adını bile zar zor hatırlayabilecekken bunu yapmak zorundayım. Bunu yapabilirim," dedi Eve, şimdi şiddetle. "Onu dışarı itmekte, aşağı itmekte iyiyim. Ve zıplayıp yüzüme tekme atmasından nefret ediyorum. Çünkü o hiçbir şey, şu anda olduğum kişi için hiçbir şey."

"Elbette öyle. Hayatına dokunan herkesin onun şekillenmesinde bir payı var." Mira'nın sesi havada dolaşan müzik kadar yumuşak ve demir kadar amansızdı. "Sen

onun gibi insanların üstesinden geldi. Senin Dennis Mira'n yoktu, Tanrı onu korusun. Evin ve ailenin sadeliğine sahip değildiniz. Engeller, acı ve dehşet vardı. Ve sen bunların üstesinden geldin. Bu senin hediyen Eve ve yükün."

"Onu ofisimde ilk gördüğümde yıkıldım. Parçalandım."

"Sonra kendinizi toparladınız ve devam ettiniz."

Eve başının geriye düşmesine izin verdi. Roarke yine haklıydı. Güvendiği birine yüksek sesle söylemek için buraya gelmeye ihtiyacı vardı. "Beni korkuttu, korkudan hasta etti. Sanki sadece orada bulunarak beni geri sürükleyebilirmiş gibi. Ve önemseydiği ben bile değildim. Roarke'a bağlı olmasaydım, beni bir saniye bile düşünmezdi. Bu beni neden rahatsız ediyor?" Gözlerini kapattı.

"Çünkü sevmediğiniz biri için bile önemli olmamak zordur."

"Sanırım öyle. Buraya gelmezdi. Bir polisi sıkıştırmak için fazla bir şey yok, tabii o polis milyarlarla evli değilse."

Şimdi gözlerini açtı ve Mira'ya şaşkın bir bakış attı. "Onun milyarları var. Bunu hiç düşündün mü?"

"Öyle mi?"

"Bazen, bu tür bir zaman ve ben bunu gerçekten anlayamıyorum. Kaç tane sıfır olduğunu bile bilmiyorum çünkü beynim bulanıklaşıyor. Önlerinde kaç tane sıfır olduğunu da bilmiyorum çünkü bir kere o kadar sıfır olunca zaten çok saçma oluyor. Onu sarsmaya çalıştı."

"Evet, bana temel bilgileri verdi. Eminim uygun bir şekilde halletmiştir. Ona ödeme yapmasını ister miydiniz?"

"Hayır." Gözleri kızarmıştı. "Milyarlarca dolardan bir sent bile. Bana bir annem ya da babam olmadığını, çünkü o kadar aptal olduğumu, beni bir kenara attıklarını, çünkü zahmete değmediğimi söylerdi."

Mira şarabını kaldırıp bir yudum aldı ve öfkesini bastırmak için kendine bir şans verdi. "Taramadan asla geçmemeliydi. Bunu sen de biliyorsun."

"Zekiydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda onun zeki olduğunu görüyorum, uzun dolandırıcılıkları ya da hızlı dolandırıcılıkları başarılı bir şekilde yürütmek için olması gerektiği gibi. Sistemi oynadı, giriş ve çıkışları anladı. Bence sen baş doktorsun ama bence o kendi saçmalıklarına inanıyordu. Yalanı yaşamak, başkalarının sizi görünmeniz gerektiği gibi görmesini sağlamak için yalana inanmanız gerekir."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Mira. "Bu kadar uzun süre yaşamış olmak."

"Parayı hak ettiğini, kazandığını düşünmesi gerekiyordu. Çalıştığına, fedakârlık yaptığına ve insancıl doğası gereği bana bir ev verdiğine inanmak zorundaydı ve şimdi, hey, eski günlerin hatırına küçük bir şeye ne dersin? O bir oyuncuydu," dedi Eve, yarı kendi kendine. "O bir oyuncuydu, belki de biriyle çok derin oynadı. Bilmiyorum."

"Bunu geçiştirebilirsiniz. Aslında, sizden bunu yapmanız istenebilir."

"Yapmayacağım. Sanırım bunu halledeceğim. Gerekirse iyilik isteyeceğim ama bu işi sonuna kadar götüreceğim. Bu gerekli."

"Katılıyorum. Bu seni şaşırttı mı?" Eve ona baktığında Mira sordu. "Sana kendini çaresiz, değersiz, aptal ve boş hissettirdi. Bundan daha iyisini biliyorsun ama bunu hissetmeye, kanıtlamaya ihtiyacın var ve bunu yapmak için de bu sorunun çözümünde aktif rol almalısın. Bunu Komutan Whitney'e söyleyeceğim."

"Bunun bir ağırlığı var. Teşekkürler."

Evinin kapısından içeri adımını attığında Summerset, ayaklarının dibinde şişman Galahad ile antrede kara bir karga gibi belirliyordu. Boncuk gözlerindeki parıltıdan onun hazır olduğunu anlamıştı.

"Şaşırdım doğrusu," dedi adam, kızın alaycı bulduğunu tahmin ettiği bir tonda. "Birkaç saattir dışarıdasınız ama yine de -ne yalan söyleyeyim- neredeyse şık bir şekilde giyinmiş, hiçbir yeriniz yırtılmamış ya da kanamamış olarak geri döndünüz. Dikkate değer bir başarı."

"Kimsenin sırf çirkinliğin yüzünden seni dövüp posa haline getirme zahmetine girmemesine şaşıyorum. Ama ikimiz için de gün henüz çok genç."

Paltosunu çıkardı, sırf yapabildiği için tırabzanın üzerine bıraktı ve kasılarak merdivenlerden yukarı çıktı. Bu hızlı ve alışkanlık haline gelmiş hareket kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Bobby'nin harap olmuş yüzünü en azından geçici olarak aklından çıkaracak şey buydu.

Doğruca ofisine gitti. Whitney'nin hem kendisini hem de Mira'yı veto etmesi ihtimaline karşı burada bir cinayet masası kuracak, dosyaları hazırlayacak ve ikinci bir üs oluşturacaktı. Resmi olarak kenara çekilmesi emredilirse, işi kendi zamanında sürdürmeye hazır olmayı planlıyordu.

Morris'le bağlantı kurmak için 'link'ini devreye soktu.

"Sabah uğrayacağım," dedi ona. "Herhangi bir sürprizle karşılaşacak mıyım?"

"Kafa darbesi işi bitirmiş ve diğer yaralanmalardan yaklaşık otuz saat sonra meydana gelmiş. Bunlar nispeten küçük olsa da, benim görüşüme göre aynı silahtan kaynaklanmışlar."

"Bununla ilgili bir şey var mı?"

"Baş yaralarında bazı lifler var. Onları laboratuvardaki dostumuz Dickhead'e göndereceğim. İlk tahminim tartılmış bir bez çuval. Toksikoloji sonuçları yasal, reçetesiz satılan ağrı kesiciler için pozitif çıktı. Standart blokerler. Ölümünden bir saatten az bir süre önce bir tane aldı ve ardından çok güzel bir Chablis içti."

"Evet, odasında bundan bir şişe vardı ve yatak masasının üzerinde de blokerler."

"Sekiz gibi biraz çorba, çoğunlukla tavuk suyu ve soya eriştesi içti, gece yarısına doğru da dürüm içinde biraz yumuşak et yedi. Kendisine ikolatalı dondurulmuş tatlı ikram etmiş, geç akşam yemeğinde biraz daha şarap içmiş. Öldüğü sırada şarap ve haplarla kafası iyiydi."

"Tamam, teşekkürler. Sabah görüşürüz." "Dallas, bu kızın daha önce son bir kaç düzine heykel prosedürü Yıllar mı? Yüz ve vücut, kıvrımlar ve kıvrımlar. Büyük bir şey değil ama hatırı sayılır bir iş, hem de iyi bir iş."

"llerin alışkanlıklarını bilmek her zaman iyidir. Teşekkürler."

İletimi sonlandırdı ve tavanı incelemek için masasına geri oturdu.

Yani Cuma günü Roarke'un ofisinden ayrıldıktan sonra kendini hırpalamış. İfadelerine göre oğluna ya da gelinine söylememiş, yetkililere de bildirmemiş. Görünüşe göre yaptığı şey şarap, haplar ve kolay yemeklerle oyalanmak.

Ya penceresini açık bırakır ya da katiline kapıyı açar.

Katil bir gün önce onun üzerinde bir oyun oynamışsa bunu neden yapsın ki? Korkusu, fkesi neredeydi? Hayatta kalma iğds neredeydi?

On yıldan uzun bir süre CPS'de oyun yönetebilen bir kadının hayatta kalma iğdleri çok iyiydi.

Biraz acı çekiyor olsanız bile, biri sizi incitmişken ve belli ki tekrar incitebilecekken neden bir otel odasında tek başınıza kafayı bulasınız ki? Özellikle de koridorun sonunda aileniz varken.

Tabii seni inciten koridorun sonundaki şey değilse. Olabilir, diye düşündü. Ama eğer yleyse, neden sana bu kadar kolay ulaşabilecekleri, seni tekrar incitebilecekleri bir yerde kalasın ki?

Roarke bitişikteki ofisinden içeri girerken ona doğru baktı.

"Kendini dövdürürsen," diye başladı, "polislerin bu işe karışmasını istemezsin."

"Kesinlikle hayır."

"Doğru, tamam, anladım. Oğluna söylemiyor musun?"

"Şu anda anlatacak bir şeyim yok." Kalçasını masanın köşesine yasladı. "Ama gururum beni engelleyebilir."

"Bu erkek düşüncesi. Bir kadın gibi düşün."

"Benim için biraz uzun," dedi gülümseyerek. "Peki ya sen?"

"Eğer bu kadın gibi düşünüyorsam, beni dinleyen herkese hemen sızlanırım. Ama o dinlemiyor, bu da bana birkaç olasılık sunuyor."

"Birincisi, oğluna söylemek zorunda değil, çünkü onu kum torbası olarak kullanan oğlu."

"Bu bir," diye kabul etti. "İlişkilerine dair hafızamda kalanlara pek uymayan bir tanesi. Eğer bu ilişki o zamandan beri bozulduysa, neden adamın ona tekrar ulaşabileceği bir yerde kalıyor?"

Annesinin sembolü olduğunu düşündüğü tanrıçanın küçük heykelini masasından aldı. Konuşurken boş boş onunla oynadı. "İkimiz de ilişkilerin dikenli alanlar olduğunu biliyoruz.

Onu hırpalamayı alışkanlık haline getirmiş olabilir. Kadın buna alışkındı ve kimseye söylemeyi ya da adamın yolundan çekilmeyi düşünmedi."

"İşte gelini. Üzerinde hiçbir iz yok, istismarcı bir ilişkinin tipik belirtileri yok. Annesine vuran bir adam muhtemelen küçük kadına da vuruyordur. Bu bana pek uymuyor."

"Bunu listede aşağıya çekersen" -heykeli masasına geri koydu- "bunun üzerinden ne atlar?"

"Kimsenin bilmesini istemiyor. Bu gurur değil, planlama, önlem. Bir gündemi vardı, kişisel bir gündem." Ve evet, diye düşündü Eve, bunu çok daha fazla sevdi.

"Ancak bu, neden çok fazla şarap içtiğini, bloker aldığını ve kendini engelli hale getirdiğini açıklamıyor."

Trudy'nin yüzünün yakın çekim fotoğrafını yığının en üstüne koydu. Ve ona dikkatle baktı. "Bu bana korkuyu anlatmıyor. Korkuyor, oğlunu kalkan olarak kullanıyor, kendini sıkıca kilitliyor ya da kaçıyor. Bunların hiçbirini yapmadı. Neden korkmuyordu?"

"Bazıları acıdan zevk alır."

Eve başını salladı. "Evet, o da var. Ama onunla ilgilenilmesinden hoşlanırdı. Bana banyo yaptırın, atıştırmalık bir şeyler getirin. Küveti kullanmıştı ve banyo lavabosunda, giderde biraz kan olduğunu söyleyen bir ön süpürge raporu aldım. "Yani akort olduktan sonra yıkanmış."

Kayıp havluları hatırladı ve bir kez daha not aldı.

"Ve katiline sırtını döndü. Darbe arkadan geldi. Korkmuyor."

"Tanıdığı ve yanlışlıkla - ortaya çıktığı gibi - güvendiği biri."

"Bir gün önce yüzünü parçalayan birine güvenemezsin." Onları sevmek, belki. Buna varan bir sevgi türü olduğunu biliyordu. Ama güven farklıydı. "Morris baştan sona aynı silahın kullanıldığını düşünüyor ama bence iki farklı el, iki farklı zamanda.

Bina güvenliğinden kaçtınız." "Bir kopyası, evet.

Orijinali Feeney'de."

"Onu görmek istiyorum."

Cebinden bir disk çıkardı. "Belki istersin diye düşündüm." Diski prize taktı ve duvardaki ekrandan incelemeyi istedi. "Bütün işi buraya koydurdum," dedi

Eve

Trudy'nin Roarke'un Midtown binasına girişini izledi. Dönümlerce mermeri geçti, hareketli ekranların, çiçek nehirlerinin, ısıltılı küçük havuzların yanından geçti ve doğrudan ofislerle ilgilenen danışma masasına yöneldi.

Takım elbisenin otel odasındaki dolapta durduğunu fark etti. Düzgünce asılmıştı. Ayakkabılar da oraya sıkıştırılmıştı. Dövüldüğünde üzerinde o kıyafet yoktu.

"Araştırmasını yapmış," diye düşündü Eve. "Etrafta dolanmak yok, yönünü bulmak için etrafa bakmak yok."

"Gördüğünüz gibi bilgi almak için baskı yapıyor. 'Hayır, randevum yok ama beni görmek isteyecektir' vb. Kendinizden emin, arkadaş canlısı ve oraya aitmişsiniz gibi görünün. Çok iyidir."

"Zaten üst kata çıktı."

"Aradılar, Caro'ya ulaştılar, o da talebi bana iletti. Onu biraz beklettim. Ben de iyiyim. Yüzünün gerilmesinden de anlayabileceğiniz gibi pek umurunda değil ama lobideki bekleme alanlarından birinde bir koltuğu var. Eğer bir süre daha onun parmaklarını oynatmasını izlemek istemiyorsanız, ilerleyebilirsiniz."

Eve yaptı, sonra genç bir kadın Trudy'ye yaklaştığında yavaşladı.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü bilen Caro, asistanlardan birini ona eşlik etmesi için halka açık asansörlerden birine gönderdi. Onu dolaştırıyor, benim katıma çıkarıyor, dış alanlardan geçiriyor, hava yoluna indiriyor. İyi bir yürüyüş ve vardığında, biraz daha bekleyebilir. Ben meşgul bir adamım, değil mi?"

"Çok etkilendi," diye yorumladı Eve. "Kim etkilenmez ki? Tüm o alan, cam, sanat, emrinize amade insanlar. İyi iş çıkardınız."

"İşte Caro'nun sonunda onu almaya geldiğini görüyorsunuz, onu geri götürmek için. Sonra Caro dışarı çıkıyor, kapıları kapatıyor ve küçük sohbetimizi yapıyoruz."

Eve diski ileriye doğru çevirdi ve Trudy aceleyle dışarı çıkmadan önce geçen süreyi on iki dakika olarak işaretledi.

Ve korku vardı, diye fark etti Eve, gözlerinde bir parça vahşilik, yürüyüşünde neredeyse tırısavar bir sarsaklık.

Roarke geniş, kocaman bir sırtışıla, "Biraz sinirliydi," dedi.

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece Trudy'nin aşağı indirilmesini izledi ve hızla binadan dışarı çıktı.

"Gördüğünüz gibi zarar görmedi ve oradan nereye gittiğini söyleyemem."

"Katilinden korkmuyordu." Eve'in bakışları onunkilerle buluştu. "Ama senden korkuyordu."

Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ona elimi bile sürmedim."

"Yapmak zorunda değilsin," diye yanıtladı Eve. "Ama sen açıksın. Ofisine girerken bir kaydın vardı. Olmalıydı."

Bir omzunu kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu Feeney'e, soruşturmaya teklif etmediniz." "Bu özel bir konu."

Dikkatli bir nefes aldı. "Peki ya iş sıkışmaya gelirse?"

"O zaman ben size veririm ve gerekli olup olmadığına siz karar verirsiniz."

Ona utanacağım hiçbir şey söylemedim ama bu sizin mahremiyetiniz. Bu bizim mahremiyetimiz ve buna hakkımız var."

"Eğer soruşturmada bir ağırlığı varsa-"

"Öyle değil. Kahretsin Eve, sözümü dinle ve bırak gitsin. Tanrı aşkına, onu ben mi yaptırdım sanıyorsun?"

"Hayır. Ama yapabileceğini biliyorum. Bir parçanızın bunu isteyebileceğini biliyorum."

"Yanılıyorsun." Ellerini masaya dayadı, gözleri aynı hizaya gelene kadar öne eğildi. Adamın gözleri kutup buzu kadar soğuktu. "İşinin bitmesini isteseydim, bunu bizzat görme zevkini kendime bahşederdim. O senin evlendiğin kişi ve ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Bununla başa çıkmak sana kalmış."

Doğruldu, döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Roarke."

Arkasına baktığında, parmaklarını gözlerine bastırmıştı. Öfkesi ve gururu boğazında düğümlenirken bile kalbini çekiştiriyordu.

"Kiminle evlendiğimi biliyorum." Ellerini indirdi, gözleri karanlıktı ama netti. "Ve haklısın, bunu kendin de yapabilirdin. Benim için bunu yapabileceğin ve yapabileceğin gerçeği - bunu yapmayacağın, yapmadığın gerçeği, yine benim için, bazen çok sarsıcı oluyor."

"Seni seviyorum, tüm sebeplerin ötesinde. Bu benim için de büyük bir sarsıntı oldu."

"Beni korkuttu, tıpkı bir köpeğin kendisini tekmeleyen bottan korktuğu gibi, tekrar ve tekrar ve tekrar. Bu bir insan korkusu bile değil, daha ilkel, daha ... daha saf. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Yaptın."

"Bununla oynadı, bunu kullandı, bir günden diğerine geçmekten başka bir şey kalmayana kadar beni korku içinde tuttu. Ve bunu bot olmadan yaptı. Bunu içimdekileri bükerek yaptı, ta ki her şey bitene kadar. Yemin ederim, kurtulmak için kendimi öldürebilirdim."

"Ama sen onun yerine kaçtın. Dışarı çıktın ve herkesin beklediğinden fazlasını yaptın."

"Tüm bunlar bana korkudan başka bir şey olmamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlatıyor." Nefesinin titreyerek kesilmesi, bu anının yüzeye çok yakın olduğunu gösteriyordu. "Bunu sonuna kadar götürmek zorundayım Roarke. Bunu şu anki halimle bitirmek zorundayım. Benden uzaklaşırsan bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Geri geldi, onun elini tuttu, kavradı. "Asla çok uzağa yürümem."

"Yardım edin bana. Lütfen? Bana yardım eder misiniz?" "Neye ihtiyacın var?"

"Ofisinizdeki koşuyu görmem gerekiyor." Elini onun elinin üzerinde sıktı. "Bu sana olan güvensizlik değil. Sana karşı güvensizlik değil."

Kafasını. Gittiğinde ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmem gerek. Dayak yemesinin üzerinden saatler geçmiş olamaz. Nereye gitti, kime gitti? Bu olayı çözmeme yardımcı olabilir."

"Tamam o zaman, ama dosyaya girmeyecek. Önce bu konuda söz ver."

"Tamamdır."

Ofisine geri dönmek için onu terk etti. Döndüğünde ona yeni bir disk uzattı. "Ses de var."

Başını sallayarak fişe taktı. Baktı ve dinledi.

Onu tanıyordu, her şeyini biliyordu ama yine de yüzü ve ses tonu, sözlerinden bile daha fazla, karnını titretiyordu.

Çalışma sona erdiğinde diski çıkarıp ona geri verdi. "Altına işeyip pahalı sandalyenizi ve halınızı mahvetmemiş olması bir mucize."

"Buna değirdi."

Eve ayağa kalktı, odanın içinde volta attı. "Biriyle çalışıyor olmalıydı. Ama eğer Bobby ise... Onunla ilgili elimdeki hiçbir şey bunu doğrulamıyor. Kendi anneni yumruklamak için belli bir tip gerekir. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorum. Başka biri."

"Yeterince çekici bir kadındı. Belki de bir aşık."

"Mantıklı, ve aşıklar yumruklarını kullanmakla ünlüdür ve

Silahlar. Yani, korkmuş, çok korkmuş, belki de Her şeyi bırakıp Teksas'a dönüyor ve bu onu kızdırıyor. Yapması gereken bir iş, oynaması gereken bir rol vardı ve o bunu başaramadı. Ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için tokat atar. Daha sonra onu görmeye geldiğinde, kadın mızızlanıyor, yarı sarhoş. Eve gitmek istiyorum. Burada olmak istemiyorum, artık bunu yapmak istemiyorum. Adam yine sinirlendi ve onu öldürdü."

"Mantıklı."

Evet, mantıklı, diye düşündü. Ama başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum. O kadar kolay pes etmez. Ayrıca, sen onu korkuturken, o da onu incitti. Belki de iki korku

arasında kalmıştır.

ve acı. Ama ikisinden de kaçmıyor. Peki onu neden öldürelim?" Ellerini kaldırdı. "Sakinleşene kadar bekle. O ölürse, elinizde hiçbir şey kalmaz."

"Kontrolünü kaybetti."

Cinayet mahallini, cesedi tekrar aklına getirdi. "Ama o yapmadı. Üç darbe. Üç kasıtlı darbe. Kontrolünü kaybediyor, sarhoş ya da alkollü ya da düpedüz canı, kızın canına okuyor, yüzünü parçalıyor. Ona saldırıyor ama saldırmıyor. Sadece kafasının arkasına vuruyor ve onu terk ediyor."

Omuzlarını yuvarladı. "Bir kurul oluşturacağım. Bunu düzene koymaya başlamalıyım."

"Peki o zaman, önce bir yemek yiyelim."

9

YEDI ÇÜNKÜ AKSI TAKDIRDE BAŞININ ETİNİ YERDİ. Ve Vücudunu beslemenin mekanik eylemi ona düşünmek için daha fazla zaman verdi. Bir kadeh şarap içti ve yemek boyunca onu içti. Küçük yudumlar, isteksizce alınan ilaçlar gibi.

Duvar ekranını açık bıraktı, veriler kayıyordu. Şimdiye kadar tanıdığı ya da bildiği oyunculardan daha fazla parça. Trudy'nin kendisi, Bobby, Zana ve Bobby'nin ortağı Densil K. Easton.

Mali durum her yönüyle muhteşem olmasa da sağlam görünüyordu. Easton, Bobby ile aynı üniversiteye gitmiş, onunla birlikte mezun olmuştu. Evliydi, bir çocuğu vardı.

Üniversitedeki son yılında kurallara aykırı davranıştan sabıkası var. Onun dışında bir suçu yok.

Yine de Trudy'nin bir ortağı ya da sevgilisi varsa iyi bir aday. Kişisel ve profesyonel verilerin iç yüzünü oğlunun iş ortağından daha iyi kim bilebilir ki?

Teksas'tan New York'a gitmek için yeterince kolay. Karına şehir dışına hızlı bir yolculuk yapacağını söyle, anlaşalım.

Katilin ayrıntılarla arası iyi olmalıydı. Trudy'nin 'link'ini almayı hatırlamak, silahı getirmek ya da kullanışlı bir şey kullanmak, sonra da onu yanında götürmek.

Yine de çabuk öfkelenir, birkaç sert darbeye bir kadının beynini dağıtır. Ama öfke değil.

Amacımız.

Peki amaç neydi?

Roarke bardağını ona doğru eğerek, "Neden bunu konuşmuyorsunuz?" diye sordu. "Yardımcı olabilir."

"Sadece etrafında dolaşıyorum. Cesedi tekrar görmem lazım, Bobby ve karısıyla tekrar konuşmam lazım, şuna bir bak

İş ortağı Densil Easton, kurbanın sevgilisi ya da yakın arkadaşı olup olmadığını öğrenmek istedi. Süpürgeciler pek bir şey bulamadı.

Bir sürü parmak izi. Kurbanın, oğlunun, gelininin, hizmetçinin. Birkaç kişi daha önceki misafir olarak kontrol edildi, eve döndüler ve söz konusu zamanda başka yerde olduklarını kanıtladılar. Kaçış platformunda ya da merdivende parmak izi yok. Orada kan var ve biraz da güvercin pisliği bulaşmış."

"Çok güzel."

"Kanalizasyonda biraz kan var ve bahse girerim kurbanındır."

"Yani katil olay yerinde yıkanmadı ve dokunduğu her şeyi ya sildi ya da mühürledi. Yani hazırlıklı olduğunu söyleyebiliriz."

"Belki hazırlıklı, belki de fırsatları nasıl değerlendireceğini bilen biri." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hissetmiyorum."

"Neyi hissetmiyorsun?"

"Hissetmeye alışkın olduğum şey. Onu tanıdığım için objektif olamayacağımdan endişeleniyorlar ama sorun bu değil. Hissetmiyorum. Sanırım bu bir bağlantı. Her zaman bir tür bağlantı hissederim. Onu tanıyordum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Birkaç gün önce kaldırımdan iki adamın kazınmasına yardım ettim."

Tubbs-Max Lawrence Noel Baba kıyafetiyle- ve Leo Jacobs, koca ve baba.

"Anneleri onları tanıyamazdı," diye devam etti. "Onları tanıyordum ama ... hissettim. Acıma ve öfke hissettim. Bunları bir kenara bırakmanız gerekiyor. Bu acıma ve öfkenin kurbanlara, soruşturmaya bir faydası yok. Ama faydası var. Eğer tutabilirsem, beni devam ettirecek kadar. Ama bende yok. Sahip olmadığım bir şeyi tutamam."

"Neden yapasın ki?"

Sertçe başını kaldırdı. "Çünkü-"

"Öldüğü için mi? Ölüm onu sizin acımanıza, öfkenize değer mi kılıyor? Neden? Seni avladı, masum ve travma geçirmiş bir çocuğu. Ve daha kaç kişiyi, Eve? Bunu hiç düşündün mü?"

Boğazı yanıyordu. Ama fark etti ki onu ısıtan onun öfkesiydi. Kendi öfkesi değil. "Evet. Evet, bunu düşündüm. Ayrıca hissetmediğim ya da hissedemediğim için bunu pas geçmem gerektiğini de düşündüm. Ve geçmem çünkü bir kez bile arkayı dönüp gidebiliyorsan, seni sen yapan şeyi kaybetmişsin demektir."

"O zaman bu sefer başka bir şey kullan." Parmaklarını kızın elinin arkasında gezdirmek için uzandı. "Merakını. Kim, neden, nasıl? Bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Tekrar ekranlara baktı. "Evet, bilmek istiyorum."

"O zaman bu seferlik bu yeterli olsun. Bu seferlik."

"Sanırım öyle olması gerekecek."

Böylece tahtasını kurdu, notlarını gözden geçirdi, listeleri derledi, verileri kontrol etti. Ofis bağlantısı bip sesi çıkardığında göstergeyi kontrol etti ve Roarke'a baktı. "Ben Bobby."

Cevap verdi. "Dallas."

"Özür dilerim. Sizi evde ve bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Ben Bobby Lombard."

"Evet, her şey yolunda. Sorun nedir?"

Annenin ölmüş olması ve senin bir hayaletten bir adım ötede görünmen dışında, diye düşündü.

"Taşınabilir miyiz diye soracaktım. Yani, başka bir otel bulabilir miyiz diye." Elini kaldırdı, kısa kumral saçlarını taradı. "Burada olmak çok zor, koridorun hemen aşağısında Zor."

"Aklında bir yer var mı?"

"Ben ... hayır. Birkaç yer denedim. Her yer dolu. Noel'de. Ama Zana belki de burada kalmamız gerektiğini söyledi."

Bunu düşünmemiştim, o yüzden sormak istedim."

"Bekleyin." Bağlantıyı bekleme moduna aldı. "Kaldıkları yeri gördün. Buna benzer, birkaç günlük boş yeri olan bir yeriniz var mı?"

"Her zaman bir şeyler vardır."

"Teşekkürler." Mod değiştirdi. "Dinle Bobby, yarın senin için bir yer bulabilirim. Bu gece orada kalmanı istiyorum, sabah sana yeni bir yer ayarlayacağım."

"Çok nazıksınız. Çok zahmetli bir iş. Şu anda çok net düşünemiyorum."

"Bu gece için dayanabilirsin, değil mi?"

"Evet. Evet." Elini gözlerinin üzerine götürdü. "Tam olarak ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum."

"Sen orada kal. Ortağım ve ben sabah geleceğiz. Sekiz gibi. Bir kontrol yapmamız gerekiyor ve sonrasında başka bir yere taşınabilirsiniz."

"Tamam. Bu çok iyi. Tamam. Daha fazla bir şey biliyorsan bana söyleyebilir misin?"

"Sabah konuşuruz, Bobby."

"Evet." Nefesi bir iç çekişle dışarı çıktı. "Sabahleyin. Teşekkürler. Özür

dilerim." "Sorun

değil."

Bağlantıyı kestiğinde Roarke onun sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. "Yeterince acımışsın," dedi sessizce.

Rüya göreceğini, kâbusların uykusunda onu kovalayacağını, avlayacağını düşündü. Ama gölgeler olarak kaldılar, asla şekillenmediler. İki kez uyandı, vücudu gergin ve gelmeyen savaş için gergindi. Sabah, yorgun ve sinirli bir halde, sert bir duş ve sert bir kahveyle yorgunluğuyla mücadele etmeye çalıştı.

Sonunda kalkanını aldı, silahını omuzladı. Kendi kendine, bu işi yapacağını söyledi. Eğer içinde boş bir yer varsa, onu işle dolduracaktı.

Roarke içeri girdi, o gün için çoktan giyinmişti. Şaşkın mavi gözleri uyanık ve farkındaydı. Bir zamanlar sahip olduğu tek şey iş ve o boş yerlerdi.

Şimdi ona sahipti.

"Gece boyunca cehennemin donduğunu sanıyordum." İkinci fincan kahvesinden bir yudum aldı. "Uyandığımda burada oturup mali tabloları taramadığına göre."

"Bunu ofisimde yaptım, yani cehennem hala ateşli bir çukur, eğer rahatlatacaksa." Ona bir not küpü fırlattı. "Bunu da oradan hallettim. Orta seviye, Büyük Elma Oteli. Onlara uygun olmalı."

"Teşekkürler." Adam başını eğip onu incelerken, kadın elindeki cebine soktu.

"Dinlenmiş görünüyorsun."

"Eğer bir kız olsaydım, böyle bir yorum beni kızdırdı. Sanırım."

Şimdi gülümsedi ve dudaklarını onunkilere değdirmek için yaklaştı. "O zaman ikimiz de şanslıyız." Ve yanağını onunkine dayayıp ovuşturdu. "Neredeyse Noel."

"Biliyorum, buraya taşıdığın koca kışlı ağaç yüzünden oda orman gibi kokuyor."

Omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Süsleri dallara asarken iyi vakit geçirdin, değil mi?"

"Evet, bu iyiydi. Onların altında beynini dağıtırken daha iyi vakit geçirdim."

"Bu her şeyi güzel bir şekilde bitirdi." Geri çekildi, başparmaklarını kızın gözlerinin altında yumuşattı. "Orada gölgeler görmekten hoşlanmıyorum."

"Bölgeyi satın aldın, Ace. Onlar da onunla birlikte gider."

"Pazar günü planlarımız iptal edildiğine göre, sizinle bir randevu istiyorum, Teğmen."

"Randevuların "evet "lerle bittiğini sanıyordum. Bu evlilik kuralları kitabında yazmıyor mu?"

"Küçük yazıları okumamışsın. Noel arifesi, acil durumlar hariç. Sen ve ben, salonda. Hediyelerimizi açacağız, bol bol Noel neşesi içeceğiz ve sırayla birbirimizin beynini dağıtacağız."

"Kurabiye olacak mı?" "Hiç şüphesiz."

"Geldim. Gitmem gerek." Kahveyi onun eline tutuşturdu. "Peabody benimle suç mahallinde buluşacak." Sonra saçlarını tutup çekti ve ona sert, gürültülü bir öpücük verdi. "Görüşürüz."

Sistemi çalışır hale getirmek için sıcak duş ve gerçek kahveden daha iyi olduğuna karar verdi. Ve bunu tamamlamak için bir şeyi daha kalmıştı.

Merdivenlerden koşarak indi, tırabzandan paltosunu aldı ve Summerset'e geniş, dişlek bir gülümseme göndererek paltosunu giydi. "Noel için sana ne alacağımı buldum. Kıçına sokman için yepyeni, parlak bir sopa. Son birkaç on yıldır orada tuttuğun biraz yıpranmış olmalı."

Yüzünde hâlâ gülümseme ile arabasına doğru yürüdü. Berbat bir gece uykusuna rağmen kendini hiç de kötü hissetmediğini itiraf etmeliydi.

Eve arabayı durdurduğunda Peabody otelin önünde bir aşağı bir yukarı tepiniyordu. Kaldırımı yeme şekli Eve'e ya biraz kalori almaya çalıştığını ya da üşüdüğünü söylüyordu - ki boynuna altı kez sarılmış bir tür uzun muffler anlaşıldığı için bu mümkün görünmüyordu -Ya da cidden kızgın.

Üç numaralı kapıyı seçmesi için partnerinin yüzüne bir kez bakması yetti.

"Bu da ne?" Eve talep etti. "Ne nedir?"

"Şu şey seni boğuyor. Haşere kontrolü çağırayım mı?"

"Bu bir eşarp. Büyükannem dokudu, bana gönderdi ve hemen açmamı söyledi. Ben de açtım."

Eve dudaklarını büzdü, zikzak çizen kırmızı ve yeşillerin uzunluğunu inceledi. "Şenlikli."

"Hava sıcak, güzel ve tam da mevsimindeyiz, değil mi?"

"Son kontrol ettiğimde. Kışında gezinen böcek için ilaçlama şirketini aramamı mı istiyorsun, yoksa bundan heyecan mı duyuyorsun?"

"O tam bir pislik. Tam bir pislik. O moronla ne işim var benim?"

"Bana sorma. Gerçekten," dedi Eve bir elini kaldırarak. "Bana sorma."

"Bütçe sıkıntısı içinde olmamız benim suçum mu? Değil," diye açıkladı Peabody ve Eve'in yüzüne bir parmak salladı. "Onun aptal ailesinin aptal İskoçya'da yaşaması benim suçum mu? Hiç sanmıyorum. Şükran Günü'nde ailemle birkaç gün geçirdiysek ne olmuş yani?" Peabody ellerini havaya kaldırdığında yılan gibi kıvrılan atkı uçuşup dalgalandı. "Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayacak kadar akılları var, değil mi? Değil mi?"

Peabody'nin gözleri tutkuyla fırıl fırıl dönerken Eve temkinli bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. "Onlardan çok var."

"Evet, öyle! Belki de Noel'de evde kalmamız gerektiğinden bahsettim, öylesine. Bilirsin, çift olarak ilkimiz olduğu için -ve belki de, onun tavrını düşünürsek, sonuncumuz. Aptal sik kafalı. Neye bakıyorsun?" diye sordu yanından geçerken ona doğru bakan bir adama. "Evet, yürümeye devam et. Aptal adam."

"Aptal adam masum bir seyirci. Korumaya ve hizmet etmeye yemin ettiğimiz aptallardan biri."

"Bütün erkekler aptaldır. Her annenin oğlu. Bencil olduğumu söyledi! Paylaşmaya istekli olmadığımı söyledi. Saçmalık. Küpelerimi takmıyor mu? O-"

"Eğer sana ait başka bir şey giyiyorsa, bunu gerçekten ama gerçekten bilmek istemiyorum. Zamanımız kısıtlı Peabody."

"Ben bencil değilim, aptallık da etmiyorum. Ve eğer İskoçya'ya gidip kestanelerini kızartmak onun için bu kadar önemliyse, o zaman gidebilir. Boş ver onu. O insanları tanımıyorum."

Gözyaşları şimdi yüzüyor ve Eve'in midesini alarma geçiriyordu. "Hayır, hayır, hayır. Hayır. Bu işte ağlamak yok. Bir suç mahallinin önündeki lanet kaldırırmda ağlamak yok."

"Ailesi ve onun ailesi. Ve kuzeni Sheila. Sürekli ondan bahsediyor. Oraya öylece gidemem. Hâlâ vermem gereken beş kilo var ve şu anda ay kraterlerinin çevresi kadar olan gözeneklerimi küçültmesi gereken cilt bakım rejimini henüz bitirmedim. Uçuş parasını ödeyene kadar bir ayımız dolmuş olacak. Evde kalmalıyız. Neden evde kalamıyoruz?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Belki de tatil olayını kendi yarınızla yaptığınız için-"

"Ama ailemi tanıyordu. Değil mi?"

Eve gözyaşlarının hâlâ tehditkâr olduğunu fark etti, ama kahverengi gözlerindeki sıcaklıkla buhara dönüşmemeleri bir mucizeydi.

"Ondan önce ailemle tanışmadı mı? Soğukkanlı davranmıyordu. Ayrıca, benim ailem farklı."

Bunu sormanın bir hata olduğunu biliyordu ama kelimeler Eve'in ağzından çıkıverdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlar benim ailem. Ve onunla tanışmak istemiyor değilim. Eninde sonunda. Ama yabancı bir ülkeye gitmek zorundayım."

ve -bilmiyorum- haggis ya da onun gibi bir şey yiyin. İğrenç bir şey."

"Evet, bahse girerim tofu sürprizi Şükran Günü'nün büyük kazananı olmuştur."

Peabody'nin fırıl fırıl dönen gözleri ölümcül yarıklara dönüştü. "Kimin tarafındasın?"

"Kimsenin değil. Ben tarafsızım. Ben-İsviçre'yim. Artık işe gidebilir miyiz?"

Peabody titreyen bir sesle, "Kanepede uyudu," dedi. "Ve bu sabah kalktığımda gitmişti."

Eve derin bir iç çekti. "Turu ne zaman?" "Sekizde, benimle aynı saatte."

Eve iletişim cihazını çıkardı ve EDD ile temasa geçti.

"Yapma!" Peabody şimdi kaldırımında panik dansı yapıyordu. "Onun için endişelendiğimi bilmesini istemiyorum."

"Kapa çeneni. Teğmen Dallas, Çavuş. Dedektif McNab geldi mi?" Olumlu yanıt alınca başını salladı. "Teşekkürler, hepsi bu kadar." Kapattı. "İşte, işinin başında. Bizim de olmamız gerektiği gibi."

"Piç kurusu." Gözyaşları sertleşen gözlerinde kurudu. Ağzı bir neşter bıçağı genişliğinde gerildi. "Sadece işe doğru yürüyor."

"İsa. Yüce İsa. Başım. Kafam." Eve onu bir süre ellerinin arasında tuttu. "Tamam. Bunu daha sonra yapacaktım." Cebini karıştırdı ve küçük, sarılı bir kutu çıkardı. "Şimdi al."

"Noel hediyem mi? Güzelmiş. Ama pek havamda değilim-"

"Aç şu lanet şeyi yoksa seni olduğun yerde öldürürüm."

"Efendim! Açıyorum." Kâğıdı yırttı, aceleyle cebine soktu ve kapağı çıkardı. "Bu bir anahtar

kodu."

"Bu doğru. O yabancı ülkedeki havaalanında olacak kara nakliyesine. Roarke'un özel mekiklerinden biriyle iki kişilik hava nakli ayarlandı.

Gidiş dönüş. Mutlu Noeller. Ne istersen onu yap."

"Mekiklerden biri misin? Bedava mı?" Peabody'nin yanakları bir yaz gülü gibi pembeleşti. "Ve oraya vardığımızda bir araç? Bu çok ... Bu çok ciddi bir mag."

"Harika. Artık gidebilir miyiz?" "Dallas!"

"Hayır. Hayır. Sarılmak yok. Sarılmak yok. Hayır. Kahretsin," diye mırıldanırken Peabody kollarını ona doladı ve sıktı. "Görevdeyiz, halkın içindeyiz. Bırak beni yoksa yemin ederim kışına öyle bir tekme atarım ki sızlandığın o fazladan beş kilo Trenton'a gider."

Peabody'nin yanıtı tutarsızdı ve Eve'in omzuna çarptı. "Paltoma sümük buluşturırsan, kışını tekmeledikten sonra seni o eşarpla boğarım."

"Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum." Peabody kıs kıs gülererek geri çekildi. "Ultraymış. Teşekkürler. Adamım. Oh, teşekkürler."

"Evet, evet, evet."

"Sanırım artık gitmem gerekiyor." Peabody gözlerini kutuya dikti. "Yani, mazeretin ana kısmını kastediyorum. Sebep demek istedim. Ana kısım ters çevrilmiş, yani . . . Tanrım."

"Her neyse." Eve'in hatırladığına göre kendini oldukça iyi hissediyordu. Şimdi ise kafatasının tepesinde bir hayal kırıklığı baş ağrısı dolaşıyordu. "Sence şimdi gidip cinayet üzerine birkaç dakika geçirebilir miyiz? Bu senin programına uyacak mı?"

"Evet. İçeri sokabilirim. Şimdi iyiyim. Teşekkürler, Dallas. Gerçekten. Teşekkürler. Tanrım, şimdi gitmeliyim. Gerçekten gitmek zorundayım."

"Peabody," dedi Eve, binaya girdiklerinde karanlık bir sesle. "Buz inceliyor."

"Takıntılarım neredeyse bitti. Sadece bir dakika daha."

Masada da aynı droid vardı. Eve rozetini gösterme zahmetine girmedi ama Peabody kendi kendine mırıldanırken merdivenleri çıkmaya başladı. Toplanmak, kırmızı bir kazak ve beş kilo hakkında bir şeyler.

Eve onu görmezden gelerek olay yerindeki mührü kontrol etti ve bozulmamış olduğunu gördükten sonra koridorda ilerlemeye devam etti. "Odadan çıkıp gittiklerinde, süpürücü istiyorum. Tam bir tarama," diye ekledi. "Her yeri arayın."

Kapıyı çaldı ve birkaç saniye sonra Bobby kapıyı açtı. Yüzü zayıf görünüyordu, sanki keder etinin bir kısmını oymuş gibiydi. Sabun kokuyordu ve gerçekten de arkasındaki açık banyo kapısını ve lavabonun üzerindeki aynada hâlâ soluk buhar parıltısını görebiliyordu.

Canlı yayın muhabiri sabahın manşetlerini anlatırken eğlence ekranından bir uğultu yükseldi.

"İçeri gelin. Ah, içeri gel. Seni Zana sandım. Belki de anahtarını unutmuştur."

"O burada değil mi?"

"Kahve, simit falan almak için dışarı çıktı. Şimdiye kadar döner diye düşünmüştüm. Dün gece toparlandık," dedi Eve kapının yanında duran iki bavula bakınca. "Gitmeye hazır olmak istedik. Sadece burada kalmak istemiyoruz."

"Neden oturmuyoruz, Bobby. Zana dönmeden önce bu işin bir kısmını halledebiliriz."

"Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Mesajda sadece yirmi dakika süreceği yazıyordu."

"Mesaj mı?"

"Um . . ." Odanın etrafına bakındı, bir eli dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını karıştırıyordu. "Benim için bir mesaj alarmı kurmuş. Böyle şeyler yapar. Erken uyandığını söyledi ve

Buradan birkaç blok ötede gördüğü şarküteriye gidip bir şeyler almak istedi, böylece buraya geldiğinde kahve içebilecektin. Dışarıda tek başına olmasından hoşlanmıyorum. Anneme olanlardan sonra."

"Muhtemelen şarküteride sıra vardır, hepsi bu. Hangisi olduğunu söyledi mi?"

"Hatırlamıyorum." Ama yatağa gitti, masanın üzerindeki küçük seyahat saatini aldı ve playback tuşuna bastı.

Günaydın, tatlım. Şimdi kalkma zamanı. Bugünkü kıyafetlerin şifonyerin en üst çekmecesinde, unuttun mu? Ben zaten kalktım, seni uyandırmak istemem. İyi uyuyamadığını biliyorum. Kahve ve simit ya da çörek almak için dışarı çıkıyorum. Arkadaşının gelip de ikram edecek bir şeyinin olmaması doğru gelmiyor. AutoChef'i daha önce doldurmalıydım. Kusura bakma, tatlım. Yirmi dakika sürer. Birkaç blok aşağıdaki şarküteriye gidiyorum. Ya da yukarı. Bu şehri çözemiyorum. Deli Delish. Duştan çıktığında sana kahve getireceğim. Seni seviyorum, tatlım.

Pulun üzerindeki saate dikkat eden Eve, Peabody'ye bir bakış fırlattı.

"Neden dışarı çıkıp onunla tanışmıyorum?" Peabody dedi ki. "Ona yardım et."

"Otur Bobby," dedi Eve ona. "Birkaç sorum var."

"Tamam." Peabody'nin arkasından kapattığı kapıya baktı. "Endişelenmemeliyim. Sadece daha önce hiç New York'a gitmemiş. Muhtemelen çıkarken yanlış yöne dönmüştür, onun gibi bir şey. Geri dönmüştür, hepsi bu."

"Peabody onu bulacaktır. Bobby, ortağını ne zamandır tanıyorsun?"

"D.K.? Üniversiteden beri."

"Yani kişisel olarak sıkı fıkı mısınız?"

"Evet, tabii. Ben onun düğününde sağdııcıydım, o da benimkinde. Neden?"

"O zaman anneni tanıyordu?"

"Ona söylemek zorundaydım, dün arayıp söylemek zorundaydım." Ağzı titreyince Bobby onu sıkılaştırdı. "Evde benim yerime bakıyor. İhtiyacım olursa buraya geleceğini söyledi. Bunu yapmasını istemiyorum. Noel yaklaşıyor ve onun bir ailesi var." Bobby başını ellerinin arasına aldı. "Zaten yapabileceği bir şey yok. Yapacak bir şey yok."

"Annenle nasıl bir ilişkisi vardı?"

"Dikkatli ol." Başını kaldırdığında neredeyse gülümseyecekti. "Yağ ve su, bilirsin?"

"Neden bana açıklamıyorsun?"

"D.K., o risk alan biri diyebiliriz. O beni dürtmeseydi asla kendi başıma dışarı çıkmazdım. Annem insanlara karşı biraz eleştirel olabiliyor. Bu işte başarılı olamayacağımızı düşünüyordu ama iyi gidiyoruz."

"Anlaşamadılar mı?"

"Çoğunlukla, D.K. ve Marita onun yolundan uzak durdular. Marita onun karısı."

"İyi geçinemediği başka biri var mıydı?"

"Sanırım annem pek insan canlısı biri değildi."

"Peki ya iyi anlaştığı, yakın olduğu insanlar?"

"Ben ve Zana. Bana hep benden başka kimseye ihtiyacı olmadığını söylerdi ama Zana'ya da yer açtı. Beni tek başına büyüttü. Bu çok zordu. İyi bir yuvam olduğundan emin olmak için çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldı. Önce ben geldim. Bana hep önce benim geldiğimi söylerdi."

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Peki ya mal varlığı? Evi vardı, değil mi?"

"Burası iyi bir yer. Bu işte bir oğlun olup da iyi bir mülke sahip olmamak olmaz. Oldukça iyi durumdaydı. Hayatı boyunca çok çalıştı, parasına dikkat etti. Tutumluydu."

"Miras alırsın."

Boş boş baktı. "Sanırım. Bu konuda hiç konuşmadık."

"Zana ile arası nasıldı?"

"Güzel. Başlarda işler biraz zordu. Annem sahip olduğu tek şeydi ve Zana'dan hemen memnun olmadı. Anneler nasıldır bilirsin." Kendini tuttu, rengi attı. "Özür dilerim, aptalcaydı."

"Sorun yok. Zana ile evlenmenle ilgili bir sorunu mu vardı?"

"Sadece ben evleniyorum" derdim. Ama Zana onu kazandı. İyi anlaşıyorlardı."

"Bobby, annenin Cuma günü öğleden sonra kocamı görmeye gittiğinden haberin var mıydı?"

"Kocan mı? Ne için?"

"Para istiyordu. Çok para."

Sadece baktı, başını yavaşça iki yana salladı. "Bu doğru olamaz."

Şok olmuş gibi görünmediğini fark etti. Sadece şaşkın görünüyordu. "Kiminle evli olduğumu biliyor musun?"

"Evet, tabii. Klonlama skandalından sonra medyada çıkan tüm o haberler vardı. Ekrandakinin sen olduğuna inanamadım. İlk başta seni hatırlamadım bile. Uzun zaman oldu. Ama annem hatırladı. O-"

"Bobby, annenin New York'a gelmesinin bir nedeni var. Benimle tekrar temasa geçmek istedi çünkü çok parası olan bir adamla evliyim. Birazını istedi."

Yüzü boş kaldı, sesi yavaş ve dikkatliydi. "Bu doğru değil. Bu doğru değil."

"Bu doğru ve büyük olasılıkla bir ortağı vardı ve para verilmeyince o ortak onu öldürdü. Bahse girerim birkaç milyon dolar işine yarayabilir Bobby."

"Birkaç milyon . . . Sence bunu anneme ben mi yaptım?" Titreyerek ayağa kalktı. "Kendi annemi incittiğimi mi? Birkaç milyon dolar." Elleri başının iki yanına gitti, sıkıldı. "Bu çılgınca bir konuşma. Neden böyle şeyler söylediğini anlamıyorum. Biri zorla içeri girdi, pencereden girdi ve annemi öldürdü. Onu içeride yerde yatar halde bıraktı. Bunu kendi kanımdan birine yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Öz anneme?"

Olduğu yerde kaldı, ses tonunu aynı canlılıkta, aynı sertlikte korudu. "Kimsenin zorla girdiğini sanmıyorum, Bobby. Bence onlar geldi. Bence onları tanıyordu. Başka yaraları da vardı, ölümünden saatler önce aldığı yaralar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yüzündeki yaralar, vücudunun başka yerlerindeki morluklar, hepsi Cuma gecesi meydana gelmiş. Yaralar hakkında hiçbir şey bilmediğinizi iddia ediyorsunuz."

"Ben yapmadım. Olamaz." Sözcükler bir anda ağzından fırladı. "Yaralansaydı bana söylerdi. Biri ona zarar verseydi bana söylerdi. Tanrı aşkına, bu delilik."

"Biri ona zarar verdi. Kocamın ofisinden ayrıldıktan birkaç saat sonra, kocamı iki milyon için haraca bağlamaya çalıştı. Elleri boş ayrıldı. Bu bana onun biriyle çalıştığını ve o kişinin de çok kızgın olduğunu gösteriyor. Roarke'un ofisine girdi ve Teksas'a dönüp beni rahat bırakmak için iki milyon istedi. Bu kayıtlarda var, Bobby."

Yüzünde hiç renk kalmamıştı. "Belki ... belki borç istedi. Belki de iş konusunda bana yardım etmek istemiştir. Zana ve ben belki bir aile kurmaktan bahsediyoruz. Belki annem... Bunların hiçbirini anlamıyorum. Sanki annem öyle-miş gibi konuşuyorsun."

"Sana gerçekleri sylyorum, Bobby." Acımasızca, diye düşündü, ama acımasızlık onu şüpheli listesinden çıkarabilirdi. "Kime yeterince güvendiğini, bu konuda birlikte çalışacak kadar değer verdiğini soruyorum. Aklına gelenler sadece sen ve karın."

"Ben ve Zana mı? Sence ikimizden biri onu öldürmüş olabilir mi? Onu bir otel odasında yerde kanlar içinde bırakmış olabilir mi? Para için mi? Olmayan bir para için mi? Herhangi bir şey için?" dedi ve yatağın kenarına geri çöktü.

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü biri onu bir otel odasında yerde kanlar içinde bırakmış Bobby. Sanırım para yüzünden oldu."

"Belki de kocan yapmıştır." Başını kaldırdı ve gözleri artık çok sertti. "Belki de annemi o öldürmüştür."

"Böyle bir ihtimal olsaydı bunları sana anlatır mıydım sanıyorsun? Kesinlikle emin olmasaydım, gerçekler onun tarafında kaya gibi sağlam olmasaydı, sence ne yapardım? Açık pencere, kaçış platformu. Bilinmeyen davetsiz misafir, başarısız hırsızlık. Kaybınız için üzgünüm, hepsi bu kadar. Bana bak."

Adam yüzüne uzun uzun bakana kadar bekledi. "Bunu yapabilirim Bobby. Ben bir polisim. Rütbem var, saygım var. Kimsenin dönüp bakmaması için kapıyı kapatabilirim. Ama benim yapacağım şey, anneni kimin öldürdüğünü ve onu o yerde yatarken bıraktığını bulmak olacak. Bundan emin olabilirsiniz."

"Neden? Neden umursuyorsun? Ondan kaçtın. O senin için elinden geleni yaparken sen çekip gittin. Sen-

"Sen daha iyi bilirsin, Bobby." Sesini alçalttı, eşit tuttu. "Sen daha iyi bilirsin. Sen de oradaydın."

Bakışlarını indirdi. "Zor zamanlar geçirdi, hepsi bu. Tek başına bir çocuk büyütmek, iki yakasını bir araya getirmeye çalışmak zordu."

"Olabilir. Bunu neden yaptığımı sana söyleyeyim Bobby. Bunu kendim için yapıyorum ve belki de senin için yapıyorum. Çocuk için."

bana gizlice yemek yedirdi. Ama sana söyleyeyim, eğer onu öldürenin sen olduğunu öğrenirsem, seni bir kafese kapatırım."

Doğruldu; boğazını temizledi. Yüzü, sesi artık çok sertti. "Annemi ben öldürmedim. Hayatımda bir kez bile ona el kaldırmadım. Hayatımda bir kez bile. Eğer para için geldiyse, bu yanıştı. Yanıştı ama bunu benim için yapıyordu. Keşke bana söyleseydi. Ya da biri ona bunu yaptırdı. Biri onu tehdit etti, ya da beni, ya da-"

"Kim?"

"Bilmiyorum." Sesi çatladı ve paramparça oldu. "Bilmiyorum."

"New York'a geleceğini kim biliyordu?"

"D.K., Marita, bizim için çalışan insanlar, bazı müşteriler. Tanrım, komşular. Tanrı aşkına, bunu bir sır olarak saklamadık."

"Aklınıza gelen herkesin bir listesini yapın. Oradan yola çıkacağız." Kapı açıldığında ayağa kalktı.

Peabody solgun ve titreyen bir Zana'yla içeri girdi.

"Zana. Tatlım." Bobby yataktan fırladı, karısının yanına sıçradı ve onu kollarının arasına aldı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir erkek. Bilmiyorum." Şimdi hıçkırarak kollarını Bobby'nin boynuna doladı. "Ah, Bobby."

Peabody Eve'e "Onu bir blok doğuda buldum" dedi. "Kaybolmuş ve sarsılmış görünüyordu. Bir adamın onu yakaladığını ve bir binaya girmeye zorladığını söyledi."

"Tanrım, Zana, tatlım. Seni incitti mi?"

"Bıçağı vardı. Çılgılık atarsam ya da kaçmaya çalışırsam beni keseceğini söyledi. Çok korkmuştum. Çantamı alabileceğini söyledim. Ona almasını söyledim."

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Bobby, anneni öldürdüğünü söyledi."

Eve bir sonraki gözyaşı selinin içinden geçerek Zana'yı Bobby'den uzaklaştırdı. "Otur. Ağlamayı kes. Yaralı değilsin."

"Sanırım o-" Titreyen bir el ile sırtının alt kısmına uzandı.

"Paltoyu çıkar." Eve kırmızı kumaştaki küçük deliği ve Zana'nın altına giydiği süveterdeki yırtığı fark etti. Birkaç kan lekesi vardı. "Yüzeysel," dedi Eve, sonra kazağı yukarı çekip sığ kesiği inceledi.

"Seni bıçakladı mı?" Dehşete kapılan Bobby, kendine bakmak için Eve'in ellerine vurdu.

"Bir sıyrık," dedi Eve.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Zana'nın gözleri geri kaymaya başladığında Eve onu tuttu ve sarstı. "Bayılmayacaksın. Oturacaksın ve bana neler olduğunu anlatacaksın." Zana'yı bir sandalyeye itti, sonra kadının başını dizlerinin arasına soktu. Kulaklarındaki ince gümüş sarkıtlar çan tokmağı gibi sallanıyordu.

"Breathe. Peabody."

"Tamamdır." Çoktan hazırlanmış olan Peabody elinde nemli bir bezle banyodan çıktı. Bobby'ye nazıkçe, "Bu gerçekten bir sıyrık," dedi. "Biraz antiseptikten zarar gelmez."

"Seyahat çantamda. Çoktan paketleni." Zana'nın sesi zayıf ve titrekti. "Bavulun içindeki küçük seyahat çantamda. Tanrım, eve gidebilir miyiz? Eve gidemez miyiz?"

"Bir açıklama yapacaksın. Kayıtlara geçsin," dedi Eve ve Zana'ya kayıt cihazını gösterdi. "Kalktın, kahve almak için dışarı çıktın."

"Midem biraz bulanıyor."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Eve acımasızca. "Otelden ayrıldınız." "I . . . Sana bir şey teklif edebilmek istedim. Buraya gelmişsin. Ve Bobby o zamandan beri neredeyse hiçbir şey yemedi. Uyanmadan önce dışarı çıkıp birkaç şey alayım dedim. Dün gece pek uyuyamadık."

"Tamam, aşığıya indin."

"Aşığı indim ve resepsiyon görevlisine günaydın dedim. Onun bir droid olduğunu biliyorum ama yine de. Sonra dışarı  ıktım. Güzel bir güne benziyordu, serin olsa da. Yürürken ceketimin düğmelerini iliklemeye başladım. Sonra birden karşımdaydı. Kolunu bana öyle hızlı dolamıştı ki bıçağın ucunu hissedebiliyordum.  ığlık atarsam bıçağı bana saplayacağını söyledi. Sadece yürümemi, yürümeye devam etmemi, aşığıya, ayaklarıma bakmamı ve yürümeye devam etmemi söyledi. Çok korkmuştum. Biraz su alabilir miyim?"

"Ben bakarım." Peabody mutfağa doğru ilerledi.

" ok hızlı yürüyordu ve ayağımın takılmasından korkuyordum. Sonra da beni oracıkta öldürecekti." Gözleri tekrar cam gibi oldu.

"Odaklan. Konsantre ol," diye tersledi Eve. "Ne yaptın sen?" "Hiçbir şey." Zana titredi, kendine sarıldı. "Dedim ki, 'Sen çantamı alabilirsin.' Ama hiçbir şey söylemedi. Yukarı bakmaya korkuyordum. Belki de ka malıyım diye düşündüm ama o güçlüydü ve ben çok korkuyordum. Sonra bir kapıyı iterek açtı. Sanırım bir bardı. Karanlıktı ve içeride kimse yoktu ama bar gibi kokuyordu. Teşekkür ederim."

Suyu iki eliyle tuttu ve dudaklarına götürdüğünde hala kenarından akıyordu. "Titrememi durduramıyorum. Bana tecavüz edeceğini ve  ld recekini düşündüm ve hiçbir şey yapamadım. Ama bana oturmamı söyledi, ben de oturdum ve ellerimi masanın üzerinde tuttum, ben de öyle yaptım. Parayı istediğini söyledi, ben de ona çantamı almasını söyledim. Al işte. İki milyonun tamamını istediğini, yoksa Trudy'ye yaptığını bana da yapacağını söyledi. Ama beni öyle bir kesecekti ki, işi bittiğinde kimse beni tanıyamayacaktı."

Gözyaşları yüzünden aşığı akıyor, kirpiklerinde parlıyordu. "Dedim ki, 'Mama Tru'yu öldürdün, onu öldürdün m ?' Eğer parayı ona vermezsek bana ve Bobby'ye daha kötüsünü yapacağını söyledi. İki milyon

dolar. İki milyon dolarımız yok Bobby. Ona dedim ki,
Tanrım, o kadar parayı nereden bulacağız? "Polise sor."
dedi. Ve bana ne verdi

Numaralı bir hesap olduğunu söyledi. Bana tekrar tekrar söyledi ve eğer işi batırırsam, numarayı unutursam, gelip beni bulacağını ve numarayı kıcıma kazıyacağını söyledi. Söylediği buydu. 505748711094463. 505748711094463. 505-

"Tamam, anladık. Devam edin."

"Bana sadece orada oturmamı söyledi. 'Sen orada otur, küçük orospu,' dediği buydu." Islak yanaklarını temizledi. " 'Orada on beş dakika oturacaksın. Ondan önce çıkarsan seni öldürürüm' dedi. Ve beni orada bıraktı. Karanlıkta öylece oturdum. Kalkmaya korktum, geri gelmesinden korktum. Süre dolana kadar öylece oturdum. Dışarı çıktığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Her tarafım dönmüştü. Çok gürültülüydü. Koşmaya başladım ama bacaklarım koşmuyordu ve geri dönüş yolunu bulamadım. Sonra dedektif geldi ve bana yardım etti.

"Çantamı unuttum. Çantamı bırakmış olmalıyım. Ya da belki o almıştır. Kahveyi almadım."

Tekrar gözyaşlarına boğuldu. Eve ona bir dakika boyunca gözyaşı döktürdü ve sonra itti. "Neye benziyordu, Zana?"

"Bilmiyorum. Pek bilmiyorum. Zar zor bakabildim. Kayak şapkası gibi bir şapka ve güneşlik takıyordu. Uzun boyluydu. Sanırım uzun boyluydu. Siyah kot pantolon ve siyah botları vardı. Söylediği gibi aşağı bakmaya devam ettim ve botlarını gördüm. Bağcıkları vardı ve parmak uçları aşınmıştı. Botlarına bakmaya devam ettim.

Büyük ayakları

vardı." "Ne

kadar büyük?"

"Bobby'ninkinden daha büyük. Sanırım biraz daha büyük." "Teni ne renkti?"

"Zor gördüm. Beyazdı sanırım. Siyah eldiven giyiyordu. Ama sanırım beyazdı. Sadece bir anlığına görebildim ve beni içeri götürdüğünde karanlıktı. Bütün zaman boyunca arkamda kaldı ve karanlıktı."

"Yüzünde kıl, yara izi, dövme var mı?"

"Ben hiç görmedim."

"Sesi? Aksanı var mı?"

"Boğazından aşağıya doğru konuştu, aşağıya doğru. Bilmiyorum." Acı içinde Bobby'ye baktı. "Çok korkmuştum."

Eve biraz daha bastırdı ama ayrıntılar gittikçe bulanıklaşıyordu.

"Size yeni yerinize kadar eşlik edeceğim ve yanınıza üniformalı bir koruma vereceğim. Eğer ufak da olsa başka bir şey hatırlarsanız benimle irtibata geçmenizi istiyorum."

"Anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden Mama Tru'yu öldürsün ki? Neden ona bu kadar çok para verebileceğimizi düşündü?"

Eve Bobby'ye baktı. Sonra Peabody'ye eskortu ayarlaması için işaret etti. "Bobby size bildiklerimizi anlatacak."

10

TRANSFERİ HIZLANDIRMAK İÇİN EVE, BOBBY'YE KİŞİSEL OLARAK EŞLİK ETTİ ve Zana'yı yeni yerlerine götürdü. Zana'nın götürüldüğünü söylediği yeri araştırmaları için iki üniformalı görevlendirdi ve orijinal otelden dört blok çapındaki bir alana yayıldı. Boşaltılan odayı kendisi aramak yerine, morga gitmeden önce Peabody ve süpürgecilere bıraktı.

Onun isteği üzerine Morris, Trudy'yi bekletti.

Hiçbir şey, diye düşündü Eve cesede bakarken. İçinde hâlâ hiçbir şey yoktu. Ne acıma, ne de öfke.

"Bana ne anlatabilirsin?" Eve sordu.

"Yüz ve vücut yaralanmaları baş yaralarından yirmi dört ila otuz altı saat önce meydana gelmiş. Onlara da kısa süre içinde ulaşacağız." Morris ona bir çift mikro gözlük uzattı ve eliyle işaret etti. "Şuraya bir bak."

Onunla birlikte levhanın yanına gitti ve ölümcül yaraları incelemek için eğildi.

"Bazı çıkıntılar. Ve bu dairesel ya da yarım dairesel desenler."

"İyi göz. Şimdi senin için büyüteyim." Kafatasının bir bölümünü büyütülmüş olarak ekrana getirdi.

Eve gözlükleri başının üstüne doğru itti. "Başındaki yarada lifler bulduğunuzu söylemiştiniz."

"Bunun için laboratuvar sonuçlarını bekliyorum."

"Bu desenler. Kredi olabilir. Kredilerle dolu kumaş özleri. Eski moda ve güvenilir. Muhtemelen kenarlardan gelen çıkıntılar var, sonra daha dairesel şekiller. Evet, kredi olabilir. Kafatasını ezmek için gereken ağırlıktan çok fazla."

Gözlükleri tekrar taktı ve yaraları tekrar inceledi. "Üç darbe olabilir. İlki tabandan - ayakta dururlar, kurbanın sırtı katile dönüktür. Yere düşer, ikinci darbe yukarıdan gelir - orada daha fazla yumruk, daha fazla hız vardır. Ve üçüncüsü ..."

Geri adım atarak gözlüklerini tekrar yukarı itti. "Bir," dedi, sağından aşağıya doğru iki elini sallama taklidi yaparak. "İki." Bu sefer başının üstünden ve aşağı. "Ve üç." Hâlâ iki eliyle soldan sallıyordu.

Başını salladı. "Sıçrama desenine uyuyor. Eğer özsuyu kumaşsa -bir çanta, bir çorap, küçük bir kese- bu izleri alabilirsin. Savunma yarası yok, yani karşı koymamış. Hazırlıksız yakalanmış. Arkadan, yani korkmamış. Katilin başka bir silahı varsa -bıçak, onu dönmeye zorlayacak bir bayıltıcı- neden kullanmasın? Ve bu sessiz bir cinayet olur. İlk darbe kurbanı yere serer, çığlık atacak zamanı olmaz."

"Basit ve anlaşılır." Morris kendi gözlüklerini indirdi. "Geri dönelim, önceki programımızı gözden geçirelim."

Mühürlü parmaklarıyla tanı bilgisayarındaki bazı simgelere dokundu. Uzun, siyah saçlarını bugün örmüştü ve örgü ensesinde bir halka şeklinde kıvrılmıştı. Takım elbisesi koyu, muhafazakâr bir lacivertti, ta ki kalem inceliğindeki gösterişli kırmızı şeritleri ekleyene kadar.

"İşte yüz yaramız. Biraz geliştirelim." "Benzer çikintılı desen. Aynı silah."

"Karın, gövde, uyluk ve sol kalçada da aynı durum söz konusu. Ama burada ilgimi çeken bir şey var. Yüzdeki yaraya tekrar yakından bakın."

"Saldırganın yakınlarda olduğunu söyleyebilirim." Durakladı, şaşkındı. "Çürüklere ve açığa bakılırsa aparkat gibi görünüyor." Morris'e döndü, yüzüne doğru savurdu ve yumruğu derisinden kıl payı uzakta durunca Morris'in gözlerini kırpıştırıp başını bir parça geriye atmasını sağladı.

"Programı kullanalım, olur mu?"

Sırtmasına engel olamadı. "Ben olsam sana dokunmazdım."

"Ne olursa olsun." Dikkatli bir şekilde aralarında tutarak ekrana geri döndü. Programını açtı ve iki figür gösterdi. "Şimdi saldırganın açılarını ve hareketlerini görüyorsunuz, gördüğümüz yaraları yeniden yaratmak için programlanmış. Yüzdeki yaralanma sol elle, dediğiniz gibi aparkatla vurulduğunu gösteriyor. Bu garip."

Eve ekranı izlerken kaşlarını çattı. "Kimse böyle vuramaz. Eğer ona bu şekilde gelen bir solak olsaydı, savurur ve onu burada yakalarlardı." Parmaklarını kendi elmacık kemiği üzerinde gezdirdi. "Eğer yukarı doğru savurduysa, onu daha aşağıda yakalamalıydı. Belki de sağ elini kullanıyordu ve o ... hayır."

Ekrandan cesede doğru döndü. "Bir yumrukla, belki, belki böyle bir morarma olabilir. Ama bir sapla, onu savurmak zorundasınız, hatta çok yakından bile olsa, onu yönlendirmek zorundasınız."

Kaşları birbirine yaklaştı ve gözleri kısıldı. Sonra onları Morris'e kaldırdı. "Tanrı aşkına. Bunu kendi kendine mi yaptı?"

"Bunu yürüttüm ve doksanlı yılların ortalarında bir olasılık elde ettim.

Bir göz atın." Bir sonraki programı getirdi. "Bir figür, iki elle vuruş, ağırlığı sağa alarak, yüze çapraz vücut."

"Hasta orospu," dedi Eve nefesinin altından.

"Ve motive olmuş biri. Diğer yaraların açıları -kafa hariç- hepsi kendi kendine yapılmış olabilir. Yüzdeki yaralanmaları da hesaba kattığımızda olasılık 99.8'e çıkıyor."

Önceki teorileri silip atması, kendi kendini yaraladığını anlaması gerekiyordu. "Savunma yarası yok, mücadele ettiğine ya da kısıtlandığına dair bir işaret yok."

Zihni dönüp dururken Eve gözlükleri bir kez daha taktı ve vücudun her santimini incelemek için geri çekildi. "Bu

dizlerde, dirseklerde morarma?"

"Düşmeyle uyumlu, zamanlama kafadaki yaralarla eşleşiyor."

"Tamam, tamam. Biri yüzünüze böyle vurur, biraz daha vurmak için üzerinize gelir, kaçarsınız ya da düşersiniz, ellerinizi kaldırıp onları savuşturmaya çalışırsınız. En azından kollarında morarma olması gerekirdi. Ama yok, çünkü kendini dövüyor. Tırnaklarının altında bir şey yok mu?"

"Şimdi sen söyleyince ..." Morris gülümsedi. "Sağ elinin işaret ve yüzük parmaklarının altında, sol elinin işaret parmağının altında birkaç lif."

"Başındaki yarada bulduklarınla aynı olacaklar." Eve sağ yumruğunu kapattı. "Kumaşı kazıyor, cesaretini topluyor. Çılgın sürtük."

"Dallas, onu tanıdığını söylemiştin. Bunu neden yapsın ki?" Eve gözlükleri bir kenara fırlattı. Artık öfkesini bulmuştu, ve bu onun iliklerine kadar işlemişti. "Böylece birine başka biri yaptı. Ben, belki Roarke. Belki bununla medyaya giderim," dedi adım atmaya başlarken. "Hayır, hayır, bu şekilde büyük para yığınları elde edemezsin. Dikkat çekersin tabii, biraz da para ama bir fırın dolusu değil. Şantaj. Bize geri dönebileceğini düşündüm. Ya parayı öderim ya da halka beni nasıl incittiğini gösteririm. Ama bu ona geri döndü. Birlikte çalıştığı kişi artık ona ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Ya da açgözlülük yaptı, onları kesmeye çalıştı."

"Senin gibi bir polise ya da Roarke gibi bir adama şantaj yapmak için biraz cesur olmak gerekir." Tekrar cesede baktı. "Para için kendine bunu yapmak için biraz hastalıklı olmak gerekir."

"Parasını geri aldı, değil mi?" Eve sessizce söyledi. "Hem de sonuna kadar."

Peabody yoldan saptı. Dallas haber alırsa onu kızartırdı ama uzun kalmaya niyeti yoktu. Ayrıca, süpürgeciler boşaltılan odalarda şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

McNab'in evde olacağından bile emin değildi. Bildiğı kadarıyla sahada da olabilirdi. Ona mesaj bırakma zahmetine girmediğine göre.

Erkekler tam bir baş belasıydı, neden bir erkekle birlikte olduğunu merak ediyordu. Tek başına idare ediyordu. Sanki Ian McNab gibi birini aramaya çıkmış gibi değildi.

Kim ister ki?

Şimdi her ikisinin adına bir kira kontratı ile birlikte yaşıyordu. Birlikte yeni bir yatak almışlardı. Bu da yatağı onun yerine onların yapmıştı, değil mi? Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti.

Adam tam bir pislik olmasaydı, şimdi bunu düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Ve teknik olarak, dışarı çıkan oydu, bu yüzden ilk hamleyi yapması gereken de o olmalıydı. Tereddüt etti, neredeyse süzülüştten atlayacaktı. Ama Dallas'ın ona verdiği kutu cebinde bir delik açıyordu ve belki de suçun bir kısmının kendisinde olduğu fikri midesini yakıyordu.

Muhtemelen sadece hazımsızlıktır. Köşedeki soyalı sosisliyi almamalıydı.

EDD'ye girdi, çenesi yukarı kalkıktı. İşte oradaydı, küpünde. Bölümün gökkuşağı tonlarında bile yeşil fermuarlı pantolonu ve sarı gömleği titreşirken onu nasıl gözden kaçırabilirdiniz ki?

Burnunu çekti, sonra da adamın omzuna iki kez sertçe vurmak için üzerine yürüdü. "Seninle konuşmam gerek."

Soğuk ve yeşil gözleri kızın yüzüne kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Burada meşgulüm."

İşten çıkarılınca ensesi sızladı. "Beş dakika," dedi dişlerinin arasından. "Özel."

Yerinden kıpırdandı, uzun sarı saç kuyruğunu sallandıracak kadar hızlı döndü. Bir ses verdi

Onu takip etmesi gerektiğini belirtmek için omzunu salladı ve ardından parlak sarı çizmelerinin üzerinde ilerledi.

EDD'nin tıkırtıları ve takırtıları arasında ilerlerken yanaklarına öfke ve utançtan renk gelmişti. Kimsenin onu selamlayacak ya da el sallayacak kadar duraksamamış olması, McNab'in durumlarını kendisine saklamadığını gösteriyordu.

Onun da yoktu. Ne olmuş yani?

İki dedektifin e-geek'lerin anlaşılmaz terimleriyle tartıştığı küçük bir dinlenme odasının kapısını açtı. McNab başparmağını kapıya doğru salladı. "Beş kişi lazım."

Dedektifler tartışmalarını ve birkaç vişne köpüğünü alıp kapıdan çıktılar. Biri Peabody'ye sempatik bir anlayışla bakacak kadar uzun süre durakladı.

Elbette, diye düşündü Peabody, bu bakış bir kadından geliyordu.

McNab kendine limonlu bir gazoz aldı, muhtemelen kıyafetinin rengiyle uyumludur, diye düşündü Peabody iğrenç bir şekilde. Adam kısa tezgâha yaslanırken kapıyı kendisi kapattı.

"Bir şeyler pişiriyorum, çabuk ol" dedi ona. "Oh, çabuk yapacağım. Bir tek sen değilsin
Bir şeyler pişiyor. Eğer evden kaçmasaydın
Bu sabahki dairemizde, vardiyadan önce bunların
bazılarını halledebilirdik."

"Gizlice girmedim." Uzun bir yudum aldı ve neon tüpün üzerinden ona baktı. "Ceset gibi uyuman benim suçum değil. Ayrıca, sabah ilk iş olarak senin tavırlarına çarpmak istemedim."

"Benim tavrım mı?" Sesi, fark etseydi onu utandıracak bir gıcırtyla çıkmıştı. "Bir tek sen

bencil olduğumu söyleyen sendin. Umursamadığımı söyleyen sendin."

"Ne dediğimi biliyorum. Eğer bu sadece bir tekrarsa-"

Peabody ayaklarını dikti. Bir kez olsun ondan daha ağır olduğunu bilmek onu mutlu etmişti. "İşim bitmeden kapıya doğru bir hamle yaparsan, o kemikli kışını dümdüz ederim."

Şimdi gözlerinde öfke parlıyordu. "Ne söyleyeceksen söyle o zaman. Muhtemelen geçen hafta bana söylemek zorunda kaldığından daha fazlasını söyleyeceksin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Her zaman yapacak bir işin var." İçkisini sertçe fondip yaptı ve adına sadık kalarak kireç rengi sıvı dudağının üzerinden fışkırdı. "Her zaman bir şeyler oluyor. Ne zaman seninle konuşmaya çalışsam, 'Sonra konuşuruz' diyorsun. Bir adamı terk edeceksen, tatil sonrasına kadar bekleme nezaketini gösterebilirsin. Seni öldürmezdi."

"Ne? Ne? Ne mi? Seni terk mi edeyim? Sahip olduğun azıcık beyin gücünü de mi kaybettin?"

"Benden kaçyorsun. Her lanet gün geç geliyor, erken çıkıyorsun."

"Noel alışverişi yapıyordum, seni moron." Sesi bağırmaya doğru yükselirken ellerini havaya kaldırdı. "Spor salonuna gidiyordum. Mavis ve Leonardo'nun evindeydim çünkü Nedenini söyleyemem. Ve eğer senden kaçırıysam, tek konuşmak istediğin İskoçya'ya gitmek olduğu içindir."

"Sadece birkaç günümüz kaldı-"

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini başına götürdü ve sıktı.

"Yapabileceğim bazı ek işler var, ödemeye yardımcı olur. Sadece istiyorum. Beni terk etmeyecek miydin?"

"Hayır, ama yapmalıyım. Seni o sivri kafanın üzerine atmalı ve kendimi tüm bu sıkıntıdan kurtarmalıyım." Düşürdü

iç çekti. "Belki de İskoçya'ya gitmekten bahsetmek istemediğim için senden kaçıyordum."

"Hep bir gün gitmek istediğini söyledin."

"Ne dediğimi biliyorum ama o zaman hiç gitmeyeceğimizi düşünüyordum. Şimdi beni buna zorluyorsun ve ben gerginim. Hayır, gergin değil. Dehşete düştüm."

"Neyin?"

"Ailenle aynı anda tanışmanın. Tanrı aşkına, Noel'de eve getirdiğin kişi olmak."

"Tanrım, Peabody, Noel için eve kimi getirmemi istiyorsun?"

"Ben, seni aptal. Ama Noel için eve birini getirdiğinde, bu büyük bir şeydir. Gerçekten büyük bir şey. Herkes bana bakacak ve sorular soracak ve ben beş kilo bile veremiyorum, çünkü gerginim, o yüzden yiyorum. Evde kalırsak, ne zamana kadar bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacağını düşündüm."

Adam, çağlar boyunca erkeklerin kadınlara baktığı gibi ona baktı. "Şükran Günü için beni eve götürdün."

"Bu farklı. Öyle," dedi o itiraz edemedi. "Ailemle zaten tanışmıştın ve biz Free-Ager'ız. Şükran Günü'nde herkesi doyururuz. Kendimi şişman ve hantal hissediyorum ve benden nefret edecekler."

"Dee." Ona sadece özellikle şefkatli olduğunda ya da özellikle öfkeli olduğunda Dee derdi. Ses tonuna bakılırsa bu sefer her ikisinden de biraz var gibiydi. "Noel için birini eve götürmek gerçekten büyük bir şey. Sen sahip olduğum ilk kişisin."

"Oh, Tanrım. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ya da daha iyi. Hangisi bilmiyorum." Yutkundu, bir elini karnına bastırdı. "Sanırım hasta hissediyorum."

"Senden nefret etmeyecekler. Seni sevecekler çünkü ben seviyorum. Seni seviyorum, Dişi Vücut." Ona küçük köpek yavrularını hatırlatan o gülümsemeyi verdi. "Lütfen

benimle eve gel. Sana hava atmak için uzun zamandır bekliyordum."

"Vay canına. Oh, oğlum." Adamın üzerine atlarken gözlerinden duygusal yaşlar döküldü. Adamın elleri kadının kışına kenetlendi.

"Kapıyı kilitlemem gerek," diye mırıldandı neşeyle kızın kulağını ısırırken.

"Herkes ne yaptığımızı bilecek."

"Kıskançlık nesnesi olmayı seviyorum. Mmm, seni özledim. Bana izin ver-"

"Bekle, bekle!" Geri itti, cebini karıştırdı. "Unutmuşum. Tanrım. Dallas ve Roarke'dan hediyemiz."

"Şu anda senden bir tane almayı tercih ederim."

"Bak. Bakmak zorundasın. Yolculuğu bize veriyorlar," dedi kutuyu açıp içindeki kartları gösterirken. "Özel mekik, kara ulaşımı. Her şey var."

Elleri kışından ayrıldığına göre, onun da kendisi gibi sersemlemiş olduğunu anladı. "Vay anasını."

"Tek yapmamız gereken toplanmak," dedi sulu bir gülümsemeye. "İstemiyorsan ek işi kabul etmek zorunda değilsin. Bu konuda bir ucube gibi davrandığım için özür dilerim. Ben de seni seviyorum."

Kollarını ona doladı, dudaklarını kenetledi. Sonra kaşlarını hınzırca oynatarak geri çekildi. "Kapıyı kilitleyeceğim."

Eve bir sonraki hamlesini koordine etmek üzere ofisine girdikten dakikalar sonra Peabody içeri daldı.

Peabody aceleyle, "Lombardların boşalttığı odayla ilgili ilk süpürme raporunu aldım, hiçbir şey yok," dedi. "Tarama yapan polisler barı otelin bir blok doğusunda, iki blok güneyinde bulmuşlar. Kapı kilitli değildi. Zana'nın çantası içeride yerdeydi. Şimdi oraya giden bir ekibim var."

"Çok meşguldün," dedi Eve. "Seksi araya sıkıştırmayı nasıl başardın?"

"Seks mi? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Eminim kahve istiyorsundur." AutoChef'e yöneldi, sonra dönüp

Geri. "Seks yaptığımı nereden biliyorsun? Seks radarın var mı?"

"Gömleğinin düğmeleri doğru iliklenmemiş ve boynunda yeni bir morluk var."

"Lanet olsun." Peabody bir elini boynunun yan tarafına vurdu. "Ne kadar kötü? Neden burada bir ayna yok?"

"Çünkü, bir bakalım, ofis olduğu için olabilir mi? Sen bir yüz karası. Komutandan önce git kendine bir çeki düzen ver-" Ofisler arası bağlantı bip sesi çıkardı. "Çok geç. Geri çekil. Geri çekil ki ekranda görünmeyesin. İsa."

Menzilden çıkarken utançtan başı öne eğilmiş olabilirdi ama Peabody'nin ağzını bir gülümseme kapladı. "Barıştık."

"Yapabilirsin. Dallas."

"Komutan Whitney sizi derhal ofisinde görmek istiyor."

"Yola çıkıyorum." Kapattı. "Bana belirgin olanı ver, çabuk ol."

"Geleceğim. Sadece ihtiyacım var."

"Bana belirgin olanı söyleyin, Dedektif. Sonra raporunuzu yazın." "Efendim. Süpürgeciler odalarda hiçbir kanıt bulamadı.

Bobby ve Zana'yı soruşturulan cinayetle ilişkilendirmek için boşalttı. Zana Lombard'ın el çantası, Otuz Dokuz ile Kırk arasındaki Dokuzuncu Cadde'de bulunan Hidey Hole adlı barda araştırma yapan memurlar tarafından bulunmuştur. Memurlar içeri girdiklerinde güvenliğin kapalı olduğu ve kilidin açılmadığı fark edildi. Memurlar binayı mühürledi ve süpürme ekipleri olaya müdahale ediyor."

"Barın sahibinin, binanın sahibinin adı."

"Sizi bilgilendirdikten sonra bu bilgiyi edinmek niyetindeydim."

"Şimdi yap. İsimleri araştırın. Verileri ve yazılı raporunuzu otuz dakika içinde istiyorum."

Eve, öfke buharının onu ofisinden dışarı, boğa ağılına, asansöre taşımaya izin verdi; burada bir kez olsun kişisel alanını korumak için dirseklerini kullanmak zorunda kalmadı.

İyi bir şey olduğuna karar verdi. Bir pisliğin kaburgalarını kırabilirdi.

Sonra onu kapattı, kapattı. Whitney'e kontrol ve profesyonellikten başka bir şey göstermeyecekti. Davayı elinde tutmak için bunları ve başka neye ihtiyacı varsa onu kullanacaktı.

Masasının arkasındaki sandalyesinde oturmuş bekliyordu. Geniş, karanlık yüzü kafasının içindekini onunkinden daha fazla göstermiyordu. Saçları tuzlu ve karabiberliydi, tuz bolca serpilmişti. Yüzünde, gözlerinin ve ağzının etrafında zamanla ve emin olduğu kadarıyla komutanın yüküyle kazınmış çizgiler vardı.

"Teğmen, şu anda ikinci gününde olan bir cinayet soruşturmasında kendinizi birincil olarak adlandırdınız ve bu ofis sizin tarafınızdan bu şekilde bilgilendirilmedi."

"Efendim, soruşturma dün sabah elime geçti. Pazar sabahı, efendim, ikimiz de görevde değilken."

Başını hafifçe eğerek bunu onayladı. "Yine de görevde değilken, departman personelini ve ekipmanını kullanarak, üstünüze bilgi vermeyi ihmal ederek bu meselenin sorumluluğunu üstlendiniz."

Saçmalamanın anlamı yok, diye karar verdi. "Evet efendim, yaptım. Koşulların eylemlerimi gerektirdiğine inandım ve şu anda söz konusu koşulları ve eylemleri rapor etmeye tamamen hazırım."

Bir elini kaldırdı. "'Hiç olmamasından iyidir' kategorisinde mi?"

"Hayır, efendim. 'Acil-sahne-güvenliği-ve-kanıt-toplama-gereksinimi' kategorisinde. Saygılarımla, Komutan."

"Kurbanı tanıyormuşsunuz."

"Öyleydi. Ölümünden iki gün önce ofisime gelene kadar yirmi yılı aşkın bir süredir kurbanı görmedim ya da onunla temas kurmadım."

"Bataklık bir bölgeye giriyorsun, Dallas."

"Sanmıyorum efendim. Kurbanı çocukluğumda kısa bir süre tanıdım. Bu nedenle-"

"Çocukken birkaç ay boyunca onun gözetimi altındaydın," diye düzeltti.

Tamam, diye düşündü, siktir et. "Hiç ilgi göstermediği için 'ilgi' terimi doğru değil. Sokakta yanından geçerken onu tanıyamazdım. Ertesi gün kocamın ofisine gidip ondan iki milyon dolar koparmaya çalışmasaydı, geçtiğimiz Perşembe günü bana yaptığı ziyaretten sonra aramızda başka bir temas olmayacaktı."

Kaşları kanatlandı. "Ve burası bataklık bölgesi değil mi?"

"Ona kapıyı gösterdi. Yüzbaşı Feeney'de Roarke'ın ofisindeki güvenlik diskleri var, bu soruşturmaya yardımcı olmak için Roarke tarafından onları alması istendi. Geldiği gibi gitti."

"Otur, Dallas."

"Efendim, ayakta dursam daha iyi olur. Pazar sabahı onunla konuşma ihtiyacı hissettiğim için otel odasına gittim ve Roarke'a ya da bana şantaj yapmayacağını ya da para sızdırmayacağını açıkça belirttim. Mühürlü dosyalarımın kendisinde olduğunu iddia ettiği kopyalarıyla medyaya ya da yetkililere gitme tehdidinin ikimizi de endişelendirmediğini söyledim. O zaman-"

"Kopyaları var mıydı?"

"Büyük ihtimalle. Olay yerinde hiçbirini bulunamadı, ancak bir disk tutucu bulundu. Büyük olasılıkla onu öldüren kişi diskleri ele geçirmiştir."

"Dr. Mira benimle konuştu. Sizin de yapmanız gerektiği gibi bu sabah beni görmeye geldi."

"Evet, efendim."

"Bu soruşturmanın üstesinden gelebileceğinize ve dahası bunu yapmanın sizin yararınıza olacağına inanıyor." Ağırlığını kaydırırken sandalyesi gıcırdadı. "Adli tabiple de yeni konuştum, yani bu davayla ilgili tamamen karanlıkta değilim. Bana raporunu vermeden önce, neden bana gelmediğini bilmek istiyorum. Bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum Dallas."

"Soruşturma devam ediyor olsaydı, birincil olarak devam etmek için daha iyi bir konumda olacağımı hissettim. Bu konudaki tarafsızlığım daha az sorgulanırdı."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bana gelebilirdin. Rapor ver."

Onu sarsmıştı ve eli ayağına dolaşmamak için mücadele etmek, kurbanla ilk temasından Peabody'nin az önce ona verdiği verilere kadar her şeyi net bir şekilde anlatmak zorundaydı.

"Şantaj planını desteklemek için kendi kendini yaraladı. Bu sizin fikriniz mi?"

"ME'nin bulguları ve mevcut kanıtlar göz önünde bulundurulduğunda öyle olacaktır."

"Ortağı veya suç ortağı onu öldürür, gelinini kaçıtır ve onun aracılığıyla mühürlü dosyalarınızın ifşa edilmesi tehdidini kullanarak para talebini sürdürür."

"Katilin, cinayet işlendiği sırada Roarke ve benim polis şefi ve güvenlik görevlileri ile sizin yanınızda olduğumuzu bildiğini sanmıyorum efendim. Bu noktada ikimizden birini ya da her ikimizi de bu işe bulaştırmak planın bir parçası olabilir."

"İyi bir partiydi." Biraz gülümsedi. "Numaralı hesap takip ediliyor mu?"

"Bunu Yüzbaşı Feeney alıyor. İzin verirseniz, Roarke'ın o bölgede yardımcı olmasını istiyorum."

"Şimdiye kadar olmamasına şaşırdım."

"Onu henüz tam olarak bilgilendirmedim. Yoğun bir sabah oldu Komutan."

"İşler daha da yoğunlaşacak. Kurbanla olan bağlantınızı gizli tutmanız hata olur. Ortaya çıkacaktır. Ortaya çıkarırsan daha iyi olur. Nadine'i kullan."

Eve medya bağlantısını düşündü. Orada daha fazla nefes almayı umuyordu ama adam haklıydı. Bitir, çıkar. Döndür. "Hemen onunla temasa geçeceğim."

"Ve medya irtibat görevlisi. Beni bilgilendirmeye devam edin." "Peki efendim."

"Dağılabilirsiniz."

Kapıya doğru ilerledi, durdu ve geri döndü. "Komutan Whitney, sizi haberdar etmediğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Hayır, olmayacak."

Sırtının destekleyici bir şekilde sıvazlandığından mı yoksa parmaklarına vurulduğundan mı emin olamadan dışarı çıktı. Cinayet Masası'na dönerken muhtemelen ikisinin de olduğuna karar verdi.

Peabody, Eve içeri girer girmez çalışma odasındaki masasından fırladı ve onun arkasından koşar adımlarla ofisine girdi.

"İstediğiniz veriler ve raporum elimde, Teğmen."

"Güzel. Kahvem yok."

"Bu iğrenç ihmal derhal düzeltilecektir, efendim."

"Eğer çizmelerimi yalayacaksan Peabody, bu konuda ince olmaya çalış."

"Dilim o kadar dışarıda mıydı? Tokadı hak ettim
-Buna değmediğini söylemeyeceğim ama bunu hak ettim.
McNab ve ben aramızdaki havayı temizledik ve işleri
yoluna koyduk. Onu terk ettiğimi sanıyordu. Aptal salak."

Öyle bir sevgiyle söylenmişti ki, neredeyse şarkı gibi, Eve başını ellerinin arasına aldı. "Eğer kışına bir tekme daha yemekten kurtulmak istiyorsan, detayları bana anlatma."

"Özür dilerim. Kahve, efendim, tam istediğiniz gibi. Otomattan bir şeyler almamı ister misiniz? Ben ısmarlıyorum."

Eve başını kaldırdı, gözlerini Peabody'ye doğru çevirdi. "İkiniz ne kadar zamandır sevişiyorsunuz? Hayır, hayır, bilmek istemiyorum. Bana her neyse getir, sonra da Nadine'i ara. Ona buluşmak istediğimi söyle."

"Bunun üzerine."

Peabody dışarı çıkarken Eve, Roarke'ı kişisel bağlantısından aradı. Telesekretere aktarıldığında bir elini saçlarında gezdirdi.

"Gününüzü böldüğüm için üzgünüm. Bazı karışıklıklar var. Fırsat bulduğunuzda bana geri dönün."

Omuzlarını silkti, tısladı ve ardından korkunç medya irtibatıyla temasa geçti. Bu görevi tamamladıktan sonra Peabody'nin veri diskini taktı ve ortağı geri döndüğünde taramaya başladı.

"Sana bir Go Bar aldım, idare edersin. Nadine buluşmaya hazır -Aslında, seninle konuşması gereken şeyler olduğunu ve öğle yemeği istediğini söyledi."

"Öğle yemeği mi? Neden buraya gelemiyor?"

"Bir şey için çok heyecanlı, Dallas. Onunla öğlen Scentsational'da buluşmanı istiyor."

"Nerede?"

"Çok popüler bir yer. Rezervasyon yaptırmak için torpili olmalı. Adresi aldım. Benim de gelmemi istedi, yani ..."

"Tabii, tabii. Neden olmasın. Sadece biz kızlar."

11

SÜPÜRGEÇİNİN HIDEY HOLE RAPORU ona Eve, kilitlerin ve güvenliğin kurcalandığını fark edince olay yerine kendisi gitti ve ev sahibiyile görüştü.

Adı Roy Chancey'ydi ve yataktan çıkarıldığı için en az hırsızlık olayında olduğu kadar kızgındı.

"Muhtemelen çocuklar. Çoğunlukla öyle." Göbeğini kaşıdı, esnedi ve ona henüz tazelenmemiş nefesini iyice koklattı.

"Hayır, çocuklar değildi. Bu sabah yedi ile dokuz arasında nerede olduğunuzu söyleyin."

"Christing yatağında, nerede sanıyorsun? Saat üçe kadar kapanmıyor. Kilitlenip yatağa girdiğimde saat dörde geliyor. Günlerce uyuyorum. Dışarıda güneş ve trafikten başka bir şey yok zaten."

"Sen üst katta yaşıyorsun."

"Doğru. İkinci katta bir dans stüdyosu, üç ve dördüncü katlarda da daireler var."

"Yalnız mı? Yalnız mı yaşıyorsun, Chancey?"

"Doğru. Bak, neden kendi evime zorla girmek isteyeyim ki?"

"Güzel soru. Bu kadını tanıyor musunuz?" Ona Trudy'nin kimlik fotoğrafını gösterdi.

İyi baktığı için ona hak verdi. Polisler ve barmenler, diye düşündü Eve. İnsanları nasıl etkileyeceklerini biliyorlardı.

"Hayır. Buraya çekilen o mu?"

"Hayır. Birkaç gün önce ölen o." "Hey, hey, hey!"

Romatizmalı gözleri nihayet biraz hayat. "Benim yerimde kimse ölmedi. Bazıları karıştırabilir

Arada sırada biraz, ama kimse ölmüyor."

"Peki ya bu? Onu tanıyor musun?" Zana'nın kimliğini uzattı.

"Hayır. Tanrım, o da mı öldü? Olay nedir?"

"Dans stüdyosu saat kaçta açılıyor?"

"Sekiz gibi. Pazartesi kapalı ama, Tanrı'ya şükür. Bunun dışında gürültüden başka bir şey yok."

İçinde değil," dedi Peabody dışarı çıktıklarında.

"Hayır." Eve sokakta binayı, zemin kattaki kapıyı ve dış cephesini inceledi. "Seçmesi kolaydı. Kilitler berbat, güvenlik daha da berbat. İçeri girmek için minimum beceri gerekiyordu."

Yaya ve sokak trafiğini taradı. "Onu içeri almak için orta seviye risk. Adam bir kadınla hızlı hızlı yürüyor, kadının başı eğik. Kim dikkat eder ki? Kadın biraz omurgalı, biraz ses çıkarıyor, direniyor, belki de adamı silkeleyip atıyor."

"Küçük kasaba kızı, büyük şehir, ölü kayıncıvalide." Peabody omuz silkti. "Onunla birlikte gitmesi şaşırtıcı değil, özellikle de ona o küçük sopayı verdiğinde."

"Özensiz ama, her şey özensiz. Özensizliğin üstüne aptallık. Ve bildiğin kadarıyla kuyu çok daha derindeyken iki milyona vuruyorsun. Beş para etmez."

"Sen bıkmışsın."

"Evet, ne olmuş?"

"Hayır, paradan bahsediyorum, eğer iki milyona bozuk para diyebiliyorsanız."

"Değilim." Hakaret derinleşti. "İki kişi için varsın, sonra kana bulanıyorsun. Kan olduğunda bahisler yükselir ve daha fazlasını istersin. Küçük işler, küçük işler. Trudy'yi dışarı çıkarmasının başka bir nedeni olmalı."

"Aşık kavgası, belki. Hırsızlar arasında onur olmaz. Belki de onu saf dışı bırakmaya çalışıyordu." "Evet, açgözlülük her zaman işe yarar."

Arabaya doğru giderken bip sesi duyuldu.

"Dallas." "Komplikasyonlar mı?" Roarke söyledi.

"Birkaç tane." Ona bilgi verdi. "Eğer istersen ve buna uyabilirsen ECC statüsüne girebilirsin."

"Halletmem gereken birkaç iş var, yer değiştirmemeyi tercih ederim ama Feeney ile temasa geçeceğim. Bu akşam evde biraz üzerinde çalışabilirim. Sevgili karımın eşliğinde."

Eve'in omuzları otomatik olarak kamburlaştı, özellikle de Peabody'nin kirpiklerini kırpıştırarak kendisine baktığını fark ettiğinde. "Günüm oldukça dolu. Şimdi laboratuvara gideceğim. Hayır, kahretsin, önce toplantı, sonra laboratuvar. Biraz medya işi yapmam lazım, o yüzden Nadine'i etiketliyorum. Eğer başarabilirsen yardımın için minnettar olurum."

"Sorun değil. Programınıza biraz yemek sıkıştırın."

"Nadine ile aptal bir yerde öğle yemeği yiyeceğim."

Peabody ona, "Kokulu," dedi, yeterince eğilerek yüzünü bir anlığına görebilmek için.

"Eh, şimdi, dünya sürprizlerle dolu. Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Eve'in bunu söylemesi sadece bir dakika sürdü. "Senin mi?"

"Bir erkek elini içeride tutmalı. Benim de öğle yemeği toplantım var. Nasturtium salatasını deneyin. Çok güzeldir."

"Evet, bu olacak. Sonra görüşürüz. Bunlar çiçekler, değil mi?" diye sordu Peabody aktarımı bitirdiğinde.

"Yenilebilir olanlar."

"Benim dünyamda çiçekler menüde yer almaz."

Görünüşe göre Roarke'un dünyasındaymışlar. Hepsi özenle hazırlanmış bir ortamda tadılabilir, yudumlanabilir ve koklanabilirdi.

masaların zarif gövdeler üzerinde yükseldiği ve bir renk bahçesinde çiçek açtığı bir yer.

Hava çayır gibi kokuyordu, Eve bunun iyi bir şey olması gerektiğini düşündü.

Zemin bir tür yeşil camdı, yarı saydamdı, böylece aşağıda gelişen çiçekler sofistike bir bahçede parılıyordu. Üç basamakla çıkılan çeşitli katlar vardı. Barın üzerinde bir çardak bulunuyordu ve burada yemek yiyenler çiçekli ya da bitkisel içeceklerin yanı sıra daha sıradan şaraplar da sipariş edebiliyordu.

Nadine, nilüferlerin arasında altın balıkların yüzdüğü küçük bir lagünün yakınındaki masada oturuyordu. Eve saçlarına bir şey yaptığını fark etti, her zamanki dalgalarını ve kabarıklıklarını düzleştirmişti, böylece yüzünün etrafında şık, çizgi çizgi yağmur açılı oldu.

Daha keskin görünüyordu, bir şekilde bilenmiş, hercai menekşe moru giymişti. Bir kulaklık takmıştı ve çok pembe ve çok köpüklü bir şeyden yudumlarken kulaklığa yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Gitmem gerek. Önümüzdeki bir saat boyunca her şeyi tut. Evet, her şeyi." Kulaklığı çekip çıkardı ve çantasına attı. "Burası bir yer değil mi? Buraya gelmek için can atıyordum."

Otururlarken Peabody ona, "Saçların kesinlikle büyüleyici görünüyor," dedi.

"Öyle mi dersin? İlk kez bir tur attım." Nadine kadınlara özgü bir tavırla elini açılı uçlarından geçirdi. "Deniyorum."

Yeşil yapraklarla süslenmiş bir garson sihirli bir değnek değmiş gibi masalarının yanına geldi. "Scentsational'a hoş geldiniz hanımlar. Ben Dean ve bugünkü garsonunuzum. Size bir kokteyl getireyim mi?"

Peabody'nin gözleri parlarken bile Eve, "Hayır," dedi. Peabody'ninkiler sönükleşirken o kendi gözlerini yumuşak tuttu. "Pepsi var mı?"

"Elbette, madam. Peki ya sizin için?"

"Elindekini alabilir miyim?" Peabody, Nadine'in içkisini işaret etti. "Bakire."

"Kesinlikle."

"Geçen geceki parti harikaydı bu arada," diye söze başladı Nadine, garson siparişleri doldurmaya gittiğinde. "Hâlâ iyileşme sürecindeyim. O zaman seninle konuşmak için fazla zamanım olmadı ve konuşmam gereken şey için doğru zaman ve yer olduğunu düşünmedim. Bu yüzden-"

"Şunu tutar mısın? Bir şey yapıyorum ve biraz dönüşe ihtiyacım var."

Nadine'in kaşları havaya kalktı. "Şimdiden ateşli birini mi buldun? Ben neden duymadım?"

"Kadın kurban, kafatası çatlak, Batı Yakası'nda bir otel odası." "Mmmm." Nadine bir an gözlerini kapadı. "Evet, bende biraz rüzgar var. Turist, beceriksiz hırsızlık. Büyük olan ne?"

"Cesedi ben buldum. Onu tanıyordum. Yanlış giden bir hırsızlık değildi."

"Şunu yazayım."

"Hayır, kafanda tut. Kayıt yok, şimdi olmaz." "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. Pekâlâ." Nadine arkasına yaslandı, bardağıyla işaret etti. "Ateş et."

Eve ona temel bilgileri verdi, hızlı ve sivri bir şekilde. "Departman, kurbanla olan bağlantımın, ne kadar küçük olursa olsun, hemen bilinmesinin soruşturmanın yararına olacağını düşünüyor. Bunu takdir ediyorum. . . ." Doğru kelimeyi bulamadı. ". . . Sanırım incelik. Evlat edinme işiyle ilgili büyük davulların çalmasını istemiyorum."

"Ben yapmayacağım, başkaları yapabilir. Bununla başa çıkmaya hazır olacak mısınız?"

"Fazla seçenek yok. Asıl mesele ve asıl vurgulanması gereken nokta, bir kadın öldürüldü, polis soruşturmayı sürdürüyor. Kanıtlar kurbanın saldırganı tanıdığını gösteriyor."

"Bire bir görüşüyoruz, bunu kendi kelimelerinizle ifade edebilirsiniz.

Bunu yaparken yüzünü de göster. Halk Icove işini unutmadı Dallas, inan bana. Seni görmek, seni duymak onlara hatırlatıyor. Evet, bir de o çılgın doktorları yakalayan polis var. Ve hikayeyi bu etiketle tamamladığımda, yakın zamandaki bir cinayet kurbanıyla olan önemsiz bağlantınızdan daha fazla odaklanacakları şey bu olacak."

"Belki. Belki." Eve, içkileri servis edilip garson günün spesiyallerini ve şefin tavsiyelerini sıralamaya başladığında durakladı.

Betimlemeler uzun ve coşkulu olduğu için -bir sürü "aşılanmış" ya da "kokulu" ve "incelikle kaplanmış"- onu duymazdan geldi ve Nadine'in önerisine kulak verdi.

Sipariş sırası kendisine geldiğinde Eve, "Bana makarna şeyini ver," dedi. "Bire bir ne zaman yapabilirsin?"

"Bir kamera alacağım, yemeği biraz kısa kesersek öğle yemeğinden hemen sonra yaparım. Zaten tatlıyı atlamam gerekiyor."

"Pekâlâ. Güzel. Teşekkürler."

"Reytingler için her zaman iyisin. Bu arada, benimki şu anda stratosferde. Seninle konuşmak istediğim şeylerden biri de buydu. Icove hikayesinde ön sıradaydım - teşekkürler - ve teklifleri topluyorum. Kitap anlaşmaları, video anlaşmaları ve benim için büyük olan ... Davullar çalsın lütfen," dedi yüzü aydınlanırken. ". . . Kendi şovumu yapacağım."

"Kendi şovunuz!" Peabody koltuğunda zıplamaya başladı. "Wow! Mega-wow! Tebrikler, Nadine. Bu şehir dışının da ötesinde."

"Teşekkürler. Haftada tam bir saat ve kendi kararlarımı verebilirim. Bir personelim olacak. Tanrım, aklım almıyor. Kendi ekibim, kendi şovum." Gülerek kalbini okşadı. "Suç haberlerine devam edeceğim, bildiğim ve tanındığım şey bu. "Şimdi" diyoruz.

Her hafta yayınladığımız dakikaya kadar neler olduğunu. Dallas, ilk röportajımın sen olmasını istiyorum."

"Nadine, tebrikler falan filan. Ciddiyim. Ama bu saçmalıklardan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Harika olacak, iyi olacak. Bizi NYPSD'nin en seksi polisinin zihnine götürebilirsin."

"Oh, kahretsin."

"Nasıl çalıştığınız, nasıl düşündüğünüz, rutin. Bir soruşturmanın adımları ve aşamaları. Ilove davası hakkında konuşacağız-"

"O at daha ölmedi mi?"

"İnsanlar ilgilendiği sürece değil, ki ilgileniyorlar. Kitap ve video senaryosu için bir yazarla çalışmaya başlayacağım. Onunla görüşmeni istiyorum."

Eve parmağını kaldırdı ve havada gezdirdi. "Çizgi çekildi."

Nadine'in gülümsemesi sinsiydi. "Sen olsan da olmasan da bu iş bitecek Dallas. Doğru yapıldığından emin olmak istiyorsun, değil mi?"

"Videoda seni kim oynuyor?" Peabody bilmek istiyordu ve tabağındaki portakal çiçeği tavuğa önüne gelir gelmez saldırdı.

"Henüz bilmiyorum. Daha yeni başlıyoruz."

"Ben de içinde miyim?"

"Elbette. Seksi, tecrübeli ortağıyla birlikte katilleri avlayan genç, istikrarlı dedektif."

"Ben çizmeye gidiyorum," diye mırıldandı Eve ve görmezden gelindi. "Bu çok soğuk! Tamamen. McNab'e söyleyene kadar bekle." "Nadine, bu senin için iyi. Bir tur daha büyük

Tebrikler falan." Eve başını salladı. "Ama bu benim bulaşmak isteyeceğim türden bir şey değil. Ne yaptığım, ne olduğum şey bu değil."

"Şovun ve videonun çekimlerinin bir kısmını senin evinde yapabilirsek çok iyi olur. Dallas evde."

"Bu hayatta değil."

Nadine sıırttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de biraz düşün, olur mu? Seni zorlamayacağım."

Eve makarnanın tadına baktı, Nadine'e temkinli bir bakış attı. "Hayır mı?" "Hayır. Biraz dırdır edeceğim, elimden geldiğince kurnazlık yapacağım ama it. İşte nedeni," dedi çatalını havaya vurarak. "Hayatımı kurtardığın zamanı hatırlıyor musun? O psikopat Morse beni parkta parçalara ayırmaya hazırken?"

"Belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum."

"Bu daha büyük." Nadine garsona işaret etti. "Buraya bir tur daha. O yüzden zorlamayacağım," diye devam etti. "Çok fazla. Ama Şubat ayının ortalarında piyasaya çıktığımızda iyi bir vaka yakalayabilirsiniz hiç fena olmaz."

Peabody, "Mavis'in vakti geldi o zaman," diye yorum yaptı.

"Tanrım, bu doğru. Mavis Anne," diye ekledi Nadine gülerek. "Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Sen ve Roarke koçluk derslerine başladınız mı Dallas?"

"Kapa çeneni. Bir daha asla bahsetme."

Peabody ona, "Bu konuda ayak sürüyorlar," dedi. "Erteliyorlar."

"Kelime 'kaçınmak'," diye düzeltti Eve. "İnsanlar her zaman doğal olmayan şeyler yapmanızı ister."

Peabody, "Doğum doğaldır," diye ekledi.

"Ben işin içindeyken değil."

Eve, laboratuvara biraz kış tekmelemeye gittiğini düşündü. Bu doğaldı. Örümcek parmaklı ve yumurta biçimli kafalı Dick Berenski'yi bir çalışma masasında, gevşek dudaklarının arasından kahvesini höpürdetirken buldu.

"Bana veri ver."

"Siz polisler her zaman 'ver' dersiniz. Her zaman kendi bokunuzun öncelikli olduğunu düşünürsünüz."

"Liflerim nerede?"

"Elyaf bölümünde." Homurdandı, taburesinin üzerinde bir ekrana doğru yuvarlanıp birkaç dokunuş yaparken kendisiyle eğlendiği belliydi. "Harvo bunun üzerinde çalışıyor. Git peşine düş. Saçını çoktan yaptı. Kanalizasyondan, her iki odadan da. O bok çukurundaki boruları her on yılda bir temizlememeliyiz. Kurbanın ve şimdilik kimliği belirlenemeyen diğer kurbanların olay yerlerini bulduk. İkinci odanın kanalizasyonunda kan izi yok, sadece kurbanın olay yerindeki banyo lavabosunda var. Kurbanın saç, kurbanın oğlu, gelini, otel hizmetçisi ve raporunuzda adı geçen birkaç eski kiracının kimlikleri tespit edildi. Olay yerindeki tüm kan kurbanına ait. Sürpriz, sürpriz."

"Başka bir deyişle, bana zaten bilmediğim bir şey söyleyemezsiniz."

"Benim hatam değil. Sadece bana verdiklerinizle çalışabilirim." "Saç ve parmak izlerini karşılaştırdığında bana haber ver. otel sahnesi ve bardan." "Evet, evet, evet."

Peabody, laboratuvarın cam duvarlı labirentine doğru ilerlerken, "Bugün neşeli," diye mırıldandı.

Harvo'yu istasyonunda ekranı incelerken buldular. Kızıl saçları, neredeyse yarı saydam olan soluk teniyle tezat oluşturacak şekilde diken dikendi. Kulaklarından sarkan küçük Noel Babalar vardı.

"Yo," dedi. "Bu benim lifim mi?"

"Bir ve aynı. Saçlar dönmüş."

"Evet, bunu Dickhead'den aldım. Ben seni saç kraliçesi sanıyordum, lif değil."

"Saç Kraliçesi," diye onayladı Harvo sakızını bir çırpıda çiğneyerek. "Lif Tanrıçası. Gerçek şu ki, ben çok zekiyim."

"Bildiğim iyi oldu. Elimizde ne var?"

"Elastizin izleri içeren sentetik beyaz poli. Talihsiz kurbanın kemik ve gri maddesinde bulunan parçacıklarla aynı yapıda. Aradığınız şey ya bir çorap ya da bir karın terbiyecisi. Ama bence korse değil, yeterince elastizin yok."

"Çorap," dedi Eve.

"Ve ödülü sen kazanırdın. Olay yerinden alınan tek bir beyaz çorapla lifler karşılaştırıldı. Eşini buldun. Yeni çorap, hiç giyilmemiş, hiç yıkanmamış. Tek çorapta hala sakız izleri var, etiketinden ve burnuna sıkışmış küçük bir plastik parçası var. Çorapları küçük plastik iplerle nasıl tutturduklarını biliyor musun?"

"Evet, onlardan nefret ediyorum."

"Herkes öyle yapar. Onları kesip ayırmak zorundasın ve yeni çoraplarını giymek istediğinde kimin elinde bıçak ya da makas var ki?" Harvo ağzındaki sakızı çıtlattı ve bir parmağını havada daire içine aldı. Tırnağı küçük yeşil ağaçlarla Noel kırmızısına boyanmıştı. "Lanet olası hiç kimse. Yani sen-" Ellerini birbirine doladı, büktü. "Çoğu zaman da çorabın içine bir şey kaçıyor ya da içindeki plastik parçası ayağınıza batıyor."

"Pislik."

"Evet."

"Peki ya etiket?"

"Şanslı gününüzdesiniz - süpürgeciler çok titiz davrandılar ve çöp kutusunun içindekileri getirdiler. Banyodan geldi. Zaten lifleri ben yapıyordum, ben aldım."

Eve'e etiketi gösterdi.

"Senin yaptığın gibi toplanmıştı ve bir parçası yırtılmıştı. Lifler sakızlı tarafa yapışmış. Her neyse, düzelttim, bir araya getirdim ve kullanışlı barkodumuzu ve tipini görebilirsiniz."

Kanıtın üzerindeki koruyucu kalkana dokundu.

"Kadın atletik çorapları, 7-9 numara arası. Bu da benim kişisel sürtük listemdeki başka bir pislik. Ben de yedi numara giyiyorum ve ne zaman böyle bir çorap alsam, ayağıma hep çok uzun geliyor. Neden sadece uygun hale getiremiyorlar? Teknolojimiz var, becerimiz var. Ayaklarımız var."

"Bu çok şaşırtıcı," diye kabul etti Eve. "Parmak izleri?"

"Vic's, etiket ve çorap. Etikette bir tane daha var. Çalıştırdım." Ekranı geri döndü. "Hitch, Jayne. Yedinci Cadde'deki Blossom Butik'te satış görevlisi. Bilmiyorum, bana deli diyebilirsiniz ama Jayne'in kurbana yakın zamanda bir çift çorap sattığına eminim."

"İyi iş, Harvo."

"Evet, kendime düzenli olarak huşu duyuyorum."

Jayne'in izini sürmek çok kolaydı. Butikteki tezgâhın arkasında, ön saflardaki bir askerin odaklanmış kararlılığıyla satışları sıralıyordu.

Dükkan, Eve'in hayal ettiği gibi, her raf, masa ve duvardaki büyük turuncu SATIŞ tabelaları tarafından çekilen müşterilerle doluydu. Ardı arkası kesilmeyen tatil müziğiyle yükselen gürültü seviyesi harikaydı.

Eve, eğer alışveriş yapmak için çaresizseniz internetten de alışveriş yapabilirsiniz, diye düşündü. İnsanların, muhtemelen aynı malı isteyen diğer insanlarla birlikte, kuyrukların bitmek bilmeyen bir sefalet ve işkence içinde dönüp durduğu ve satış görevlilerinin çiğ ıspanak kadar acı olduğu perakende satış mağazalarına girmekte neden ısrar ettiklerini anlayamıyordu.

Aynı şeyi Peabody'ye söylediğinde, ortağının cevabı neşeli bir "Çünkü eğlenceli!" oldu.

Çeşitli tüketicilerin kızgınlık ve itirazlarına rağmen Eve sırayı kesti ve ön tarafa doğru ilerledi.

"Hey! Sırada ben varım."

Eve, giysi yığınınlarının altında kalan kadına döndü ve rozetini kaldırdı. "Bu, ilk benim gideceğim anlamına geliyor. Seninle konuşmam gerek Jayne."

"Ne var? Neden? Meşgulüm."

"Vay be, ben de. Arka odanız var mı?"

"Adamım. Sol? Kayıt ikiye koru. Buraya." İki inç kalınlığındaki hava tabanları üzerinde kısa bir koridora doğru ilerledi. "Ne var? Dinle, lanet bir parti veriyorduk. Partiler gürültülü olur. Tanrı aşkına, Noel'deyiz. Karşı komşum tam bir kaltak."

Peabody, "Bir dahaki sefere onu da partiye davet et," diye önerdi. "Gürültünün bir parçası olursan şikayet etmek zor."

"Solucan boku yemeyi tercih ederim."

Arka oda stoklarla, kutularla, çantalarla doluydu. Jayne bir iç çamaşırı yığınının üzerine oturdu. "Her neyse, bir dakikalığına ayaklarım yerden kesildi. Dışarıda çılgınlık var. Noel insanları delirtiyor. Peki ya şu insanlara karşı iyi niyetle ilgili kısım? Perakende için geçerli olmadığı kesin."

Eve, "Perşembe ve Cumartesi günleri arasında bir kadına bir çift çorap satmışsınız," diye söze başladı.

Jayne yumruğunu sırtının küçük kısmına bastırdı. "Tatlım, Perşembe ile Cumartesi arasında yüz çift çorap sattım."

"Teğmen," dedi Eve ve rozetine dokundu. "Beyaz atletler, yedi ila dokuz beden."

Jayne cebini karıştırdı. Siyah gömleği ve siyah pantolonunun arasında bir düzine şeker varmış gibi görünüyordu. Bir parça akide şekeri çıkarıp açtı. Eve, tırnaklarının buz kıracağı kadar uzun ve şeker kamışı gibi boyalı olduğunu fark etti.

Evet, Noel insanları delirtti.

"Ah, beyaz atletik çoraplar," dedi Jayne ekşiyerek. "Bu gerçek bir ipucu."

"Bir resme bak, bakalım hatırlıyor musun?"

"Böyle bir günden sonra kendi yüzümü bile zar zor hatırlıyorum." Şeker, Jayne'in dişleriyle oynarken takır tukur sesler çıkarıyordu. Ama yorgun gözlerini devirdi ve fotoğrafı çekti.

"Tanrım, ihtimaller nedir? Evet, onu hatırlıyorum. Birinci sınıf kaltaktan bahsediyorum. Dinle," dedi ve burnundan hava çekti. "İçeri girer, bir çift çorap alır. Berbat bir çift, bana ulaştıktan sonra yeterince yardımcımız olmadığından şikayet ediyor ve satış fiyatını talep ediyor. Çorapların üçerli gruplar halinde satıldığı çok açık. Ekranda öyle yazıyor. Bir çifti dokuz-doksan-dokuz. Üç tane al, yirmi beş elli. Ama o çorapları sekiz buçuğa istediğini söylüyor. Hesabını yaptı ve ödeyeceği miktar bu. Arkasında altıncı sıraya kadar uzanan bir kuyruk var ve beni üç kuruş için sıkıştırıyor."

Şekeri sertçe ezdi. "Fiyat kırma yetkim yok, ama o kılını bile kıpırdatmıyor. İnsanlar her an ayaklanabilir, bu yüzden müdürü çağırmak zorundayım. Müdür boyun eğdi çünkü bu kadar uğraşmaya değmezdi."

"Ne zaman geldi?"

"Dostum, her şey birbirine karışıyor." Jayne ensesini ovuşturdu. "Çarşamba gününden beri çalışıyorum. Cehennemden tam yedi gün. Yarından itibaren iki gün izinliyim ve çoğunu kışımın üstüne oturarak geçireceğim. Öğle yemeğinden sonraydı, hatırlıyorum, çünkü bu pislik kadının beni nasıl döndüreceğini düşündüm. Gyro!"

Parmaklarını şıklattı, işaret parmağını yukarı kaldırdı ve şenlikli buz kıracağını gösterdi. "Cuma günü. Ben ve Fawn Cuma günü döner yedik. Hafta sonu izinliydi ve ona bu konudan bahsettiğimi hatırlıyorum."

"Yalnız mıydı?"

"O tiple kim takılır ki? Yanında biri varsa bile geride dururdu. Tek başına kasıla kasıla dışarı çıktı. Onu izledim.

git." Biraz gülümsedi. "Onu arkasından vurdum. Müşterilerden birkaçı alkışladı."

"Güvenlik diskleriniz var mı?"

"Tabii. Konu nedir? Biri kıcını mı tekmeledi? Ben olsam ceketlerini tutardım."

"Evet, biri yaptı. Cuma öğleden sonrası için diskleri görmek istiyorum. Kopyalarını çıkarmamız gerekecek."

"Vay canına. Tamam. Vay be. Bununla başım belada değil, değil mi?" "Hayır. Ama disklere ihtiyacımız olacak."

Jayne kendini ayağa kaldırdı. "Müdürü çağırmalıyım."

Eve ofisine döndüğünde diski tekrar gözden geçirdi. Kahvesini içti ve Trudy'nin sokak kapısından içeri girişini izledi. Zaman damgasında on altı-yirmi sekiz yazıyordu. Eve, Roarke'a yaptığı ziyaretin sonucunu düşünmek için yeterince zaman olduğuna karar verdi. Bunu bir ortakla tartışmak ya da bir plan oluşturana kadar etrafta dolaşmak için yeterli zaman.

Eve, durakladığında Trudy'nin yüzünü büyüttüğünü fark etti. Dişlerinin birbirine sürtündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Kaynayan bir öfke, soğuk bir düşünce değil. En azından şu anda değil. Dürtü, belki. Onlara göstereceğim.

Çorapları aramak, insanları yolundan çekmek, masaların etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Ama istediğini buldu. Hem de uygun fiyata.

Eve, Trudy'nin çorapları vitrinden çekerken dişlerinin hırıltıyla açılmasını izledi. Ama sıraya girmek için yürümeden önce fiyata, satış vitrinine kaşlarını çattı.

Ayağını yere vurarak önündeki sıradaki müşterilere baktı.

Sabırsız. Ve yalnız.

Tezgâhtarla tartışırken Trudy'nin burnunun ucuyla bakmasını, ellerini yumruk yapmasını izlemeye devam etti.

Kalçalarını. Kazıyor. Sırada arkasındaki kadına bir şeyler fırlatmak için kısa bir süreliğine dönüyor.

Cep harçlığı için olay çıkarmak.

Kendi cinayet silahını ucuza satın alıyor.

Poşeti beklemedi, fişi beklemedi. Çorapları çantasına doldurdu ve dışarı çıktı.

Eve arkasına yaslandı, tavanı inceledi. Kredileri almak zorundaydı. Kimse yanında bir çorabı dolduracak kadar para taşımaz. Ve çantayı savuruş şekli de ağır olduğunu göstermiyordu.

"Bilgisayar, Altıncı Cadde'den Onuncu Cadde'ye kadar, ... arasındaki tüm bankaları bul ve listele. Otuz sekizinci ve Kırk sekizinci.

Çalışmak . . .

Ayağa kalkıp saati kontrol etti. Bankalar bugün kapalıydı. Ama Trudy'nin bir tanesine gidip kendine bir çuval dolusu kredi almak için yeterli zamanı olacaktı.

Bunu yarın kontrol edin. Bilgisayar bankaların listesini okumaya başladığında Eve, "Verilerin çıktısını al," diye emretti. "Dosyaya kopyala, evdeki bilgisayarıma kopyala."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

Görebiliyordu. Bankayı bulması, doğrulaması gerekecekti ama görebiliyordu. Butiğe en yakın olanı, o olmalı. İçeri girdi, hala dumanı tütüyordu. Eve, eğer düşünüyorsa nakit kullanması gerektiğine karar verdi. Böyle bir işlemin kredi ya da banka raporunda görünmesinin bir anlamı yok, o yüzden nakit kullanırsın.

Ve otele dönmeden önce banka çantasını atarsınız.

Yalnız, diye düşündü yine.

Karakola tek başına geliyor, sonra da Roarke'un ofisine. Lobide kimsenin onu beklediğine dair bir işaret yok.

Belki bir arama yapar, binanın dışına çıktıktan sonra 'link'ini kullanır. Bağlantı gittiğinde bunu kontrol etmenin bir yolu yok. Bağlantıyı cinayet mahallinden almak akıllıca olur.

Volta attı, biraz daha kahve sipariş etti.

Roarke'tan ayrıldığında korkmuş. Dostuyla, yoldaşıyla bağlantı kurar. Hüzünlü hüzünlü ağlar. Bir sonraki bölümü birlikte hazırlayabilirdik.

Cinayet tahtasına döndü ve Trudy'nin yüzünün fotoğraflarını inceledi.

"Bunu kendine yapmak için ne gerekiyor?" Eve mırıldandı. "Bolca motivasyon. Bolca öfke. Ama benim ya da Roarke'un ya da bizim üzerinize saldıığımız birinin sizi ayarladığını nasıl kanıtlamayı bekliyorsunuz?"

Başını sallayarak aptallığa geri döndüğünü düşündü. Bu öfkeyle yol almaktı, bu dürtü ve öfkeydi. Birimizi ya da ikimizi bir bahaneyle evden çıkarmak daha akıllıcaydı, kolayca tanık gösterilemeyeceğimiz bir yerde. Bir mazeretimiz olmayacağını varsaymak aptallıktı. Özensiz.

Bir anı onu dürttü, neredeyse bir kez daha soldu. Eve gözlerini kapadı, bastırdı ve odaklandı.

Karanlık. Uyuyamıyorum. Çok acıkmış. Ama odasının kapısı dışarıdan kilitliydi. Trudy onun evin içinde dolaşmasından hoşlanmıyordu; ortalıkta dolaşıp başını belaya sokmasından.

Zaten cezalandırılıyordu.

Sokağın karşısındaki çocukla ve onun birkaç arkadaşıyla konuşmuştu. Daha büyük çocuklarla. Onların sörf tahtalarından birine binmişti.

Trudy sokağın karşısındaki çocuktan ya da onun arkadaşlarından hoşlanmıyordu.

Serseriler. Suçlular. Vandallar. Ve daha kötüsü. Ve sen, bir sürtükten başka bir şey değilsin. Dokuz yaşındasın ve şimdiden sevişiyorsun. Bu senin için yeni bir şey değil, değil mi? Yukarı çık ve akşam yemeğini unut. Evimde çöp beslemem.

Çocukla konuşmamalıydı. Ama ona tahtanın nasıl kullanılacağını göstereceğini söylemişti ve o hiç tahtaya

binmemişti.

daha önce. Onlarınkiyle numaralar yapabiliyorlardı - döngüler, tekerlekler ve dönüşler. Onları seyretmeyi severdi. Çocuk onu izlerken görmüş ve sırtmıştı. Onu yanına çağırdı.

Gitmemeliydi. Ama o renkli tahtayı uzatmış, bir esinti alabileceğini söylemişti. Ona nasıl yapılacağını gösterecekti.

Ve kız ona ateş ettiğinde, adam dişlerinin arasından ılık çılmıştı. Arkadaşları gülmüştü. Kızın taşaklı olduğunu söylemişti.

O zamanlar hayatının en mutlu, en özgürleştirici anı olduğunu düşünüyordu. Gülümsemenin yüzüne nasıl tuhaf bir şekilde oturduğunu şimdi bile hatırlayabiliyordu. Yanaklarının nasıl gerildiğini ve boğazında gümbürdeyen ve göğsünü biraz acıtan kahkahayı. Ama iyi bir acı, daha önce hiç yaşamadığı bir acı.

Tekrar gidebileceğini, doğuştan yetenekli olduğunu söylemişti.

Ama Trudy dışarı çıktı, yüzünde o bakışla dışarı fırladı. O cehennem bakışıyla. Eve'e o lanet şeyden inmesi için bağırmış, çığlık atmıştı.

Sana bahçede kalmanı söylemedim mi? Demedim mi? Aptal boynunu kırarsan suçu kim üstlenecek? Bunu hiç düşündün mü?

Düşünmemişti. Sadece tahtaya ilk kez binmenin heyecanını düşünmüştü.

Trudy de çocuklara bağırmış, polisi arayacağını söylemişti. Neyin peşinde olduklarını biliyordu. Sapıklar, serseriler. Ama onlar sadece gülmüş ve kaba sesler çıkarmışlardı.

Tahtasına bindiği kişi Trudy'nin yüzüne karşı ona yaşlı bir kaltak demişti.

Eve bunun şimdiye kadar gördüğü en cesur şey olduğunu düşünmüştü.

Eve'e hızlıca sırttı, göz kırptı ve yaşlı sürtüğü ne zaman sallarsa o zaman bir tur daha atabileceğini söyledi.

Ama bir daha asla binmedi. Ondan ve arkadaşlarından uzak durdu.

Ve bu anlık heyecanın bedelini boş bir mideyle ödemişti.

Daha sonra, midesi guruldayarak odasının penceresinde durmuştu. Ve Trudy'nin aşağıdaki ön kapıdan çıktığını görmüştü. Taşları alıp arabasının ön camını, sonra da yan camları kırmasını izlemişti. Kaputun üzerine spreyci boya sıkmasını izlemişti ve karanlıkta harflerin parıltısını seçebilmişti.

YAŞLI KALTAK

Trudy daha sonra caddenin karşısına geçmiş, tenekeyi bir bez parçasına silmiş ve ardından çocuğun evinin önündeki çalılıklara atmıştı.

Eve doğru yürürken gülümsüyordu, dişlerinin arasından hırıltılı bir gülümseme geliyordu.

12

EVE'İN GÖREVDEN AYRILMADAN ÖNCE BİR GÖREVİ DAHA VARDI VE bunu tek başına yaptı.

Roarke'ın Bobby ve Zana için ayarladığı otel önceki yere göre bir adım daha ilerideydi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Yine de ılımlıydı, gösteriştten uzaktı. Tam da turistlerin veya bütçesi kısıtlı iş adamlarının tercih edebileceği türden bir yer.

Güvenlik belli belirsizdi ama oradaydı.

Asansörlere erişmeden düzenli lobide ilerlerken durduruldu.

"Affedersiniz, bayan. Yardımcı olabilir miyim?"

Omzuna dokunan kadının hoş bir yüzü, rahat bir gülümsemesi vardı. Ve şık ceketinin koltuk altından belli belirsiz bir afet çıkıntısı görünüyordu.

"Polis." Eve sağ elini kaldırdı, sol eliyle rozetine uzandı. "Dallas, Teğmen Eve. Adamlarım beş-on ikide. Onları ve görevli üniformalıları kontrol etmek için yukarı çıkıyorum."

"Teğmen. Emirler kimlik taraması için. Yani . . ."

"Güzel." Ne de olsa bunlar onun kendi emirleriydi. "Devam et."

Kadın bir el tarayıcısı çıkardı -herhangi bir polis cihazından daha cazipti- doğruladı. Bir düğmeye dokunarak Eve'in kimlik fotoğrafını tarayıcının ekranına getirdi. Memnun kalınca Eve'e rozetini uzattı.

"Yukarı çıkın, Teğmen. Görevli üniformayı arayıp yolda olduğunuzu söylememi ister misiniz?"

"Hayır. Onları şaşırtmayı seviyorum."

Neyse ki üniformalı kapıda bekliyordu. Birbirlerini simaen tanıyorlardı, o yüzden kimlik sormak yerine

sadece midesini içine çekti, omuzlarını dikleştirdi.
"Teğmen."

"Bennington. Durum nedir?"

"Sessiz olun. Bu kattaki tüm odalar dolu, beş-on beş ve beş-on beş hariç. Birkaç kişi girip çıkıyor-alışveriş çantaları ve evrak çantaları. Vardiyaya geldiğimden beri 5-12'den çıt çıkmadı."

"On tane al."

"Teşekkürler, Teğmen. Otuz dakika içinde görevden alınacağım, o yüzden bekleyebilirim."

"Yeterince iyi." Kapıyı çaldı, içeriden biri güvenlik gözetleyicisini kontrol ederken bekledi. Zana kapıyı açtı.

"Merhaba. Bugün geleceğinden emin değildim. Bobby yatak odasında D.K. ile konuşuyor. Onu çağırmamı ister misin?"

"Gerek yok." Eve küçük salonun içine adım attı. Roarke ona 'yönetici süiti' olarak adlandırılan, rahat bir oturma alanının yanında küçük bir mutfaklı olan bir oda vermişti. Yatak odası şu anda kapalı olan bir çift cep kapısıyla ayrılmıştı.

"Nasılsın?" Eve sordu.

"Daha iyi, teşekkürler. Daha iyiyim." Yanakları biraz pembeleşti. Güneşli saçlarının uzun dalgalarını gergin bir şekilde kabarttı. "Beni çoğunlukla histerik gördüğünüzü fark ettim. Genelde öyle değilimdir. Gerçekten."

"Sebebin vardı." Eve taradı. Gizlilik ekranları devreye girdi. Güzel. Eğlence ekranında bir tür kız programı vardı. Bobby'nin kapıları kapatmasına şaşmamalı.

"Sana bir şeyler getireyim mi? Mutfakta iyi miktarda var." Silik bir şekilde gülümsedi. "Simit almak için dışarı çıkmanıza gerek yok. Sana kahve getirebilirim ya da-"

"Hayır, sorun değil."

"Diğerinden daha güzel bir oda. Almak için berbat bir yol." "Rahatsız ve huzursuz olmanın bir anlamı yok."

"Hayır. Hayır, sanırım değil." Alyansını parmağında evirip çevirdi. Başka bir gergin alışkanlık, diye düşündü Eve. Sağ elinde küçük pembe taşlı bir yüzük vardı ve aynı pembe taş çıtçıt olarak kulaklarında da bulunuyordu.

Eve, dudak boyasıyla uyumlu olduklarını fark etti. Kadınlar bu tür ayrıntıları nasıl ve neden düşünürdü?

"Çantamı geri aldığınıza çok sevindim. İçinde tüm eşyalarım, fotoğraflarım, kimliğim ve yeni aldığım dudak boyası vardı. Tanrım." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Oturmak ister misin?"

"Bir dakika. Bobby ve D.K.'yi bir süredir tanıyorsun."

"Onlar için çalışmaya başladığımdan beri. Bobby, o sadece

en tatlı şey." Oturdu, kalçalarını okşadı

Pantolon. "Hemen düştüm. Biraz utangaçtır, bilirsiniz, kadınlara karşı. D.K. ona hep takılırdı."

"Bobby, D.K. ve Trudy'nin anlaşılamadığından bahsetti."

"Oh, pekala." Zana'nın rengi az da olsa yeniden ortaya çıktı. "Çoğunlukla D.K. mesafesini korudu. Sanırım bir tür kişilik çatışması. Trudy, aklından geçenleri doğrudan söylerdi. Bazen de insanlar biraz alınırlardı."

"Yapmadın mı?"

"O sevdiğim adamın annesiydi. Ve onu tek başına büyüttü." Gözleri parladı. "Çok iyi bir adam yetiştirdi. Bana öğüt vermesine aldırmadım. Ne de olsa daha önce hiç evlenmedim ya da bir ev tutmadım.

Her neyse, Bobby onunla nasıl başa

çıkacağını biliyordu." "Biliyor muydu?"

"Bana sadece başını salla ve devam et derdi, sonra da istediğimi yapardı." Zana güldü, sonra sesi bastırmak istercesine eliyle ağzını kapattı. "Çoğunlukla böyle yapardı ve aralarında neredeyse tek bir kelime bile geçmezdi."

"Ama bazıları vardı."

"Arada sırada ufak tefek tartışmalar olur, ailelerde olduğu gibi. Eve, sana Eve dememin bir sakıncası var mı?"

"Evet, sorun değil."

"Sence yakında eve gidebilir miyiz?" Dudakları birbirine bastırmadan önce titredi. "Buraya gelmek, New York'u görmek için çok heyecanlıydım, tek düşünebildiğim buydu. Şimdi sadece eve gitmek istiyorum."

"Soruşturmanın bu noktasında, Bobby ve senin burada olmanız daha uygun olur."

"O da öyle dedi." İç çekti. "Ve Noel için eve gitmek istemiyor. Sadece orada olmak istemediğini söylüyor. Sanırım anlayabiliyorum. Sadece ..." Gözlerinde yaşlar parıldadı ama düşmedi. "Bu bencillik."

"Neymiş o?"

"Bu bizim evlendiğimiz ilk Noel. Şimdi bir otel odasında geçireceğiz. Bu çok bencilce." Gözyaşlarını geri çekti, başını salladı. "Bunu annesiyle birlikte düşünmemeliydim bile..."

"Bu yeterince doğal."

Zana suçluluk dolu bakışlarını cep kapılarına doğru fırlattı. "Ona bir şey söylediğimi söyleme. Lütfen. Aklında yeterince şey var."

Kapılar açıldığında ayağa kalktı. "Merhaba tatlım. Bakın kim gelmiş."

"Eve. Geldiğin için teşekkürler. Ben de tam ortağımla konuşuyordum." Karısına gülümsemeye çalıştı. "Anlaşmayı yaptık."

Ellerini birbirine vurdu, ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Büyük ev mi?"

"Büyük olan. D.K. bu sabah alıcıdan sözleşmeyi ve depozitoyu aldı."

"Oh, tatlım! Bu harika bir şey. Tebrikler." Aceleyle kanepenin etrafından dolanarak ona şiddetle sarıldı. "İkiniz de bunun için çok çalıştınız."

Bobby Eve'e "Büyük satış," dedi. "Lanet olsun, üstlendiğimiz beyaz bir fil. Neredeyse vazgeçmek üzereydik ki geçen hafta bir ısırık aldık. Ortağım bu sabah onu bir fiyonkla bağladı."

"Teksas'a geri döndüm."

"Evet. Hafta sonu boyunca    kez gözden geçirdim. Bir türlü kabul etmediler. Bu sabah tekrar gözden geçirmek istediler, o da tekrar gözden geçirdi ve sonunda kabul ettiler. Bu bizim için büyük bir komisyon."

Eve, aynı anda iki yerde birden olmanın bir yolunu bulmadığı sürece ortağını yarış dışı bırakmaya karar verdi. "Tebrikler."

"Annem Ay'a gitmiş olurdu."

"Tatlım." Zana onun kollarına girdi. " z lme. O senin  z lmeni istemezdi. Çok gurur duyardı. Aslında, bunu kutlayacağız. Ciddiyim." Onu biraz salladı. "Bir şişe şampanya sipariş edeceğim ve sen de biraz dinlenip kendinle gurur duyacaksın. Bizimle biraz içer misin Eve?"

"Teşekk rl r, ama gitmem gerek."

"Belki annemle ilgili bir haberiniz vardır diye düşünmüştüm." "Soruşturma ilerliyor. Elimden gelenin en iyisi bu. şimdi söyleyebilirim. Yarın sizi kontrol edeceğim.  ncesinde bir sorun çıkarsa size haber veririm."

"Tamam. Teşekk rl r. Sen olduğun için mutluyum Eve. Sen olduğun için her şey daha kolay."

Eve gidebilir, diye düşündü Eve, trafiğe doğru ilerlerken. Bobby'nin şu anda yapabileceğinden çok daha fazlasıydı bu. Her şeyin normal olduğu evine gidebilirdi, en azından kendi standartlarına göre.

Trafik tıkandığında, Aruba'ya tatil gezileri için indirimli fiyatları tanıtan parlak, hareketli reklam panolarından birini inceledi.

Herkesin başka bir yerde olmak istediğine karar verdi. Teksas'tan ve her yerden insanlar New York'a akın ediyordu. New Yorklular otoyoldan sürünerek Hamptons'a gidiyor ya da bir adaya gitmek için güneye giden bir mekiğe biniyorlardı.

Adalardaki insanlar nereye gitti? diye merak etti. Muhtemelen gürültülü, aşırı kalabalık bir şehre.

Neden insanlar oldukları yerde kalamıyorlar?

Olmadığı için sokaklar ve kaldırımlar tıkanmıştı, hava yolları ise biraz daha iyi durumdaydı. Yine de olmayı tercih edeceği bir yer yoktu.

Sonunda kapılardan geçip ışıklara doğru sürdü.

Her pencere yanıyordu, mumlar ya da süslü ağaçlar ışıl ışıldı. Bir tablo gibi görünüyor, diye düşündü. Karanlık gökyüzü, yükselen ay ve tüm o pencereler parlarken evin hayali şekilleri ve gölgeleri.

Eve gidebilirdi.

Peki neden depresyondaydı? Arabayı park edip kendini dışarı atarken kafatasının tabanında, karnının çukurunda sürükleniyordu. Uzanmak istediğini fark etti, yorgun olduğu için değil. Sadece kafasını beş dakikalığına kapatmak istiyordu.

Summerset oradaydı, büyük fuayenin şenlikli renkleri arasında asık suratlı bir iskelet.

"Roarke ofisinde, bazı işlerinizi hallediyor."

O anki ruh hali içinde, onaylamama karnındaki ağırlığı sıyrıp geçti. "Kimse onun boğazına bir sersemletici dayamadı," diye tersledi. "Ben de her gece sana bunu yapmayı hayal ediyorum."

Paltosunu çıkarma zahmetine bile katlanmadan üst kata çıktı.

Ofise gitmedi, bu önemsiz ve yanıltıcı. Bunu biliyordu. Ama onun yerine doğruca yatak odasına gitti ve hâlâ paltosunun içinde, yüzüstü yatağa uzandı.

Beş dakika diye düşündü. Beş dakika yalnız ve sessiz kalmaya hakkı vardı. Keşke kafasını kapatabilseydi.

Saniyeler sonra, küçük ayakların hızlı adımlarını duydu, ardından Galahad sıçramasını yaparken yatağın titreşimini. Başını çevirdi ve onun iki renkli gözlerine baktı.

O da ona baktı. Sonra birkaç tembel daire çizdi, başının yanında kıvrıldı ve biraz daha baktı. Kendini ondan önce bakmaya, göz kırpmasını sağlamaya çalışırken buldu.

Kaybettiğinde, onun sırttığını düşündü.

"Dostum, eğer polis olsaydın, şüphelileri ceviz gibi kırardın."

Kulaklarını kaşıyabilmek için yer değiştirdi. Kedi güçlendirilmiş bir motor gibi mırıldanırken, yatak odasındaki ağaçta parıldayan ışıkları izledi.

Kendi kendine, burada iyi bir anlaşma yaptığını söyledi. Büyük bir yatak, güzel bir ağaç, hoş bir kedi. Onun nesi vardı ki?

Onun içeri girdiğini zar zor duydu, onu dinlemeseydi muhtemelen duymayacaktı.

Yatak çöktüğünde başını tekrar çevirdi. Bu kez vahşi ve canlı mavi gözlere baktı.

Evet, oldukça iyi bir anlaşma.

"İçeri geliyordum," diye mırıldandı. "Sadece birkaç dakika istedim."

"Baş ağrısı mı?"

"Hayır. Ben sadece ... Bilmiyorum."

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Üzgün müsün?"

"Üzülecek neyim var ki? Kocaman bir evim var. Işıl ışıl nasıl görüldüğünü gördün mü?"

"Evet." Eli, ağırlığın bir kısmının bulunduğu ensesine doğru indi.

"Etrafta dolaşan şişman bir kedi var. Bence Noel'de ona eziyet etmeliyiz."

boynuzlu şeyler. Bilirsin, ren geyiği gibi."

"Saygınlığını zedelemek. İyi fikir."

"Sen varsın. Kişisel pastamın üzerindeki krema. Neyim var bilmiyorum." Ona doğru kıvrıldı, içine gömüldü.

"Ölmüş olması umurumda bile değil, o zaman benim neyim var?"

"Kendine çok yükleniyorsun, senin sorunun bu."

Onu içine çekti, çünkü bu onu rahatlatıyordu. "Morga gittim ve ona baktım. Sadece başka bir ceset. Bizimle uğraşmak için kendine ne yaptığına baktım. Ve bu beni iğrendirdi. Beni şaşırtmadı, bir kez bile düşünmedim. Bir başkasının ona yaptıklarına baktım ve şöyle düşündüm: Ne ekersen onu biçersin. Bunu düşünmemem gerekiyor."

"Başka ne yaptın?"

"Bugün mü? Whitney'e rapor verdim. Orada biraz dayak yedim. Nadine ile öğle yemeği yedim, bağlantıyı ön tarafa çevirmesini sağlamak için. Laboratuvara gittim. Trudy'nin sap yapmak için kullandığı çorapları aldığı perakende satış mağazasına kadar kumaş izini takip ettim. Orayla otel arasındaki bankaların bir listesini aldım. Kredileri alması gerektiğini düşündüm. Yarın kontrol ederim. Zana'nın kaçırıldığı bara gittim, sahibiyile konuştum. Diskleri inceledim. Raporları güncelledi. Bobby ve Zana'yı kontrol ettim. Oteldeki güvenlik iyi. Lobinizde sağlam bir solistiniz var."

"Bildiğim iyi oldu."

"Sonra eve geldim. Orada başka şeyler de var ama özeti bu."

"Başka bir deyişle, siz işinizi yaptınız. Ölmüş olması umurunuzda olsun ya da olmasın, sizi onun katiline götürecek işi yaptınız."

Yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. "Hiç suyum yok."

"Öğle yemeğinde ne yedin?"

Yarım bir kahkaha attı. "Acıma partimi aklımdan çıkarmak için mi? Bir çeşit otlu makarna. Çok güzeldi. Nadine ve Peabody her ne yedilerse, bir sürü kız nefis sesler çıkardılar. Ortalık sallanıyordu, yani sanırım bir hitiniz var. Büyük sürpriz."

"Servis mi?"

"Ürkütücü. Bir şey istemeyi aklınızdan bile geçirseniz garson bir anda masaya puf atıyor. Nadine'in kendi şovu olacak."

"Bunu daha bugün duydum. Aferin ona."

"Video ve kitap anlaşmaları var. Bunların içinde misin?"

"Aslına bakarsan."

"Benimle röportaj yapmak istiyor, ki bu olabilir. Ve videonun bir kısmını burada, evde çekmek istiyor ki bu kesinlikle hayır."

"Kesinlikle."

Yüzüne bakmak için başını tekrar çevirdi. Bir adam her gün nasıl bu kadar güzel olabilirdi? "Bu konuda aynı sütunda yer alacağımızı düşünmüştüm."

"Burası evim." Eli onunkini okşadı, sonra sessiz ve sıcak bir şekilde üzerine uzandı. "Burası özel bir yer."

"Her zaman eve iş getiriyorum. Burada iş yapıyorum." "Ben de öyle."

"Üstünü polislerle dolduramazsınız."

"Yapmıyorum. Ve kesinlikle gelecekte de planlamıyorum. Eğer bunu yapmanla ilgili bir sorunum olsaydı, sana haber verirdim."

"Bugün bir anım oldu."

Ah, diye düşündü, şimdi kökünü bulduk. "Anlat bana."

"Kendine nasıl zarar verdiğini düşünüyordum, sırf yüzüne vurmak, vücudunu morartmak için dışarı çıkıp çorap almıştı. Kötü niyetli, kendine zarar veren bir davranış. Ve bu sefer hatırladım ..."

Hafızası ona geri döndüğünde ona anlattı. Ve daha fazlasını, daha fazlasını hatırladıkça. Hava sıcaktı ve çimen kokusunu alabiliyordu. Daha önce çok nadiren deneyimlediği için ona garip gelen bir kokuydu bu. Çocuklardan birinin disk çaları vardı ve müzik çalıyordu.

Ve o gece polis arabasının neredeyse sessizce eve doğru nasıl kaydığını. Polislerin üniformalarındaki düğmelerin ay ışığında nasıl parladığını.

"Caddenin karşısına geçtiler. Geç olmuştu, geç olmalıydı, çünkü bütün ışıklar sönmüştü, her yerde. Sonra sokağın karşısındaki evin ışıkları yandı ve çocuğun babası kapıya geldi. Polisler içeri girdi."

"Ne oldu?" diye sordu kadın sessizleşince.

"Bilmiyorum, emin değilim. Sanırım çocuk onlara bir şey yapmadığını söylemiştir. Uyuyormuş. Tabii ki bunu kanıtlayamadılar. Polislerin gelip etrafı araştırdıklarını hatırlıyorum.

Sprey kutusunu buldum. İçlerinden birinin onu nasıl poşetlediğini ve kafasını nasıl salladığını hala görebiliyorum. Aptal çocuk, muhtemelen şöyle düşünüyordu.

Pislik çocuk.

"Yanına gitti, çılgılık atmaya başladı. Tenekeyi, arabasını, evlerini işaret ediyordu. Orada öylece durup izledim ve sonunda daha fazla izleyemedim. Yatağa girdim. Yorganı başımın üzerine çektim."

Gözlerini kapattı. "Diğer çocukların okulda bu konu hakkında konuştuklarını duydum. Ailesiyle birlikte nasıl karakola gitmek zorunda kaldığını. Duymazdan geldim. Duymak istemedim. Birkaç gün sonra Trudy yeni bir araba kullanıyordu. Güzel, parlak, yeni bir araba. Kısa bir süre sonra kaçtım. Kaçtım. Orada onunla olmaya dayanamıyordum. Orada olmaya, caddenin karşısındaki o evi görmeye dayanamıyordum."

Başının üzerindeki karanlık pencereye baktı. "Bugüne kadar kaçma nedenimin bu olduğunu fark etmemiştim. Onun yaptıkları ve benim yapamadıklarımın orada olmaya dayanamadım. Bana hayatımın en güzel anını yaşatmıştı ve başı beladaydı. Ona yardım etmek için hiçbir şey

yapmadım. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım.

ne yaptığı hakkında hiçbir şey. Ben sadece o çocuğun suçu üstlenmesine izin verdim."

"Sen bir çocuktun."

"Bu yardım etmek için hiçbir şey yapmamanın bahanesi mi?" "Evet, öyle."

Ayağa kalktı, ona bakabilmek için etrafında dönmeye başladı. "Aynen öyle. Polis merkezine götürüldü, muhtemelen onun yaptığını kanıtlayamasalar bile bir kâğıt aldılar. Ailesi tazminat ödemek zorunda kaldı."

"Sigorta."

"Oh, siktir et, Roarke."

Ayağa kalktı, çenesini sıkıca avucunun içine aldı. "Dokuz yaşındaydın ve korkmuştun. Şimdi yirmi yıl geriye bakacak ve kendini suçlayacaksın. Siktir et, Eve."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Peki ne yapabilirdiniz? Polise gidip, lisanslı ve Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan onaylı kadının kendi arabasına zarar verdiğini gördüğünüzü söyleyip, sonra da sokağın karşısındaki çocuğu mu suçlayacaktınız? Size inanmazlardı."

"Bu konunun dışında."

"Öyle değil. İkimiz de o çocuğun çocukluğundaki o tümsekten sağ çıktığını biliyoruz. Ailesi, bir evi, arkadaşları ve küçük bir kıza hava tahtasına binmeyi teklif edecek kadar karakteri vardı. Sanırım çok iyi atlattı. Yetişkin hayatınızı halkı korumaya adadınız ve bunun için hayatınızı riske attınız. Bu yüzden bir zamanlar korkmuş bir çocuk olduğun ve öyle davrandığın için kendini suçlamayı bırakabilirsin."

"Lanet olsun."

"Ciddiyim. Ve ceketini çıkar. Tanrım, kavrulmuyor musun?"

Sık sık böyle hissetmezdi -aklına gelen tek kelime "utanmak" tı. Paltosunu çekıştırerek çıkardı ve

onun etrafında. "Bir insanın kendi yatağında biraz yuvarlanabileceğini düşünürsünüz."

"Burası benim de yatağım ve yeterince yuvarlandım. Başka bir şey denemek ister misin?"

Kediyi aldı ve kucağına oturttu. "Hayır."

"Devam et ve suratını as, o zaman, yuvarlanmaktan bir adım önde." Yataktan yuvarlandı. "Biraz şarap istiyorum."

"Ömür boyu yara alabilirdi." "Lütfen."

Adam içki dolabını açarken gözlerini kıstı. "O tek kare iş yüzünden kariyer suçlusu olabilirdi."

"Aklıma bir fikir geldi." Soğutucu bölümünden güzel bir beyaz seçti. "Belki de onu uzaklaştırmışsındır. Ne hoş bir ironi olurdu, değil mi?"

Dudakları kıpırdadı ama kahkahasını bastırdı. "Alçak geçmişinde onunla iş yapmış olabilirsiniz. Muhtemelen şu anda Teksas'ta bir yerlerde bir mafya babasıdır."

"Ve hepsini sana borçlu." Elinde iki kadeh şarapla yatağa döndü ve bir tanesini ona verdi. "Daha iyi misin?"

"Bilmiyorum. Belki de. Bunu unutmuştum, bilirsiniz, her şey normal olsa bile böyle yaparsınız. Ve geri döndüğünde, tüm bu suçluluk duygusuyla birlikte geldi. Sadece on dört, on beş yaşlarındaydı. Benim için üzülyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz," dedi ve içmeden önce kadeh kaldırdı.

"İstersen onu bulabilirim. Teksaslı bir suç lordu olmak dışında neler yaptığını görebilirsin."

"Olabilir. Bunu düşüneceğim."

"Bu arada, senden bir şey isteyeceğim." "Ne?"

"Seninle tanışmadan önce çekilmiş hiç fotoğrafın yok."

Zihninin sırasızlığı yakalaması bir anını aldı. "Resimler mi?"

"Evet, genç bir kız olduğun zamanlardan ya da yakında bir gün tekrar giyeceğini umduğum üniformalı yeşil bir çaylak olduğun zamanlardan. Üniformalı kadınları çok severim. Eski kimlik fotoğraflarına ulaşabilirim ama benim için bir şeyler bulabilirsen daha çok sevinirim."

"Sanırım. Belki. Muhtemelen. Neden?"

"Hayatlarımız tanıştığımızda başlamadı." Yüzüne dokundu, sadece o harika parmaklarını teninde gezdirdi. "Yine de en iyilerinin başladığını düşünmek hoşuma gidiyor. Senden bir ya da iki parça almak isterdim, öncesinden."

"Bu çok saçma."

"Suçluyum. Ve eğer on sekiz yaşlarında, açık saçık giyindiğiniz bir fotoğrafınıza rastlarsanız, çok daha iyi olur."

Bu sefer gülmesine engel olamadı. "Sapık."

"Tekrar, suçlu."

Onun bardağını aldı, yana kayd ve hem bardağını hem de kendi bardağını komodinin üzerine koydu. Paltosunun siyah yağın dikkatsizce yere itti.

"Canım başka bir şey yapmak istiyor."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Ne gibi?"

Hızlı ve çevikti. Bir çırpıda yuvarlandı, şaha kalktı ve bacaklarını adamın beline doladı, elleri adamın saçlarına dolandı ve ağız adamınkine sıcak bir şekilde yapıştı. Tekrar nefes almasına izin verdiğinde, "Bunun gibi bir şey," dedi.

"Sanırım sana zaman ayırmam gerekecek." "Çok

doğru." Gömleğinin düğmelerini açtı, Çenesine keskin bir ısırık atmak için eğildi. "Azarladın Ben. Whitney ile olan seansımı da sayarsak, bu bugün yaşadığım ikinci muşta tecavüzü."

Elleri çok meşguldü ve fermuarına ulaştıklarında adam çelik gibi sertleşmişti. "Umarım komutanınla aynı tepkiyi vermemişsindir."

"Eğer büyük omuzlu, bakımsız tipleri tercih ediyorsanız, oldukça yakışıklı. Ben güzel olanları severim." Dengelerini bozup onu sırt üstü iterken kulağına bir ısırık daha attı.

Kedi şişman olabilirdi ama aynı zamanda deneyimliydi ve kenara kaçtı.

"Çok güzelsin. Bazen seni dondurma gibi kucaklamak istiyorum." Gömleğini çekiştirerek açtı, ellerini göğsünde gezdirdi. "Ve şuna bak, tüm bu et, tüm bu kas. Hepsi benim." Dişlerini adamın gövdesinin ortasında gezdirdi, adamın titrediğini hissetti. "İşte bu, üzerinde nefis kız sesleri çıkarılacak bir şey."

Elleri kızın üzerindeydi, küçük heyecanlar. Ama onun liderlik etmesine, hızını belirlemesine izin verdi. Ona izin vereceğini biliyordu, en azından şimdilik. Ve onu ne zaman ele geçireceğini bilmemek de başka bir heyecandı.

Kendi gömleğini çekerek açtı, ellerini onun ellerinin üzerine koyarak vücudunda yukarı doğru kaydırды ve göğüslerinin üzerine kapattı. Ve o uzun, güçlü parmakların ona verdiği hissin tadını çıkardı. Sonra geriye doğru eğildi, gözleri kapalıydı, elleri pantolonunun kancasını açmak için aşağı kayarken.

Dirseklerine dayanarak tekrar ona yaklaştı. Ağzından ağıza uzun, görkemli öpücükler hızlı ısırıklarla noktalanırken, kalbi onunkine karşı atıyor, atıyor, atıyordu. Kadın göğsünü uzattığında, adam göğsünü aldı ve kadının nefesi kesildi, sonra bir titremeyeyle serbest kaldı.

Artık onun olduğu kadar onun da. Vücudu onun için besleniyordu. Onu ters çevirdi, ellerini başının iki yanına sıkıştırdı. Gözleri tutkuyla ağırlaşmış, meydan okumayla kararmıştı.

"Seni çıplak istiyorum. Ben seni soyarken kıpırdamadan yat."

Dudaklarını onunkilere dokundurdu, sonra çenesindeki çukura, boğazından aşağıya, göğüslerinin üzerinden karnına doğru ağzını açarak küçük öpücükler kondurdu.

Pantolonunu kalçalarından aşağı sıyırarak daha fazla etini ortaya çıkardı, sonra dilini bacaklarının merkeziyle buluştuğu hassas dipte gezdirdi. Eğildi, titredi.

"Şşş." Yatıştırıcı bir mırıltı, ağzını onu uçurumun kenarına götürmek için kullanırken bile, sonunda onu uçurumun üzerine itti. Kadın gevşediğinde, adam uyluklarından aşağı inmeye devam etti.

Botlarını çekştirerek çıkardı ve pantolonunun üzerine bir yığın halinde düşmesine izin verdi. Sonra yavaşça, kıvrıla kıvrıla yukarı doğru çıkmaya başladı.

"Roarke."

"Şu ete ve kaslara bak," dedi, onun daha önceki sözlerini yineleyerek. "Hepsi benim."

Vücudu tekrar çalkalanmaya başladı, o çirkin ve soluksuz basınç, içindeki her şey patlayıp açılana kadar arttıkça arttı. Sadece ona uzanabildi.

Adam onun içindeydi, derin ve güçlüydü. Ağzı onunkindeydi, parmakları onunkilerle birleşmişti. Tatmak, hissetmek, tutmak, birlikte parladılar.

Aşktan gözü dönmüş bir halde, evet, eve gidebilirim diye düşündü.

Bir süre sessiz kaldılar, sakinleştiler. Başı omzuna yaslanabilsin diye tekrar yuvarlandı, eli hâlâ çarpan kalbinin üzerindeydi.

"Seni daha sık azarlamalıyım."

"Bunu alışkanlık haline getirmeyin. Bir dahaki sefere beni kızdırabilir. Bütün gün kendimi kötü hissettim. Dediğiniz gibi işimi yapıyordum ama kendimi kötü hissediyordum. Sanki işi yaparken kendimi izliyor gibiydim. Pasif ya da öyle bir şey. Bu benim ritmim değil. Bunu ayarlamam lazım."

Karnını hafifçe okşadı. "Bana göre ayarlanmış hissettin."

"Seks bunu yapar. En azından seninle." Kendini yukarı itti. "Bu işe en başından başlamam gerekiyor, kafamın içinde. Beynimi bulandıran bu filmi silmeli ve baştan başlamalıyım."

Şaraba uzanmak için gerindi. "O zaman yapacağın şey bu."

Adamın uzattığı içkiden bir yudum aldı. "Yapacağım şey bir duş almak ve giyinmek. Kendi notlarımı ve olay yerindeki raporları, ifadeleri gözden geçirmek. Bir saatimi ayırıp her şeyi kafamda sıralayacağım."

"Pekâlâ. Hesaba geri dönüp ne bulabileceğime bakacağım."

"Onları sıraya dizdikten sonra senden bazı şeyler öğrenebilir miyim?" "Aksi takdirde hayal kırıklığına uğrarım. Neden randevulaşmıyoruz
"Bir saat içinde, akşam yemeğinde bu zıplamayı yapar mısın?"
"Bu işe yarar." Onun elini tuttu, sıktı. "Bu işe yarar."
Onun parmak eklemlerini öptü. "Kesinlikle öyle."

13

SAATİNİ ALDI VE BAŞINA GERİ DÖNDÜ. O Olay yeri kayıtlarını, kendi notlarını, süpürgecilerin, adli tabibin ve laboratuvarın raporlarını kullanarak adım adım geriye doğru yürüdü.

İfadeleri dinledi, sözlerin kendisi kadar vurguları ve ifadeleri de değerlendirdi.

Tahtasının önünde durdu ve her fotoğrafı, her açıyı inceledi.

Roarke ofisinden içeri girdiğinde ona döndü. Onun gözlerindeki ışığı sırtarak ve kaşlarını kaldırarak onayladı. "Teğmen."

"Çok doğru. Polis gibi davranıyordum, polis yürüyüşü yapıyordum ama kendimi polis gibi hissetmiyordum. Şimdi geri döndüm."

"Hoş geldiniz."

"Hadi yiyelim. Ne istersin?"

"Madem polis gibi hissediyorsun, sanırım pizza olsa iyi olur."

"Vay canına. Seni zaten yuvarlamamış olsaydım, muhtemelen sırf bu yüzden üzerine atlardım."

"Benim hesabıma yaz."

Masasında oturuyorlardı, iki yanında birer tane, aralarında pizza ve şarap vardı. Buraya bir ağaç bile koymuştu, diye düşündü. Onun standartlarına göre küçük bir ağaçtı ama pencerenin yanında duran ve karanlığa ışık saçan ağaca bakmak hoşuna gidiyordu.

"Bakın, mesele şu," diye başladı, "bu hiç mantıklı değil."

"Ah." Bardağıyla işaret etti, yudumladı. "Bunun açıklığa kavuştuğuna sevindim."

"Ciddiyim. Olay yerine soğukkanlı bir şekilde girdiğinizde elinizde olan şey şu: Ölü bir kadın, birden fazla kesici alet darbesiyle öldürülmüş, kafasına arkadan ateş edilmiş. Önceki bedensel yaralar, bir gün önce saldırıya uğradığını ve/veya dövüldüğünü gösteriyor. Kapı içeriden kilitli, pencere kilitli değil."

Bir elinde bir dilim pizza, diğer eliyle yönetim kuruluna doğru el sallıyordu. "Görünüşe göre, temel kanıtlar saldırganın pencereden girip onu darp ettiğini ve aynı şekilde çıktığını gösteriyor. Herhangi bir savunma yarası olmadığından, araştırmacı muhtemelen katilini tanıdığını ya da tehlikede olduğuna inanmadığını varsayacaktır. Şimdi, biri bir gün size vurursa, bir dahaki sefere ortaya çıktığında biraz endişeleneceksiniz."

"Eğer o ilk yaralar kendi kendine açılmışsa hayır."

"Evet ama bunu bilmiyorsun. Cesedi bulduğunuzda? Katil, cesedi bulduğunda En azından yüz yaralanması. Tam orada. Ve aynı silah kullanılmış. Bu verilerle geriye dönüp baktığımızda, cinayetin onu ayarlayan kişi tarafından işlenmiş gibi görünmesini sağlıyoruz."

Pizzadan kocaman bir ısırık aldı, baharatın tadını çıkardı. "Katili önceki yaraları duman olarak kullanarak yakaladık. Hiç fena değil. Hem de hiç fena değil. Bu iyi bir düşünce, tıpkı onun 'link'ini almanın iyi bir düşünce olduğu gibi."

"Kurbanın açgözlülüğünü ve şiddet dürtülerini istismar etmek." "Evet. Ama bunu bozan küçük şeyler de var."

Yine, hayır savunma yaraları. Bağlandığına dair bir belirti yok. dövüldüğüne ve herhangi bir şekilde karşılık vermeye ya da kendini korumaya çalıştığına dair bir işaret yok. Yıkanmıyor. Sonra morlukların açılarını da ekliyorsun. Kendi kendini yaraladığı ortaya çıkıyor."

"Bu da sizi farklı bir arenaya taşıyor."

"Aynen öyle. Bir de olay yerinin kendisi, cesedin konumu ve ölüm nedeni var."

"Ölüm zamanı."

"Evet, gecenin bir yarısı pencereye yabancı biri gelir ve yataktan kalkıp koşar ve çığlık atarsınız. O ikisini de yapmadı. Böylece katil kapıdan girdi. Katilin içeri girmesine izin verdi."

"Pencere hâlâ kullanılabilir durumda. Eğer gerçekten de kadın ve partneri arasında anlaşmazlık varsa, adam kadının onu içeri almaması riskini almaktansa bu şekilde içeri girmeyi tercih etmiş olabilir."

"Pencere kilitliydi. Hafızayla ilgili bir şey bu. Aldatıcıdır." Pizzadan bir ısıruk daha aldı ve suyla yıkadı. "Soruşturmada kurbanı tanıyan bir polisin olmasıyla ilgili bir şey bu - hafıza bir kez dürtüldüğünde, kurbanın her kapıyı, her pencereyi nasıl kilitlediğini açıkça hatırlıyor. Trudy'nin İncil'ine göre dünya hırsızlar, tecavüzcüler ve kötü işlerle doluydu. Gündüzleri bile, biz evdeyken, ev bir kasa gibi kilitliydi. Bunu unutmuştum. Büyük, kötü New York'ta bir pencereyi açık bırakacak değil ya. Bu karakterine aykırı."

"Katilin içeri girmesine izin veriyor," diye sordu. "Gece yarısı ziyareti." "Evet. Geç saatte. Ve bornoz giyme zahmetine girmiyor. "Evet. dolapta bir tane vardı, ama onunla uğraşmıyor ve geceliğini giyerken katilini eğlendiriyor." "Belli bir samimiyet seviyesine işaret ediyor. Bir sevgili mi?"

"Olabilir. Bunu göz ardı edemem. Kendini uyum içinde tuttu. Yüz ve vücut çalışması. Hiç erkek hatırlamıyorum," diye mırıldandı Eve, tekrar geçmişe bakmaya çalışarak. "Sadece altı ay kadar oradaydım ama hiç erkek geldiğini ya da onun biriyle çıktığını hatırlamıyorum."

"O zamandan bu zamana kadar çok uzun bir kuraklık dönemi geçirdiğini söyleyebiliriz." "Eve devam etti: "Bir ganimet çağrısını göz ardı edemem," Eşyalarının listesini, sahip olduğu her şeyi Oda: seks oyuncakları yok, seksi iç çamaşırı yok, prezervatif veya cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı herhangi bir kalkan yok. Yine de uzun süreli bir ilişki olabilir -belirti bulamıyorum ama olabilir. Yine de bir partner değil. Eşit şartlarda değil."

"Hayır mı?"

"Yetki onda olmalıydı. Emirleri o vermek zorundaydı. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekten ve bunu yaparken onları izlemekten hoşlanıyordu. Patolojisine bakın, iş kayıtlarına bakın. Yıllar boyunca çok sayıda iş yaptı, hiçbirisi uzun sürmedi. Emir almazdı, emir verirdi."

"Yani ona göre evlat edinmek mükemmel bir şeydi." Roarke başını salladı. "Patron o, yetki onda. Tam otorite."

"Düşünebilirdi," diye kabul etti Eve. "Altmışına doğru ilerliyordu ve kayıtlarda hiç evliliği yoktu. Sadece bir resmi birlikteliği vardı. Hayır, o bir takım oyuncusu değildi. Ortaklık onun işine gelmezdi. Belki de bu kişiyi 'bağlantı'sında etiketlemiştir. Buraya gel, konuşmamız gerek. Biraz şarap içti, biraz da ilaç. Muhtemelen kendini kaybetmesine yetecek kadar içmiştir."

"Başka türlü olabileceği kadar özen göstermemiş olmasının bir başka nedeni."

Eve başını salladı. "Rahatlamış, ilaçlarını almış. Ve iki milyon için seni sıkıştırmayı düşünüyor. Bunun için kendi yüzünü kırdı. Evet, kendini beğenmiş. Ama bir otel odasına kapandığında seni nasıl sıkıştıracak?"

"Bunu zaten düşünmüştüm. Ritminizi kaybetmişsiniz," diye hatırlattı ona kaşlarını çatarak. "Yaraları belgeledim, sanırım saldırıyı titrek, belki de ağlamaklı bir şekilde anlattım. Saldırgan olarak ikimizden birini ya da her ikimizi de suçlayacak bir saldırı ya da -eğer daha zekiyse- bilinmeyen saldırganın onu, söyleneni yapmazsa ikimizden birinin ya da her ikimizin daha da kötüleştiğini göreceği konusunda uyardığı bir saldırı."

Eve'in kadehindeki şarabı doldurdu. "Zamansız ölümü halinde bu kaydın kendisini korumak için yapıldığına dair bir ifade olacaktı. Ya da daha fazla yaralanma. Bu durumda kayıt medyaya ve yetkililere gönderilecek. Alt metni deşifre etmem konusunda bana güvendiği için bu belgeler bana gönderilecek: "Öde yoksa bu halka açıklanır."

"Evet, şey." Pizzadan bir dilim daha aldı. "Tüm bu düşünceler size plağın nerede olabileceğini söyledi mi?"

"Şüphesiz katiliyle birlikte."

"Evet, hiç şüphesiz. Peki neden Zana'nın kaçırılması sırasında numaralandırılmış hesapla birlikte gündeme getirilmedi? Belgelerin bir kopyası neden size ulaşmadı?"

"Katil, konuşmayı plağın yapacağını düşünmüş olabilir. Ve bunu normal postaya emanet edecek kadar aptal olabilir."

"Gördün mü?" Dilimi ona doğru salladı, sonra ısırıldı. "Akıllı, özensiz, akıllı, özensiz. Ve bu benim için işe yaramıyor. Burada özensizlik yok. Hepsi akıllıca, özensiz görünmeye çalışacak kadar akıllıca. Tutku suçu, örtbas etme, küçük hatalar. Daha büyüklerini. Ama sanırım ... Bu hatalardan bazılarının kasıtlı olup olmadığını merak etmeye başladım."

Tekrar tahtaya baktı. "Belki de sadece daire çiziyorumdur." "Hayır, devam et. Bunu sevdim."

"Zor bir kadındı. Oğlu bile öyle söyledi. Ve evet," diye ekledi Roarke'ın yüz ifadesini okuyarak, "onu bir şüpheli olarak elemedim. Listemde neden daha üst sıralarda olmadığına geri döneceğim. Yani zor bir kadın için angarya iş yapıyorsun. Pay alacaksın ama yarısını alman mümkün değil. Belki sana bir milyona gideceğini söyler ve zahmetin için yüzde on alabilirsin. Angarya iş için hiç fena değil. Belki de oyun budur ve sana teslim etmen ya da göndermen için bir plak verir."

"Bunu yapacak kadar kendinden emin," diye yorum yaptı.

"Evet, homurtularından da eminim. Ama aynı zamanda bir şeyler ters giderse onu bir adım geriye götürüyor. Bunların hepsi onun profiline uyuyor."

"Ama homurdanması sandığı kadar itaatkâr değil," diye devam etti Roarke. "İyi bir köpek olup teslim etmek yerine, önce ona bir göz atıyorsun. Ve bunun daha değerli olduğunu düşünmeye başlıyorsun."

İşte onun ritmi, Eve fark etti. Onunla ileri geri vuruyor, adımları, parçaları, olasılıkları görüyordu.

"Evet. Belki geri gelip daha büyük bir pay istediğini söylersin. Belki de bir milyondan daha fazlasına sıkışabileceklerini söylersin."

"Bu onu kızdırır."

"Öyle değil mi?" Eve ona gülümsedi. "Ve o gevşek. İçki içiyor, ilaç alıyor. Dili elinden kaçmış olabilir ve iki tane içmek istediği ortaya çıkabilir. Oops."

"Ya da pastanın dilimini genişletmeyi reddediyor." "Bu her iki durumda da berbat bir durum. Ve hangi şekilde olursa olsun, sen Cumartesi gecesi geç saatlerde onunla o odaya geri döndüm. Pazar sabahı. Sana sırtını dönüyor. Sabıkan var, silahın var. Sebebin var, fırsatın var. Onu dışarı çıkarırsın. Bağlantısını, belgelerin kopyasını, disk dosyalarını, sizi suçlayabilecek ya da size yardımcı olabilecek her şeyi poşete koyarsınız. Pencerenin kilidini açarsın ve gidersin."

"Şimdi bütün turtayı alacaksın." Roarke aralarındaki pizzaya baktı. Oldukça iyi yıktıklarını fark etti. Açlık işi.

"Sonra geri dönüyor." Eve başparmağındaki sosu biraz yaladı. "Pazartesi sabahı erkenden, Zana dışarı çıktığında onu yakalamak için tam oradasın. Kendi başına simit avına çıkmış olması senin için mutlu bir tesadüf."

"Belki de sevgilisi olan Trudy değildi."

"Bu da bir düşünce, değil mi?" Başını eğdi ve kendini hasta etmeden önce pizzayı itti. "Bobby'nin güzel küçük karısına daha yakından bakmaya gidiyorum."

"Bobby değil mi?"

"Birkaç kat aşağı ineceğim. Ama anne cinayeti genellikle daha çirkindir. Daha öfkeli."

Baba cinayeti gibi, diye düşündü. Babasını öldürdüğünde kanlar içinde yüzmüştü.

Bu, ihtiyaç duymadığı ya da istemediği bir anı olduğu için şu ana odaklandı. "O zaman cinayet nedeni karanlık. Eğer mesele paraysa, neden o parayı alana kadar beklemedin? Sonra eve dönerken bir kaza ayarlarsın ve miras sana kalır.

Bir anlık bir dürtü de olabilir, ama ..." "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi Roarke. "Yumuşak bir tane."

"Mesele o değil." Ya da belki bunun bir parçası, diye itiraf etti. "Eğer o otel odasının dışında bir gösteri yapıyorsa, yeteneklerini emlakçılıkla harcıyor demektir. Zana macerasını yaşarken ben de yanındaydım, yani bir ortağı olması gerekirdi. Ya da o ve Zana bu işte birlikteler. Bunların hiçbirisi imkansız değil, o yüzden bu katmanlara ineceğiz. Ama benim için çalan şey bu değil."

Onun yüzünü inceledi. "Ve bir şey var. Bunu görebiliyorum." "Kurbana geri dönelim. Yetkili olmayı sever, insanları onun parmağı altında. Senin de belirttiğin gibi, o sadece çocukları ücret için aldı. Onları yanına almış ki üzerlerinde hakimiyeti olsun, onun emirlerini yerine getirsinler, ondan korksunlar. Ona göre, onlar hakkında dosya tutuyormuş. Peki neden ilk vurulduğu kişi ben olayım?"

"Ortak değil o zaman. Bir köle."

"Bu iyi bir kelime, değil mi?" Eve sandalyesine geri oturdu, ileri geri döndü. "Minyon. Tam ona göre. Geriye dönüp baktığımda hep dişileri beslediğini gördüm. Bu da geceliğini giymesini açıklıyor. Başka bir kadın varken neden bornozla uğraşsın ki? Çocukken patronluk tasladığınız ve her ne sebeple olursa olsun hâlâ kontrolünüz altında olan biri söz konusu olduğunda endişelenmenize ya da korkmanıza gerek yok."

"Zana bir adam tarafından kaçırıldı, eğer onun sözüne güvenirsek."

"Ve eğer bu teoriye göre hareket edersek, iki kişi var. Ya da Trudy'nin kendine bir erkeği vardı. Trudy'nin erkek arkadaşına daha yakından bakacağım."

evlat edindi."

"Ben de numaralarım
oynayacağım." "Bir yere
varabildin mi?"

"Bu bir zaman meselesi. Feeney bir başlangıç ve arama
emri aldı. Bu da CompuGuard'dan kaçmadan ofis
ekipmanlarımı kullanmamı mümkün kılıyor."

"Senin için eğlencenin sadece yarısı."

"Bazen razı oluyorsun." Ayağa kalktı. "Geri döneceğim."

"Roarke. Daha önce eve iş ve polis getirmekten
bahsetmiştim. Seni de bu işin içine çekmeyi
eklemeliydim."

"Kendimi birkaç kez işin içine soktum, bunu yapmak için
senin etrafından dolaştım." Dudakları biraz kıvrıldı. "Önce
bana sorulmasını beklemeyi öğrenmeye çalıştım."

"Çok soruyorum. Yaralandığınızı unutmadım, son iki
büyük davamda oldukça ciddi birkaç darbe aldınız çünkü
önce size sordum."

"Senin gibi," diye hatırlattı ona.

"Bunun için imza attım."

Şimdi tam anlamıyla gülümsedi -bir kadının kalbini
yerinden oynatmaya yetecek bir gülümsemeydi bu- ve
masanın etrafından dolaşarak elini kaldırdı, parmağını
evlilik yüzüğünün üzerine sürttü. "Ben de öyle. İşinizin
başına, Teğmen."

"Tamam. Tamam," diye tekrarladı sessizce, adam kendi
ofisine doğru yürürken. Kadın bilgisayarına döndü.
"Maaşımızı hak etmeye başlayalım."

Trudy'nin evlatlık verdiği çocukların listesini çıkardı,
sonra da onların hayatlarını incelemeye başladı.

Biri ağırlaştırılmış saldırı suçundan üçüncü kez
yatıyordu. Eve, eğer şu anda Mobile, Alabama'da bir
kafeste değilse iyi bir aday, diye düşündü. Her ihtimale
karşı müdürü aradı ve teyit etti.

Biri gitti.

Bir diğeri Miami'de bir yeraltı kulübünde dans ederken birkaç delinin saldırısı sonucu paramparça olmuştu. Eve'in hatırladığına göre intihar bombacıları, kadınların sömürüldüğünü düşündükleri şeyi -kendilerinin ve yüzden fazla kişinin hayatıyla- protesto ediyorlardı.

Bir sonrakinin ikametgahı Des Moines, Iowa olarak listelenmiş, mevcut bir evlilik kaydı var ve ilköğretim eğitimcisi olarak çalışıyor. Bir çocuğu var, erkek. Eşi bir veri kırıcsıymış. Eve, yine de aralarında iyi bir yaşam sürdürüklerini düşündü. Trudy kuyuya inmiş olabilir.

Eve Iowa ile temasa geçti. Ekranaya gelen kadın bitkin görünüyordu. Arka planda vurma ve çarpma sesleri geliyordu. "Mutlu tatiller. Tanrı yardımcım olsun. Wayne, lütfen, beş dakika sessiz olur musun? Özür dilerim."

"Sorun değil. Carly Tween?"

"Evet, doğru."

"Ben Teğmen Dallas, New York Polisi ve Güvenliğı'nden."

"New York. Oturmam gerek." Büyük bir iç çekiş oldu ve ekran, Eve'in muazzam derecede hamile bir karnı görebileceğı kadar eğildi. Bir tane daha aşağı, diye karar verdi, ama devam etti.

"Bu neyle ilgili?"

"Trudy Lombard. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Yüzü değişti, gerginleşti. "Evet. Ben çocukken birkaç ay boyunca benim koruyucu annemdi."

"Bana onunla en son ne zaman görüştüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Neden? Wayne. Ciddiyim. Neden?" diye tekrarladi. "Bayan Lombard öldürüldü. Soruşturuyorum."

"Öldürölmek mi? Bekle, sadece bekle, başka bir yere taşınmalıyım. Bu güröltüde duyamıyorum." Kadın ayağa kalkmadan önce bir sürü oflama puflama oldu ve Eve'in bir aile yaşam alanı olarak gördüğü yerden küçük bir ofis alanına doğru paytak paytak yürürken ekran sallandı. Kapıyı kapattı.

"Öldüröldü mü? Nasıl öldüröldü?"

"Bayan Tween, Bayan Lombard ile en son ne zaman konuştuğunuzu ya da temas kurduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Şüpheli miyim?"

"Rutin bir soruya cevap vermiyor olmanız beni meraklandırıyor."

"On iki yaşındaydım," diye tersledi Carly. "Sekiz ay boyunca onun gözetimi altındaydım. Teyzem velayetimi aldı ve ben de onunla yaşamaya başladım. Konu kapanmıştır."

"O zaman neden kızgınsın?"

"Çünkü bir New York polisi evimi arıyor ve bana bir cinayetle ilgili sorular soruyor. Benim bir ailem var. Tanrı aşkına, sekiz aylık hamileyim. Ben bir öğretmenim."

"Ve hala soruma cevap vermediniz."

"Bu konuda ya da onun hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey. Avukatım olmadan olmaz, o yüzden beni rahat bırakın."

Ekran karardı. "İyi gitti," diye yorumladı Eve.

Carly Tween'in Trudy'nin beynini dağıtmak için New York'a doğru paytak paytak yürüdüğünü görmemiş olsa da, onu listede tuttu.

Bir sonraki aramada telesekretere yönlendirildi - iki yüz, iki ses, ikisi de Eve'in güneşlik dilediği noktaya kadar parlıyordu.

Merhaba! Bu

Pru! Ve bu da

Alex!

Şu anda sizinle konuşamayız çünkü Aruba'da balayı!

Birbirlerine döndüler, delice kıkırdıyorlardı. Döndüğümüzde görüşürüz. Eğer dönersek.

Görünüşe göre birileri adalara yapılan bu düşük tarifelerden faydalaniyor, diye düşündü Eve. Eğer Pru ve Alex evlendilerse, bunu verilerin yakalayamayacağı kadar yakın bir zamanda yapmışlardı.

Novi, Michigan'daki hayati kayıtlardan teyit etti. Pru ve Alex gerçekten de evlilik cüzdanı için başvurmuşlar ve bir önceki Cumartesi günü de bunu kullanmışlardı.

Güneşe, sörfe ve sekse giderken New York'a cinayet işlemek için uğradıklarından şüpheliydi.

"Pekala, New L.A.'den Maxie Grant, bakalım neyin peşindesin. Bir avukat, ha? Hem de kendi firmanla. Oldukça iyi gidiyor olmalısın. Bahse girerim Trudy bundan bir parça isterdi."

Saat farkını hesaba katarak önce Maxie Grant'in ofis numarasını aradı.

İkinci bip sesinde, keskin hatlı bir yüzün etrafındaki kıvrıcık kızıl saçları olan bir kadın tarafından canlı tonlarda cevaplandı. Yosun yeşili gözleri Eve'inkilere sabitlenmişti. "Maxie Grant, sizin için ne yapabilirim?"

"Teğmen Dallas, NYPSD."

"New York mu? Geç saatlere kadar çalışıyorsunuz, Komiser." "Kendi bağlantınıza cevap veriyorsunuz, Bayan Grant." "Hem de çok sık. New York için ne yapabilirim?" "Trudy Lombard."

Maxie'nin yüzüne yayılan gülümseme hiç de dostça değildi. "Bana Cinayet Masası'ndan olduğunuzu ve kaltağın bir döşemede yattığını söyleyin."

"Ben de tam bunu söyleyecektim."

"Bok yok mu? O zaman bandoyu kur ve bana bir tuba ver. Nasıl satın aldı?"

"Anladığım kadarıyla hayranı değilmişsiniz."

"Onun bağırsaklarından nefret ettim. Onun bağırsaklarını oluşturan atomlardan nefret ettim. Eğer onu öldüren kişiyi bulduysanız, elini sıkmak isterim."

"Neden bana geçtiğimiz Cumartesi'den Pazartesi'ye kadar nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Elbette. Tam buradaydım. Sahilde yani. Ben bile her dakikamı bu ofiste geçirmiyorum." Koltuğunda geriye doğru yaslandı, dudaklarını büzerek düşündü. "Tamam, Cumartesi, sekizden öğlene kadar, St. Agnes'de gönüllüydüm. Kız voleyboluna koçluk yapıyorum. İsterseniz doğrulamanız için size bir isim listesi verebilirim. Sonra bir arkadaşımın Noel alışverişi yaptık. Çok fazla harcadım ama Noel'deyiz. Arkadaşımın adını ve fişlerimi aldım. Cumartesi gecesi parti vardı. İkiyi geçene kadar eve gelmedim ve eve yalnız gelmedim. Pazar sabahı yatakta seks ve kahvaltı. Spor salonuna gittim, evde takıldım. Pazar gecesi evden biraz çalıştım. Biraz detaya ne dersin? Acı çekti mi? Lütfen bana acı çektiğini söyleyin."

"Neden bundan hoşlanacağını bana söylemiyorsun?"

"Dokuz ay boyunca hayatımı cehenneme çevirdi. Eğer tam bir pislik değilseniz -ki öyle görünmüyorsunuz- dosyam elinizde. Sekiz yaşındayken sisteme girdim, babam sonunda annemi öldüresiye dövdükten ve zavallı kıcını hapse attıktan sonra. Kimse beni istemedi. O sadist kaltağa vuruldum. Bana diş fırçasıyla yerleri fırçalatırdı, her gece beni odama kilitlerdi. Bazen sırf karanlıkta kalayım diye elektriği keserdi. Bana annemin başına geleni hak ettiğini ve benim de sonumun aynı olacağını söyledi."

Derin bir nefes aldı, sonra dirseğinin dibindeki su şişesine uzandı ve içti. "Hırsızlık yapmaya başladım, kaçış fonum için para biriktiriyordum. Yakalandım. Polisler kollarındaki, bacaklarındaki morlukları gösterdi. Ona saldırdığımı söyledi. O sürtüğe hiç dokunmadım. Bu yüzden ıslahevinde tokatlandım. Kötüleştim, bir sürü kavga ettim."

"Bu resmi daha önce görmüştünüz."

"Evet, birkaç kez."

"On yaşıma geldiğimde kaçaklarla uğraşıyordum. Çok kötüydüm," dedi utandığını belli eden bir gülümsemeyle. "On beş yaşıma kadar çocuk kafeslerine girip çıktım ve bir anlaşma kötü gitti. Kesildim. Başıma gelen en iyi şeydi. Bir rahip vardı. Kulağa çok Vid of the Week gibi geliyor ama işte. Benimle kaldı, bırakmadı. Beni hayata döndürdü."

"Ve sen de hukuk okudun."

"Bana uygun görünüyordu. O sadist kaltak beni sekiz yaşımdayken almıştı ve korkmuştum. Annemin ölümünü izlemiştim.

Bunu kullandı, beni mahvetmek için elinden geleni yaptı. Ve neredeyse başarıyordu. Cenazesine çiçek göndermeyeceğim, Komiser. Kırmızı ayakkabılarımı giyip Fransız şampanyası içiyor olacağım."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Onu dört yıldır yüz yüze görmedim." "Yüz yüze mi?"

Yavaşça bir yudum daha aldı. "Ben bir avukatım, temsil edilmem gerektiğini bilecek kadar iyiyim. Seninle konuşmamalıydım. Ama öldüğü için o kadar mutluyum ki, vahşi tarafta yürüyeceğim. Dört yıl önce, çok güçlü bir şirkette çalışıyordum. Küçük ortak. Senato için sağlam bir şansı olan bir adamla nişanlıydım. Büyük bir maaş alıyordum, uğruna kırım yırttığım bir maaş. Ofisime geldi. Tanrı aşkına, çalıştığım yere. Gülümsüyordu ve sana bak, bir şey değilsin. Beni hasta etti."

Maxie bir yudum daha su içti, sonra şişeyi tekrar yere bıraktı. "Onu kovmalıydım ama beni hazırlıksız yakaladı. Sonra da bana vurdu: Sicilimin kopyaları onda, hepsi. Kaçaklar, kafes zamanı, saldırılar, hırsızlıklar. Bunların ortaya çıkması iyi olmazdı, değil mi? Ben bu rahat işte, bu önemli firmadayken olmaz. Doğu Washington'a gitmeyi tercih eden bir adamla düğünümü planlarken olmaz."

"Sana şantaj yaptı."

"Ona izin verdim. Çok aptalca. Ona elli bin verdim. Üç ay içinde daha fazlası için geri döndü. Bu işler böyle yürür. Acemi değilim, daha iyi biliyordum. Ama ona yine ödeme yaptım. İlişkim lağıma düştüğünde bile. Benim hatamdı, o kadar stresliydim ki, ona belli etmemeye o kadar kararlıydim ki, her şeyi yaktım."

Bir an ara verdi ve sesi değişti, yumuşadı. "Bunun için üzgünüm. Hala üzgünüm. Ona iki yıl boyunca ödeme yaptım. Çeyrek milyon kadar. Ve daha fazla dayanamadım. İşimi bıraktım. Ve benimle bir daha iletişime geçtiğinde, ona devam etmesini söyledim. Devam et, seni kaltak, en kötüsünü yap. Artık kaybedecek bir şeyim yok. Çoktan kaybettim bile," dedi sessizce.

"Nasıl karşıladı?"

"Çok kızmıştı. En azından bunu anladım. Çılgılık attı ve sanki gözlerine kızgın çubuk sokuyormuşum gibi devam etti. Benim için güzel bir andı. Barodan atılacağımı söyledi. Ve bu saçmalık, tabii ki. Hiçbir firma beni bir daha işe almaz. Ve orada bir şey bulmuş olabilirdi. Umurumda bile değildi. Ben kaldım, o da gitti. Ve şimdi, tanrılara şükür, geri dönmeyecek."

"Polise gitmeliydin."

"Belki. Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım. Elimi oynadım. Artık kendi firmam var. Mutluyum. Onu ben öldürmedim, ama kim öldürdüyse hizmetimi karşılıksız sunacağım. Beni her gece soğuk suyla yıkardı. Benim için iyi olduğunu söyledi. Sıcak kanı soğutuyormuş."

Eve kendini durduramadan ürperdi. Soğuk banyoları hatırladı.

"Nerede olduğunu doğrulayabilecek kişilerin isimlerini isteyeceğim, Maxie."

"Sorun değil. Bana nasıl aldığını söyle."

"Kafatası kırığı, künt bir alet."

"Ben daha egzotik bir şey umuyordum. Sanırım bu yeterli olacak."

Soğuk, diye düşündü Eve daha sonra. Soğuk ve acımasızca dürüst. Buna saygı duymak zorundaydı.

Daha da iyisi, bir şantaj modeline doğru ilk adımını atmıştı.

İki tane daha buldu. Bunu doğrulamasalar da gözlerinden anladı. Onlar ve ulaşamadığı diğer iki kişi için Alibis kontrol edilecekti.

Kahve içmek için kalktı ve Roarke'un ofisine gitti. "Bir gelişme var mı?"

"Beni çıkmaza sokmaya devam ediyor." Belli ki sinirlenmiş bir halde masadan kalktı. "Numaraları doğru bildiğinden emin miyiz?"

"Sarsılmıştı, o yüzden çuvallamış olabilir. Ama size verdiğim sırayla iki kez söyledi. Hiç tereddüt etmedi."

"Hiçbir şey alamıyorum. Bilgisayarın bunları çeşitli sıralarda çalıştırmasını sağlayacağım. Bakalım ne çıkacak. Peki ya sen?"

"Şantaj yaptığımı doğrulandı. California'da bir avukat. Cinayetten dolayı onu sevmiyorum ama Trudy ile ilişkisini kesmeden önce birkaç yıl boyunca çeyrek milyon harcadığını iddia ediyor. Bu tek bir kaynaktan çok fazla ve ben daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Trudy'nin vergi için bildirmeyeceği türden birkaç sessiz hesabı olduğunu da tahmin ediyorum."

"Şimdi bunu kolayca bulabilirim."

"Avukattan Trudy'ye para aktardığı iki hesap numarası aldım. Ama aradan birkaç yıl geçti ve belki de Trudy paraları başka yerlere aktarmıştır."

"Vergi Dairesi'nin kokusunu almamak için en iyi yol. Onlarla başlayacağım, gerisini bulurum."

"Bunu yaptığınızda, eğer bunlar e-transfer olsaydı, kaynağına kadar takip edebilirdik."

"Çocuk oyuncağı ve beni bu hüsrandan kurtaracak."

"Kahve ister misin?"

"Ne kadar eşçe. Yapardım, evet.

Teşekkürler." "Zaten kendim için biraz alacaktım."

Dışarı çıkarken onun güldüğünü duydu, sonra tekrar tahtanın yanında durdu. Trudy'nin şantajdan elde ettiği geliri, sakladığı parası varsa, Bobby'ye şimdi ne kadar miras kalacaktı?

İşine güzel bir destek olur diye düşündü.

Yalnız ve açken odasına gizlice sandviç sokan çocuğu düşündü kısa bir süre. Bunu tek kelime etmeden, hafif bir gülümseme ve dudaklarına götürdüğü bir parmakla nasıl yaptığını.

Sonra kahve aldı ve adamın kendi annesini öldürüp öldürmediğini öğrenmeye hazırlandı.

14

PIRIL PIRIL AYDINLATILMIŞ BİR ODADA DURUYOR, İÇKİ İÇİYORDU bir grup kadınla şampanya içiyordu. Yüzlerini tanıdı. Kaliforniyalı avukat şişeden içiyor ve yüksek kırmızı topuklu ayakkabılarıyla kalça sallayarak dans ediyordu. Carly Tween uzun sırtlı bir taburede oturmuş, boştaki eliyle kocaman karnını ovuştururken şampanyasını yudumluyordu.

Diğerleri -kendisi gibi olan diğerleri- kız partilerinde kadınların yaptığı gibi gevezelik ediyorlardı. Moda, yemek ve erkeklerin dilini hiçbir zaman akıcı bir şekilde konuşamamıştı, bu yüzden köpüklü şarabı içti ve seslerin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi.

Herkes şık giyinmişti. Kendisi de tatil partisi için giydiği kıyafetin aynısını giyiyordu. Rüya da bile -rüya olduğunu bilse bile- ayakları ağrıyordu.

Odanın bir bölümü ayrılmıştı ve orada oturmuş partiyi izleyen çocuklar vardı. Elden düşme giysiler, aç yüzler, umutsuz gözler... Hepsi ışıklardan, müzikten ve kahkahalardan şeffaf bir cam duvarla kapatılmıştı.

Bobby içeride çocuklara sandviç ikram etti ve onlar da iştahla yediler.

Buraya ait değildi, gerçekten. Onlardan biri değildi, tam olarak değil. Diğerleri ona hızlı, yan bakışlar gönderiyor ve ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı.

Yine de kutlamanın ortasında yerde yatan cesedin yanına ilk giden o oldu. Kan Trudy'nin geceliğini lekelemiş ve parlak zeminde toplanmıştı.

Maxie, "Gerçekten buna uygun giyinmemiş," dedi ve şampanyasını yudumlarken gülümsedi. "Bütün o para

güzel bir kıyafet alabileceğini düşünürsünüz. Bu lanet olası bir parti, değil mi?"

"Burada olmayı planlamamıştı."

"Planlar hakkında ne derler bilirsin." Eve'i dirseğiyle dürtükledi. "Gevşe biraz. Ne de olsa burada hepimiz bir aileyiz."

"Ailem burada değil." O şeffaf camın arkasından çocukların gözlerine baktı. Ve o kadar da emin değildi. "Yapmam gereken bir iş var."

"Sen bilirsin. Ben bu partiyi başlatacağım." Maxie şişeyi ters çevirdi, boynunu iki eliyle kavradı ve vahşi bir kahkaha atarak şişeyi Trudy'nin zaten paramparça olmuş kafasına çarptı.

Eve öne atılıp onu geri itti ama diğerleri içeri doluştu. Yere yıkıldı, kenara itildi, köpekler gibi cesedin üzerine düştüklerinde ezildi.

Sürünerek çıktı, ayakta durmak için mücadele etti. Ve camın arkasındaki çocukları gördü. Tezahürat yapıyorlardı.

Arkalarında gölgeyi, babasının şeklini gördü.

Sana söylemiştim, değil mi küçük kız? Seni örümceklerle birlikte çukura atacıklarını söylemiştim.

"Hayır." Biri onu kaldırdığında sarsıldı ve yere yığıldı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Roarke. "Seni yakaladım."

"Ne? Ne?" Kalbi küt küt atarken kollarında uyandı. "Ne oldu?"

"Masanda uyuyakalmışsın. Saat neredeyse sabahın ikisi olduğuna göre şaşılacak bir şey yok. Kabus görüyordun."

"Değildi ..." Kendini dengelemek için bir an durdu.

"Kabus değildi, gerçekten değildi. Sadece garipti. Sadece garip bir rüyaydı. Yürüye biliyorum."

"Bunu daha çok sevdim." Hâlâ onu taşırken asansöre adım attı. "Yatağa daha erken gidecektik ama işim çıktı."

"Kafam bulanık." Yüzünü ovuşturdu ama yorgunluğunu atamadı. "Bir yere varabildin mi?"

"Ne soru ama. Şimdiye kadar üç hesap var. Daha fazla olduğundan şüpheleniyorum. Feeney sabah bu işi devralabilir. Benim ilgilenmem gereken bazı işlerim var."

"Ne-"

"Sabah yeterince yakın. Her halükarda neredeyse geldi." Asansörden çıktı ve onu doğruca yatağa götürdü. Adam pantolonunu indirmeye başladığında, kadın adamın ellerini kenara itti.

"Bunu yapabilirim. Aklına fikirler gelebilir."

"Benim bile sınırlarım var, ne kadar geniş olsalar da."

Yine de, onunla birlikte yatağa girdiğinde, onu yanına çekti.

Verilerin bir kısmını kendisine vermesi için onu sıkıştırmaya başladı.

Ve bir sonraki bildiği şey, sabah olduğuydu.

Oturma alanında kahve içiyordu, ekrandaki görüntü stok raporları ve sabah bültenleri arasında bölünmüştü. Şu anda ikisi de umurunda değildi. Bu yüzden homurdanarak sabah selamını verdi ve banyoya doğru ilerledi.

Dışarı çıktığında domuz pastırması kokuyordu.

Masada iki tabak vardı. Onun oyununu biliyordu. Yemek yediği zaman onu bilgilendirecekti. İş hızlandırmak için onun karşısına oturdu ve önce kahveyi aldı.

"Yani?"

"Size de günaydın. Öyle gibi. Tahminlere göre karla karışık yağmur var, muhtemelen kuşluk vakti kara dönüşecek."

"Eğlence hiç bitmiyor. Hesaplar, Roarke."

Yiyeceğe doğru göbek atmaya çalışan kediye parmağıyla işaret etti. Galahad durdu ve kulaklarını kaşımaya başladı.

"Avukatın size verdiği hesaplar kapatıldı. Kesinti ile zamanlama koordinatları. Kıyı ve gezegen dışında başkalarını buldum. Elbette numaralandırılmışlardı ama biraz kurnazlıkla onaylı isimleri ortaya çıkardım. Roberta True ve Robin Lombardi."

"Pek yaratıcı değil."

"Hayal gücünün onun güçlü yanı olduğunu sanmıyorum. Açgözlülük kesinlikle öyleydi. Her birinde bir milyona yakın parası vardı. Geriye doğru iz sürdüğümde, avukatın transferlerini buldum. Thom ve Carly Tween adına açılmış bir hesaptan altı haneli bir miktar daha aktarılmış."

"Evet, kafa derisinin yüzüldüğünü biliyordum." "Ayrıca Marlee Peoples'dan da bir parça."

"Peoples-Şikago'daki doktor, çocuk doktoru. Dün ona ulaşamadım."

"Dahası da var. Sana bir liste hazırladım. Şu ana kadar bulduğum mevduatlar yaklaşık on yıl öncesine dayanıyor."

"Tam da annelik statüsünü kaybedeceği sıralarda. Üniversitede bir çocuğunuz varsa, işi bitene ya da yirmi dört yaşına gelene kadar bu statüyü korursunuz."

"Gelir kaybını telafi etmek için kullanışlı bir yol."

"Ama parti için güzel bir kıyafet almıyor."

"Pardon?"

"Aptal rüya." Eve başını salladı. "Ya da öyle değil. Parasıyla ne halt ediyordu ki zaten? New York'a geliyor, ekonomik bir otelde kalıyor."

Roarke bir parça domuz pastırması koparıp ona uzattı. "Bazıları için önemli olan sadece sahip olmak, biriktirmektir. Önemli olan onunla ne satın alabileceğiniz değildir."

Elinde olduğu için pastırmayı yedi. "Morris iyi bir yüz ve vücut bakımı yaptırdığını söyledi, o yüzden birazını buna harcamış. Gelini, Trudy'nin en iyi mücevherlerini evde bıraktığını söyledi, o da birazını oraya harcamış. Kişisel şeyler," diye düşündü Eve. "Görünüş. Bu ona uyuyor. Ve belki

Bir Şeye yatırım yaptı. Bobby emlak işinde. Mlk olabilir. Eski suçlamalarından kurtulduğunda emekli olmayı düşündüğü bir yer."

"Fark eder mi?"

"Bilmiyorum. Ne kadar parası vardı, kim biliyordu, kimin erişimi vardı. Bu önemli olabilir." Bunu düşünürken yemek yedi. "Bobby'yi ya da gelinini işaret eden hiçbir Şey bulamadım. Mali, tıbbi, eğitim, adli kayıtları inceledim. Ama ikisinden biri ya da her ikisi de kadının birkaç milyonu olduğunu biliyorsa ve bunu ikiye katlama Şansı olduğunu düşünüyorsa, belki."

Bir an düşündü. "EĞer hesapları dondurabilirsek, paranın yasadışı yollardan geldiğini kanıtlayabilirsek . . . Katilin Trudy'nin Şantaj yolunu izlemesini sağlayabilir. Onu da kızdırabilir. Ve sonunda, bürokrasi labirentinden geçerek, parayı geldiği yere bile geri götürebiliriz."

"Ve herkes için adalet."

"Mkemmел bir dünyada, ki bu dünyanın yakınından bile geçmiyor. Ama bu da bir bakış açısı. EĞer sebep paraysa, parayı ortadan kaldırmak işleri karıştırabilir."

Biraz Şaşkınlıkla kahvaltısını bitirdiğini fark etti. Ayağa kalktı. "Giyinip işe koyulacağım. Belki de Bobby ve Zana'nın güvenliğini sağladığım görselliği azaltabiliriz. HafiflemiŐ gibi görünmesini sağlarız. Biraz yeme ihtiyacımız var."

Dolaba gitti, adamın karla karışık yağmur ve kar hakkında söylediklerini hatırladı ve bir kazak çıkarmak için Őifonyerine yöneldi. "Bugün ayın yirmi , değil mi?"

"Noel'e sadece iki alışveriş günü kaldı." "Mantıklı, büyük güne bu kadar yakinken daha hafif bir görev. Bir ift yabancı, bir otele tıklımıŐ. BaŐlarlardı. Biraz dışarı çıkmak için sızlanıyorlardı. Biz de onlara izin verdik. Ne grebileceğimize bakalım."

Merkezde, konferans salonlarından birinde bir brifing ayarladı. Dedektif Baxter ve Memur Trueheart'ın yanı sıra Feeney, Peabody ve McNab'ı da çağırdı.

Onları yakaladı, sonra da görev dağılımı yapmaya başladı. "Feeney, sen parayı takip etmeye devam edeceksin. Bunun farkındayım. birinci önceliğiniz değil, bu yüzden ne kadar zaman ve insan gücü ayırabilerseniz."

"İşler oldukça gevşek. Önümüzdeki bir iki gün içinde birçok adamımı kaybedeceğim. Bu da dahil." McNab'e başparmağını salladı. "O zamana kadar onları çalıştırmamam için bir neden yok."

"Minnettarım. Birkaç tane homer'a ihtiyacım olacak," dedi ona. "Küçük ve gizli olsunlar. Onları iki koruyucu gözaltımız üzerinde kullanmak için izin alacağım."

"Arama emri mi?" Parmaklarını tel tel, kızıl renkli saçlarına geçirdi. "İzin vereceklerini düşünmüyor musun?"

"Bunu istemeyeceğim. Bu yüzden onlar farkında olmadan onlara ulaşabileceğim bir şey istiyorum. Çantanızda bana ses verebilecek bir şey varsa, hiç fena olmaz."

"Zor." Düşünerek çenesini ovuşturdu. "Böyle bir şey için arama emri çıkartmak için genellikle onları şüpheli olarak gösteren bazı kanıtlara ya da onların önceden bilgi ve işbirliğine sahip olmanız gerekir."

Kafasında bunun eteğini çoktan hazırlamıştı. "Birincinin görüşüne göre, denekler zaten baskı ve stres altında. Kadın denegin bir kez kaçırıldığı iddia edildiğinden, homerların amacı kendi güvenlikleri içindir."

"Sözde mi?" Peabody tekrarladı.

"Elimizde sadece onun sözleri var. Bu ikisiyle kurbanlar ve şüpheliler arasında ince bir çizgide ilerliyoruz. Homer'lar benim çizgide yürüme yöntemim. Bir dans yapacağım

arama emri. Gerekirse bana destek olması için Mira'yı çağıracağım. Onları bağlarız ve kafesi açarız."

Baxter'a döndü. "İşte burada sen ve ortağın devreye giriyorsunuz. Dışarıda, yumuşak kıyafetlerle onları takip etmenizi istiyorum. Nereye gittiklerini, nasıl göründüklerini bilmek istiyorum."

"Noel arifesinde bizi sokağa atıyorsunuz- arife . . . Eve." Baxter sırtıttı. "Birinin bunu söylemesi gerekiyordu."

"Siz olurdunuz. Onlar ayrılırsa, sen de ayrılırsın. Birbirinizle ve benimle temas halinde kalın. Bu düşük riskli ama baştan savma istemiyorum. Onlara yaklaşılabılır. Zarar görmeleri pek olası değil. Olasılık düşük yirmilerde. Bunu sıfıra indirelim ve dikkatli olalım."

"Teğmen?" Alışkanlığı olduğu üzere Trueheart elini kaldırdı. Eskisi kadar yeşil değildi, Baxter onu olgunlaştırıyordu. Ama Eve ona döndüğünde üniformasının yakasından boğazına doğru hafif bir renk yükseldi.

"Onlara yaklaşılsa, yakalamak için harekete geçecek miyiz?"

"Gözlemleyin, kendi kararınızı verin. Bu adamı kovalamanı ve sokakta kaybetmeni istemiyorum. Eğer risk almadan bunu yapabilecek kadar yakınsan onu yakala. Aksi takdirde, takip et ve bana koordinatları ver. Tüm kanıtlara göre, kurban belirli bir hedefe yönelmiş. Halk için çok az risk var, o yüzden bu şekilde devam edelim."

Tahtayı ve Trudy'nin resmini işaret etti. "Yine de bunu yaptı, yani motive edildiğinde öldürebilecek ve öldürecek biriyle karşı karşıyayız. Herkesin Noel'de evde olmasını istiyorum."

Diğerleri gittiğinde Peabody'yi geride tuttu. "Mira'yı görmeye gideceğim, bunu ona anlatacağım ve bu izin konusunda arkamda olmasını sağlayacağım. Elimde eski bakıcıların isimleri var. Ulaşamadıklarım işaretli. Onlarla ne yapabileceğine bak. Ama önce, o listeden Carly Tween'e ulaş. Benimle konuşmadı. Sekiz aylık hamile, korkmuş ve huysuz. Yumuşak satışını kullan. Kocasının cinayet için nerede olduğunu teyit edebilirsiniz, çok daha iyi olur."

"Babası var mı? Kardeşleri?"

"Kahretsin." Eve boynunu ovuşturdu. "Hatırlayamıyorum. Evlatlık olduğu için babasından şüpheliyim ama bir kontrol edin."

"Bu konuda. Arama emrinde iyi şanslar."

Eve'in şoku ve şaşkınlığına rağmen, Mira'nın yöneticisi kendini ofis kapısının önüne atmadı. Bunun yerine, bip sesiyle onay aldı ve Eve'e içeri girmesini işaret etti.

"Oh, Mutlu Noeller, Teğmen, eğer sizi daha önce görmediysem."

"Ah, teşekkürler. Size de."

Kapıdaki ejderha "Jingle Bells" şarkısını mırıldanmaya başladığında, hâlâ şaşkın bir şekilde arkasına baktı.

Eve kapıyı kapatırken Mira'ya, "Yöneticini bir muayene etsen iyi olur," dedi. "Aniden neşelendi ve dışarıda şarkı söylüyor."

"Tatiller insanlara bunu yapıyor. Ona, ben seansta olmadığım sürece seni istediği zaman bağlamasını söyledim. Sadece soruşturmanızın gidişatını değil, duygusal durumunuzu da takip etmem önemli."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece ihtiyacım var-" "Otur, Eve."

Mira AutoChef'ine döndüğü için Eve, Mira'nın arkasından gözlerini devirdi. Ama oturdu ve güzel mavi sandalyelerden birine çöktü. "Soruşturmada takılmalar ve çıkmazlarla karşılaşıyorum, bu yüzden soruşturmayı açıyorum. Ben istiyorum ki -"

"Biraz çay iç."

"Gerçekten istemiyorum-"

"Biliyorum, ama beni hoş gör. Pek uyuyamadığını söyleyebilirim. Kabuslar mı görüyorsun?"

"Hayır. Tam olarak değil. Dün gece geç saatlere kadar çalıştım." Çayı aldı - başka ne seçeneği vardı ki? "Birkaç günlüğüne

dakikalar. Garip bir rüya gördüm. Önemli bir şey değil." "Yine de anlat."

Seans için gelmemiştii, lanet olsun. Ama Mira'yla kendi alanında tartışmanın kafayı taşa vurmak gibi bir şey olduğunu biliyordu.

Rüyasını anlattı, omuz silkti. "Tuhaftı, çoğunlukla. Kendimi tehdit altında ya da kontrolden çıkmış hissetmedim."

"Diğer kadınlar seni ezdiğinde bile mi?" "Hayır, o sadece beni kızdırdı."

"Çocukken kendinizi camın arkasından gördünüz."

"Evet. Sandviç yiyordum. Sanırım jambonlu ve peynirliydi."

"Ve sonunda, baban."

"O her zaman orada. Bundan kaçamazsın. Bak, anlıyorum. O bir tarafta, o diğer tarafta. Ben ortada. O zaman ve şimdi. Bu konuda sıkışmış durumdayım ama bu bir sorun değil. İlk defa kimse beni öldürmeye çalışmıyor."

"Gerçekten kendini diğerlerinden bu kadar farklı, bu kadar uzak mı hissediyorsun? Diğer kadınlardan?"

"Tanıdığım kadınların çoğundan farklı hissediyorum. Çoğu zaman başka bir tür gibiyken onlarla nasıl arkadaş olduğumu asla anlayamıyorum. Tamam, Maxie'nin nereden geldiğini anladım. Neden öyle hissettiğini biliyorum, en azından başlangıçta. Onunla uğraşan biri öldü. Ben aynı şekilde hissetmiyorum. Şampanya patlatmak gibi değil. Sevmediğim herkesin ölmesini isteseydim, şehir kan gölüne dönerdi."

"Onu suçlamıyorum ama ona katılmıyorum. Ölüm bir cevap değil, bir sondur. Ve cinayet bir suçtur. Bu da Trudy'yi, onu sevsem de sevmesem de, benim yapar. Onu kim öldürdüyse cezasını çekmeli."

Bir an tereddüt etti, sonra bitirmeye, aklından geçenlerle konuyu kapatmaya karar verdi. "Keşke oraya ne söylemek için gittiğimi söyleme şansım olsaydı."

onu. Onunla bu şekilde yüzleşmek. Daha da ötesi, keşke hayatta olsaydı da bunca yıldır o kadınlara musallat olduğu, onları sömürdüğü, paralarını ve huzurlarını aldığı için onu içeri tıkmaya yardım edebilseydim."

"Ve sen yapamazsın."

"Hayır. Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu."

"Neşeli bir düşünce," diye ekledi Mira.

"İşte daha neşeli bir tane o zaman: Sahip olduğum şeyi benden alamaz. Bunu biliyorum. Almadı. Beni alt edebileceğini, kullanabileceğini sandı. Yapamazdı. Bunu bilmek yardımcı oluyor. Dayanamadığı şeylerden biri de benim ne olduğumdu. Ben bu davayı kapatacak olan polisim. Hepsi bu."

"Pekâlâ. Benden ne istiyorsun?"

Eve ona arama emri çıkartma planlarından bahsetti.

Mira çayından bir yudum aldı ve yüzündeki ifadeden Eve onun ikna olmaktan çok uzak olduğunu anladı. "Bu çok sallantılı bir cümle Eve."

"Hesapları donduruyorum. Para kesildi. Otelde kimse onlara ulaşamıyor. Er ya da geç onları kurtarmak zorundayım. Belki de ben yapana kadar, onlar Teksas'a dönene kadar bekler. Belki de onlardan birinin peşine düşer, korunmadıkları bir zamanda. Bu noktada onlara saldırmak için bir neden yok. Yaklaşmak, evet, ama saldırmak değil. Mesele paraysa olmaz."

"Başka ne var?"

"İntikam, belki. Ama orada çıkmaza giriyorum. Gerçek şu ki, bilmediğimiz pek çok insanı kızdırmış olabilir ve muhtemelen kızdırmıştır da. Ama Zana'nın kaçırılması paraya işaret ediyor. Yani ilk durağımız bu."

"Fiziksel tehlikenin düşük olduğunu kabul ettiğim için bu konuda sizi destekleyeceğim. Otelde gözetim altında tutuldukları için duygusal durumlarının daha da kötüleştiği söylenebilir. Bazıları

Normale dönüş, soruşturmanıza yardımcı olurken onlara da fayda sağlayabilir."

"Bu yeterince iyi. Halledeceğim." Ayağa kalktı. "Peabody ve McNab yarın İskoçya'ya gidiyorlar."

"İskoçya mı? Ailesi tabii ki. Heyecanlı olmalılar."

"Peabody'nin sinirleri çok gergin. Ailesi falan. Eğer bugün bir şey olmazsa, tatil boyunca bu iş benim üzerimde soğuyacak. Şu anda, işi sıcak tutmak için en iyi şansım bu."

"O zaman sana şans diliyorum. Ve eğer seni göremezsem, iyi Noeller. Hem sana hem de Roarke'a."

"Evet, teşekkürler. Bununla ilgili birkaç şeyi daha halletmem gerekiyor."

"Ah, başka bir son dakika

alışverişçisi." "Pek sayılmaz."

Kapıya doğru ilerledi, sonra geri dönüp bir kez daha inceledi. Mira bugün paslı kırmızı bir takım elbise giymişti ve ayakkabıları da ona uyuyordu. Kolyesi kısa, kalın altındı ve içinde bir sürü küçük taş parıldıyordu. Çok renkli, üçgen şeklinde. Küpeleri de kalın altın üçgenlerdi.

"Başka bir şey mi?"

"Sadece geçici bir düşünce," diye başladı Eve. "Bu sabah kendini süslemek için ne kadar zaman harcadın ve düşündün?"

"Kendimi güverte mi yapayım?" Mira kendine baktı.

"Bilirsiniz, kıyafet ve eşyaları seçmek, saçınızla ve yüzünüzle oynamak. Bütün bunlarla. Böylece her şeyi tam olarak bir araya getirmiş olursunuz."

"Bunun bir iltifat olduğundan tam olarak emin değilim. Muhtemelen bir saatin en iyi kısmı. Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Bekle." Eve kapıyı açmadan önce Mira elini kaldırdı.
"Ne kadar sürdü?"

"Ben mi? Bilmiyorum. On dakika mı?"

Mira gülererek, "Ofisimden defol," dedi.

Eve emri sağlam bir şekilde itti. Bir saatten fazla sürdü, çok fazla step dansı yaptı ama sonunda istediğini elde etti.

Bunu bir Noel hediyesi olarak düşünmesi söylendi.

Tatmin olmuş bir halde boğa ağılına doğru yola koyuldu.
"Giyin," dedi Baxter'a. "Adamını al. Otuz dakika içinde otelde hazır olmanı istiyorum."

"Kar yağacak. Kar yağmaya başlayacağını biliyor muydun?"

"Bot giy o zaman."

Mızmızlanmasını duymazdan gelerek Peabody'nin masasına doğru yürüdü ve küçük bir fırça darbesi aldı.
"Seni duyuyorum, Carly."

Peabody gizlilik modunda bir kulaklık kullandı. "Şu anda endişelenmen gereken tek bir şey var, o da ailen. Güzel, sağlıklı bir erkek bebeğimiz daha oldu. İşbirliği yapman bize çok yardımcı oldu. Şimdi bunu aklından çıkarmanı ve tatilin tadını çıkarmanı istiyorum."

Bir süre dinledi ve gülümsedi. "Teşekkürler. Daha fazla bilgi edindiğimizde sizinle temasa geçeceğim. Size ve ailenize mutlu Noeller."

Peabody kulaklığı çıkardı, sonra da tırnaklarını gömleğine sürterek bir gösteri yaptı. "Ben iyiyim."

"Ona bir hediye göndermekten vaz mı geçtin? Tanrım. Ne aldın?"

"Kocası bu işin dışında. Cumartesi günü hastanede onunla birlikteydi. Yanlış doğum yaptı ve birkaç saat orada kaldılar. Onu 'link'te tutarken ikinci bir kontrol yaptım. Çıktı. Kardeşi yok, babası yok. Tek çocuk. Tanrım, Dallas, zor zamanlar geçirmiş."

"Yürü ve konuş. Bir arama emrimiz var ve yukarı çıkıp Feeney'nin benim için seçtiği oyuncakları görmek istiyorum."

"Annem bir keşti. Hamileyken kullanmış, bu yüzden Carly bağımlı olarak doğmuş. Çeşitli akrabalar arasında elden ele dolaştı. Başa çıkamayacakları kadar çok, çok masraflı, çok sorunlu."

Tatil nedeniyle herkes izinli olduğu için mutlu bir şekilde kalabalık olmayan bir uçağa atladılar.

"Sisteme terk edilmiş durumda. Fiziksel sorunları halledildi ama yerleştirilmesi zor. Cılız, olası fiziksel komplikasyonlar. Anne sözde kendini toparlıyor - en azından mahkemenin çocuğu tekrar kendi bakımına vermesini sağlayacak kadar. Sonra tekrar kullanmaya başlıyor, numaralar çeviriyor. Çocuk on yaşındadır ve kötü bir hayatı vardır. Anne tekrar yakalanıyor ama çocuğu internette çocuk pornosu satmak için kullanmadan önce değil. Sisteme geri dönüyor ve Trudy ile birlikte oluyor."

"İşleri daha da kötüleştiren."

"Söyleyeceğim. Her gece soğuk suyla ovdurdum. Ve diğer çeşitli işkenceler. Çocuk ciyaklıyor ama kimse yemiyor. Üzerinde bir iz bile yok. Kötü muamele izi yok ve hepsi önceki zorluklarına bağlanıyor. Ta ki kendini öldürmeye çalışana kadar. Mutfak bıçağıyla kendi bileklerini kesmiş."

Eve nefes almak için yeterince uzun süre durakladı.

"Oh, kahretsin." "Onu bulanın Bobby olduğunu ve ambulans çağırdığını söyledi. Hastanede uyandığında, ona koruyucu annesine saldırdığını söyledi. Bunun yalan olduğuna yemin etti ama Trudy'nin kollarında yüzeysel bıçak yaraları vardı."

"Kaltak bunu kendine yaptı."

"Ben de buna katılıyorum. Ama tekrar sisteme geri döndü ve bu sefer reşit olana kadar devlet okullarında kalacak.

"Hayatını değiştirdi Dallas, buna hayran olmalısın. Üniversiteye gitmek için para biriktirdim.

İlköğretim, birkaç burs kapmış. Iowa'ya yerleşti, sadece bir kenara koymak istediğini söyledi. O kapıyı kapatmak. Beş yıl önce kocasıyla tanıştı ve evlendi."

"Sonra Trudy geri gelir."

"Trudy'nin deyimiyle, aileler onun geçmişine sahip birinin çocuklarına eğitim vermesi fikrinden hoşlanmayabilir. Tüm bunları saklamak isteseydi, bir maliyeti olurdu. Bunlar varlıklı insanlar değil ama Carly korkmuştu. Parayı ödediler. Ona parayı geri almaya çalışacağımızı söylediğimde ağladı."

"Trudy onu ne kadara aldı?"

"Yıllar boyunca, yaklaşık yüz elli bin."

Evlendiklerinde Roarke'un onun adına açtığı bir hesap vardı. Ona hiç dokunmamıştı, dokunmaya da hiç niyeti yoktu. Ama şimdi düşünüyordu ki, eğer sistem bu kez Carly Tween'in hakkını vermezse, bunu kendisi yapacaktı.

Eve, EDD'de Feeney'nin sunduğu homerları inceledi. İstedikinden daha büyüktüler, neredeyse başparmak büyüklüğündeydiler.

"Onlar farkında olmadan bunları deneklere nasıl ulaştıracağım?"

Ona o asık suratlı bakışlarından birini attı. "Hey, bu senin gösterinin bir parçası. Ses istedin. Sen basit bir işaretle yetindin, ben de sana bir tiftik parçasından daha büyük olmayan bir şey getirdim."

"Ses istiyorum. Bir yolunu bulacağım." "Rica ederim," diye mırıldandı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Yüce İsa. Sen elektronik tanrısısın. Bunu yaptığınız için minnettarım. Biliyorum, eleman sıkıntınız var."

"Bir şeyler yapıyor olabilirim." Yüksek sesli müzik ve seslerin bastırdığı ofis kapısına doğru başıyla işaret etti.

"Bir parti veriyorlar. Hızlı bir parti. Onlara stres atmaları ve Gizli Noel Baba saçmalığını yapmaları için bir saat verdim."

Aktif olmayan hiç kimse önümüzdeki iki gün içinde gelmeyecek."

"Polisler suçun tatilde işlendiğini düşünmemeleri gerektiğini iyi bilirler." "Evet, evet. Nöbetçi birkaç adamım var. Yarım saat içinde geliyorum. gün, sadece işleri tamamlamak için. Karısı Noel yemeği hazırlıyor ve sanırsın kraliyet ailesi için yemek yapıyor. Bunun için giyinmemiz gerektiğini söylüyor."

"Ne yani, genelde çıplak mı yersiniz?"

"Elbise, Dallas. Resmi falan gibi." Zaten çökmüş olan yüzü sarktı. "Bu lanet fikri senden almış."

"Ben mi? Ben mi?" Sesine hakaret ve biraz da korku karıştı. "Evlilikle ilgili tuhaflıklarını bana yükleme."

"Senin evindeki partide oldu. Herkes süslendi ve parladı. Şimdi de hepimizin süslenmesini istiyor. Kendi evimde takım elbise giymeliyim. Kendi masamda."

Kendini suçlu hissettiği için Eve ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bir fikir bulmaya çalıştı. "Hemen üzerine sos dökebilirsiniz."

Gözleri parladı. "Seni bir şey için yanımda tuttuğumu biliyordum. Karının sosu da ölümcüldür. Onu takım elbisenin üzerine dökersem, neredeyse astarı yiyip bitirir. Hey, mutlu Noeller evlat."

"Ben de sana."

Ev sahiplerini dışarı çıkardı ve bir kası seğirince elini yanağına götürmek zorunda kaldı. Tam görüş alanında, Peabody ve McNab büyük, özensiz bir öpüşmeye kilitlenmişlerdi, müziği dikey sevişme için bir bahane olarak kullanırken kalçaları birbirine sürtünüyordu.

"Durun! Durun ve vazgeçin, yoksa ikinizi de alenen iffetsizlikten ayrı hücrelere kapatırım."

Yürümeye devam etti. Peabody ona yetiştiğinde oflayıp pufluyordu. Eve nefes nefese kalmasının hızlı tırıs yürüyüşünden kaynaklandığını düşünmüyordu.

"Biz sadece-"

"Hiçbir şey söyleme," diye uyardı Eve. "Konuşma. Otele gidiyoruz. Ben bu kabloları yerleştireceğim, deneklerle konuşacağım. Sen de sana vereceğim listedeki bankaları kontrol edeceksin. Onlara Trudy'nin resmini göster. Perşembe ya da Cuma günü büyük bir çanta dolusu kredi için geldiğini hatırlayan var mı bir bak."

"Sonra nereye gitmemi istersin?"

"Seni takip edeceğim, haber veririm."

Peabody'yi bıraktı ve otele gitti. Güvenliği fark edince oraya doğru yürüdü.

"Üniformamı çekiyorum. En azından öyle görünmesini istiyorum. Onu güvenlik alanlarınızdan birine bağlayıp beşinci kattaki kameraya erişimini sağlayabilir miyim?"

"Bunu yapabiliriz."

"Lombardları habersiz bırakıyorum."

"Sorun değil. Hazır olduğunuzda onu bana gönderin."

"Teşekkürler." Asansöre doğru ilerledi ve kafasında adımlar atıyordu.

Üniformalı emirleri aldıktan sonra kapıyı çaldı.

Bobby açtı. "Haberleriniz var."

"Bazı ilerlemeler kaydettik. Bu noktada size söyleyebileceğim fazla bir şey yok. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii, tabii. Kusura bakma. Zana duşta. Uyuyakalmışız. Yapacak başka bir şey yok."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyorum," diye başladı Eve. "Neden içeri girip Zana'ya burada olduğumu söylemiyorsun?"

"Tamam. Hemen

döneceğim." "Acelem yok."

Adam yatak odasına girer girmez Eve aceleyle kapının yanındaki dolaba yöneldi. Süitin derli toplu hali ona bu insanların eşyalarını yerli yerine koyan insanlar olduğunu söylüyordu. Paltolarını beklediği yerde buldu.

İki homer'ı çıkardı, birini ceketlerin yakalarının altına soktu, sabitledi, sonra da nişan aldı. İki ceket de vardı ve düşündü.

Soğuk olduğunu düşündü. Onlar Teksaslıydı. Palto giyerlerdi.

Yatak odasının kapısına doğru baktı. "Feeney, eğer duyuyorsan, iletişim cihazımı çal."

Bip sesi duyulunca dolabın kapısını kapatıp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Bobby dışarı çıktı.

"Bir dakika içinde işi bitecek."

"Sanırım ikiniz de burada tıkılıp kaldığınız için huzursuzlanmaya başladınız." "Belki de." Biraz gülümsedi. "Buradan bazı işler yapabilirim. Burada. Ben de düzenlemeler yapıyordum. Annem için. Zana'nın büyük yardımı oldu. Onsuz ne yapardım bilmiyorum, o gelmeden önce nasıl idare ederdim bilmiyorum.

Onun için berbat bir Noel. Belki küçük bir ağaç sipariş edebilirim diye düşündüm. Ya da başka bir şey."

"Dışarı çıkmaya izin vereceğim."

"Dışarı mı?" Sanki hapishane parmaklıklarıymış gibi pencerelere doğru baktı. "Gerçekten mi? Olanlardan sonra güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence size yaklaşılması ya da size saldırılması ihtimali, özellikle de birlikteyken, oldukça düşük. Kısacası Bobby, en başta hiçbir şey görmediğiniz halde ikinizi bu şekilde maddi tanık olarak tutamam. Başka bir şey düşündüysen, hatırladığın bir şey varsa, bu yardımcı olabilir."

"Üstünden çok geçtim. Olaydan beri pek uyuyamıyorum. Annemin neden para için sana gittiğini anlamıyorum. Oldukça iyi durumdaydı. Ve ben de iyiyim. Yeterince iyi, ve şimdi o büyük anlaşmayı kapattığımıza göre daha iyi. Biri onu bunu yapmaya zorlamış olmalı. Ama bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum."

"Dışarı çık, kafanı biraz boşalt. Belki aklına bir şeyler gelir." Eğer olmazsa, diye düşündü Eve, ikisini de içeri alıp resmi bir görüşme yapacaktı. Gerçekleri yüzlerine vurmaya karar verdi. Bakalım ne sallanacak.

"Yapabiliriz-" Zana dışarı çıkınca sözünü kesti.

Beyaz bir kazak ve üzerinde küçük kahverengi ve beyaz ekoseler olan bir pantolon giymişti. Eve onun biraz dudak boyası ve biraz da yanak rengi sürmek için zaman ayırdığını fark etti.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Bugün geç başlıyoruz."

"Sorun yok. Nasıl hissediyorsun?"

"Pekâlâ. Her şey uzun, tuhaf bir rüya gibi görünmeye başladı."

Bobby ona, "Eve bir süre dışarı çıkabileceğimizi söyledi," dedi. "Gerçekten. Ama ..." Onun gibi, Zana da eve doğru baktı.

dudağını ısırıldı. "Ama ya İzliyor olabilir."

"Seninle olacağım." Bobby yanına geldi, kolunu ona doladı. "Dışarı çıkıp küçük bir ağaç alacağız. Belki biraz gerçek kar yağar."

"Eğer eminseniz bunu gerçekten çok isterim." Eve'e tekrar baktı. "Sanırım ikimiz de biraz çıldırıyoruz."

"Linkini al," diye tavsiye etti Eve. "Arada sırada seni kontrol edeceğim." Kapıya doğru yöneldi ve durdu. "Hava oldukça soğuk. Eğer etrafta dolaşacaksanız kalın giyinmek isteyeceksiniz."

Asansöre yöneldiğinde iletişim cihazını tekrar çıkardı. "Peabody, durum."

"İki blok batıda. Aradığımız şeyi bulduk, ilk durak."

"Benimle otelin önünde buluş."

"Gidiyor muyuz?"

"Başlıyoruz," dedi Eve. Baxter'a geçti. "Yerimizi aldık. Sinyalleri aldınız."

"Bu olumlu."

"Onlara biraz yer açın. Bakalım günlerini nasıl geçiriyorlar."

Sokakta etrafına bir göz attı. Eğer Trudy'nin katili onları yeni yere kadar izlediyse -ki her şey mümkündü- nerede bekleyip izleyecekti? Her zaman bir yer vardı. Bir restoran, başka bir otel odası, hatta bir sürelğine sokak.

Ama bu şansları çok azdı. Onları takip etmek çocuk oyuncağı değildi. Bu beceri, zekâ ve şans gerektirirdi. Birkaç gün boyunca izleyecek bir yer bulmak büyük bir sabır gerektirecekti.

Peki ne amaçla? Para, eğer amaç paraysa, ancak o öderse onlara ulaşabilirdi. Doğrudan şantaj yolunu denemek daha akıllıca, daha basit.

Kurbanın gelini yerine onu sarsmaya çalışmak daha akıllıca, daha basit.

Peabody'yi beklerken arabasına yaslandı. Eğer cinayet sebebi paraysa, katil neden bir ödeme için daha fazla bastırmıyordu?

Peabody, soğuktan ve yürüyüşten yanakları al al olmuş bir halde yukarı tırmandı.

"Ya para sakalsa?" "Kimin sakalı?"

"Sakal, Peabody. Ödeşme yerine geri ödemeye dönüp duruyorum. Daha iyi oturuyor. Ama intikamsa, neden New York'a gelip peşime düşene kadar bekliyorsun? Neden temas kurduktan sonra kafasını eziyorsun? Neden önce parayı alıp almadığını görene kadar beklemiyorsun? Ya da onu evinden çıkarırsın, kazara olmuş gibi görünmesi daha kolay olur."

"Belki katil burada yaşıyordur. New York'ta. Belki de aynı anda iki oyun birden oynuyordu."

"Olabilir. Ama şu ana kadar dosyasından yerel olarak çıkan kimse yok. Eğer bu bir dürtüyse, neden Zana'yı sahip olmadığı parayı ödemesi için tehdit etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü artık açgözlüsün."

"Evet, açgözlülük genelde iyidir." Ama onun için bir şey ifade etmiyordu.

Arabaya bindi. Lombardlar dışarı çıktığında ya da çıkarsa ön tarafta oyalanmak istemiyordu.

"Ne buldun?" diye sordu Peabody. "National Bank, butikten bir blok ötede. Biri Veznedarlar hemen fotoğrafını çekmişler. Cuma öğleden sonra kapanmadan hemen önce gelmişti. İki yüz tek dolarlık kredi istemiş. Veznedar öyle söyledi. Serbest istemiş. Poşet yok, rulo yok. Sadece çantasına atmış. Güvenlik disklerini teslim etmeden önce arama izni istiyorlar."

"Bir tane al. Bütün ipleri bağlayalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Cinayet mahalline geri dönelim. Bilgisayarda yeniden canlandırmalar yaptım. Bunu yerinde denemek istiyorum." Silahını çıkarıp gösterge paneline yapıştırdı. "Baxter ve Trueheart gölgeyle başa çıkabilir ama biz yine de onlara göz kulak olacağız."

Peabody, "Henüz hareket etmediler," diye gözlemledi. "Hareket edecekler."

Eve, West Side Hotel'de ikinci katta bir yer tuttu. "Şehirde satın alınacak nasıl bir şey kalmış olabilir ki?" İnsan yığınlarına kaşlarını çatarak aşağıya indi. "Daha ne istiyor olabilirler ki?"

"Kendi adıma konuşacak olursam, çok ama çok istiyorum. Büyük parlak fiyonklu kutular yığını. Ve eğer McNab parlak bir şeyler almazsa, onu incitmek zorunda kalacağım. Belki kar yağar." Bir tazı gibi havayı kokladı. "Öyle kokuyor."

"Bu şehirde şehirden başka bir şeyin kokusunu nasıl alabilirsin?"

"Birinci sınıf bir burnum var. Izgara yapan soya köpeklerinin kokusunu alabilirim. Ve işte oradalar, sokağın aşağısında. Noel için burada olmayı özleyeceğim. İskoçya'ya gitmek heyecan verici, aynı zamanda korkutucu ama New York değil."

İçeride, aynı droid masada çalışıyordu. "Hey!" diye işaret etti. "Odanın mührünü ne zaman açacaksın?"

"Adalet yerini bulduğunda."

"Müdür beni sıkıştırıyor. Rezervasyonlarımız var. Gelecek hafta yılbaşı gecesi dolu olacak."

"Olay yerimle ilgili bir sorunu var, benimle iletişime geçmesini söyle. Yeni yıl için ne yapabileceğini söyleyeceğim."

Yukarı çıkarken homer'ını kontrol etti. "Hareket ediyorlar. Baxter?" dedi iletişim cihazına. "Dışarı çıkıyorlar."

"Elimizde onlar var. Sesleri var. Beşinci Cadde'ye gidip alışveriş yapmaktan bahsediyorlar. Oda için bir masa üstü ağacı arıyorlar."

"Onları duyabiliyorum. Sesi kısıyorum. Bilmem gereken bir şey varsa beni etiketleyin."

"Dışarı çıkıyorlar. Genç arkadaşım ve ben bir gezintiye çıkacağız. Ve biz dışarıdayız."

Eve iletişim cihazını cebine koydu ve mührü kırmak için ustasını çıkardı. Bir kadın koridorun karşısındaki kapıyı hafifçe açtı.

"Siz polis misiniz?"

"Evet, hanımefendi." Eve rozetini çıkardı.

"Birisi birkaç gün önce o odada bir kadının öldürüldüğünü söyledi."

"Bir olay oldu. Endişelenmeniz için bir neden yok."

"Senin için söylemesi kolay. Larry! Larry! Larry, sana bir cinayet olduğunu söylemiştim. Polisler burada." Başını geriye attı.

dışarı. "Video kamerasını almak istiyor. Yarın çocuklara gösterebileceğimiz bir şey olsun."

Larry, kapıyı iterek açarken gülümsüyordu ve kamerayla önden gidiyordu. "Merhaba! Elinizi silahınızın üzerine koyup rozetinizi kaldırabilir misiniz? Sert görünün. Çocuklar buna bayılacak."

"Şu an gerçekten iyi bir zaman değil,
Larry."

"Sadece bir dakika sürer. Giriyor musun? Harika! İçeriden hızlıca bir fotoğraf çekebilirim. Hala kan var mı?"

"Ne, on iki yaşında mısın? O şeyi yere bırak, seni aptallık ettiğin için tutuklamadan önce odana geri dön."

"Harika! Harika! Harika! Devam et."

"Tanrım, insanlar nereden geliyor? Hangi karanlık delik onları yüzüme kusuyor? Peabody."

"Efendim, şimdi sizden içeri girmenizi istemek zorundayım. Bu bir polis soruşturması." Onun görüşünü engellemek için hareket ederken sesini alçalttı. "Onu kızdırmak istemezsin. Güven bana."

"Adınızı söyleyebilir misiniz? Mesela ben Memur Smith, size durmanızı ve vazgeçmenizi emrediyorum."

"Bu bir dedektif ve efendim, daha önce buna bir son vermeniz gerekecek-"

Eve bir adım öne çıktı ve küçük kamerayı onun elinden çekip aldı.

"Hey!"

"Eğer onu düşürmemi ve bir şekilde botumun altında kalmasını istemiyorsan, içeri geri döneceksin."

"Larry, biraz dinlen." Kadın ona dirsek attı. "Ben alırım."

Karısı onu tekrar içeri iterken Larry, "Orada iyi mallar var," dedi. "Bu tür şeyleri satın alamazsın." Kapı sonunda onun ardından kapandı.

Eve arkasına baktı. Larry'nin o lanet kamerayı güvenlik gözetlemesine yerleştirdiğini çok iyi biliyordu. Oda 415'in mührünü kırdı ve Peabody'ye bir başparmak salladı. Kapıyı ortağının geçebileceği kadar açık tuttu, sonra onu takip etti. Kapıyı kapattı. Kilitledi.

"Pislik herif." Eve odayı taradı, koridordaki olaydan sıyrıldı. "Cuma günü geldi, çok heyecanlıydı. Kendine yeni bir plan yaptı. Belirlediğimiz bir şablonu takip ediyor. Suçu başkasının üzerine atmak için kendine ya da malına zarar vermekten çekinmiyor. Hayatlarını zorlaştırmak için. Onlardan öcünü alacak. Bazı malzemeler hazırladı. Bazı pazarları kontrol edeceğiz. Yine de bunu tespit etmek zor. Ama bazı malzemeleri olacak. Şarap, çorba, kolay yiyecekler."

"Yaralandığında kendine nasıl bakacağını planlamaya başladı bile. Engelleyiciler o zaman," diye ekledi Peabody. "Bazı yatıştırıcılar."

"Eğer yanında yeterince eşya yoksa, evet. Onu da kontrol edeceğiz. Eminim önce bir içki içmiştir. Evet. Büyük bir yudum şarap belki. Belki biraz katı yiyecek. Düşünüyorum, çözmeye çalışıyorum."

Eve hayal ettiği gibi odada yürüdü. "Katilini arıyor mu? Bilmiyorum, bilmiyorum. Neden? Bu onun anlaşması. Yetki onda. Ve çok ateşli. Çok ateşli."

"Kendine bunu yapmak için dişlerini sıkıyor olmalı."

"Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyor. Roarke'ı nasıl zor durumda bırakacağını. Onu başından savabileceğini mi sanıyor? Ona gösterecek. Çorapları yırtar. Etiket çıkarır, toplar, fırlatır ve çifti ayırır. Yedeğini yere, şifonyere atar. Kredili olanı doldurur. Ağırlığını kontrol eder. Belki önce bir engelleyici alır, acının önüne geçer."

Eve banyoya doğru yürüdü. "Burada. Acı seni hasta ederse diye burada yapmalısın. Yere kusmak istemezsin. Kim temizleyecek?"

Eve lavaboya gitti ve aynaya baktı. "İyi bakıyor. Yüzünü düzgün tutmak için iyi para ödüyor."

Ama sorun değil, sorun değil. Daha fazlası olacak. Ve o orospu çocuğunun ona bu şekilde davranması yanına kalmayacak. Kiminle uğraştığını bilmiyor."

Eve yumruğunu çenesinin hemen altına sertçe indirdi. Peabody'nin arkasından sarsılmasına neden olacak kadar hızlı ve şiddetliydi.

"Tanrım, neredeyse hissedebiliyordum."

"Yıldızları gördüm. Acı bağırsaklara kadar iniyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor. Gerisini yapmalısın, hâlâ cesaretin ve gücün varken yapmalısın." Darbeleri taklit etti, hayal etti. Öne doğru eğildi, destek almak için lavaboyu kavradı.

"Parmak izlerini lavabodan mı almışlar? Nereden?"

Peabody PCC'sini çıkardı ve dosyayı çağırdı. "Hemen hemen elinin olduğu yerde. Sol elin dört parmağı ve başparmağında iyi izler var."

"Evet, çünkü sapı hala sağ elinde tutuyor, dik durmak için tutunmak zorunda kaldı. İyi tutuş, iyi izler. Yüzünden biraz kan akmış olmalı."

Döndü, bir el bezi almak için uzandı. "Bunlardan iki tane olmalı. Birini alır, yüzüne tutar, belki önce ıslatır. Böylece lavaboda biraz kan kalır. Ama onu bulduğumuzda bez burada değildi."

"Katil mi aldı? Neden?"

"Dayak yediği yanılsamasını sürdürmek için. Trudy bezi aldı, muhtemelen yüzünü serinletmek için içine biraz buz koydu. Geceliği dışında hiçbir kıyafetinde kan yoktu. Büyük ihtimalle onu da kendi kendine saat tutarken giymişti. Güzel bir kıyafeti mahvetmek istemeyiz. Ayrıca, zaten bir süre uzanmak isteyecektir. Acısını uyuyarak atar."

"Hâlâ mantıklı gelmiyor."

"Eşyalarının listesini ara. Video kamera var mı?"

"Bekle." Peabody saçını karıştırdı, sonra dosyayı buldu. "Kamera yok, ama . . . hey. Bir tane disk var. Kullanılmamış. Çantasındaydı."

"Turistler New York'a video kameraları olmadan gelmezler. Tıpkı dostumuz Larry gibi. Ve daha önce kayıt kullanmış. Önce uyur. Yaralarını belgelediğinde aklı başında olmalı. Sahneyi hazırlar, biraz gözyaşı döker, biraz titrer. Roarke'ı ya da beni suçlar. Ya da ikimizi."

Eve yatağa doğru baktı, Trudy'nin orada oturduğunu, yüzünün hırpalandığını, gözyaşlarının aktığını hayal edebiliyordu. "'Bana yaptıkları bu. Hayatım için korkuyorum.' Tek yapması gereken bir kopyasını içimizden birine ulaştırmak. Kayıta bazı alt metinler olmalı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Polise mi gitsem? Ama o polis. Tanrı yardımcım olsun,' falan filan. 'O çok zengin, çok güçlü. Bu kaydı medyaya götürürsem ne olur? Güvende olacak mıyım? "

"Satır aralarını okuyacağını düşünmüştüm."

"Ve onunla temasa geçtiğimizde, birimizin buraya gelmesi için ısrar edecek. Ona geri döndürülebilecek 'bağlantı konuşmaları' yok. Yüz yüze. Bana parayı ver yoksa seni mahvederim. Ama o kadar ileri gitmez."

"Çünkü teslimatçı çocuk onu dışarı çıkardı."

"Kapıdan girmek zorundaydım. Bu senaryoda pencereye inanmıyorum. Burada güvenlik ağır değil. Kim içeri girmek isterse girer. Ya da otelde kalıyor olabilir. Bu şekilde ona yakın olur, onun kontrolü altında olur. Onun emrinde. Kayıt listesini tekrar inceleyeceğiz, daha derine ineceğiz. Bir bağlantı buluruz. Minion'un yakınlarda olursa daha iyi olur. Ona yukarı gelmesini söyler."

"Engelleyicilere ve alkole rağmen kendini en iyi şekilde hissediyor olamazdı."

"Hayır, o da birilerine şikâyet edebilmek isterdi. Bana bir içki hazırla. Bana biraz çorba getir. Belki de diski onunla gönderdiyse neden atlamadık diye söyleniyordu."

Şimdiden. Neden bu kadar uzun sürdü? Belki talep edeceği miktar konusunda yanılıyor, belki de yanlış düğmeye basıyor. Ama endişeli değil. Geceliğiyle volta atıyor. İşte orada."

Eve, Peabody'nin Trudy'nin pozisyonunu alması için işaret etti. "Ona dön. Özsuyu alıyor, onu aşağı indiriyor. Elinin topuklarında halı yanıkları var. Eğil, Peabody."

"Polislerin haysiyeti yoktur." Peabody dizlerinin üzerine çöktü, kendini tutuyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Ve tekrar, yukarıdan. Emin olmak için bir tane daha. Kan. Üzerine biraz kan bulaşması gerekiyordu. Şimdi bir yolunu bulup izini kaybettirmeli. Silahı al, bağlantıyı al, kamerayı al. Biri bakmaya karar verirse, kayıtlar sabit diskte olur. Emin olun. Bez, havlu, çorap. Üzerinde onun kanı olan her şeyi. Her şeyi bir havluya sarın. Pencereden çık. Pencereyi açık bırak. Mantık katilin bu şekilde geldiğini söylüyor."

Eve pencereden dışarı baktı. "Aşağı ve gitti, sorun yok. Ya da ..." Bir sonraki odanın, yani acil durum platformunun penceresine olan mesafeyi inceledi. "Yan oda boştu. Belki de . . ."

Geri döndü. "Süpürgeciler yan tarafa bir göz atsın. Kanalizasyonda kan olup olmadığının kontrol edilmesini istiyorum. Onları hemen getirin. Ben aşağı inip masa droidiyle ilgileneceğim."

Bu konuda mutlu değildi. Oda doluydu ve misafirlerin taşınması genellikle onları mutsuz ederdi.

"Olay yeri ekibim odayı dağıtırken içeride olurlarsa çok daha mutsuz olurlar. Soruşturmam sonuçlanana kadar bu işletmeyi kapatma emri çıkartmak için zahmete girersem siz de çok daha mutsuz olursunuz."

Bu işe yaradı. Beklerken Baxter'ı kontrol etti.

"Durum nedir?"

"Kaybettikleri zamanı telafi ediyorlar. Sanırım beş lanet mil yürüdük. Ve ıslak kar püskürtüyor."

"Önünü ilikle. Ne yapıyorlar?"

"Çoğunlukla alışveriş. Manhattan'daki tüm küçük ağaçlara baktıktan sonra küçük bir ağaç aldım. Geri dönmekten bahsediyorlar, minik bebek İsa'ya şükürler olsun. Ben ve sadık yardımcım dışında onları takip eden biri varsa, ben bir maymunum."

"Onlara yapış."

"Tutkal gibi."

Midtown'da Baxter telsizini ceketinin cebine geri soktu. Kulaklığında Zana'nın öğle yemeği hakkında konuştuğunu duydu. Biraz köpek alıp bir süre daha dışarıda kalmalılar mıydı? Yoksa eşyalarını bırakıp otelde öğle yemeği mi yesinler?

"Otel," diye mırıldandı. "Otele git. Caddenin karşısında sıcak bir kahve dükkânı olan otele."

Trueheart omuz silkti. "Dışarıda olmak güzel. Tüm süslemeleri görebilmek. Kar da cabası."

"Beni öldürüyorsun, evlat. Hava otuz derece, rüzgarlı ve bu kar daha çok sulu kara benziyor. Kaldırımlar sıkıştı ve ayakkabılarımızın tabanları ince ince yürüyoruz. Kahretsin. Lanet olsun. Köpeklerle saldırıyorlar."

"Ve kayar arabalı kahve." Trueheart şimdi de başını salladı. "Pişman olacaklar."

"Şimdi de vitrinlere bakıyor. Tipik bir kadın. Adamın çantaları taşıması, köpekleri satın alması, hokkabazlık yapması gerekiyor ki kadın asla alamayacakları bir sürü maytap için iç geçirebilsin."

"Eğer şantajcılar yapabilirler."

Baxter Trueheart'a gurur ve onay dolu bir bakış attı. "İşte bu duymaktan hoşlandığım türden bir alaycılık. Noktayı al, köpeklerini aldıktan sonra arabaya geç. Bir çift sipariş et. Çok kalabalık. Görselliği devam ettirmek zor. Onu mağazaya girmeye ikna ederse diye geride duracağım."

Baxter sağa, binalara doğru ilerledi ve Zana'nın omzunun üzerinden bakıp Bobby'nin yiyecek ve paketleri dengeleyerek yanına gelmesine gülümsediğini gördü.

"Özür dilerim, tatlım!" Güldü, çantalardan birini ve köpeklerden birini aldı. "Seni bunlarla bırakmamalıydım. Sadece bir göz atmak istedim."

"İçeri girmek ister misin?"

Tekrar güldü. "Sesindeki acıyı duyabiliyorum. Hayır, sadece bakmak istedim. Keşke şapka takmayı akıl etseydim. Kulaklarım üşüyor."

"Geri dönebiliriz ya da bir şapka alabiliriz."

Ona gülümsedi. "Gerçekten biraz daha dışarıda kalmak istiyorum. Caddenin karşısında bir yer var."

"Sokağın bu tarafına geçmek için yanından geçtiğimiz mi?" "Biliyorum, biliyorum," dedi kıkırdayarak. "Ama onların şapkalar ve eşarplar. İndirimde. Senin de bir şapkaya ihtiyacın var tatlım. Belki güzel, sıcak bir atkı. Ve şu anda o otel odasıyla tekrar yüzleşmem Bobby. Kendimi hapisten çıkmış gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Sanırım ben de aynı şekilde hissediyorum." Ağaçlarının bulunduğu çantayı kaydırđı. "Gidip şapka alacağız. Sonra oraya yürür, patencileri izler, büyük ağaca bir kez daha bakarız."

"Bu mükemmel olur. New York'ta dışarıda bir arabada pişirilen bir soya sosislisinin tadını bu kadar güzel yapan nedir? Yemin ederim New York dışında hiçbir yerde gerçek bir ızgara sosisli bulamazsınız."

"Oldukça iyi," diye kabul etti bir ısırığın etrafında. "Özellikle de içinde ne olduğunu düşünmezseniz."

Gölüşü hafif ve mutluluk vericiydi. "Yapmayalım!" Köşeye geldiklerinde, kalabalığın arasına sıkışmışlardı, bir ısırık daha almayı başardı. "Bu kadar aç olduğumu bilmiyordum. İki tane almalıydım."

Kaldırırma kadar geldiler. Adam dışarı çıkmaya başlamıştı ki Zana'nın nefesi kesildi. Adamın parmakları bir mengene gibi kolunu kavradı.

"Kahvemi döktüm, hepsi bu. Lanet olsun." "Yandın mı?"

"Hayır. Hayır." Eliyle paltosundaki lekeyi sildi. "Sadece sakarım. Biraz çarptım. Tanrım, umarım bu leke tutmaz. Oh, şimdi de ışığı kaçırdık."

"Acelesi yok."

"Bunu herkese söyle," diye mırıldandı. "İnsanlar bu kadar itişip kakışmasaydı, ceketime kahve bulaşmazdı."

"Bir şeyler alırız ve-"

İleriye, karşıdan gelen bir taksinin yoluna doğru savruldu.

Elindeki çanta uçtu. Kaldırıma çarpmadan önce duyduğu son şey Zana'nın çığlıkları ve frenlerin tiz sesi oldu.

Eve odanın temizlenmesini ve süpürgecilerin gelmesini beklerken, Trudy'nin banka ve kredi hesaplarını kontrol etti. Harcamalar ve para çekme işlemleri yeni yapılmıştı. Cuma günü eczanede birkaç dolar harcadığını fark etti. Zaman damgası, bunun çoraplardan sonra, bankadan sonra geldiğini doğruladı.

Ördeklerinizi sıraya

dizin. Pazarı da.

Çantalara ne oldu?

Bir teori üzerinde çalışırken, iletişim cihazı bip sesi çıkardı.

"Dallas."

"Bir sorunumuz var." Baxter'ın yüzünde her zamanki alaycılığından eser yoktu. "Beşinci Cadde ile Kırk İkinci Cadde'nin köşesinde bir erkek şahsa taksi çarptı."

"Aman Tanrım. Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. MT'ler olay yerinde. Karısı histerik. Kaldırımında ışıkların yanmasını bekliyorlardı. Seslerini duydum, Trueheart'ın da makul bir görüntüsü vardı. Ama köşe tıklım tıklımdı. Sadece caddeye kafa atan adamı görebilmiş. İyi bir darbe aldı, Dallas, bunu biliyorum. Neredeyse eziliyordu. Taksici burada."

"İfadesini alana kadar birkaç üniformalı onu Merkez'e götürsün. Deneklerle kalın. Onu nereye götürüyorlar?"

"Boyd Sağlık Merkezi'ndeki acil servis. Beşinci Cadde'nin hemen aşağısında." "Sizinle orada buluşacağım. Biriniz ambulansa binin.

Onu. İkisinin de gözünün önünden ayrılmasını istemiyorum. Orada."

"Anladın sen onu. Tanrım, Dallas. Adam köpek yiyordu, kötü kahve içiyordu. Sonra da uçtu. MT'ler karısını sakınleştirmek için bir şeyler veriyorlar."

"Tutarlı olduğundan emin olun. Kahretsin Baxter, onu söndürmek istemiyorum."

"Ben hallederim. Ben çıkıyorum."

Kapıya doğru döndü ve tam Peabody diğer taraftan iterken kapıyı açtı. "Süpürgeciler yukarı çıkıyor."

"Onları başlatacağız. Gitmemiz gerek. Bobby hastaneye gidiyor. Bir taksi çarptı."

"Çarptı-ne oluyor-"

"Sorma, sana söyleyemem. Hadi şu işi halledelim ve oraya gidelim."

Sirenler çalarken tıkanmış trafikten kaçarak hızla ilerledi. Ve suçluluk duygusunun hızlı, keskin sızılarını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Bobby'yi yaralanacak bir pozisyona mı sokmuştu? Peşinde iki polis, ses kaydı olan bir homer. Hala yeterli değil mi?

"Sadece bir kaza olabilir." Peabody bir minibüsle bir taksinin arasından geçerken sızlanmamak için kendini zor tuttu. "İnsanlar, özellikle de şehir dışından gelenler New York'ta her gün trafik kazası geçiriyor. Çok uzağa gidiyorlar, önlerine bakmıyorlar. Işıkları izlemek yerine binalara aval aval bakıyorlar."

"Ona zarar vermenin bir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok." Yumruğunu direksiyona vurdu. "Bu sana ne kazandıracak? Roarke tanımadığı bir adam yola çıktı diye iki milyon doları gözden çıkarmayacak. Neden versin ki? Neden versin ki? Bobby'yi incitmek hiçbir amaca hizmet etmez."

"Baxter'ın kaldırımında yiyip içtiğini bildirdiğini söylediniz. Çarpmış ya da kaymış. Kar yağıyor, her yer kaygan. Dallas, bazen böyle şeyler olur. Bazen sadece kötü şanstır."

"Bu sefer değil. Saçma sapan bir tesadüf değil." Sesi sert ve öfkeliydi. "Kaçırdık, hepsi bu. Bir şeyi, birini kaçırdık ve şimdi Acil Durum'da bir tanışımız var."

"Bu senin hatan değil."

"Aramayı ben yaptım, yani suç bende. Kaydın kopyasını çıkar. Bir kopyasını laboratuvara götür. Her şeyi, her sesi duyabilmek istiyorum."

Arabayı acil durum girişine çekti. "Park et," diye emretti ve dışarı fırladı. "Oraya girmem gerek."

Kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi.

Her zamanki gibi acı dolu bir yerdi. Duyulmayı, yardım edilmeyi bekleyen kurbanlar. Sandalyelere yığılmış hastalar. Sağlıklı olanlar, beraber geldikleri kişinin tedavi edilmesini, taburcu edilmesini, kabul edilmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Eşofman ve kot pantolon giymiş, her nasılsa daha genç olan Trueheart'ı gördü. Zana'ya yakın oturmuş, elini tutmuş, ağlarken ona bir şeyler mırıldanıyordu.

"Eve! Eve!" Zana ayağa fırladı ve kendini Eve'in kollarına attı. "Bobby. Aman Tanrım. Hepsi benim hatam. Bobby yaralandı. Çok kötü yaralandı. Bilmiyorum-"

"Dur." Eve geri çekildi ve Zana'yı sertçe sarstı. "Yarası ne kadar kötü?"

"Bana söylemediler, söylemeyecekler. Kanaması vardı. Kafası. Kafası ve bacağı. Bilinci yerinde değildi." Gözyaşları fışkırdı. "Beyin sarsıntısı ve bir şeylerin kırıldığını söylediklerini duydum, belki de-"

"Tamam, ne oldu?"

"Sadece bilmiyorum." Şimdi tekrar sandalyeye çöktü. "Sadece ışığı bekliyorduk. Soya sosisli sandviç ve kahve almıştık. Hava soğuktu ama dışarı çıkmak çok iyi geldi. Bir şapka almak istediğimi söyledim, caddenin karşısındaydı. Sonra kahvemi döktüm, ışığı kaçırdık ve gidemedik. Bekliyorduk ve o düştü. Ya da kaydı. Bilmiyorum işte. Ceketini tutmaya çalıştım. Elimi üzerine koydum. Sanırım yaptım."

Gözlerini eline dikti. Eve hafif bandajı fark etti. "Eline ne oldu?"

"Kahveyi döktüm. Onu tuttuğumda her yere sıçradı. Elimi biraz yaktı. Düşmeye başladım. Düşmeye başladım. Biri beni geri çekti. Ama Bobby . . ."

Zana kollarını onun beline doladı ve sallandı. "Taksi ona çarptı. Durmaya çalıştı ama çok hızlıydı ve ona çarptı, sonra geriye uçtu ve düştü. Çok sert."

"Nerede o?" Trueheart'a baktı.

"Onu Tedavi Odası 2'ye götürdüler. Baxter kapıda."

"Zana, burada kal. Trueheart, beklemede kal."

Bekleme alanından geçti, kendisine durması için seslenen bir hemşirenin yanından geçti ve Baxter'ı çift kanatlı bir kapıda görünce sağa döndü.

"Lanet olsun, Dallas. On adım uzaktaydık. Her iki tarafta da birer tane."

"Karısı kaydığını düşünüyor."

"Evet, evet, belki. İhtimaller nedir? Üzerinde çalışıyorlar. Kolu kırılmış, bu kesin. Belki kalçası da. Kafası sert bir darbe almış. Ne kadar kötü olduğunu söyleyemem, sağlık görevlileri de söylemedi."

Eve ellerini yüzünde ovuşturdu. "O taksinin önünde birinin ona yardım ettiğini hissediyor musun?"

"Şimdi kendimi sorguluyorum. Onları iyi takip ettik, iyi gözlemledik. Ama dışarısı çılgınca, Dallas. Yılın bu zamanı nasıldır bilirsiniz. Kaldırımlar insanlarla dolu ve herkes ya çok aceleci ya da aval aval bakıp video çekiyor. Sokak hırsızları bu tatil haftasında, normal altı ayda kazandıklarından daha fazlasını kazanıyor. Kimsenin bizi geçmediğine yemin etmem gerekse bile edemem. Mesele şu ki ..."

"Ne?"

"Az önce üzerine kahve döktü. Çarpıldığını söyledi. Küçük bir karıncalanma hissettim, biraz hareket etmeye başladım. Sonra adamımız havalandı."

"Siktir."

15

EVE BAXTER'I TRUEHEART'IN YANINA GERİ GÖNDERDİ, sonra volta attı Keskin kokular ve telaşlı sesler üzerine çökerken tedavi odasının kapısının önünde duruyordu.

Hastanelerden, sağlık merkezlerinden, acil tedavi merkezlerinden nefret ederdi. Hastalık ve acı dolu yerler olduğunu düşünüyordu. Ölüm ve sefalet dolu.

Beklemekten.

Bobby'yi buraya o mu koymuştu? İşleri ilerletme ihtiyacı onu tehlikeye mi atmıştı? Kişisel bir ihtiyaç, diye düşündü şimdi. Geçmişinin bu kısmına kapıyı çarpmak, onu tekrar kilitlemek istiyordu. Sadece kendi huzuru için değil, itiraf etti, bunu yapabileceğini kanıtlamak için de. Bu yüzden bir risk almıştı - hesaplanmış bir risk, ama yine de bir risk.

Ve Bobby Lombard bedelini ödüyordu.

Yoksa sadece saçma bir kaza mıydı? Kaygan, kalabalık sokaklar, acelesi olan insanlar, çarpışmalar, itişmeler. Kazalar her gün oluyordu. Hatta her saat. Bu kadar basit olabilir.

Ama bunu satın alamazdı. Bir olasılık programından geçirse ve yüzde yüz çıksa, yine de satın alamazdı.

Bilinci yerinde değildi, kırık ve kanlıydı ve bir katil için havayı koklayabilsin diye onu dışarı göndermişti.

O olabilirdi, şimdi bile, cinayeti işleyen Bobby olabilirdi. İnsanlar annelerini öldürür. Bir ömür boyu süren gerginlik, kızgınlık ya da daha kötüsü, içlerinde bir şeyler kopar. Bir kemik gibi, diye düşündü ve öldürdüler.

Öldürmüştü. Dallas'taki o korkunç odada kırılan sadece kolundaki kemik değildi. Zihni de kırılmıştı ve bıçak ona saplanmıştı. Tekrar tekrar. Şimdi bunu hatırlayabiliyordu, kanı, kokusunu - sert ve çiğ - ellerinde, yüzünde ıslak ve sıcak hissettiğini hatırlayabiliyordu.

O kırık kemiğin acısını, zamanın sisleri arasından şimdi bile hatırlıyordu. Ve onu öldürürken çıkardığı ulumayı - hem onun hem de kendisinin-.

İnsanlar sesin insanlık dışı olduğunu söylüyorlardı ama yanılıyorlardı. Özünde insandı. Temelde insan.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

Tanrım, hastanelerden nefret ederdi. Birinde uyandığını hatırlamaktan nefret ediyordu, kendisinden çok şey gitmişti.

Buharlaştırılmış.

Kendi korkusunun kokusu. Üzerinde gezinen yabancılar. Adın ne senin? Sana ne oldu? Nerede yaşıyorsun?

Nasıl bilebilirdi ki? Ve eğer hatırlasaydı, zihni kapanmasaydı ve saklanmasaydı, onlara nasıl söyleyebilirdi?

Onu iyileştirmek için canını yakmışlardı. Bunu da hatırlıyordu. Kemikleri yerine oturtmak, tekrarlanan tecavüzlerden dolayı içindeki yırtıkları ve yaraları onarmak. Ama zihninin ördüğü duvarın ardındaki sırları asla bulamamışlardı.

Hastane yatağındaki çocuğun çılgın bir şey gibi öldürdüğünü hiç bilmiyorlardı. Ve bir insan gibi uluduğunu.

"Dallas."

Kendini geri çekti ama dönmedi. "Henüz hiçbir şey bilmiyorum."

Peabody basitçe onun yanına geldi. Eve cam lombozdan Bobby üzerinde çalışan acil durum ekibini görebiliyordu. Neden, diye merak etti, böyle yerler

cam mı var? Neden insanların o odalarda ne yaptıklarını görmelerini istediler?

İyileşmek için acı çekmek.

Kan sıçramasını, makinelerin bip sesini gerçekten görmeden hayal etmek yeterince kötü değil miydi?

Eve, "Geri dön ve Baxter'ı kontrol et," dedi. "Elinde ne kadar tanık ifadesi varsa istiyorum. Akılların isimlerini. Taksicinin ehliyetini doğrulamak istiyorum. Sonra onu ve Trueheart'ı geri gönder. O kayıtların laboratuara girmesini istiyorum. Sen Zana ile kal. Şimdilik ondan başka ne alabileceğine bak."

"Odası için üniforma alalım mı? Orada işleri bittiğinde giymek için?"

"Evet." Eve olumlu düşünmeye karar verdi. Morga değil, bir odaya taşınacaktı.

Tek başına izledi, kendini izletti. Ve camın arkasındaki odaya çok benzeyen bir odada yatan kızın şu anda olanlarla ne ilgisi olduğunu merak etti.

Sağlık ekibinden biri dışarı fırladı. Eve onun kolunu tuttu. "Durumu nedir?"

"Bekletiyorum. Doktor size daha fazla bilgi verecektir. Aile üyelerinin Beklemede kalması gerekiyor."

"Ben aileden değilim." Eve rozetine uzandı. "Hastanız bir cinayette önemli bir tanık. Kurtulup kurtulamayacağını bilmem gerekiyor."

"İyi görünüyor. Şanslıymış. Noel'den birkaç gün önce bir taksinin çarpması şanstın sayılırsa tabii. Bazı kırık kemikler, ezikler, kesikler var. Bazı iç kanamaları durdurduk. Durumu stabil ama asıl endişe verici olan kafa travması. Uzman doktorla konuşmanız gerekecek."

"Karısı ortağımla birlikte Waiting'de. Güncellenmesi gerekiyor."

"Devam et."

"Şuradaki masanın üzerinde önemli bir tanışım var. Kapıdayım."

Hemşirenin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi, sonra bir elini havada gezdirdi. "Tamam, tamam. Ben halledeceğim."

Eve beklemede kaldı. Arkasındaki acil servisin telaşını ve karmaşasını, bip seslerini ve sayfaları, acilen bir yere gitmesi gereken ayak seslerini duydu.

Bir noktada birisi, sarhoş bir şekilde "Mutlu Noeller!" diye bağırmaya başladı, adam götürülürken gülüyor ve şarkı söylüyordu. Bir kadın sedyeyle koridora çıkarılırken ağlıyor, feryat ediyordu. Bir hademe elinde kustumuk kokan bir kovayla akın etti.

Biri omzuna dokundu ve o da arkasını döndüğünde ev yapımı biranın ve kötü diş hijyeninin yüzüne vurduğunu gördü. Sorumlu adam kirli bir Noel Baba kıyafeti giyiyordu ve bir kulağından sarkan beyaz bir sakalı vardı.

"Mutlu Noeller! Hediye ister misin? Tam burada senin için bir hediyem var!"

Kasıklarını tuttu ve penisini dışarı çıkardı. Daha ayık ama aynı derecede çılgın bir zamanda, onu bir şeker kamışı gibi boyamıştı.

Eve kırmızı ve beyaz şeritleri inceledi.

"Tanrım, çok lezzetli görünüyor ama sana verecek bir şeyim yok. Bekle, evet, var."

Kadın rozetini gösterdiğinde adamın geniş sırtışı soldu. "Hadi ama."

"Seni ahlaksız ve şehvet düşkün davranışlardan, teşhircilikten içeri atmamamın nedeni - gerçi, hey, güzel boya işi -ve muhtemelen gezegendeki ya da gezegen dışındaki en kötü nefese sahip olduğum için, meşgulüm. Eğer yeterince meşgul olmadığımı karar veririm, Noel'i tankta geçireceksin. O yüzden üfle."

"Hadi ama."

"Ve bir çocuğu korkutmadan önce o şeyi kaldır."

"Noel Baba, işte buradasın." Daha önce dışarı çıkan hemşire Eve'e gözlerini devirdi, sonra Noel Baba'nın kolunu iyice kavradı. "Şuraya gidelim."

"Hediye ister misin? Burada senin için bir hediyem var." "Evet, evet. Noel için tek istediğim bu."

Kapılar açıldığında Eve geri döndü. En yakın önlüğü kaptı.

"Durumu nedir?"

"Sen karısı mısın?"

"Hayır, ben polisim."

"Taksi insana karşı, genelde taksi kazanır. Ama durumu stabil." Doktor parmaklarını oynattı, gözlerinin iç köşelerini ovmak için burnundan yukarı kaydırды. "Kırık kol, kırık kalça, çürük böbrek. En kötüsü kafa travması. Ama komplikasyonları saymazsak, idare eder. Şansı yaver gitti."

"Onunla konuşmam gerek."

"Yüklendi. Onu stabilize ettik. Bazı testler için yukarı göndereceğiz. Birkaç saat sonra belki işler yolunda giderse konuşabilecek duruma gelir." Merak, gözlerindeki yorgunluğun önüne geçti. "Seni tanımıyor muyum? Polis olan, değil mi? Senin üzerinde daha önce de sihrimi kullandım."

"Dallas. Muhtemelen."

"Evet, Dallas. Etrafta dolanıyorsun. Bak, karımla konuşmam lazım."

"Tamam. Başına bir adam koyacağım. Ben temizleyene kadar benden başka kimsenin onunla konuşmasını istemiyorum."

"Olay nedir?"

"Önemli tanık. Ben Cinayet Masası'ndanım."

"Oh, evet. Evet! Icove davası. Çılgın piçler. Tanıgınız şarkı söylemek için yaşamalı. Ben o kadar iyiyim."

Bobby'nin tekerlekli sandalyeyle götürülüşünü izleyerek yer değiştirdi. Derisinin bir kısmını sokakta bıraktığını fark etti. Geriye kalanlar kemik kadar beyazdı. Uyuşturucuyu

kestiklerinde

canı çok yanacaktı ama kendi başına nefes alıyordu.

"Üniformalı rapor verene kadar onunla yukarı çıkıyorum." "Sen bilirsin. Sadece yoldan uzak dur.

Mutlu tatiller

vb." diye ekledi doktor bekleme alanına doğru ilerlerken.

Eve yine dışarıda durdu, başka bir katta, başka bir kapıda, onlar tarayıcılarını ve teşhislerini çalıştırırken. Ve o beklerken asansörler açıldı. Zana dışarı fırladı, Peabody de peşindeydi.

"Doktor iyileşeceğini söyledi." Gözyaşları Zana'nın makyajında iz bırakmıştı. Eve'in ellerini tuttu ve sıktı.

"İyileşecek. Sadece bazı testler yapıyorlar. Korkuyordum. Korktum-" Sesi kesildi. "Ben olsam ne yapardım bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum." "Dedektife anlattım. Ona söyledim-"

"Bana söylemeni istiyorum. Bekle."

Asansörden inen üniformalı memura doğru yürüdü. "Şüpheli Bobby Lombard. Önemli tanık, cinayet. Her adımda yanında olmanı istiyorum. Onu koydukları odayı kontrol et, içeri girmeye çalışan herkesin -yani herkesin- kimliğini kontrol et. Yanlış bir şekilde homurdanırsa, bunu duymak istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Tatmin olmuş bir şekilde Zana'nın yanına döndü. "Tamam, bir yer bulup oturacağız. Her şeyi istiyorum. Her ayrıntıyı."

"Tamam, ama . . . Bunların hiçbirini anlamıyorum." Dudaklarını çiğnedi ve Eve onu çekiştirirken omzunun üzerinden kapılara baktı. "Sadece kalamaz mıyım, bekleyene kadar-"

"Fazla uzağa gitmiyoruz." Rozetini havaya kaldırarak bir hemşireyi selamladı.

"Güzel," dedi. "Tutuklandım. Bu beş dakika oturabilirim demek."

"Dinlenme odanıza ihtiyacım var."

"Mola odasını hayal meyal hatırlıyorum. Sandalyeler, bir masa, kahve. Oradan sola dön. Kahretsin, anahtar kartına ihtiyacın var. Güvenlik tam bir baş belası olmaya başladı. Ben seni götürürüm."

Yolu gösterdi, onları içeri aldı ve sonra kafasını içeri soktu. "Tamam, kahvenin kokusunu aldım. O kadar da kötü değil." Koridora doğru yöneldi.

"Otur, Zana," dedi Eve ona.

"Sadece hareket etmem gerekiyor. Hareketsiz oturamam." "Anlıyorum. Olanların üzerinden geç."

"Tıpkı sana daha önce söylediğim gibi. Dedektife söylediğim gibi." "Tekrar et."

O konuşurken, Eve detayları ayırdı. "Çarpmışsın, kahve dökülmüş."

"Paltomun üstünde." Zana sandalyeye fırlattığı paltosunu yerden aldı. "Bu kadar kötü değildi. İlk seferinde. Bobby'de daha çok döküldü. Tanrım, hâlâ görebiliyorum."

"Çarpma mıydı yoksa itme mi?"

"Oh, bilmiyorum. Sanırım bir şişlik. Çok fazla insan var. Kafamın bir bölümünde bunun çok heyecan verici olduğunu düşünüyordum. Dışarıda olmak, kalabalık, pencereler, gürültü. Soya köpeklerimiz ve paketlerimiz vardı. Geri dönmeliydik. Bobby'nin istediğini biliyorum. Ama-"

"Söylemedin. Bobby bir şey söyledi mi? Düşmeden önce bir şey gördün mü?"

"Hayır... Paltomla uğraşıyor, aşağıya bakıyor ve nasıl çıkacağını umduğumu düşünüyordum. Sanırım elini uzattı, sanki kahveyi alacakmış da ben de lekeyle uğraşacakmışım gibi. Sonra düşmeye başladı. Onu tuttum," diye devam etti, sesi bozulmaya başlamıştı. "Sonra korna sesi ve ciyıklama. Korkunçtu."

Yüzünü ellerinin arasına alırken omuzları titriyordu. Peabody elinde bir bardak suyla çıkageldi. Zana bir yudum aldı ve titreyerek birkaç nefes aldı. "İnsanlar yardım etmek için durdu. Herkes New Yorkluların ne kadar soğuk ve kaba olduğunu söyler ama öyle değiller. İnsanlar nazikti, iyiydiler.

Yardım etmeye çalıştılar. Polis geldi. Bizimle gelenler. Bobby'nin kanaması vardı ve uyanmıyordu. MT'ler geldi. Sence yakında onu görmeme izin verirler mi?"

"Kontrol edeceğim." Peabody kapıya doğru döndü ve durdu. "Kahve ister misin?"

"Bir bardak daha içebileceğimi sanmıyorum." Zana cebini karıştırıp bir mendil çıkardı. Ve yüzünü içine gömdü.

Eve onu orada bıraktı, Peabody ile dışarı çıktı.

Peabody, "Ben de ondan daha fazlasını öğrenemedim," diye söze başladı. "Bunun kasıtlı bir saldırı olabileceği konusunda hiçbir fikri yok."

"Bobby'nin ne diyeceğini göreceğiz. Kayıt mı?"

"Baxter bizzat laboratuvara götürüyordu ve ben de paltoların üzerinden sayıları aldım."

"İyi düşünmüşsün."

"Akıl listesini ve olay yerinde alınan ifadelerin kopyalarını aldım. Taksici Merkez'de bekliyor. Ehliyeti geçerli. Altı yıldır taksicilik yapıyormuş. Birkaç trafik kazası. Önemli bir şey değil."

"Hemen oraya gidin. İlk ifadesini ve takip için detaylarını alın. Onu serbest bırak. Yazın, bana ve Whitney'e kopyalayın." Eve saati kontrol etti. "Kahretsin. Yapılacak başka bir şey yok. Bobby'yle görüşene kadar burada kalacağım. Evdekileri paketle, sonra da eve git. Mutlu Noeller."

"Emin misin? Sen rapor verene kadar bekleyebilirim."

"Anlamı yok. Bir şey olursa sana haber veririm. Toplanmayı bitir, İskoçya'ya git. İçki. . . ne oldu?"

"Wassail. Sanırım bu wassail, özellikle şurada. Tamam, teşekkürler. Ama yarın mekik kalkana kadar kendimi nöbetçi sayacağım.

"Mutlu Noeller, Dallas."

Belki, diye düşündü ve Peabody uzaklaşırken dinlenme odasına doğru baktı. Ama bazı insanlar en berbat tatillerini geçireceklerdi.

Bobby test edilirken, nakledilirken ve bir odaya yerleştirilirken bir saat bekledi. Kadın içeri girdiğinde Bobby başını çevirdi ve kırmızıya çalan cam gibi gözleriyle odaklanmaya çalıştı. "Zana?" dedi uyuşturucudan bulanıklaşmış bir sesle.

"Ben Dallas. Zana iyi. Bir dakika içinde burada olacak."

"Dediler ki ..." Dudaklarını yaladı. "Bana bir taksi çarptı."

"Evet. Peki bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Karışık. Gerçekten tuhaf hissediyorum."

"İlaçlar yüzünden. Doktor iyi olacağını söyledi. Birkaç kemiği kırıldı ve kafasına iyi bir darbe aldı. Beyin sarsıntısı. Işığın yanmasını bekliyordun. Karşıdan karşıya geçmek için."

"Işığı bekliyorum." Morarmış gözlerini kapattı. "Köşede sardalye gibi toplanmışlar. Bir sürü gürültü. Zana bir ses çıkardı. Beni korkuttu."

"Ne tür bir gürültü?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Şey gibi, ah ..." Nefesini içine çekti. "Sayılır. Ama sadece biraz kahve döktü. Kahve, köpekler ve çantalar. Kollar dolu. Bir şapka alacağım."

Gözleri tekrar kapanırken, "Benimle kal Bobby," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Bana o gülümsemeyi verdi. O gülümsemeyi hatırlıyorum. 'Tüh, bak şimdi ne yaptım' der gibiydi. Ve bilmiyorum, bilmiyorum. Çığlığını duydum. İnsanların bağırıışlarını ve korna seslerini duydum.

Patlıyor. Bir şeye çarptım. Bana çarptığını söylediler ama ben çarptım ve burada uyanana kadar hatırlamıyorum."

"Kaydın mı?"

"Musta. Bütün o insanlar."

"Birini gördün mü? Sana bir şey söyleyen oldu mu?"

"Hatırlayamıyorum. Tuhaf hissediyorum, kendimde değilim."

Teni onu örten çarşaflardan daha beyazdı, bu yüzden çürükler ve sıyrıklar dışarı fırlamış gibi görünüyordu ve doğrudan suçluluk duygusuna tokat attı.

Yine de ısrar etti. "Alışverişe gitmiştin. Bir ağaç aldın."

"Ağacımız vardı. Kendimizi biraz neşelendirdik. Ağaca ne oldu?" Gözlerini devirdi, sonra yeniden ona odaklandı. "Bu gerçekten oluyor mu? Keşke evde olsaydım. Keşke evde olsaydım. Zana nerede?"

Artık işe yaramayacağına karar verdi Eve. Hem kendi zamanını hem de onun enerjisini boşa harcıyordu. "Ben onu yakalarım."

Eve dışarı çıktı. Zana koridorda durmuş, ellerini ovuşturuyordu. "İçeri girebilir miyim? Lütfen. Onu üzmeyeceğim. Kendimi toparladım. Sadece onu görmek istiyorum."

"Evet, içeri gir."

Zana omuzlarını dikleştirdi, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Eve onun içeri girişini izledi ve neşeli bir ses tonuyla, "Şu haline bak! Bana şapka almaktan kurtulmanın bir yolunu bulmuşsun."

Beklerken laboratuvarı denedi. Ayın yirmi altısına kadar istediği şeyi alamayacağı söylendiğinde söylenmiş. Görünüşe göre Noel onun öfkesini bile bastırmış.

Orada bir şey yapamayabilirdi ama merkez başka bir konuydu. Oradan, Zana'yla otelde, Bobby'yle hastanede yirmi dört saat kalacak şekilde dönüşümlü olarak uniformalar sipariş etti.

"Evet," diye tersledi. "Buna Noel de dahil."

Sinirlenerek Roarke'ı etiketledi. "Geç kalacağım."

"Ne kadar neşelisin. Ne yapıyorsun bu saatte?
Hastane mi?"

"Ben değilim. Sonra anlatırım. İşler boka sardı, bu yüzden mesaim bitmeden önce ortalığı temizlemem gerekiyor."

"İzin almak için kendimi temizlemem gereken önemli bir miktar var. Neden seninle akşam yemeği için bir yerde buluşmuyoruz? Bir yol çizdiğinde bana geri dön."

"Evet, tamam. Belki." Zana dışarı çıkarken göz ucuyla baktı. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Yorgun," dedi Zana, "ama benimle şakalaşıyordu. Ömür boyu soya köpeklerinden uzak kalacağını söyledi. Kaldığın için teşekkürler. Burada tanıdığım birinin olması iyi oldu."

"Seni otele geri götüreceğim."

"Belki Bobby ile kalabilirim. Yatağının yanındaki sandalyede uyuyabilirim."

"Dinlenirseniz ikiniz de daha iyi olursunuz. Sabah sizi bir siyah-beyazlı getirecek."

"Taksiye binebilirim."

"Şimdi önlem alalım. Sadece güvenli tarafta olmak için. Otele bir polis koyacağım." "Neden?"

"Sadece bir önlem."

Zana'nın eli dışarı fırladı ve Eve'in kolunu kavradı. "Birinin Bobby'ye zarar verdiğini mi düşünüyorsun? Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesi bu soru üzerine birkaç oktav yükseldi ve parmakları derisini delip geçti.

"Bunu kanıtlayacak bir şey yok. Sadece tedbirli olmayı tercih ederim. Otele dönmek için bir şey almanız gerekiyorsa, yolda alırız."

"Ayağı kaydı. Sadece kaydı, hepsi bu," dedi Zana kesin bir ifadeyle. "Sen sadece tedbirli davranıyorsun. Sen sadece

bize iyi bak." "Bu
doğru."

"Burada hediyeelik eşya dükkânı gibi bir mağaza var mı diye bakabilir miyiz? Bobby'ye çiçek alabilirim. Belki küçük bir ağaçları bile vardır. Bugün bir tane almıştık ama sanırım kırıldı."

"Tabii, sorun değil."

Sabırsızlığını yenerek aşağıya, hediyeelik eşya dükkanına indi. Bekledi, dolaştı, Zana doğru çiçekler ve cılız masa üstü ağaçlarının sergilenmesi için acı çekiyor gibi görünüyordu.

Bir de hediye kartı meselesi vardı ki bu da daha fazla acı çekmek anlamına geliyordu.

Eve'in otuz saniyede yapabileceğini düşündüğü şeyi yapmak otuz dakika sürdü. Ama çiçeklerin ve ağacın bir saat içinde üst kata teslim edileceği söylendiğinde Zana'nın yanaklarına yeniden renk gelmişti.

Dışarı çıktıklarında Zana, "Uyandığında onları görmek hoşuna gidecek," dedi. Rüzgâr ısıırken, lekeli ceketinin düğmelerini ilikledi. "Çiçeklerin çok telaşlı olduğunu düşünmüyor musun? Çok mu dişi? Bir erkek için çiçek seçmek çok zor."

Bu konuda ne biliyordu ki? "Onları sevecektir." "Tanrım, hava soğuk. Ve yine kar yağıyor." Zana durakladı. gökyüzüne bakar. "Belki beyaz bir Noel geçiririz. Bu da bir şeydir. Teksas'ta bulunduğumuz yere neredeyse hiç kar yağmaz, yağarsa da genellikle göz açıp kapayıncaya kadar erir. İlk kez kar gördüğümde ne düşüneceğimi bilemedim. Peki ya siz?"

"Uzun zaman önceydi." Pencerenin dışında, başka bir küçük otel odasında. Chicago'da olabilir. "Hatırlamıyorum."

"Kartopu yaptığımı ve ellerimin ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorum." Zana ellerine baktı, sonra soğuktan korunmak için ellerini ceplerine soktu. "Ve dışarı baktığında

Sabahleyin, eğer gece kar yağmışsa, her şey çok beyaz ve temiz görünüyordu."

Eve kapıları açarken o arabanın yanında bekledi. "O gün okul olmayacağı için heyecandan karnının nasıl ağrıdığını biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Sadece gevezelik ediyorum, bana aldırmayın. Gergin olduğumda oluyor. Sanırım Noel için hepiniz hazırsınız."

"Çoğunlukla." Eve trafiğe girmek için manevra yaptı ve kendini havadan sudan konuşmaya bıraktı.

"Bobby yıl sonundan önce annesinin anma törenini yapmak istedi." Zana sanki ellerini sabit tutamıyormuş gibi ceketinin üst düğmesini çevirdi. "Artık yaralı olduğu için bunu yapabilir miyiz bilmiyorum. Bunu daha önce yapmanın iyi olacağını düşündü -biz düşündük-. Böylece yeni yıla tüm o üzüntüler olmadan başladık. Yakında eve gidebilecek miyiz?"

Eve onları tutamayacağını düşündü. Oyalayabilirdi ama Bobby'nin seyahat izni çıktıktan sonra New York'ta kalmalarını talep edemezdi. "Doktorların ne diyeceğini göreceğiz."

"Buraya bir daha döneceğimizi sanmıyorum." Zana yan pencereden dışarı baktı. "Çok fazla şey oldu. Çok fazla kötü anı. Sanırım biz gittikten sonra da seni bir daha asla göremeyeceğim."

Bir an sessiz kaldı. "Tru Ana'yı kimin öldürdüğünü bulursan, Bobby geri dönmek zorunda kalacak mı?"

"Buna bağlı olduğunu söyleyebilirim."

Eve otele girdi, odaya çıktı ve hiçbir şeyin rahatsız edilmediğinden emin oldu. Lobi güvenliğinin bir kopyasını istedi ve aldı, adamını gönderdi ve kaçtı.

Merkeze geri döndü ve masasının üzerinde iki tane neşeye paketlenmiş kutu buldu. Kartlara bakınca Peabody ve McNab'den geldiklerini anladı. Biri ona, diğeri Roarke'a.

Kendininkini açacak kadar Noel ruhu bulamayınca, çalışmak için onları bir kenara bıraktı. Kendi raporunu yazdı, Peabody'ninkini okudu ve imzaladı.

Sonraki yarım saat boyunca nispeten sessiz bir ortamda oturdu, cinayet tahtasını, notlarını inceledi ve her şeyi akışına bıraktı.

Ayrılmadan önce Mira'nın ona verdiği prizmayı astı. Belki yardımı dokunurdu.

Linkini çıkarırken, hediyeleri kolunun altına sıkıştırırken ve ofisten ayrılırken karanlık pencereye karşı parıldayan bir ışık bıraktı.

"Ben temizim."

"Ne için açsın?" Roarke ona sordu. "Bu yüklü bir soru." Bir elini kaldırdı, Baxter'ı onayladı ve durdu. "Basit tutalım."

"Tam düşündüğüm gibi. Sophia'nın yeri," dedi ve bir adres verdi. "Otuz dakika."

"Bu işe yarar. Eğer oraya önce varırsan, gerçekten çok büyük bir şişe şarap sipariş et. Büyük olsun. Bana bir bardak dolusu doldur."

"İlginç bir akşam olacak. Yakında görüşürüz, Teğmen." Bağlantısını cebine koydu ve Baxter'a döndü.

"Peşine takılıp o çok ama çok büyük şişeyi paylaşabileceğimi sanmıyorum."

"Paylaşmıyorum."

"Bu durumda, bir dakikanızı alabilir miyim? Özel olarak?"

"Pekâlâ." Ofisine geri döndü ve ışıkları yaktı. "İstersen kahve ısmarlayabilirim, ama en iyi teklifim bu."

"Ben alırım." AutoChef'e kendisi gitti. Eve, onun hâlâ yumuşak giysiler giydiğini fark etti. Açık gri kazak, koyu gri pantolon. Pantolonun üzerine biraz kan bulaşmış olduğunu düşündü -Bobby'nin kanı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi ona. "Belki de çok gevşek davrandım. Belki de kendimi kaybediyorum. Kafamda gözden geçirdim. Yazdım. Hâlâ bilmiyorum."

Kahveyi çıkardı, döndü. "Çocuğun öne geçmesine izin verdim. Onu suçlamıyorum, bu benim kararımdı. Tanrı aşkına, onu köpekler için aşağı gönderdim. Kendilerininkini yeni aldıklarını düşündüm ve bu onu iyi bir konuma getirdi. Ve siktir et Dallas, acıkmıştım."

Suçluluğu gördüğünde anlıyordu ve o anda aynaya bakmak gibiydi. "Seni bunun için oymamı mı istiyorsun? Bende biraz kaldı."

"Belki." Kaşlarını çatarak kahveye baktı, sonra biraz içti. "Onları dinliyorum ve hiçbir şey yok. Sadece gevezelik. Tam olarak göremiyorum ama kafasının arkasını, ona döndüğünde profilini görebileceğim kadar uzun. Kahveyi döktüğünde öne doğru hareket ettim, sonra tekrar rahatlardım. Onlar öğlendeysen, Trueheart saat onda. Ben üçteyim. Sonra da kulağıma bağıyor."

Eve masasının kenarına oturdu. "Hiç titreşim yok mu?" "Yok. Zeplinler tepemizde patlıyor."

Bunlardan biri Sokak köşelerindeki Noel Babalar onun lanet zilini çalıyor. İnsanlar akın akın geçiyor ya da ışığı almak için kalabalık oluşturuyor."

Biraz daha kahve içti. "Çılgılık atar atmaz içeri daldım. Kimsenin kaçtığını görmedim. Piç orada durmuş olabilir. Bildiğim kadarıyla akıllılardan biri de olabilirdi. Ya da eriyip gitmiş de olabilir. Bugün Beşinci Cadde'de lanet bir geçit töreni vardı. Ve bazı insanlar kaydı, yuvarlandı."

Başını kaldırdı, dudaklarını büzdü. "Önce mi sonra mı?"

"Öncesinde, sırasında, sonrasında. Geri koyuyorum, bu kadını görüyorum- kırmızı ceket, büyük sarışın 'do. Biraz kayıyor. Tam arkada Zana'nın durduğu yerde. Bu ilk darbe olacaktı. Dökülen kahve. Erkek denizaltının döndüğünü görebiliyorum. Ona ne olduğunu sorduğunu duyuyorum. Endişeli. Sonra kadın ceketine kahve bulaştığını söyleyince rahatlıyor. Ben de

öyle. Sonra ileri atılıyor. Kaos başlıyor."

"Belki de adam ayağını kaybetti diye ikimiz de kendimizi hırpalıyoruzdur."

"Tasadüfler saçmalıktır."

"Hooey." En azından kısa bir kahkaha attı. "Evet, öyle. Bu yüzden kaydı geriye ve ileriye doğru çalıştıracağız. Sıkışmış durumda. Kimse ona yaklaşmıyor. Kız da öyle. Lanet laboratuvar Noel şarkıları çalmayı bıraktığında çalıştıracağız.

Bunun milyonda bir rastlanan bir tesadüf olup olmadığını öğrenene kadar kendimizi ya da beni tokatlamanın bir anlamı yok."

"Eğer bu işi batırdıysam, bilmem gerek."

İnce ince gülümsedi. "Bu konuda sana söz verebilirim Baxter. Sana haber veririm."

16

ROARKE ONUN GELİŞİNİ İZLEDİ, UZUN BOYLU, SIRIK GİBİ POLİSİ oldukça göz alıcı siyah deri ceketı vardı. Gözleri yorgundu, odayı nasıl taradığını fark ettiğinde bile gözlerindeki stres belli oluyordu.

Polislerin 7/24 polis olduğunu biliyordu. Eğer sorarsa, karşı köşedeki kulübede kaç kişi olduğunu, ne giydiklerini ve muhtemelen ne yediklerini söyleyebilirdi. Ve bunu onlara arkası dönükken yapabilecekti.

Büyüleyici.

Paltosunu kontrol etti, kendisine masalarına kadar eşlik etmeyi teklif etmiş olması gereken garsonu başından savdı. Ve restorani tek başına, onun sevdiği o uzun, gevşek adımlarla geçti.

"Teğmen," dedi onu selamlamak için ayağa kalkarak, "çok güzel bir resim çiziyorsunuz."

"Neyin resmi?"

"Kendine güven ve otorite. Çok seksi." Onu hafifçe öptü, sonra içeri girdiğini gördüğünde doldurduğu şarabı işaret etti. "Bu bir bardak değil ama dipsiz bir kadeh olarak düşünebilirsin."

"Minnettarım." Güzel bir yudum aldı. "Berbat bir gün."

"Ben de öyle anladım. Neden sipariş vermiyoruz, sonra bana anlatırsın?"

Yanında beliren garsona baktı. "Kırmızı soslu spagetti ve köfte istiyorum. Burada var mı?"

"Elbette hanımefendi. Ve

başlamak için?" Şarabını kaldırdı.

"Başladım."

"Insalada mista," dedi Roarke ona. "İki tane. Ben de parmesanlı tavuk alacağım." Ekmeğin bir kısmını

masanın üzerinde duran otlu yağı ona uzattı. "Şu şaraptan biraz iç, neden içmiyorsun?"

Ekmeği ağzına tıktırdı. "Bana garsonu tarif et." "Neyi? Neden?"

"Eğlenceli. Devam et." Ve bunun onu sakinleştireceğini düşündü.

Omuz silkti, şarabından bir yudum daha aldı. "Kafkasyalı erkek, otuzlu yaşların ortasında. Siyah pantolon, beyaz gömlek, siyah mokasen tarzı ayakkabılar giyiyor. Beş sekiz, yüz elli. Kahverengi ve esmer. Pürüzsüz tenli. Alt dudağı dolgun, uzun burunlu ve burnunda iyi büyüklükte bir çengel var. Solda çarpık göz çukuru. Düz, kalın kaşlar. Bronx aksanı, ama bunu kaybetmeye çalışıyor. Sağ kulak memesinde küçük bir küpe, bir çeşit mavi taş. Kalın gümüş bant, yüzük parmağı, sol el. Eşcinsel. Muhtemelen bir eşi vardır."

"Eşcinsel mi?"

"Evet, o seni kontrol etti, beni değil. Ne olmuş yani?"

"Dediğim gibi, eğlenceli. Bugün ne ters gitti?" "Ne olmadı?" diye yanıtladı ve ona anlattı.

O bitirmeden salatalar geldi, o da kendi salatasını bıçakladı.

"İşte ben de bu noktadayım. Baxter ya da Trueheart'ı dövemem, çünkü -gördüğüm kadarıyla- işi onlar yaptı. Ben çalışmasaydım bu bir iş olmazdı."

"Bu da kendini hırpaladığın anlamına geliyor. Ne anlamı var Eve? Eğer itildiyse, bu nereden geliyor? Kazanç nerede?"

"Paraya geri dönebilirsin. Trudy'nin durumu oldukça iyiydi ve iyi gidiyor. Ya da intikama geri dönersiniz. O oradaydı, evde yaşıyordu, onun kan bağı vardı, o koruyucu ailelik yaparken."

"Sana yemek getirmişti," diye hatırlattı Roarke ona.
"Bunu yaptığı tek kişi sen olmazdın."

"Muhtemelen hayır. Ama ayağa kalkmadı. Belki birileri kalkması gerektiğini düşünmüştür."

"Öyle mi?"

Daha fazla salata bıçakladı, daha fazla şarap içti. "Hayır. Kan daha kalındır, kendini koruma da öyle. Onu hiçbir şey için suçlamıyorum. Ama ben oradayken o bir çocuktuk, sadece başka bir çocuk. Annem evlatlık vermeyi bırakmadan önce daha büyüktü. Birileri onun da bedel ödemesi gerektiğini düşünebilir."

"Sessizliği onu suç ortağı mı yapıyor?"

"Onun gibi bir şey. Ve lanet olsun, onları evde silmek daha kolay olurdu, değil mi? Evet, yabancı bir şehir ve daha fazla insan var, bu da bir artı. Ama Teksas'ta onların rutinlerini daha iyi anlayabilirsin. Bu da beni en azından yolun bir kısmına, dürtüye geri götürüyor."

"Bobby'nin güzel yeni karısını düşündün mü?" "Evet, hala da öyle. Belki de ona karşı o kadar hoşgörülü değildi."

iddia ettiği gibi kayınvalidesi. Benim tarafımdan bakarsak. çok fazla hoşgörü. Yani bir fırsat gördü ve değerlendirdi. Mama Tru'dan kurtulup parayı Bobby'nin cebine koyacak. O zaman neden aracından kurtulmuyoruz? O dışarıda, ben içerideyim. Bunun için ona bakmayacağımı düşünecek kadar aptal olabilir mi?"

"Baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Ortaya çıkıp 'Ben bir katilim' diye bağırarak bir şey yok, ne kanıtlarda ne de sicilinde. Ama benim için biraz fazla tatlı ve hanım evladı."

Biraz gülümsedi. "Kızlar hanım evladı olabilir mi?"

"Benim dünyamda. Tüm o pembe, pastel ve 'Mama Tru.' " Eve ağzına biraz daha ekmek tıktırdı. "Ona bakarsan ağlar."

"Şimdi, ölü bir kayınvalideniz, bir kaçırılma olayınız ve hastanede yatan bir kocanız var. Görünüşe göre birkaç damla gözyaşı

haklı."

Eve parmaklarını şıklattı. "Sicilinde bu yönde bir şey yok. Kimsenin Bobby'yle para için evlendiğini düşünmüyorum - Trudy'nin kirli küçük birikimini bilse bile, yeterince değil."

"Bir milyon ya da daha fazlası bazı çevrelerde rahat bir yaşam sağlar," diye hatırlattı ona.

"Şimdi Peabody gibi konuştun. Para konusunda bıkkın değilim," diye mırıldandı. "Ama parayı ele geçirmek için biriyle evlenmek, üstelik onu ve annesini öldürmek zorunda kalacakken. Bu çok zor. Ayrıca Trudy'nin oraya buraya para sakladığını önceden nasıl bilebildiğini de anlamıyorum."

"Şantaj yapılan kadınlardan biriyle bir bağlantı mı?" diye sordu.

Ona hakkını vermeliydi. Bir polis gibi düşünüyordu, eğer bundan bahsetseydi çekinirdi. "Evet, bu bir düşünceydi. Orada bir şey bulabilir miyim diye biraz araştırma yaptım. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Tanık raporlarını okudum ve iki tanesi kadının adama sarıldığını, adam sokağa girerken kolunu tutmaya çalıştığını söylüyor. Tıpkı söylediği gibi."

"Ama yine de merak ediyorsun."

"Evet, insan merak ediyor. Her iki olayda da olay yerinde olan kişi o. Her iki kurbanla da bağlantısı olan o. Ve bu noktada, eğer amaç paraysa, en çok kazanacak olan kişi o."

"Yani onu korumak için olduğu kadar takip etmek için de muhafızlarınız var."

"Ayın yirmi altısına kadar fazla bir şey yapamam. Laboratuvar itmiyor, adamlarımın yarısı baygın ya da akılları başlarında değil. Halk için acil bir tehlike yok, bu yüzden laboratuvarı zorlayamıyorum. Süpürgeciler bile olay yerimin yanındaki odadan gelen sonuçlarla ilgili bana geri dönmedi. Noel beni zorluyor."

"Bah, humbug."

"Anladım," dedi ve parmağıyla onu işaret etti. "Bugün bir baston şekeri geri çevirdim."

Başlangıç yemekleri servis edilirken ona sarhoş Noel Baba'dan bahsetti.

"Çalıştığınız sektördeki en ilginç insan grubuyla tanışıyorsunuz."

"Evet, eklektik diyebileceğin bir şey." Kendine, "Bırak artık," dedi. Günü bir kenara bırak ve bir hayatın olduğunu hatırla. "Demek dünyanda her şeyi yoluna koydun."

"Aşağı yukarı." İkisine de biraz daha şarap doldurdu. "Yarın biraz işim var ama öğlen ofisi kapatıyorum. Evde halletmek istediğim birkaç küçük ayrıntı var."

"Detaylar." Makarnayı çatalına sararken ona baktı. "Başka ne olabilir ki? Ren geyiği mi ithal ediyorsun?"

"Ah, keşke daha önce düşünseydim. Hayır, sadece biraz şundan biraz bundan." Elini onunkinin üzerinde gezdirdi. "Hatırlarsan geçen yıl Noel arifemiz yarıda kesilmişti."

"Hatırlıyorum." Peabody'ye ulaşmak için yaptığı çılgınca yolculuğu ve çok geç kalıp kalmayacaklarını merak etmenin dehşetini asla unutamayacaktı. "Bu sefer İskoçya'da olacak. Kendine dikkat etmek zorunda."

"Bugün McNab ile birlikte bana teşekkür etmek için benimle temasa geçti.

Bunun senin fikrin olduğunu söylediğimde şaşırdı ve duygulandı - ikisi de öyleydi."

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Bu senin fikrindi."

"Bu senin mekiğin." Biraz kıpırdandı.

"Hediye almak kadar hediye vermekte de zorlanmanız ilginç."

"Çünkü sen hep abartıyorsun." Kaşlarını çatarak bir köfte bıçaqladı. "Sen de abarttın, değil mi?"

"Bir ipucu mu arıyorsun?"

"Hayır. Belki. Hayır," diye karar verdi. "Bu kadar ukala olduğun için beni oyalamaya bayılıyorsun."

"Ne laf ama. Sonunda çorabında bir parça kömürle karşılaşabilirsin."

"Birkaç bin yıl sonra bir elmasım olacak, yani Parayla ne yapacaktı?"

Arkasına yaslandı, gülümsedi. Polis geri dönmüştü.

"Saklamak mı? Ne için? Parasını saklamıştı. Yükseklerde yaşamıyordu çünkü kimsenin bilmesini istemiyordu. Ama güzel mücevherleri vardı, onlara bakabilmek için kilitliydi. Mücevherlerini sigortalatmıştı," dedi ona. "Bununla ilgili evrakları aldım. Çeyrek milyondan fazla parıltı. Ayarlarını da yaptırmış. Ama bunların hepsi önemsiz. Çünkü para damlalar halinde geliyordu. Ama bu onun büyük vurgunuydu. Büyük, dolgun bir meblağ. Bir kısmı için bir planı olmalı."

"Belki bir mülk. Ya da bir seyahat. Sanat, mücevher."

"Mücevherleri var ve kendi evinin dışında çok fazla takamıyor. İnsanlar fikir yürütebilir. Ama taşınmayı planladıysa... Geçerli bir pasaportu olup olmadığını kontrol etmeliyim. Ne zaman almış ya da yenilemiş. Bobby var ama o artık büyüdü, evlendi. Artık onun emrinde değil. Bu çok sinir bozucu."

"Yeni bir ev, yeni bir yer. Yaşamayı hak ettiği şekilde yaşayabileceği bir yer. Bir çeşit personel."

"Etrafta patronluk taslayacak birine ihtiyacım var, elbette. Bu öyle bankaya yatırılacak türden bir hisse değil. Özellikle de

-Para yatırabilirsin. Seni dinlemeye devam etmeyi planlıyordu. İnsanların seni tanıdığı eski güzel Teksas'ta kalamazsın. Artık acayip zenginsin. Bunun tadını çıkarmalısın."

"Bu size soruşturmayla ilgili ne söylüyor? Bir mülk ya da seyahat hakkında araştırma yaptığını tespit ederseniz, bu size meşguliyetten başka ne verir?"

"Meşguliyetin değeri bilinmiyor. Belki Bobby'ye, Zana'ya ya da başka birine bir şey söylemiştir. Belki Peabody'nin favorisini kullanırız - dışarıda ateşli genç bir aşık vardır, kısa saçlarıyla sahip olduğu biri ya da açgözlü biri. İntikam konusuna geri dönebiliriz. Eski suçlamalarından biri onu izliyor ya da onun tarafından kullanılıyor ve büyük bir anlaşma yaptığını öğreniyor."

Tabağını bir kenara itti. "Bu açıdan oynamak istiyorum. Bitirdin mi?"

"Neredeyse. Tatlı yok mu?" "Ben böyle iyiyim."

"Dondurmaları var." Sırtışı hızlı ve zekiceydi. "Çikolata."

"Piç kurusu." İçindeki savaşı, zayıflığıyla savaştı. "Sence gitmesini sağlayabilir miyiz?"

Eve, konuyla ilgili görünmeyen bir yöne baktığınızda bunun ilginç olduğuna karar verdi. Küçük parçalar aşağıya doğru kayıyordu. Belki henüz bulmacanın içine girmemişti ama senin uyumu bulmanı bekliyordu.

"Pasaportu güncel." Zengin çikolatanın çökmekte olan lezzetini kaşıkladı. "On iki yıldır bir tane vardı. Ve seyahat etti. Kimsenin bundan bahsetmemesi komik. İspanya, İtalya, Fransa. Avrupa'yı severdi ama Rio, Belize ve Bimini de var. Egzotik yerler."

"Gezegen dışında bir şey yok mu?" diye sordu.

"Bu pasaportu hiçbir şey için kullanmadı. Bahse girerim yeryüzüne bağlı kalmayı seviyordur. Gezegen dışına çıkmak çok zaman ve çok para gerektirir. Ve seyahat ederken, birkaç istisna dışında, birkaç gün içinde girip çıkıyordu. Burada bulduğum en uzun süre İtalya'da on gün. Floransa'ya gitmiş. New York'a gelmeden bir hafta önce de bir günlüğüne oraya gitmiş."

Roarke, "Belki de Toskana'ya karşı bir zaafı vardır," diye önerdi.

"Yine de hızlı yolculuklar." Parmaklarını şıkırdattı, biraz daha dondurma yedi. "Oğluna söylememiş olabilir. Geri dönüp yalnız mı yoksa bir refakatçiyle mi seyahat ettiğini öğrenmeliyim."

Verileri inceledi. "Skorunu yapmak için buraya gelmeden hemen önce İtalya'ya geri dönmek için bir nedeni vardı. Şuraya bakıyorum, emin olabilirsiniz. Kendine bir villa bulmak isteyebileceğini düşünüyorum."

"Biraz zaman alır ama oradaki bir emlakçıyla mülk hakkında araştırma yapıp yapmadığını öğrenebilirim."

"İşin içinde bir oğlu olduğuna göre bu işlerin iç yüzünü biliyordur, değil mi?"

Arkasına yaslandı, iç çekti. "İşte bir yol. Taşınmak istiyor, senin derini yüzdükten sonra yüksek bir hayat yaşamak için kendini yerleştirmek istiyor."

"Bu terime itiraz ediyorum. Kimse benim derimi yüzemez."

"Evet, ama o bunu anlamıyor. Zor kazanılmış birikiminin tadını çıkarma zamanı. Sigorta primlerini ödediği tüm o pırıltılarla kendini süsleme zamanı. Topuklarını tekmeleme zamanı. Bunun için kendini ayarladı. Birkaç gelir kaynağını tüketti, ama yine de sonlular. Turnayı gözünden vurdu ve yoluna devam edebilir. Emekli olur."

"Ailesine ne anlatıyor?"

Onun gibi düşün, diye emretti Eve kendine. Bunu yapmak o kadar da zor değildi. "Oğlu onun yerine bir eş aldı. Nankör piç. Ona hiçbir şey söylemek zorunda değil. Eğer ona söylemeye niyetliyse, bir şeyler ayarladığına emin olabilirsiniz: Piyango kazanmıştır, miras kalmıştır, damdan düşer gibi bir şey. Ama artık Bobby'ye ihtiyacı yok çünkü ipleri elinde tutan biri var, ihtiyacı olduğunda angarya işleri yapabilecek biri.

Her ihtimale karşı New York'ta onunla birlikte olmalılar."

Omuzlarını yuvarladı. "Ya da kölesinden kurtulacak, taşındığında yeni birini işe alacak. "Kim?

İtalya'nın o bölgesinde emlak işleriyle uğraşan, bize bu konuda yardımcı olabilecek bir tanıdığınız var mı?"

"Bir ya da iki kişi. Ancak orada saat sabahın birini geçiyor."

"Ah, doğru." Kaşlarını çatarak saate baktı. "Bütün bu zaman farkı saçmalığından nefret ediyorum. Sinir bozucu. Tamam, bu sabaha kadar bekler."

"Hatırlatmaktan nefret ediyorum ama yarın Noel arifesi. Özellikle tatil yapmaya inanan Avrupa'da açık ofis bulmamız pek mümkün değil. İpleri elime alabilirim ama acil bir durum olmadığı sürece bunu birilerinin tatiline sıkıştırmak istemem."

"Bak, bak" -kaşığını salladı- "Noel beni sıkıyor. Bekleyebilir, bekleyebilir," diye tekrarladı. "Yol arkadaşı olup olmadığını öğrenmek daha önemli. Bu sadece küçük bir hata olabilir. Bu işi ilerleten küçük bir ayrıntı."

"O zaman sana yardım edeyim."

"İstediğim şey onun tüm uçuşlarını bağlamak." "Hepsini mi?"

"Evet, hepsi. Sonra her birinin manifestosunu inceleyeceğiz, bakalım sahte isimler var mı? Ya da dava dosyası listemdeki herhangi bir isim." Parmağındaki dondurmayı yaladı. "Ve evet, nakliye şirketinin ofislerinin kapalı olduğunun farkındayım. Tembel piçler. Ve yolcu bilgilerine erişmek için genellikle yetkilendirme gerekir."

Kolayca gülümsedi. "Ben bir şey söylemedim."

"Sadece bakıyorum, tek yaptığım bu. Ve eğer bir şey çıkarsa, o zaman geri dönerim, kanalları gözden geçiririm. Ama yerinde saymaktan bıktım usandım."

"Hala bir şey söylemedi." "Ama düşünüyorsun."

"Düşündüğüm şey, taşınman gerektiği. Sandalyeni istiyorum."

"Neden?"

"Eğer bu verileri alacaksam, ki ikimiz de biliyoruz ki senden daha hızlı erişebilirim, sandalyeyi ve masayı istiyorum. Neden o tabaklarla sen ilgilenmiyorsun?"

Homurdandı ama ayağa kalktı. "Tatil ruhuna sahip olduğum ve seni 'şu bulaşıklarla ilgilen' diye azarlamadığımı için şanslısın."

"Ho, ho, ho." Onun yerine oturdu ve kollarını sıvadı. "Kahve iyi olurdu."

"İnce buz, Ace. Pahalı ayakkabılarının altında çatlıyor."

"Ve bir kurabiye. Dondurmamın çoğunu yedin."

"Yapmadı," diye seslendi mutfaktan. Evet, yapmıştı ama bu konunun dışında bir şeydi.

Yine de kendisi kahve istiyordu, bu yüzden kolayca iki fincan alabilirdi. Kendini eğlendirmek için, ancak başparmağı büyüklüğünde tek bir minik kurabiye çıkardı. Onu ve fincanı bir tabağa koydu.

"Sanırım en azından benim için zaman harcadığında sana kahve ve kurabiye getirebilirim." Arkasından yaklaştı, eğilip başının tepesine bir eş öpücüğü kondurdu.

Sonra tabağı yere koydu. Adam önce tabağa, sonra da ona baktı. "Bu çok soğuk, Eve. Senin için bile."

"Biliyorum. Eğlenceli de. Sende ne var?"

"Seyahatlerinde hangi ulaşım şirketini kullandığını belirlemek için hesabına erişiyorum. Bunu öğrendiğimde, pasaportuyla eşleşen tarihlerde bir arama yapacağım. Sonra da manifestolarınızı alıp orada bir arama yapacağım. Bence bu bir kurabiyeyi hak ediyor."

"Bunun gibi." Arkasından süslü bir şekerli kurabiye çıkardı. Summerset hakkında söyleyebileceği başka ne varsa, ki çok şey vardı, adam yemek pişirebiliyordu.

"İşte böyle. Şimdi neden gelip kucağıma oturmuyorsun?"

"Sadece verileri al, dostum. Bunu sormanın aşağılayıcı olduğunu biliyorum ama CompuGuard ile bu konuda bir sorun yaşayacak mısın?"

"Kurabiyeyi sen verdiğin için bunu görmezden geliyorum." Onu kendi haline bıraktı ve yardımcı bilgisayarına yerleşti.

Diğer evli çiftlerin yemekten sonra ne yaptıklarını merak etti. Takılıp ekran izliyorlardı belki, ya da ayrı alanlarına gidip hobileriyle ya da işleriyle uğraşıyorlardı. Arkadaşlarıyla ya da aileleriyle telefonda konuşurlar. Misafir ağırlamak.

Bazılarını yaptılar. Bazen. Roarke onu videolara, özellikle de yirminci yüzyılın başlarından ve ortalarından kalma eski siyah-beyaz filmlere alıştırmıştı. Bazı geceler, orada burada, birkaç saatlerini bu şekilde geçiriyorlardı - çoğu kişinin normal kabul ettiği şekilde.

Halka açık olanların çoğundan daha büyük -kesinlikle daha gür- bir ev sinemasında birkaç saat geçirmek normal olsaydı.

Roarke hayatına girmeden önce çoğu geceyi yalnız geçirir, notların üzerinden geçer, bir davayı kemirirdi. Tabii Mavis onu eğlence ve oyun için dışarı çıkarmadıysa. Kendini böyle, biriyle iç içe hayal edemezdi. Bazı temel farklılıklarına rağmen biriyle bu kadar uyumluydu.

Şimdi başka türlüünü hayal bile edemiyordu.

Aklında evlilik olduğu için Bobby ve Zana'ya yöneldi. Uzun süredir evli değillerdi, bu yüzden zamanlarının çoğunu birlikte geçirecekleri varsayılıyordu. Birlikte çalışıyorlar, birlikte yaşıyorlardı. En azından bu ölümcül yolculukta birlikte seyahat etmişlerdi.

Araştırması Bobby'nin pasaportunu ortaya çıkardı. Son damga dört yıl önce vurulmuş. Avustralya. Her biri yaklaşık bir yıl arayla yapılmış birkaç seyahat daha. Biri Portekiz'e, biri Londra'ya.

Tatile karar verdi. Yıllık geziler. Ama Avustralya'dan beri pasaport gerektirecek bir şey yapmamıştı.

Belki başka seyahatler. Yeni bir iş kurmak - belki daha kısa, daha ucuz seyahatler.

Zana için pasaport yok, kızlık soyadı ya da evli. Pek çok insan ülkeden hiç ayrılmamış. Roarke'tan önce kendisi de gitmemişti.

Ama arkasına yaslanıp düşündü. Bobby yeni gelinini büyük bir geziye götürmek istemez miydi? Balayı, her neyse. Ona dünyanın bir yerini göstermek, özellikle de seyahat ettiği ve hoşlandığı bir yeri.

Roarke'un anlaşmalarından biri de buydu zaten. Sana dünyayı göstermeme izin ver.

Elbette, belki de zamanları yoktu ya da para harcamak istemiyorlardı. Henüz değil. Belki de annesi bu fikri ortaya attığında New York'la başlamaya karar vermişti. Yeterince mantıklıydı.

Ama merak edilecek bir şeydi.

Diğer bakıcıları tekrar dürttü, bir bağlantı, bir tıklama aradı. Biri kafeste, biri ölü, diye düşündü.

Ama ya-

"Manifestolarınız burada."

Dikkati dağılmıştı, şöyle bir baktı. "Şimdiden mi?"

"Bir gün bana hak ettiğim hayranlığı göstereceksin."

"Kendi huşuunu karşılayacak kadar zenginsin. Peki ya Kibrit?"

"Aceleniz varsa, yarısını alırsınız." Tuşlara vurdu. "İşte. Sana aktarıyorum. Bundan sonrasını sen halledersin?"

"Nasıl arama ve eşleştirme yapılacağını biliyorum," diye mırıldandı ve çalıştırmak için ayarladı. Dönüp ona baktı. "Elimde bu iki uzun atış var. Sadece havadan topluyorum. Evlatlıklardan biri kafeste. Çoğunlukla saldırıya uğramış. Ailesi yok,

Özellikle bilinen bir ortağı yok. Ceketinde gerçek bir zeka ya da bağlantı olduğunu gösteren bir şey yok. Ama belki de Trudy bir şekilde ona ulaşmaya çalışmıştır. Yani bu şiddet eğilimli kariyer sahibi, kendisinden bir şeyler almaya karar verir. Hedefe yakın olan ya da yakınlaşabilecek biriyle anlaşma yapar. "Onu öldür, intikamını al, bu arada biraz da para kazan."

"Bu kişi Trudy'nin bizi haraca bağlamak için New York'a gideceğini nereden biliyordu ve bu cinayeti bu kadar çabuk bir araya getirebildi?"

"O anın cinayetleri. Hâlâ öyle diyorum. Sahtekarı çoktan yerleştirmiş olabilirdik. Ve evet, uzun olduğunu biliyorum. Ama Noel'den sonra müdürle bir kez daha konuşacağım. Belki de son tutuklayan memura ulaşırım."

"Peki ya karanlıktaki diğer atış?"

"Evlatlıklardan biri birkaç yıl önce bombalanan kulüpte dansçı olarak çalışıyordu. Miami'de. Hatırlayın, günahı ya da başka bir şeyi protesto eden birkaç bonzo kapıdan içeri girmişti. İşler ters gitti ve patladı. Yüz elliden fazla insan öldü."

"Hatırlamıyorum, üzgünüm. Sizden önce bu tür şeylere pek dikkat ettiğimi söyleyemem." Ama yaptığı şeyi bıraktı, düşündü. "Yani kurtuldu mu?"

"Hayır. En azından ölümler listesinde adı var. Ama orası bir yeraltı kulübüydü ve serbestçe dolaşıyorlardı. Patlamalar, uçuşan vücut parçaları. Kan, dehşet, karışıklık."

"Anladım, teşekkürler." Arkasına yaslandı ve zihnini onun gittiği yolda gezdirdi. "Yani bir şekilde hayatta kalıyor, yanlış teşhis ediliyor ve Trudy'nin nihai ölümünü planlamak için mi yaşıyor?"

"Bu bir aç, dedi Eve inatla. "Başka açlar da var. Ona yakın biri Trudy'nin peşine düşer. Yine intikam. Bir sevgili ya da yakın bir arkadaş. Yine de hayatta kalanlardan bazılarıyla, birlikte çalıştığı insanlardan bazılarıyla konuşabilirim. Belki en azından onun hakkında daha net bir resim elde edebilirim."

Adım atmak için ayağa kalktı. "Aklımdan geçen başka bir şey daha var. Trudy hiç Bobby'yi kızlardan birine gizlice yemek verirken yakaladı mı? Yakaladıysa, bu konuda ne yaptı? Ona, ona. Ya da daha sonra, büyüdüğünde, onlardan biriyle temasa geçti mi? Ya da onlardan biri ona yaklaştı mı? Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bana öyle geliyor ki Trudy'ye ulaşmanın en kolay yolu onun aracılığıyla olurdu."

"Zana'ya geri döndün."

"Evet."

"Şunu dene. Zana Lombard'da seni geri döndüren şey ne?"

"Dediğim gibi, çok ağlıyor." "Eve."

"Sinir bozucu. Ancak bu kişisel rahatsızlığın ötesinde, her iki olayda da olay yerinde. Onu kaçırdığı iddia edilen kişiyi gören tek kişi o."

"Neden böyle bir hikaye uyduruyorsunuz? Bu onu sadece ön plana çıkarır. Arkada kalmayı tercih etmez miydi?"

Cinayet tahtasını incelemek için ayağa kalktı. "Suçlular her zaman işleri karmaşıktırır, söylemeleri ya da yapmaları gerekenden fazlasını yaparlar. Zeki olanlar bile. Egolarını da eklerler. Bakın ben ne yaptım ama kimse bilmiyor. Kimse 'Vay canına, çok zekice davrandın' diyemez. Sana bir içki ısmarlayayım' diyemez. "

Kaşlarını kaldırdı. "Onun yaptığını düşünüyorsun."

Parmağıyla Trudy'nin fotoğrafından Bobby'ye, oradan da Zana'ya doğru bir çizgi çizdi. Çok kullanışlı bir üçgen olduğuna karar verdi. Temiz ve düzenli.

"Kapıyı açıp Trudy'yi ölü bulduğumdan beri onun yaptığını düşünüyorum."

Şimdi sandalyede dönmüş, onun yüzünü inceliyordu. "Bunu çok gizli tuttun, değil mi?"

"Sinirlenmene gerek yok."

"Ben asla sinirlenmem." Bir konyak içmenin zamanı geldiğine karar vererek ayağa kalktı. "Ara sıra sinirlendiğim oluyor. Şimdi olduğu gibi. Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü onun etrafında döndüğüm her seferde temiz çıktı. Elimde ne gerçekler, ne veriler, ne kanıtlar, ne de açık bir neden var."

Zana'nın fotoğrafına yaklaştı. İri mavi gözler, dalgalı sarı saçlar. Kurnaz sütçü kız, sütçü kız her ne haltsa.

"Onunla ilgili olasılıkları araştırdım ve düşük çıktılar. Aklım bile o olmadığını söylüyor. İçgüdülerim aksini söylüyor."

"Genelde içgüdülerinize güvenirsiniz."

"Bu farklı, çünkü kurbanla olan bağlantım nedeniyle içgüdülerim zaten işin içinde." Kuruldan uzaklaşarak yardımcı istasyonuna geri döndü. "Ve içgüdü listemin en üstündeki şüpheli bana orada olması için sağlam bir neden vermedi. Eylemleri ve tepkileri, ifadeleri, davranışları bu koşullar altında olması gerektiği gibi. Ama ona bakıyorum ve düşünüyorum: Bu sen olmalısın."

"Ya Bobby?"

"Onunla birlikte çalışıyor olabilir. Biri ya da ikisi de Trudy'nin neyin peşinde olduğunu biliyordu. Biri ya da her ikisi de diğerini baştan çıkarıyor, seksi, aşkı, parayı, her şeyi kullanıyor."

Durdu, Bobby'nin yaralarının taze olay yeri fotoğraflarını dosyasından çıkardı ve tahtasına yapıştırmak için ilerledi.

"Ama bu, onu hastanelik eden olay, buna uymuyor. Onu ondan önce gördüğümünden emin oldum. Kadının ona ihanet ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Şehirde dolaşırken birbirlerine bağlanmışlar ve Baxter'ın ağzından alışveriş ve öğle yemeği hakkında konuştukları anlaşılıyor. Trudy hakkında hiçbir şey yok, herhangi bir komplo ya da plan hakkında hiçbir şey yok. Bu ona göre değil, takım çalışması gibi değil. Ama-"

"Onunla ilgili anılarının içgüdülerini etkilemesinden korkuyorsun." "Belki de. Parçaları biraz daha karıştırmam gerek."

Görev tamamlandı. Bildirimde şu anda kayıta olan dosyalarla eşleşme yok . . .

"Bu tam bir fiyaskoydu," diye yakındı Eve. "İsim kombinasyonlarını deneyebilir, takma adlar arayabiliriz."

"Ben ayarlarım."

Eve biraz daha kahve doldurdu, kafein dersinden kaçınmak için onun arkasını dönmesini bekledi. "Biriyle evlisin - ve onunla çalışıyorsun, onunla yaşıyorsun, onunla yatıyorsun - seni aldattığını anlamayacağını mı sanıyorsun? Yani, her gün, her gece. İpe dizen kişi bazen bir hata yapmalı ve ipe dizilen kişiyi tetikte tutmalı."

"Aşkın gözü kördür' sözünü duymuşsunuzdur. "

"Bence bu saçmalık. Şehvet göz kamaştırır, elbette, en azından kısa vadede. Ama aşk vizyonu temizler. Daha iyi, daha keskin görürsünüz, çünkü daha önce hissettiğinizden daha fazlasını hissedersiniz."

Ona doğru adım atıp saçlarına, yüzüne dokunurken dudakları kıvrıldı. "Sanırım bu, ağzından duyduğum en romantik şey."

"Bu romantik değil, bu-"

"Sus." Dudaklarını kısa bir süreliğine onunkilerin üzerine koydu. "Bırak da tadını çıkarayım. Haklısın, ama aşk her şeyi görmek istediğin gibi, olmasını istediğin gibi görmene de neden olabilir. Ve -eğer içgüdülerine sadık kalırsak ve sorumlu oysa- onu sevebileceğini hesaba katmadın. Sebeplerinden biri de onu yıkıcı, hatta tehlikeli bir etki olarak gördüğü şeyden kurtarmak olabilir."

"Şimdi kim romantik oluyor? Eğer katil olarak onu gösterirsem, o zaman birkaç saat önce kocasını bir taksinin önüne itmiş demektir. İmkânı yok -eğer Trudy'yi o öldürdüyse- bu bir kazaydı, bir tesadüftü."

"Bu konuda beni yakaladın."

"Hayır, elimde hiçbir şey yok. Hastanede önemli bir tanık/şüpheli var. Diğer de bir otel odasında gözetim altında. Şu anda ikisini ya da başka birini işaret eden hiçbir kanıtım yok. Biraz kurcalamam gerekiyor, hepsi bu. Bir şeyleri toparla ve kurcalamaya devam et."

Kaydı ve Roarke'ın yeteneklerini, süslü bilgisayar laboratuvarını düşündü. Ondan kendisi için çalışmasını isteyebilir, zaman ayırabilirdi.

Doğru değil, adil değil. Bu kadar geç başlama.

"Sanırım şimdilik toparlanacağız. Son koşunun sonuçlarını sabah kontrol ederiz."

"Bu bana uyar. Önce yüzmeye ne dersin? Sıkıntıları gideririz."

"Evet, bu iyi olur." Onunla birlikte asansöre doğru ilerledi, sonra gözlerini kısıtı. "Bu beni ıslatmak ve çıplak bırakmak için bir oyun mu?"

"Aşk sizi kesinlikle kör etmiyor, Teğmen. İçimi görüyorsunuz."

17

NOEL AKŞAMI KAR YAĞMADI AMA
Pencerelerden neşeli sesler çıkaran iğrenç, dondurucu bir yağmur. Eve, tiksintiyle sokakları ve kaldırımları kaplayacağını ve vardiyada olan belediye çalışanlarına günü boş geçirmek için bir bahane daha vereceğini düşündü.

Neredeyse onlara katılacaktı. Üzerine bir sweatshirt geçirip evden çalışabilir, sokaklardaki buz pistinden uzak durabilirdi. Sıcak ve rahat kalabilirdi. Onu içeri girmeye hazırlayan şey tamamen zıtlıktı.

Bunu bilmek onu hiç rahatsız etmedi.

Roarke ona, "İhtiyacın olan her şey burada," diye hatırlattı.

"Yapma." Silah kayışını omuzladı. "Feeney yok, birincisi. Mira yok. Zana ve Bobby'nin profilini çıkaracak kadar uzun süre onu yakalamaya çalışacağım. Kimin şanssızlığı onları bugün laboratuvara getirdiyse o da yok. Otele, hastaneye uğramak ve oradaki takipleri yapmak istiyorum."

"Belki de duymamışsınızdır." Bir fincan kahvenin daha tadını çıkarmak için bacaklarını uzattı. "Telelink denen muhteşem bir icat var. Bazıları, bizim burada olduğu gibi, sanal konferanslar için de donatılmış durumda."

"Aynı şey değil." Silahının üzerine bir ceket çekti. "Bugün eve mi gidiyorsun?"

"Eğer öyle olduğumu söylersem?"

"Yalan söylemiş olursun. Sen de benim gibi içeri giriyorsun, işleri bizzat bitiriyorsun. Personelinin erken gitmesine izin vereceksin, seni yumuşak şey, ama içeri giriyorsun."

"Sen kalırsan ben de kalırım."

"Ben gidiyorum, sen de öyle." Ama o yürüdü, yüzünü çerçeveledi ve onu öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Dikkatli ol, olur mu? Yollar tehlikeli olabilir."

"Kurşun sopalı bir kimyasal kafa da öyle, ama onlarla başa çıktım."

"Tahmin ettiğim gibi, arazi araçlarından birini getirttim." Kız kaşlarını çatınca kaşlarını kaldırdı. "Ben de bir tane kullanacağım, yani bu konuda bir itirazınız yok."

"İyi, tamam." Saate bir göz attı. "Hazır endişelenmeye başlamışken, belki mekiği kontrol edip Peabody'nin sağ salim inip inmediğini öğrenebilirsin."

"Çoktan yaptım, havadalar ve çoktan havadan çıktılar. Eldivenlerinizi giyin," diye seslendi kadın kapıdan geçerken.

"Tam bir dırdırcı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Ama onlar ve paltosuna bir şekilde girmiş olan ince, yumuşak kürk astar için minnettardı. Bunu nasıl başarmıştı?

Gökyüzünden püsküren her neyse, Mars kadar soğuk, küçük, iğrenç iğneler gibi hissettiriyordu. Kaslı araca tırmandı, verimli ısıtıcısının çoktan çalıştığını gördü. Adam hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Neredeyse ürkütücüydü.

Sıcakken ve bir jet tankının çekiş gücüne ve gücüne sahip bir araçta bile, şehir merkezine giden yol boyunca çirkin bir mücadele verdi. Daha önce uzun bir tatil için işten kaçan insanları tembel pısıriklar olarak lanetlerken, şimdi evde kalmadıkları için lanetliyordu. Ya da buzlu yollarla başa çıkamayan bir araç kullandıkları için.

İki kez çamurluk kazasına rastladı, durup inmek zorunda hissetti, trafiğe haber vermeden önce yaralı olup olmadığını tespit etti.

Trafik yine durduğunda, yoluna çıkan arabaların üzerinden yuvarlanmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Tank o

başa çıkabileceğini düşündü.

Merkeze vardığında, kendi seviyesindeki slotların yüzde yirmisinden fazlasının boş olduğunu hesapladı.

Cinayet masasına girdiğinde dedektiflerden biri onu selamladı.

"Slader, sen mezarlıkta değil misin?"

"Evet, efendim. Tur bitmeden birkaç saat önce bir tane yakaladım. Soğutucudaki adamı buldum. Kurban, tatil için şehir dışından gelen kardeşiymiş. Merdivenlerin dibinde boynu kırılmış. Soğutucudaki adamın Park'ta lüks bir yeri var. Vic eziğin teki, sabit bir adresi yok, görünürde bir işi de yok."

"Merdivenlerden inmesine yardım mı edildi?"

"Ah, evet." Slader'ın gülümsemesi ince ve alaycıydı. "Adam kardeşinin kafasının iyi olduğunu iddia ediyor -ki bu konuda toksikoloji raporu alacağız- ama üzerinde biraz meyve suyu varmış. Şüpheli yatakta olduğunu, düşme sesini duyduğunu ve kardeşini merdivenlerin dibinde bulduğunu söyledi. Görünüşe göre kurbanın yüzündeki morlukları fark etmeyeceğimizi düşünmüş ya da düşmeye bağlayacağımızı ummuş. Ama adamımızın parmak eklemleri sıyrılmış ve dudağı patlamış olduğu için aksini düşünüyoruz."

Eve ensesini kaşdı. İnsanlar inanılmaz derecede aptal olabiliyor, diye düşündü. "Onu nefsi müdafaa ya da kaza açısına doğru mu yönlendiriyorsun?"

"Evet, ama hikayesine sadık kalıyor. Bir reklam şirketinde yönetici. Adının ekrana çıkmasını istemiyor. Biraz daha terledikten sonra tekrar üzerine gideceğiz. Adam iki kez yıkılıp ağladı ama hikayeyi bırakmıyor. Mesele şu ki, Teğmen, fazla mesaiye kaldık."

"Devam edin, sarın. Ben OT'yi temizleyeceğim. Lanet takımının yarısı dışarıda. Bunu geçiştirmeyeceğim. Avukat çağırdı mı?"

"Henüz değil."

"Bir duvara çarparsan beni etiketle. Aksi takdirde, sadece yatağa koy."

Bekleyen evrakları ve gece boyunca birikenleri gözden geçirdikten sonra ceketini ofisinde bıraktı. EDD'ye doğru giderken tavşanlar gibi ürediklerini düşündü.

EDD'nin duvarları ilk kez sesler, müzik ya da elektronik konuşmalarla çınlamıyordu. Küplerde ya da masalarda bir avuç dedektif vardı ve bazı makineler çalışıyordu ama bu bölüm için ürkütücü derecede sessizdi.

"Evlerinde Noel çoraplarını asan polislerin sayısıyla suç yaygınlaşabilir."

Feeney başını kaldırdı. "Ortalık çoğunlukla sakin."

"Olaylar patlamadan önce böyle olur," dedi karanlık bir sesle. "Her şey çoğunlukla sessizleşir."

"Neşelisin. İşte sana hortumunu bükecek bir şey."

"Hâlâ hesabı bulamadınız."

"Hesabı tespit edemedim, çünkü ortada bir hesap yok. Bu numaralarla, bu sırayla olmaz."

"Belki de numaraları karıştırmıştır. Rastgele bir arama yaparsanız, numaraları herhangi bir sırada kullanırsanız, o zaman-"

"Orada durup bana nasıl e-iş yapacağımı mı anlatacaksın?" Nefes alıp verdi ve ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Hayır."

"Sorun şu ki, elimizde çok fazla numara var. En az bir tane fazla. Yani rastgele bir sayı ya da sayıları çıkarırsanız, Dallas, elinizde bir sürü hesap olur."

"Kahretsin" aklına gelen en iyi cümleydi.

"Sabitlemenin bir yolu yok. Rastgele hesapları sabitleyebilirim ama hepsini istiyorsan bu zaman alacak. Çünkü bu şekilde yaptığınız şey, şapkadan tavşan çıkarmak."

Parmaklarını kalçasına vurdu. "Onları aldığımda ben de alacağım. Çapraz referanslamaya başla."

Ona köpek bakışlarından birini attı. "Büyük bir baş ağrısı olacak. Mesele şu ki Dallas, verileri baskı ve stres altında olan bir kadından alıyorsun. Sana verdiği rakamların doğru olup olmadığını bilemezsin."

"Neden bunları kaydetmesini istemedi? Yazmasını. Doğru anladığından emin olmanın bir yolu var mıydı? İki milyonu tehlikede ve dehşete düşmüş bir kadının hafızasına mı güveniyor?"

"İnsanlar zamanın yarısından fazlasında aptaldır."

Ona göre bu Tanrı'nın gerçeğiymiş ama ona yardımcı olmuyordu. "İddiaya göre adam öldürecek, cinayeti örtbas etmek için ayrıntıları hatırlayacak, fark edilmeden kaçıp gidecek kadar zeki. İddiaya göre, başka bir kadını kapalı bir mekana sokmak için olay yerinde olacak kadar zeki, yanlarından geçtikleri kimse kaçırıldığını fark etmeden. Orada da iz bırakmıyor. Ama asıl anlaşılmayı batırıyor? Cinayet sebebi olduğuna inandırıldığımız şeyi mi batırıyor? Buna inanıyor musun, Feeney?"

"Sen öyle diyorsan, paramı saklayacağım." Alt dudağını çekti. "Sence uydurmuş mudur?"

"Bunun araştırılması gereken bir olasılık olduğunu düşünüyorum. Üzerinde çalıştığım bir teoriye ağırlık kazandırdığı için hortumuma bir engel koymuyor."

"Benimle yürümek ister misin? Zamanım var, kahvem var."

Onu eğittiğini düşündü. Kötü bir yemek ve daha da kötü bir kahve eşliğinde bir davayı konuştukları, ayrıntıları irdeledikleri sayısız zamanı hatırlayabiliyordu.

Ona nasıl düşüneceğini, nasıl göreceğini ve en önemlisi bir soruşturmayı nasıl hissedeceğini öğretmişti.

"Sorun olmazdı ama neden kahve dediğiniz o çamura katlanmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Belki sana getirdiğim bayram hediyesini paylaşırsın diye düşündüm."

Masasına bir hediye paketi attı ve onun gözlerinin Noel sabahı gibi ışıldamasını izledi. "Oradaki kahve mi? Gerçek mi?"

"İçeceksem sana sahte bir şey getirmenin anlamı yok."

"Vay canına! Teşekkürler. Hey, kapıyı kapatır mısın? Ben bunu kurarken kimsenin rüzgar almasını istemiyorum. Tanrım, klimama bir kilit takmam gerekecek yoksa adamlarım çekirge sürüsü gibi buraya üşüşecek."

Kapı güvenli bir şekilde kapandıktan sonra, yükleme ve programlama gibi ev işlerine başlamak için AutoChef'e geçti. "Biliyor musun, karım bana evde kafeinsiz kahve içirmeye çalışıyor.

Bana sorarsanız musluk suyu da içebilirsiniz. Ama bu ..."

Burnundan uzun, derin bir nefes aldı. "Bu en iyisi." Başını çevirdi ve ona hızlı bir sırtış gönderdi. "Burada birkaç çörek var. Çocuklar akıllanmasın diye bezelye çorbası niyetine koydum."

"Akıllıca." Ofisteki zulasını sürekli ortaya çıkaran şeker hırsızıyla yaşadığı sıkıntıları düşündü. Feeney'nin yöntemini deneyebilirdi.

"Peki kadın zekasına işaret eden ne var?"

Adam kahveyle uğraşırken ve çöreklerini paylaşırken, kadın da onun için her şeyi gözden geçirdi.

Dinledi, kahvesini yudumladı ve ara sıra sırlı çörekten cömert bir ısırik aldı. Şekerli kırıntılar gömleğini süslüyordu. "Eğer bu bir aile işiyse, olasılık oğuldan yana olacaktır. Kan daha çabuk öldürür. Karısını bu işe o sokmuş, ona baskı yapmış olabilir. Hey, tahmin et ne oldu tatlım? Az önce annemi öldürdüm. O yüzden burada seninle olduğumu, bebek gibi uyuduğumu söylemeni istiyorum."

"O tarafa da gidebilirdi."

"Ama kadın kadına, bu da başka bir sıcak nokta." Elindeki son çöreği işaret etti, sonra da ağzına attı. "Kayınvalideler de buna ekleniyor. Karışmandan bıktım usandım,

Seni yaşlı yarasa. Sonra kendini oğlunun üzerine atar. Aman Tanrım, korkunç bir kaza oldu. Bana yardım etmelisin."

"Bu dolandırıcılığı, sözde kaçırılmayı ya da Bobby'nin hastanede olmasını açıklamıyor."

"Evet, olabilir. Şüphelilerinizden biri ya da her ikisi de ya dolandırıcılıkla hiçbir ilgisi olmamasını istiyor ya da tüm kekleri istiyor. Kaçırılma olayı göstermelik. Belki de sadece gösteriş."

Bu onun suçu. Üstüne bir şey koymaya çalışıyorum. Belki de düşündüğün gibi geçmişe gidiyordur Dallas. Çocukken böyle şeyler olur, aklından çıkmaz."

Kadın buna bir şey demedi ve adam gözlerini kahvesine dikti. Her biri kendi çocukluğuyla ilgili konunun geçip gitmesine izin verdi.

"Onun ya da onun üzerinde bir şey bulmalısın. Baskı uygulamak için kullanabileceğin bir şey. Kendine bir soğan bulmuşsun."

"Neyim var?"

"Bir soğan. Katmanları soymaya başlamalısın."

Bir soğan, diye düşündü Eve. Feeney'e bırak.

Ama bu ona yeni bir fikir vermişti.

Mira'nın evine gitti ve Mira'nın yöneticisini masasında, Noel şarkıları çalarken yoğun işlerle uğraşırken yakaladı.

"Bugünkü programı nasıl?"

"Çok hafif. Ayın yirmi altısında mesai saati başlayana kadar ofisi kapatıyoruz. Şu anda başka bir memurla birlikte." Yönetici saatini kontrol etti. "Neredeyse bitti. On beş dakika sonra bir randevusu daha var, o zaman oldukça temiz."

"Randevular arasında onunla bir dakika geçirebilirim. Bekleyebilirim."

"Pekala, ama umarım onun programına ekleme yapmayı düşünmüyorsunuzdur. Onun ve kocasının planları var."

"Onu tutmayacağım," diye söze başladı Eve, sonra ofisten başka bir polis çıkınca geri adım attı.

"Bir dakika." Yönetici bir parmağını kaldırdı ve Mira'nın kapısına doğru yürümek için ayağa kalktı. "Doktor, Teğmen Dallas burada. Biraz konuşmak istiyor."

"Elbette." Eve içeri girdiğinde Mira masasından kalktı. "Tatil sonrasına kadar seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bir profil arıyorum, hatta belki sadece bir şüpheli izlenimi."

"Lombard meselesi üzerine."

"Evet. Geline bakıyorum."

"Oh?" Mira oturup arkasına yaslanırken Eve hızla açısını gözden geçirdi.

"Senden istediğim şey benimle birlikte onun oteline ya da hastaneye gitmen. Bir saat içinde nerede olacağını henüz bilmiyorum. Önce otelde onu köşeye sıkıştırmaya çalışacağım. Planların olduğunu biliyorum. Sonra seni eve kendim bırakabilirim."

"Sanırım yapabilirim-"

"Güzel. Harika." Eve, Mira fikrini değiştirmeden önce kapıya doğru geri döndü. "Bir saat içinde gelip seni alacağım. Bunu ayarlayacağım."

Zana'nın oteldeki odasına bağlanmak için 'link'ini kullanarak aceleyle dışarı çıktı.

Eve ona, "Yaklaşık bir saat sonra uğrayacağım," dedi.

"Hastaneye gitmeyi umuyordum. Az önce aradım ve Bobby'nin hâlâ uyuduğunu söylediler ama-"

"Oraya gittiğinden emin olacağım." Eve bir süre bekledi. "Durumu nasıl?"

"Stabil. Durumunun stabil olduğunu söylediler. Ama onu en az yirmi dört saat daha tutmak istiyorlar. Gözlem altında. Ve onu taburcu etmeden önce burada bazı düzenlemeler yapmamız gerekiyor. Tekerlekli sandalye, ilaçlar ve-"

"Neden ihtiyacın olan şeyler için hazırlıklara oradan başlamıyorsun? Böylece yarın onun için hazır olursun. Ben de

bir üniformalı seni hastaneye götürsün, eve bıraksın."

"Peki, tamam, sanırım. Nasıl olsa uyuyor." "Güzel. Bir saat içinde orada olurum."

Komutanı için bir güncelleme yazmak üzere ofisine geri döndü. Yarı yolda, Slader kafasını kapıdan içeri soktu.

"Onu sardım, Teğmen." "Kardeşi mi? İtiraf mı ettin?"

"Keş kardeş eve geliyor ve diğer adam onu bekliyor. Evden bazı eşyaların kaybolduğunu öğrenmiş. Pahalı bilekliği, bazı elektronik eşyalar, bu tür şeyler. Kardeşiyle yüzleşecek, onu kovacak.

Kardeşim geç geldi, kafası güzeldi." "Kanıtlamak için toksin var mı?"

"Evet. Vic'in içinde Pluto'ya kadar uçup geri dönecek kadar bok vardı. Görünüşe göre kardeşinden aldığı malları rehin vermiş. Adam ona çekip gitmesini söylemiş ve kavgaya tutuşmuşlar. Adamımız ilk yumruğu ölen kardeşinin attığını söylüyor. "Belki evet, belki hayır."

Slader omuz silkti. "Ama her iki tarafta da salıncaklar var. Pislik kardeş merdivenlerden yuvarlanır ve boynunu kırar. Diğer adam paniğe kapılır, sanki yataktaymış ve ölen kardeş takla atmış gibi davranmaya çalışır. Onu belki İkinci Adam'a sıkıştırabiliriz ama asistan bundan hoşlanmaz. Adam 3. adamla anlaşmaya razı. Biz de böyle yapıyoruz."

"Yeterince iyi. Malı rehin verenin ölü adam olduğundan emin ol. Anlaşmayı imzalamadan önce bunu kontrol edin."

"Ortağımız şu anda bunu yapıyor. Kontrol ediyor, temizliyoruz. Aptal herif -canlı kardeş- kavgayı itiraf etseydi kendini bir sürü zaman ve beladan kurtarabilirdi. İnsanlar polislere yalan söylemeyi seviyor."

Eve, aklına başka bir düşünce gelirken, doğru sözler diye düşündü. Kat kat. Evet, birini soymayı deneyebilir.

Mira garajda arazi aracını inceledi. "Bu senin şehir sorunun olamaz."

"Hayır. Roarke. Buzlu yollar." Eve tırmanırken omuz silkti. "Bu şey muhtemelen Kuzey Kutup Dairesi'ni geçebilir, o yüzden New York'ta bununla gezinebileceğimden memnun."

"Bunun içinde kendimi daha iyi hissediyorum." Mira yerleşti. "Sanırım güvenliğiniz konusunda kontrol edebileceği çok az şey var, yapabileceği şeyleri zorluyor."

"Evet, anlıyorum."

"Dennis bugün evde kalmamla ilgili sesler çıkardı." Mira boynundaki yumuşak desenli atkıyı düzeltti. "Sonunda onu memnun etmek için bir şoför ayarlamak zorunda kaldım. Endişelenecek birinin olması çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eve geri dönerken şöyle bir baktı. "Belki," diye karar verdi. "Belki de öyle. Ama onları her zaman endişelendirdiğini bilmek zor."

"Eskiden beni rahatsız ederdi." "Gerçekten mi?"

"Charlie, derdi, bu tür bir karanlıktan zevk alan insanlarla uğraşarak neden bu kadar risk alıyorsun? Sen onların içine girersen, onlar da senin içine girebilir, görmüyor musun?" Biraz gülümsedi, sıcakta bacaklarını lüks bir şekilde uzattı. "Departmandaki görevime başladığımda bu ve benzeri konularla epeyce uğraştık."

"Kavga mı ettiniz? Siz ve Bay Mira?"

"Biz evliyiz, tabii ki kavgalarımız oldu. Kavga ettik. Yumuşak başlı görünebilir ama içinde bir mil genişliğinde inatçı bir çizgi var. Buna bayılıyorum."

Eve'e bakmak için başını çevirirken saçlarını geriye doğru taradı. "Sanırım bir kaç kez

Senin ve Roarke'un sahip olduğu mermilerle yarışabilir. Ama paketi satın aldılar, değil mi? Seninkini ve benimkini, tıpkı bizim onlarınkini satın aldığımız gibi. Bu yüzden anlaşmanın yollarını bulduk. İşe yaramasını sağladık. Yani kötü bir günde bu büyük makineyi kullanıyorsun. Bu arada, çok seksi bir sürüş."

Eve sırtıtmak zorunda kaldı. "Öyle, değil mi? İkiniz ne zaman karşılaştınız?"

"Tanrım, ilk dairemize ilk kanepemizi almak için birbirimize girdik. Bunun yapacağımız en hayati alışveriş olduğunu düşünebilirdiniz. Neredeyse bir ay boyunca hiçbir şey almadık çünkü ikimiz de pes etmedik. Sonra tamamen farklı bir şeyde karar kıldık, bir şişe şarap açtık ve üzerinde çok coşkulu bir aşk yaşadık."

"Stres, değil mi? Çoğunlukla stres ve birbirlerini anlamaya çalışmak. Uzun süredir birlikte olmayan insanlar gözleri parlar, tavşanlar gibi sevişirler ama ufak tefek şeyler yüzünden birbirlerini çekiştirirler. Buna bir de büyük bir stres eklediğinizde gerginlik ortaya çıkıyor."

"Genel olarak konuşursak. Özellikle Lombardlar hakkında konuşacak olursam, son birkaç gündür bazı zorluklar yaşanmadıysa şaşırırm. Ancak çoğu zaman, insanlar bu özel savaşları gizli tutma eğilimindedir."

"Ama özellikle eğitimli bir gözlemciye gösteriyorlar. Ve bu ikisi cam gibi pürüzsüz görünüyor. Kadın, eş davranışının poster kızı gibi. Bu bana yanlış geliyor." Koltuğunda kıpırdandı. "Karılık konusunda pek iyi olmadığımı biliyorum ama bu bende onu bir kez daha koklama isteği uyandırıyor. Kayınvalidenin öldüresiye dövülmesinin ertesi sabahı kahve ve simit içmeye gitmek? Hadi ama."

"Travmayı telafi etmek için basit, gündelik bir şey yapmak alışılmadık bir şey değil."

"Peki, oda servisine dokunmaya ne dersiniz? Elbette, ekonomik bir oteldi ama oda servisine kadar uzanıyordu."

"Şeytanın avukatı," dedi Mira elini kaldırarak. "Bu tür şeylere alışık değil, daha çok yemek alışverişi ve hazırlığı yapmaya alışkın. Katılıyorum, bu şartlar altında daha basit ve mantıklı olurdu ama bunu şüpheli bir davranış olarak görmek zor."

"Bu daha çok bir top. Onda. Her şeyi tam olması gerektiği gibi yapıyor. Sanki bir kontrol listesi varmış gibi. Tamam, gözyaşlarını aç. Şimdi cesur olun, dudağınızı ısırın, kocanıza kurnaz olmayan, destekleyici bir bakış atın. Ama makyajınızı ve saçınızı unutmayın. Orada onun geri kalanıyla uyuşmayan belli bir kibir var."

"Ondan hoşlanmıyorsun."

"Biliyor musun, bilmiyorum." Bir ışıқта duran Eve parmaklarını direksiyona vurdu. Çıplak parmaklar olduğunu fark etti. Eldivenlerini merkezde unutmuştu. "Ve görünüşte ondan hoşlanmamak için hiçbir neden yok. Yani içgüdülerim bana onun kötü olduğunu söylüyor. Onunla ilgili bir şeyler yanlış, hepsi bu. Belki de saçmalıyorum, belki de uzanıyorum. Yani senin izlenimin ağır basacak."

"Ama baskı yok," diye mırıldandı Mira.

Eve park ederken, "Ona seni danışman olarak getirdiğimi söyleyeceğim," diye devam etti. "Sadece arka arkaya birkaç sert darbe aldığı için ona yardım etmek için."

"Ve buna inanacak mı?"

Eve ince ince gülümsedi. "Gösteri yapabilen tek kişi o değil. Dışarı çıkarken dikkatli olmalısın. Kaldırım kaygan olacak."

"Birinin endişelenmesi güzel bir şey," dedi Mira kolayca, "birinin endişelenmesi."

Eve belli belirsiz utanarak dışarı çıkmak için sokağın boşalmasını bekledi. İçeride güvenliğe başıyla selam verdi ve Mira'yı içeri aldı. "Yukarıda bir hareket var mı?" diye sordu görevli kadına.

"Bildirilen bir şey yok."

"Yemek sipariş etti mi?" Güvenlik görevlisinin kaşlarını kaldırması üzerine Eve rahatça konuştu. "Sadece kendine iyi baktığından emin olmak istiyorum. Ayrıca, eğer adamlarım oda servisini kullanıyorsa, bütçeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Bunu sizin için kontrol edebilirim."

"Teşekkürler." Asansöre doğru ilerledi ve Mira ile birlikte asansöre bindi. "Sadece kendine ne kadar iyi baktığını görmek istiyorum," dedi Mira'nın dile getirilmeyen sorusunu yanıtlamak için. "Ne yediğini görmek ilginç olurdu."

Kapıdaki adamını onayladı. "Tanığın hastaneye götürülüp getirilmesini istiyorum ama gecikme istiyorum. Benden otuz dakika sonra gitmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Eve kapıyı çaldı, bekledi. Zana hızlı ve titrek bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Burada olmana çok sevindim. Az önce Bobby'nin hemşiresiyle konuştum ve uyanık olduğunu söyledi, yani . . . Oh." Mira'yı fark edince durdu. "Özür dilerim. Merhaba."

"Zana, bu Dr. Mira. Benim bir arkadaşım."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen içeri buyurun. Kahve alabilir miyim?"

"Sorun değil, bir dakika içinde halledeceğim. Doktor. Mira bir danışman. Bu şartlar altında biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Belki Bobby'yle de. Mira en iyisidir," diye ekledi Eve gülümseyerek, resmi olmaktan çok arkadaşça görünmesi için elini Mira'nın omzuna koydu. "Bana ... sorunlarımda çok yardımcı oldu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni, bizi düşündüğünüz için çok teşekkür ederim."

"Zor bir dönemden geçtiniz. Şiddetten kurtulanlar yaşadıkları stresin boyutlarını her zaman tam olarak anlayamazlar. Benimle konuşurken, Bobby ve ben geri dönmüş olsak bile, yine de bir polisle konuşuyorsun. Ama haddini aştığını düşünüyorsan, o zaman-"

"Hayır, Tanrım. Çok düşüncelisin. Gecenin çoğunda burada dolanıp durdum. Konuşacak kimsem yok. Daha önce hiç bir danışmanla konuşmadım. Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Neden oturmuyoruz?" Mira önerdi. "Kocanızın durumu düzeldi mi?"

"Evet. Bir, belki iki gün daha hastanede kalması gerektiğini söylediler, sonra ayaktan hasta statüsüne geçebiliriz. Tıbbi terimleri pek anlamıyorum."

"Bu konuda da size yardımcı olabilirim."

"Bak, ben mutfakta olacağım. Kahveyi getireyim, yoldan çekil."

Zana Eve'e, "Kalman benim için sorun değil," dedi. "Her şeyi biliyorsun."

"Ben zaten kahveyi getireceğim, sana bir dakika vereyim."

Eve odanın diğer ucuna, dar oyuğa doğru ilerledi. Tanrım, diye düşündü, tanımadığı bir klima ünitesinin yanlış düğmelerine basarsa kim itiraz edebilirdi ki?

Zana'nın sesini, bastırılmış gözyaşlarının kalınlığını duyabiliyordu. Oh, iyisin, diye karar verdi. Ama ben daha iyiyim.

Hızlı bir tarama yaparak son yirmi dört saatteki emirleri tekrar gözden geçirdi.

Peynir, ahududu, patlamış mısır-ekstra tereyağı. Dün gece birileri video izlemiştir, diye düşündü Eve. Ve bu sabah doyurucu bir kahvaltı: Jambonlu omlet, kızarmış ekmek, kahve ve portakal suyu.

Kahve için program yaptı, sonra mini buzdolabını açtı. Bir şişe kırmızı şarap olduğunu fark etti. Belki iki kadeh kalmıştı. Alkolsüz içecekler. Dondurulmuş sütsüz tatlı, duble çikolatalı, yarısı bitmiş.

Travma ve trajedi Zana'nın iştahını etkiliyor gibi görünmüyordu.

Kahve ile geri döndüğünde, Zana yüzünü bir mendille siliyordu. "Her şey birbiri ardına geliyor," dedi Mira'ya. "Dengemi bulamıyorum sanırım. Buraya eğlenmeye geliyorduk. Bobby bana bir gezi ısmarlamak istemişti, hiç gitmediğim heyecan verici bir yere. Annesi gelmeye çok hevesli olduğu için Noel hediyemin bir parçasıydı. Onca yıldan sonra Eve'le konuşmak için. Ve sonra, her şey çok berbat oldu."

Dokuyu parçalamaya başladı, böylece parçalar kar gibi kucağına düştü. "Zavallı Bobby, çok güçlü olmaya çalışıyordu ve şimdi yaralandı. Sadece bunu onun için kolaylaştırmak istiyorum. Bir şekilde."

"Eminim sadece onun yanında olarak bile öylesinizdir. Yine de kendinle de ilgilenmen ve yakın olduğun bir kadın için yas tutmana izin vermen önemli. Bu süreçten geçmek için, Zana. Ve dinlenmen, sağlığını koruman."

"Şu anda kendimi bile düşünemiyorum. Nasıl düşünebilirim?"

"Anlıyorum. Kriz zamanlarında kendimizi bir kenara koymak insani bir şey. Özellikle de kadınların bunu yapması," diye ekledi Mira ve Zana'nın elini okşadı. "Bobby'nin önümüzdeki günlerde ve haftalarda duygusal ve fiziksel olarak sana ihtiyacı olacak. Bir ebeveyni, herhangi bir aile üyesini kaybetmek zordur -teşekkür ederim Eve-. Ama birini şiddet yoluyla kaybetmek başka bir katman, daha da fazla stres ve keder ekler. İkiniz de bir şok geçirdiniz, aslında birkaç tane. Umarım Teksas'a dönebildiğinizde orada konuşacak birilerini bulursunuz. Bölgenizdeki danışmanlar için size bir tavsiye listesi verebilirim."

"Buna çok memnun olurum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç bir danışmanla konuşmadım."

"Annen öldüğünde yas danışmanına gitmedin mi?" Eve sordu.

"Oh, hayır. Bunu hiç düşünmedim bile. Sanırım bu düşünmek için yetiştirildiğim türden bir şey değil. Ben sadece . . . I

Bilmiyorum, sanırım devam etti. Ama bu farklı, bunu görebiliyorum. Bobby için en iyisini yapmak istiyorum."

"O zaman yapacaksın."

"Bir dakikanı alabilir miyim, Zana? Bize verdiğin numaralarla ilgili sorun yaşıyoruz. Kaçıran kişinin sana ezberlettiği numaralar."

"Anlamıyorum."

"Bu rakamlarla hiçbir şey bulamıyoruz. Aslında çok fazla sayı var. Sence onları karıştırmış ya da bazılarını eklemiş olabilir misin?"

"Ah, bilmiyorum." Elleri kucağından havaya kalktı. "Çok emindim. Söylediği gibi onları tekrarlayıp durdum. O gittikten sonra bile kafamın içinde söyledim. Ama çok korkuyordum. Ne yapmamız gerekiyordu? Ne yapabilirim?"

"Hipnozu deneyebiliriz." Eve kahvesinden bir yudum aldı ve fincanın üzerinden Mira'nın gözleriyle buluştu. "Bugün Dr. Mira'yı getirmemin bir nedeni de buydu, eğer bu yolu seçersek onunla tanışabilir ve kendini rahat hissedebilirsin. Dr. Mira bu tür konularda departmana sık sık yardımcı olur."

"Yardımcı olabilir." Mira topu eline aldı. "Hipnoz altında sizi kaçırılma anına geri götürebilir, kendinizi güvende ve emniyette hissettiğinizden emin olurken o anın içinden geçmenizi sağlayabiliriz."

"Oh, bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Hipnoz." Parmaklarını boynuna taktığı üç ince altın zincire dolayarak yukarı uzandı. "Bilmiyorum. Bu fikir beni biraz korkutuyor. Bunun hakkında düşünmem gerek. Şu anda Bobby'den başka bir şey düşünmek zor."

"Bobby'nin annesini öldüren kişiyi bulmamıza yardımcı olacak bir yol olabilir." Eve biraz daha bastırdı. "Ve sorumlu kişinin tespit edildiğini, yakalandığını ve yaptıklarının bedelini ödeyeceğini bilmek iyileşme sürecine yardımcı olur. Dr. Mira?"

"Evet, bu çok doğru. Bu konuya nasıl yaklaşıldığını görebilmeniz için neden size bazı bilgiler göndermiyorum? Yardım edin

süreci biraz daha iyi anlıyorsunuz."

"Bu iyi olurdu, sanırım. Ama Tanrım, bilemiyorum. Bunu tekrar yaşama düşüncesi bile aklıma geliyor. Bu beni gerçekten korkutuyor. Ben senin gibi güçlü değilim," dedi Eve'e. "Ben sadece sıradan biriyim."

"Sıradan insanlar her gün olağanüstü şeyler yapar." Ama Mira gülümsedi ve ayağa kalktı. "Sana o bilgiyi getireceğim Zana ve eğer yardımcı olabileceğimi düşünüyorsan seninle tekrar konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim. İkinize de." Zana ayağa kalktı ve iki elini de Eve'e uzattı. "Bizim için bu kadar çok çalıştığınızı bilmek çok anlamlı."

"İrtibatta olacağım. Hastaneye ulaşımını ayarlayacağım. Geldiğinde biri arayacak. Bobby'yi görmeye gitmeye çalışacağım, ama gidemezsem ona en iyi dileklerimi iletin."

"Yapacağım."

Eve onlar asansöre binene kadar bekledi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Size ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Eylemleri ve tepkileri beklenen aralıkta. Tepkileri makul. Kulağımda çınlayan sesinle söyleyebilirim ki biraz fazla ders kitabıydılar. Ancak ders kitabı, travma ve şiddete karşı bu eylem ve tepkiler nedeniyle yazıldı."

"Hipnozdan çekindi."

"Sen de öyle," diye belirtti Mira. "Bu genellikle öneriye verilen ilk tepkidir."

"Benim batmam bir katilin bulunmasına yardımcı olmayacak. Eğer bunu kabul etseydi, kendimle girdiğim bir milyon dolarlık bahsi kaybederdim. Dün gece patlamış mısır yedi."

"Rahat yemek."

"Ve orada bir şişe şarap var, neredeyse boş."

"Birkaç kadeh içki içmemişse şaşırıyorum."

"Haklısın," dedi Eve sinirli bir şekilde. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Kendine kocaman bir kahvaltı hazırladı ve eminim dün gece de güzel bir yemek için oda servisine gitmiştir."

"Herkes stresle birlikte yiyeceklerden uzaklaşmaz. İnsanlar genellikle yiyecekleri rahatlamak için kullanır, hatta bunu telafi etmek için aşırı yemek yerler. Her iki şekilde de olabilir, Eve. İkimiz de elindeki şeyin içgüdü olduğunu ve kanıt olmadığını biliyoruz. Bu noktada ikinci derece bile değil."

"Kahretsin. Bakalım bir dahaki sefere seni eve bırakacak mıyım?"

Eve asansörden indi ve doğruca güvenliğe yöneldi. "Oda servisi siparişlerini aldınız mı?"

"Var. Adamlarınızdan bir şey yok. Misafirimiz yeni patates ve havuç ile kızarmış tavuk sipariş etti. Ayrıca yengeç salatası ile başlangıç yaptı ve limonlu turta ile bitirdi. Yanında bir şişe merlot ve bir şişe de kaynak suyu vardı."

"İştahınız iyi," diye yorumladı Eve.

"Evet. Görünüşe göre gücünü korumak için çalışıyor."

Eve alaycılığı duydu ve takdir etti. "Oda bağlantısından yaptığı tüm aramaların kaydını isteyeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üç kişi gitti. Biri dün akşam hastaneye, ikisi bu sabah hastaneye. Gelen yok."

"Tamam. Teşekkürler."

Eve dışarı çıktı. "Kocasını hastanede yatarken şarap içip turta yiyerek oyalanan birinin Allah belasını versin. Sen yapar mıydın?"

"Hayır. Sen de öyle. Ama turta yemek bir suç değil ve bunun normal tepkiler kapsamı dışında olduğunu söyleyemem."

"Nasıl oldu da Bobby'nin arkadaşı ve ortağıyla temasa geçip Bobby'nin yaralandığını söylemedi?"

"Kendi kişisel 'bağlantısıyla' bunu yapmış olabilir."

"Evet, bunu kontrol edeceğiz. Bahse girerim yapmamıştır. Onun buraya gelmesini istemediği için temasa geçmedi ya da onu bağlı tutup detayları konuşmasını, güncellemeler için geri aramasını istemedi. Lanet turtasıyla biraz yalnız kalmak istedi."

Mira öksürüğünü tutamadan yüksek sesle güldü ve kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Komik olmadığını biliyorum, sadece böyle bir görüntüydü. Bir profil istiyorsan, sana bir tane vereceğim."

Arabaya geri bindi, kemerini bağladı. "Denek genç, deneyimsiz bir kadın ve kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine alışık ve yatkın görünüyor. Kendisi daha çok ev işleriyle ilgilenirken, kararları kocasının vermesini bekliyor. Bu onun rahatlık alanıdır. Ürkek ve utangaç olma eğilimi olsa da ilgiden hoşlanıyor.

Düzenli, tertipli ve diyebilirim ki itaatkâr bir yapısı var."

"Ya da bu kişiliği bir deri elbise gibi üzerine geçirdi."

"Evet, ya da, eğer haklıysan, Eve, bu çok zekice, çok Hesapçı kadın. Amacına ulaşmak için uzunca bir süre kendi doğasını altüst etmeyi göze alabilecek biri. Bu adamla birkaç aydır evli, bu da onları her gün çok yakın bir ilişkiye sokuyor. Ondan önce de bu adamı tanıyor ve onun için çalışıyordu, ona kur yapıyordu. Doğasına aykırı bir duruşu sürdürmek çok etkileyici bir başarı olacaktır."

"Etkilenmeye hazırım. Diğer olasılıkları, diğer şüphelileri bir kenara itmiyorum," diye ekledi. "Sadece onu da ekliyorum."

Ve onu listemin başında tutuyorum, diye düşündü Eve.

18

EVE odasına girdiğinde BOBBY YATAĞINDA OTURUYORDU. Adamın gözleri kapalıydı ve eğlence ünitesi de sanırım diskteki bir kitap için ayarlanmıştı. Her halükarda, içinden yoğun ve tutkulu bir tartışmaya benzeyen sesler dökülüyordu.

Eğer uyuyorsa, bunu duymasına gerek yoktu. Eğer uyumuyorsa, onun dikkatine ihtiyacı vardı. Bu yüzden üniteye yaklaştı. "Programı duraklat," diye emretti.

Ani sessizlikte Bobby kıpırdandı, gözlerini açtı. "Zana?"

Oh, Eve. Uyuyakalmış olmalıyım. Bir çeşit dinleme bir kitap. Berbat bir kitap," diye ekledi gülümsemeye çalışarak. "Hemşire bana Zana'nın yakında geleceğini söyledi."

"Onu biraz önce bıraktım. Birkaç üniformalıya onu götürüp getirmelerini söyledim. Dışarısı çok kötü."

"Evet." Pencereden dışarı baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Ee. Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Sakarım, aptalım, burada olduğum için sinirliyim. Kendim için üzgünüm."

"Buna hakkın var."

"Evet, ben de bunu söylüyorum. Çiçekler, ağaç. Çok güzel."

Minyatür Noel Babalarla süslenmiş küçük sahte çamı işaret etti. Eve'in gözünde, neşeli ihtiyar elfin kuklası defalarca asılmış gibi görünüyordu.

"Zana bana onları seçmeme yardım ettiğini söyledi." "Pek sayılmaz. Sadece oradaydım."

"Böyle şeyler düşünür. Bunun gibi küçük şeyleri. Bu onun için gerçekten çok boktan bir Noel."

"Senin için de. Yüksek sesle berbat, Bobby, ve ben de sana başka bir şey düşünüp düşünmediğini, hatırladığın bir şey olup olmadığını sorarak buna katkıda bulunacağım. Annene ne olduğu hakkında, sana ne olduğu hakkında."

"Yok bir şey. Üzgünüm. Burada lanet olası caddenin karşısına geçemeyen bir aptal gibi yatarken düşünmek için çok zamanım oldu." Bir iç çekti, sağlam kolunun elini kaldırdı ve sonra bıraktı. "Düşünmek için çok zamanım oldu, söylediklerin hakkında, annemin yaptığını söylediğin şey hakkında. Yapmak istediklerini. Gerçekten para mı istedi?"

Eve yatağa yaklaştı, böylece yatağın yanında durup onun yüzünü izleyebildi. "Ne kadar bok kaldırabilirsin?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Tekrar açtığında, gözlerinde gördüğü şeyin güç olduğunu umdu. "Her şeyi üzerime yıktırabilirim. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Annenizin, çocukken evlatlık verdiği kadınlardan zorla aldığı paralarla beslenen birkaç numaralı hesabı vardı."

"Oh, Tanrım. Aman Tanrım. Bir hata olmalı, bir tür karışıklık, yanlış anlaşılma."

"Bu kadınlardan ikisinin, annenizin kendileriyle temasa geçtiğini ve talep ettiği miktarları ödemedikleri takdirde çocukluk kayıtlarını ifşa etmekle tehdit ettiğini doğrulayan ifadeleri var."

Darbelerin adamın zaten hırpalanmış yüzüne inişini izledi, ta ki adam ona bakana kadar, inanmazlık ya da şokla değil, acıyla savaşıyor bir adamın odaklanmış konsantrasyonu.

"İfadeler," diye tekrarladı. "İki tane."

"İş bittiğinde daha fazlası da olacak Bobby. Ayrıca kocama dosyalarımın kopyalarının kendisinde olduğunu ve eğer kocam

ona ödeme yaptı. Birkaç yıldır eski suçlamalarına şantaj yapıyordu."

"Onlar sadece çocuktu," dedi nefesinin altında. "Hepimiz sadece çocuktuk."

"Roarke aracılığıyla bana şantaj yapma girişiminde kendisine yardımcı olması için eski bakıcılarından birini kullanmış ve bu kişi tarafından öldürülmüş olabilir."

"Onsuz yapmasına asla izin vermezdim. Ne zaman bir şey istese onu almak için elimden geleni yapardım. Bunu neden yapsın ki? Ne düşündüğünü biliyorum," dedi ve tekrar onun ötesine, pencereye doğru baktı. "Ne düşündüğünü anlıyorum. Onun gözetimindeyken, çocukken seni kullandığını ve kötü davrandığını düşünüyorsun. Peki neden şimdi seni kullanmıyor ve kötü davranmıyor?"

"Yanılıyor muyum Bobby? Hafızamda bir sorun mu var?"

Nefesi usulca titreyerek dışarı çıktı. "Hayır. Eskiden bana sizin, yani yanına aldığı çocukların, birileri onlara iyi bir yuva sunduğu için şanslı olduğunuzu söylerdi. Onları kabul edecek, terbiye, disiplin ve saygı öğretecek kadar önemseyen biri. Sizi kilitlediğinde de böyle demişti. Kabul edilemez davranışların sonuçları. Sokaklarda olsaydınız her şey çok daha kötü olurdu."

"Bunu sen mi aldın, Bobby?"

"Bilmiyorum. Belki biraz. Bana hiç zarar vermedi." Şimdi başını çevirdi ve Eve'in gözleriyle buluştu. "Bana hiç öyle davranmadı. Bana söyleneni yaptığım için böyle olduğunu söylerdi. Ama yapmadım, her zaman değil. Beni yakaladığında genellikle güler ve 'Erkekler erkektir' derdi. Ama kızlar için öyle yapmazdı. Neden bilmiyorum. İçinde bir şey vardı. Annesinden nefret ederdi. O yaşlı kaltaktan kurtulduğumuz için şanslı olduğumuzu söylerdi. Belki de bilmiyorum-belki de bu şeyleri ona annesi yapmıştır. Bu bir döngü, değil mi? Taciz için de böyle demiyorlar mı? Bu bir döngü."

"Evet, genellikle öyledir." Belki bu onu rahatlatmıştır, diye düşündü. "Peki ya sen Bobby? Etrafta dolaşıp annene baktın mı? Senin için çok zor olmuş olmalı. Yeni eş, yeni iş ve işte bu talepkâr kadın, hayatına burnunu sokuyor. Bir yığın parası olan talepkâr bir kadın."

Bir an için gözleri doldu. Gözyaşlarını kırptırdı. "Bunu söylediğin, düşündüğün için seni suçlamıyorum. Doğruluk Testi'ne gireceğimi kayıtlara geçirebilirsiniz. Siz ayarlar ayarlamaz gönüllü olarak teste gireceğim. Ona kimin zarar verdiğini bulmanızı istiyorum."

Uzun bir nefes aldı. "Annemi sevdim, Eve. Anlayabilir misin bilmiyorum ama onun ne olduğunu, ne yaptığını bilsem bile onu sevdim. Ne yaptığını bilseydim, bunu durdurmanın bir yolunu bulurdum. Parayı geri vermesini ve durmasını sağlardım. Ben de bunu yapmak istiyorum. Parayı geri vermek. Parayı aldığı insanlara geri vermem için bana yardım etmelisin. Belki bu her şeyi düzeltmeyecek ama başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Evet, sana bu konuda yardımcı olabilirim. Onu nasıl durdururdun Bobby?"

"Bilmiyorum. Beni dinlerdi. Gerçekten üzgün olduğumu bilseydi, beni dinlerdi." Şimdi biraz iç çekti. "Ya da dinliyormuş gibi yapardı. Artık bilmiyorum. Bütün bunları Zana'ya nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bunun doğru olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. O zaten çok şey yaşadı."

"Annenle arası çok iyiydi."

"İyi anlaştılar. Zana herkesle iyi geçinir. Annem için gerçekten çaba sarf etti - bir kişi gerekir." Bir kez daha gülümsemeye çalıştı.

"Bilirsiniz, kadınlar belli bir şekilde yakınlaşırlar. Bunu yaptıklarında, bir erkeğe söylemeyecekleri şeyleri birbirlerine söyleme eğiliminde olurlar. Annen Zana'ya ne yaptığını anlatmış olabilir mi?"

"Mümkün değil." Demek istediğini vurgulamak istercesine daha dik oturmaya çalıştı ve kırık kolunun kısıtlamasına lanet etti. "Zana çok titizdir. Onun kadar iten dürüst birini tanımıyorum. Annemle bu konuda tartışmayabilirdi ama dehşete düşerdi ve bana söylerdi. Bizim sırlarımız yok."

İnsanlar bunu söylüyordu, Eve biliyordu. Ama karşı tarafın sırları olmadığını nereden biliyorlardı? Tam bir ifşa olduğunu nereden biliyorlardı?

"Zana sözünü tutan bir tip mi?"

Yüzü sevgi doluydu. "Muhtemelen kırmadan önce bir parmağını kesmiştir."

"O zaman annene sana ya da başkasına söylememesi için söz vermiş olsaydı zor durumda kalırdı."

Ağzını açtı, kapattı ve Eve onun bu yeni olasılıkla boğuştuğunu görebiliyordu. "Bununla nasıl başa çıkardı bilmiyorum. Ama bana söylerdi, en azından annem öldürüldükten sonra. Bunu asla kendine saklamazdı. Nerede olduğunu merak ediyorum." Parmakları arşafı çekiştirmeye başladı. "şimdiye kadar burada olur sanıyordum."

"Bir dakika içinde kontrol edeceğim, yolda olduğundan emin olacağım. Seni ne zaman çıkaracaklarını söylediler mi?"

"Yarından önce olmaz ama bunun için bastırıyorum. Noel'den bir şeyler kurtarmak istiyorum. Bu bizim ilk Noel'imiz, muhtemelen sana söylemiştim. En azından buradan birkaç şey aldım, böylece Zana'nın açacak bir şeyi olacak. Dostum, bunu nasıl koydun? Oh, evet, bu yüksek sesle berbat."

Ceketinin cebine uzanan Eve küçük bir çanta çıkardı. "Bunları sevebileceğini düşündüm. Kurabiyeler," dedi çantayı onun güzel eline koyarken. "Buralarda Noel kurabiyesi yemeyeceklerini düşündüm."

"Minnettarım." İçeri baktı, neredeyse tekrar gülümsedi. "Gerçekten. Buralarda yemekler oldukça berbat."

Bir keresinde ona yemek getirmişti ve şimdi o da bu iyiliğe karşılık veriyordu. Bunun onları eşitlediğini düşündü ya da düşünmek istedi.

Eve üniformalıları kontrol etti, Bobby'ye karısının kısa süre içinde orada olacağına dair güvence verdi.

Sonra da şehir merkezine doğru uzun ve çirkin araba yolculuğu boyunca her şeyin kafasında dönüp durmasına izin verdi.

Cebindeki 'link' sinyal verdi ve arazi aracındaki alışılmadık sistemle bağlantı kurarken bir an bocalamasına neden oldu, böylece elleri savaşmak için serbest kaldı. "Dallas, bu iyi olsa iyi olur çünkü berbat bir trafiğe takıldım."

"Ben değilim!" Peabody'nin sesi buz gibi yağan yağmurun aksine heyecan ve coşku saçıyordu. Gösterge ekranında yüzü lanet bir mum gibi parlıyordu. "İskoçya'dayım ve kar yağıyor. Büyük, yağlı, mag pullar halinde kar yağıyor."

"Yippee."

"Böyle yapma. Sana burada olduğumuzu söylemek zorundaydım ve hava çok soğuk. McNab'ların harika bir evi var, gerçekten büyük bir kulübe gibi, nehir ve dağlar var. McNab'in babasının bir çapağı var."

"Peki, neden çekip çıkarmıyor?"

"Hayır, hayır, aksan. Tamamen öyle. Ve benden hoşlanıyorlar, Dallas. Yani, her tarafıma yapıştılar."

"Tekrar ediyorum: Yaşasın."

"Neden bu kadar gergin ve ürkek olduğumu bilmiyorum. Sadece eğlence üst üste yığılmıştı. Mekik yolculuğu çok şehir dışındaydı ve sonra, vay canına, manzara tamamen mag. Video gibi bir şey ve-"

"Peabody, iyi vakit geçirmene sevindim. Ciddiyim. Ama ben eve gitmeye çalışıyorum, böylece kendim de biraz Noel neşesi yakalayabilirim."

"Pardon, pardon. Bekle, önce masana bıraktığım hediyeleri aldın mı?"

"Evet, teşekkürler."

"Ah." Peabody'nin yüzü birkaç ifade değiştirdi ve sonunda somurttu. "Bir şey değil."

"Henüz açmadık."

"Oh! Oh, tamam." Surat ifadesi gergin bir sırtışa dönuştü. "Yarına kadar beklemek istiyorsun. Sadece merak ettim. Yani, şey ...

Davayla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sen dönene kadar bekleyemeyecek bir şey yok. Git biraz ye -Nedir o? Haggis."

"Olabilir. Çoktan büyük bir viski içtim ve kafamda dans ediyor. Ama umurumda değil! Noel'deyiz. Geçen yıl birbirimize kızgındık ama şimdi değiliz. Seni seviyorum, Dallas, Roarke ve McNab'in her bir kemiğini. Ve kuzeni Sheila'yı. Mutlu Noeller, Dallas."

"Evet, emin olabilirsiniz." Peabody tekrar başlayamadan sözünü kesti. Ama kapıdan eve doğru ilerlerken gülümsüyordu.

Ev sanki geceymiş gibi aydınlatılmıştı ve buz gibi bir sis toprağın üzerinde yuvarlanıyor, ışıklarda biraz parlıyordu. Ağaçların parıldadığını, mumların ışıldadığını görebiliyor ve aracının tavanında o soğuk, sert yağmurun pıtırtilarını duyabiliyordu.

Durdu, yolun ortasında durdu. Sadece bakmak, düşünmek ve hatırlamak için. İçeride sıcaklık vardı, gerçek odun çıtırtısıyla yanan ateşler. Hayatındaki her şey onu bir şekilde buraya yönlendirmişti. Yaşadığı dehşet, acı ve kan, rüyalarını bir tazı gibi kovalayan her ne varsa onu buraya getirmişti. Buna inanıyordu.

Buna sahipti çünkü diğerinden kurtulmuştu. Buna sahipti çünkü o yolun diğer tarafında bekliyordu. Kendi siperlerinde geziniyordu.

Mumların yandığı ve ateşlerin yandığı bir evi vardı. Bunu hatırlamak için bir an durmanın ve başka ne ile karşılaşırса karşılaşsın, bunun burada olduğunu bilmenin iyi olduğunu düşündü.

Yirmi dört saat boyunca bunun tadını çıkaramayacaksa ne anlamı vardı ki?

Koşarak eve girdi, saçlarındaki yağmuru silkeledi. İlk kez Summerset antrede pusuya yatmamıştı ama o ceketini çekiştirirken bile Roarke salondan çıktı.

"Ve işte buradasın."

"Düşündüğümde daha geç, üzgünüm."

"Ben de birkaç dakika önce geldim. Summerset ve ben ateşin yanında bir şeyler içiyoruz. Gel, otur."

"Oh, pekala." Summerset. Birbirlerine karşı medeni olmak zorundaydılar. Bu bir tatil yasası gibiydi. "Önce halletmem gereken bir şey var." Arkasına küçük bir çanta gizledi. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Sırlar." Onu öpmek için yanına gitti. Ve omzunun üzerinden baktı. Kadın kıpırdandı, parmağını adamın karnına soktu.

"Kesin şunu. Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

Yukarı çıkışını izledi, sonra salona geri dönüp Summerset ile ateşin yanında oturdu ve İrlanda kahvesinin tadını çıkardı. "Bir son dakika hediyesi kaçırıyor."

"Ah. Bu havada dışarıda bıraktığına şüphe olmayan aracı birazdan garaja götüreceğim."

"Elbette. Her ne kadar karşılıklı atışmalarınızdan hoşlandığınıza inansam da, Boks Günü'ne kadar bu konuda bir moratoryum deneyebiliriz."

Summerset bir omzunu kaldırdı. "Rahatlamış görünüyorsun." "Ben de öyleyim."

"Çok da uzun olmayan bir zaman önce, son ana kadar bir anlaşmanın peşinde koşardınız. O zaman, sen de

O anın kadını. Saint Moritz ya da Fiji'de Noel. Hevesiniz sizi nereye götürürse. Ama burada değil."

"Hayır, burada değil." Roarke, Summerset'in parlak kırmızı bir tabağa dizdiği küçük buzlu kurabiyelerden birini aldı. "Çünkü şimdi fark ediyorum ki, burada yalnız olduğumu anlamamam imkânsız olurdu. Yalnız. Tüm o kadınlara, anlaşmalara, insanlara, partilere rağmen. Yalnızdım çünkü beni burada tutacak kadar önemli kimse yoktu."

Kahvesini yudumladı, alevleri izledi. "Bana hayatımı sen verdin. Sen verdin," diye ısrar etti Summerset itiraz eden bir ses çıkardığında. "Ve burayı inşa etmek için -kendi tarzımla- çalıştım. Senden benim için bakmanı istedim. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Ama ona ihtiyacım vardı. Burayı yuvam yapabilecek tek şey, tek şey."

"Senin için seçeceğim kişi o değil."

"Oh." Roarke yarı gülerek kurabiyeyi ısırdı. "Bunu biliyorum."

"Ama o senin için doğru kişi. Senin için doğru kişi." Gülümsemesi yavaştı. "Birçok kusuruna rağmen ya da belki de bu kusurları yüzünden."

"Sanırım o da senin hakkında aynı şeyi düşünüyordur."

Onun geldiğini duyunca Roarke arkasına baktı. Silahını çıkarmış, botlarını kızaklarla değiştirmişti. Bir paketi ağaca götürüp diğerlerinin yanına yerleştirdi.

Yığıldığı yığınları tararken kadının yüzündeki ifadeyi gördü. Şaşkınlık, şaşkınlık ve onu eğlendiren bir tür boyun eğme.

"Bunu neden yapıyorsun?" Hediyelere el sallayarak talep etti.

"Bu bir hastalık."

"Söyleyeceğim."

"Kahvemizde İrlandalı var."

"Eğer bu viski anlamına geliyorsa, ben almayayım. Güzelim kahveyi neden bu şekilde berbat etmek istiyorsun anlamıyorum."

"Sadece başka bir hastalık. Sana biraz şarap koyayım."

"Kendim alırım. Peabody eve dönerken beni etiketledi. İskoçya'da sadece sağ salim değil, yarı sidikli ve zevkten çıldırmış bir haldeydi. Bu arada seni, beni, McNab'ın kemikli kışını ve hatta kuzeni Sheila'yı bile seviyor." Summerset'e küçük bir gülümseme verdi. "Senden bahsetmedi ama eminim gözden kaçmıştır."

Oturdu ve bacaklarını uzattı. "Bu hediye hedefi tam on ikiden vurdu. Temizlemen gereken her şeyi temizledin mi?"

"Yaptım," dedi Roarke ona. "Sen mi?"

"Hayır, ama siktir et. Laboratuvarı aradım ve 'Jingle Bell Rock'ın bir kaydını aldım. Neden böyle şarkılar hiç ölmez ki? Şimdi kafama takıldı."

Kedi Summerset'i bırakıp onun kucağına atladı, yüksek sesle şikâyet etti ve pençelerini onun kalçalarına geçirdi.

"Seni deniyor." Roarke elindeki fincanla işaret etti. "Kurabiyeleri istiyor ve o alanda benimle ya da Summerset'le hiçbir yere varamaz."

"Bunu unutabilirsin, Şişko." Onu kaldırdı, gitti burun buruna. "Ama senin için bir şeyim var." Onu bıraktı, sonra ağaca gitti, etrafı karıştırdı ve bir hediye çantasıyla geldi.

Kedi boyunda bir çift boynuz ve bir oyuncak fare çıkardı.

Summerset, "Bunları giymek ya da saçma sapan oyuncaklarla uğraşmak için fazla ağırbaşlı," diye itiraz etti.

Eve sadece homurdandı.

"Catnip." Fareyi kuyruğundan tutup Galahad'ın yüzüne doğru kaldırdı. Galahad arka ayakları üzerinde saha kalkıp fareyi ön pençeleriyle yakalarken, "Evet, doğru," dedi. "Kediler için Zeus."

Roarke, "Ve siz, usulüne uygun olarak atanmış bir kanun görevlisi," dedi, "anlaşma yapıyorsunuz."

"Benim kaynaklarım var." Kedi yeni oyuncağıyla cılgınca yuvarlanırken, Eve boynuzları yerine taktı. "Tamam, gerçekten aptal görünüyorsun, yani bu sadece bu gece için. Biz insanlar bir yerlerde eğlenmeliyiz."

"Onu yemeye mi çalışıyor," diye merak etti Roarke, "yoksa onunla sevişmeye mi?"

"Bu konuda o kadar çok düşünmek istemiyorum. Ama o artık kurabiyeleri düşünmüyor."

Tekrar oturdu, ayaklarını Roarke'un kucağına dayadı. Roarke elini onun baldırında gezdirdiğinde Summerset bunu bir işaret olarak algıladı.

"Akşam yemeği için basit bir şeyler hazırladım, burada yemekten hoşlanacağınızı varsayıyorum. Ben şehirdeki bazı arkadaşlarımla birlikte yiyeceğim."

"Arkadaşların mı var?" neredeyse Eve'in ağzından çıkacaktı ama Roarke beklentiyle onun bileğini sıktı.

"Her şey mutfak ünitesinde." "İyi akşamlar o zaman."

"Yapacağım, sen de öyle."

Başka bir ayak bileği sıkması Eve'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Um, evet. Merry."

Yalnız kaldıklarında Roarke'ın kolunu itti. "Sakin ol, olur mu? Bir şey söyleyecektim."

"Ne söyleyeceğinizi çok iyi biliyorum. Boxing Day'e kadar Dünya'nın bize özel karesinde barış içinde yaşıyoruz."

"Tamam, o yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Ayrıca, gerçekten sarhoş olmayı planlıyorum."

"Neden sana bu konuda yardım etmiyorum?" Ayağa kalktı ve ona biraz daha şarap doldurdu.

"Peki ya sen?"

"Ben biraz alacağım ama sanırım birimizin aklını koruması gerekiyor. Bu kedi kafayı bulmuş," diye yorumladı, aşağıya bakarak

Galahad'ın kendini şehvetle farenin üzerine sürdüğü yer.

"Şey, sabit olduğu için asla seks yapamaz. Tatil için biraz heyecan duyması gerektiğini düşündüm. Ben de kendime biraz heyecan katmak istiyorum."

Roarke kaşlarını kaldırdı. "Sana bu konuda da yardım edebilirim." "Belki de kurabiyelerden bahsediyordum."

Kanepeye, onun yanına uzandı. Ve ağzını onunkine yapıştırdı.

"Henüz sarhoş değilim," diye mırıldandı. "Henüz bitmedi de."

"Eğer etrafta dolaşmaya başlayacaksan o kapıları kapatmalısın. O dışarı çıkıyor olabilir ama Summerset'in ruhu bu koridorlarda dolaşıyor."

"Ben sadece karımı öpüyorum." İkisini de uzunlamasına kaldırdı, böylece ateşi izleyip şaraplarını yudumlayabileceklerdi. Ve boyun.

"Güzel." Bir nefes aldı, onu soludu ve vücudundaki her hücrenin rahatlamasına izin verdi. "Noel sonrasına kadar bu odadan, hatta bu kanepeden bile ayrılmayabilirim."

"Sırayla erzak almamız gerekecek. Kendimizi ve ateşi besleyeceğiz."

"Tamam. Önce sen."

Güldü, dudaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. "Nefis kokuyorsun." Boynuna doğru kokladı. "Üzerine bir şey sürmüşsün."

"Arada sırada bir dakika ayırabilirim."

"Ve bunu takdir ediyorum."

"İrlanda'daki adamlarınızla temasa geçtiniz mi?"

"Gördüm, evet. Yemek pişirme ve bebeklerle dolu bir tımarhane gibi görünüyordu, ki bu da onlara çok yakışıyor. Size mutlu Noeller dilerler."

"İyi misin, orada olmamak?"

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve dudaklarıyla buluştu. "Kesinlikle. Ve daha fazla şaraba ihtiyacın var."

"Şimdiden bir vızıltı var."

"Muhtemelen öğle yemeği yemediğin içindir."

"Evet, bir şey unuttuğumu biliyordum." Adamın doldurduğu şarabı aldı. "Sürüldükten ve her santimetrekarenle seviştikten sonra bir ton yiyeceğim."

Kalktığından beri oraya gitti ve salonun kapılarını kapattı.

Kanepeden Eve sırtıttı. "Buraya gel ve beni açmaya başla."

Eğlenerek ve tahrik olarak kadının ayaklarının dibine oturdu. "Neden buradan başlamıyorum?" diye önerdi ve kadının ayakkabılarını çıkardı. Sonra başparmaklarını kadının kemerine bastırarak mırıldanmasını sağladı.

"İyi nokta." Gözlerini kapadı, biraz daha şarap içti. "Bak ne diyeceğim, sonra sen sürülürsün, ben de sana yaparım."

"Birileri Noel ruhuna sahip." Ayak bileklerindeki bileziği öptü.

"Ondan kaçamazsın, orada sağda solda kanat çırpıyor." Bacaklarında hoş küçük hisler parıldadı. "Kaçabilirsin, ama eninde sonunda seni bulur."

Adam pantolonunu çözdüğünde tek gözünü açtı. "Hızlı iş."

"Yavaş ister misin?"

"Tabii ki hayır." Kadın sırtıttı, şaha kalktı ve onu yakaladı, ikisinin de üzerine şarap döküldü. "Uh-oh."

"Şimdi ne yaptığına bir bak. Bu kıyafetleri çıkarmamız gerekecek. Eller yukarı," dedi ve kazağını başından çekti. "Al bakalım." Ona şarabını geri verdi, iki elini de bardağın kasesine koydu. "Şimdi buna dikkat et."

"Muhtemelen yeterince içtim."

"Yetmedi."

Önce onu, sonra kendini soydu. Kadının elinden bardağı aldı, damlalar göğüslerine, gövdesine saçılısın diye bardağı havaya kaldırdı.

Aşağı baktı, yukarı baktı. "Uh-oh," dedi tekrar ve güldü.

Şarabı ve eti yaladı, kadın onun altında hareket edip inlerken kombinasyonun kafasına gitmesine izin verdi. Elleri üzerinde gezindiğinde, titreyen bir köprü gibi yukarı doğru kalktı.

Sonra onun etrafında kilitlendi, kolları, bacakları. Ve sertçe yuvarlandı.

Kıkırdayarak onun üstüne düştü. "Ouch."

"Senin için söylemesi kolay." Adamın nefesini birden fazla şekilde çalmıştı. Öcünü almak için onu ters çevirdi. Dudakları ve parmaklarıyla onu gıdıklayarak çığlıklar attırdı, soluk soluğa bırakarak tahrik etti.

İçinden akan şarapla sersemletici bir kombinasyon olan aptallık ve tutkuya kapılmıştı. Adam içine girdiğinde, hâlâ nefes nefese gülerken, kollarını adamın boynuna doladı.

"Mutlu Noeller," demeyi başardı. "Oh, Tanrım." Soluk soluğa bir kahkaha attı, sonra onu da peşinden sürükledi.

"Mutlu Noeller," dedi ve son bir kez ona doğru ateş etti.

Gözleri şaşmış bir halde ağaca bakıyordu. "Tanrım, ne kadar da güzel konuşmuşsun."

Daha sonra, onun ısrarıyla ilk hediyesini açtı. Böylece rahat edeceğini söylemişti. Orman yeşili uzun kaşmir bornozun içinde başka türlü olmak zordu.

Ateşin yanında yemek yediler, Summerset'in sade ıstakozunu şampanyayla yıkadılar. Adam davayı sorduğunda Summerset başını salladı. Bu konuyu açmayacaktı. O bir

-Kan ve ölümün kendi dünyalarının dışında kilitli kaldığı bir geceye hak kazanmışlardı. Bir ağacın altında bağdaş kurmuş çocuklar gibi oturup renkli kağıtları yırttıkları bir dünya.

"Roarke'a Göre Evren?" Kasalı bir diskin üzerindeki etiketi okudu.

"Feeney bir araya getirmeme yardım etti. Tamam, Feeney çoğunlukla bir araya getirdi ama konsepti ben buldum. Holo ya da comp için gidecek."

Bir kurabiye daha almak için uzandı.  ekerden midesi bulanmaya ba lamı tı ama Noel ne içindi ki? "Kişiye  zel bir oyun ve en alttan ba lıyorsun. Sadece akılla ba lıyorsun. Sonra para, silah, toprak kazanabilirsin. Bir şeyler inşa edebilir, savaşlar yapabilirsin. Diğer insanları  ekebilirsin, hepimiz oradayız. Ve  nl  d  manlarla falan kapı abilirsiniz. Hile yapabilir,  alabilir, takas edebilir ve kan d kebilirsiniz. Ama bir sürü tuzak var, yani sonunda parasız, yoksul, kafeste ya da d  manlarınız tarafından işkence edilmiş olabilirsiniz. Ya da bilinen tüm evrene h kmedebilirsiniz. Grafikler çok soğuk."

"Burada mısın?"

"Evet."

"Nasıl kaybedebilirim?"

"Zor bir i . Feeney birkaç haftadır  alı tırıyordu ve on ikinci seviyeyi ge emedi ini söyledi. Bu onu kızdırıyor. Her neyse, artık gerçek hayatta hırsızlık yapamadı ına göre, sanaldan keyif alırsın diye düşündüm."

"En güzel hediye beni tanıyan bir kadına sahip olmaktır." Onu öpmek için e ildi, şarap ve  ekerli kurabiyelerin tadına baktı. "Te ekk rl r. Sıra sende."

" imdiden bir milyon tane açtım." Bunların ı ıltılıdan aptala, ihtiya lıdan seksiye uzanan bir yelpazede yer aldığını düşündü.

"Neredeyse bitti. Bu."

Ona verdiği kutudaki kurdeleyi çekip çıkardı ve yüzünü buru turmasına rağmen boynuna doladı. İçinde gümüş saplı bir büyüteç vardı.

"Bu eski," dedi ona. "B y te siz dedektif mi olur?" diye düşündüm. "

"Bu harika." Elini kaldırdı, camın arkasından inceledi, sonra sırtarak Roarke'a yaklaştı ve camın arkasından ona baktı. "Tanrım. Sen daha da güzelsin." Sonra bakışlarını horlayan kediye çevirdi. "Sen değilsin. Teşekkürler."

Parmağını dudaklarına götürdüğünde, onu öpmek için eğilmeden önce iç çekiyormuş gibi yaptı.

"İşte, bunu yap, bir şekilde uyuyor." Camla oynarken bir kutuyu ona doğru itti. "Çocukken bunlardan birine sahip olsaydım, insanları çıldırtırdım."

"Daha ziyade oyuncak ve alet meselesi." Başını kaldırıp baktığında kendini tekrar teftiş edilirken buldu. Ona bir yay fırlattı. "İşte, bakalım bundan ne çıkaracaksın."

Kutuyu açtı, içindeki cep saatini yavaşça çıkardı. "Eve, bu harika."

"O da eski. Eski şeyleri nasıl sevdiğini biliyorum. Bunu da diğer eski eşyalarla birlikte bir rafa koyabileceğini düşündüm. Zaten kazınmıştı," diye ekledi adam açtığında. "Ama düşündüm ki ..."

" 'Zaman durur.' " Bunu sessizce söyledi ve sonra o büyüleyici mavi gözleriyle ona baktı.

"Düşündüm de, evet, öyle." Onun eline uzandı. "Öyle."

Onu içine çekti, dudaklarını boğazına, yanağına bastırdı, sadece tutundu. "Bu bir hazine. Sen de öylesin."

"Bu iyi," diye mırıldandı. Şeyler değil, diye düşündü ve onun anladığını biliyordu. Ama onları paylaşması. Var olmak. "Seni seviyorum. Gerçekten alışmaya başlıyorum."

Güldü, onu tekrar öptü, sonra geri çekildi. "Bir tane daha var."

Kutunun büyüklüğüne bakarak daha fazla mücevher olması gerektiğini fark etti. Adam onu ışıltılarla donatmaya bayılıyordu. Kutuyu açtığında aklına gelen ilk şey, sadece parıldamakla kalmayıp insanı güneş gibi kör edebilecekleri oldu.

Küpeler pırlanta damlalardı; parlak bir çiçeğin taç yapraklarını oluşturan daha fazla pırlantadan oluşan bir kümeden damlayan, dereceli boyutlarda üç mükemmel yuvarlak taş.

"Vay canına," dedi. Adam gülümsemekle yetinince, ne olduğunu anladı. "Koca Jack'in elmasları, Kırk Yedinci Cadde soygunundan. Bulduklarımız."

"Neredeyse yarım yüzyıl saklı kaldıktan sonra." "Bunlara el konuldu."

"Onları ben çalmadım." Güldü ve oyun diskini kaldırdı. "Hatırladın mı? Bugünlerde sadece sanal olarak. Pazarlık ettim ve onları tamamen yasal yollardan elde ettim. Işığı hak ediyorlar. Sizi hak ediyorlar. Siz olmasaydınız, hala bir çocuğun oyuncağına kapatılmış olabilirlerdi. Siz olmasaydınız, Teğmen, Chad Dix şu anda Noel'i kutluyor olmazdı."

"Onları benim için yaptırdın." En çok da bu dokunmuştu ona. Büyütecine eline aldı. "Şunlara bir bakalım," dedi ve mücevherleri inceliyormuş gibi yaptı. "İyi iş çıkarmışsın."

"Bunları madalya olarak düşünebilirsiniz."

"Teşkilatın dağıttığı madalyalardan çok daha cazip." Onu memnun edeceğini bildiği için madalyaları taktı. Nasıl olduğunu görünce.

"Sana yakışmış."

"Bunun gibi pırıltılar herkeste işe yarar." Ama kollarını ona doladı, sarıldı. "Bunların nereden geldiğini, neden benim için yaptırdığını bilmek çok şey ifade ediyor. I-"

Geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Hepsini sen aldın, değil mi?"

Başını eğdi. "Sen açgözlü değil misin?" "Hayır, ama öylesin. Hepsini satın aldın. Bunu biliyorum."

Parmağını kızın çenesindeki çukurda gezdirdi. "Sanırım biraz daha şampanyaya ihtiyacımız var. Tamamen ayıksın."

Tekrar konuşmaya başladı, sonra düğmelerini ilikledi. Adamın parasını istediği gibi harcama hakkı vardı. Ve bir konuda haklıydı. Koca Jack'in elmasları bir departman kasasından daha iyisini hak ediyordu.

"Şuranın altında bir tane daha var," diye fark etti kalkmaya başlarken. "Bugün getirdiğin."

"Ah. Doğru." Bir yanı bunu unutmasını ummuştı. "Evet, önemli bir şey değil. Önemli bir şey değil."

"Ben açgözlüyüm, unuttun mu? Ver şunu."

"Tamam, tabii." Uzanıp aldı ve kucağına bıraktı. "Ben şampanyayı getireyim."

Kız ayağa kalkamadan onu kolundan yakaladı. "Burada ne olduğunu görene kadar bir dakika bekle." Kağıt mendili bir kenara itti, çıkardı ve sadece "Oh" dedi.

Kıvrınmamak için kendini zor tuttu. "Bir fotoğraf istediğinizi söylemişsiniz, bilirsiniz, önceki gibi."

"Ah," diye tekrarladı ve yüzündeki ifade kadının boynunu renklendirdi. "Şu haline bak." Adamın gözleri bir görüntüden diğerine geçiyordu, öylesine zevk, şaşkınlık ve aşk doluydu ki kadının boğazı düğümlendi.

"Sadece kazıp çıkardım ve bir çerçeve aldım." "Ne zaman çekilmiş?"

"Akademiye girdikten hemen sonra. Biraz takıldığım bir kız vardı, sürekli fotoğraf çekiyordu. Ders çalışmaya çalışıyordum ve o-"

"Saçın."

Yer değiştirdi, biraz rahatsızdı. Fotoğrafta bir masada oturuyordu, diskler etrafına yığılmıştı. Donuk gri bir Polis Akademisi tişörtü giymişti. Saçları uzundu ve kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı.

"Evet, o zamanlar uzun takardım. Daha az sorun olacağını düşünmüştüm çünkü önümden çekip bağlayabiliyordum. Sonra göğüs göğüse antrenmanda rakibim onu yakaladı, çekti ve beni yere düşürdü. Ben de kestim."

"Gözlerine bak. O zaman bile polis gözleri. Bir çocuktan daha fazlası değildin ve bunu biliyordun."

"Ders çalışabilmem için o kamerayı gözümün önünden çekmezse onu döveceğimi biliyordum."

Güldü, elini tuttu ama fotoğrafa bakmaya devam etti.
"Ona ne oldu?"

"Yıkandı, yaklaşık bir ay dayanabildi. İyiydi.
O sadece-"

"Bir polis," diye bitirdi. "Bunun için teşekkür ederim.
Tam da istediğim şey."

Başını onun omzuna yasladı, ağacın ışıklarının gözlerini kamaştırmasına izin verdi ve "Kimin şampanyaya ihtiyacı var ki?" diye düşündü.

19

PARILTILI BİR ŞEKİLDE AYDINLATILMIŞ ODADA UYANDI, UYANDIĞINI DÜŞÜNDÜ

cam duvarlı. Pırlantalarını ve kaşmir bornozunu giymişti. Köşede tavana kadar yükselen yüksek bir çam ağacı vardı. Dallarını saran süslerin ceset olduğunu gördü. Noel kadar kırmızı kanla kaplı yüzlerce ceset asılıydı.

Tüm kadınlar, sadece kadınlar, etrafında toplanmıştı.

Avukat Maxie, "Pek kutlama havasında değil," dedi ve Eve küçük bir dirsek dürtmesi. "Ama idare etmek zorundasın, değil mi?"

Bunlardan kaç tanesi senin?"

Yüzleri, cesetleri, ölüleri teşhis etmek için cebindeki büyütece ihtiyacı yoktu. "Hepsini."

"Bu biraz açgözlüce, sence de öyle değil mi?" Maxie döndü ve başıyla odanın ortasında yatan cesedi işaret etti. "Henüz kaldırılmadı."

"Hayır, henüz yukarı çıkamaz. Daha işi bitmedi."

"Bana bitmiş gibi geldi. Ama burada." Eve'e kredilerle dolu beyaz bir çorap fırlattı. "Devam et."

"Cevap bu değil."

"Belki de doğru soruyu sormadınız." Kendini çocuklarla birlikte cam odada buldu. Olduğu çocuk yere oturdu ve yorgun gözlerle ona baktı.

"Hiç hediyem yok. Umurumda değil."

"Bunu alabilirsin." Eve çömeldi ve rozetini uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

"Bütün hediyeler onda."

Eve camdan baktı ve hediyelerin cesedin etrafına yığıldığını gördü. "Şimdi ona çok iyi gelecekler."

"O bizden biri, biliyorsun."

Eve arkasına baktı, küçük kızlarla dolu odayı inceledi. Sonra kendi gözlerinin içine baktı. "Evet, biliyorum." "Ne yapacaksın?"

"Bunu yapanı götürün. Birini öldürdüğünüzde böyle olur. Bedelini ödemek zorundasınız. Bir ödeme yapılmalıdır."

Olduğu kız ellerini kaldırdı ve ellerine kan bulaşmıştı. "Ben de mi gidiyorum?"

"Hayır." Ve bunu hissetti, rüya olduğunu bildiği rüyada bile karnındaki ağrıyı hissetti. "Hayır," dedi tekrar, "senin için farklı."

"Ama dışarı çıkamıyorum."

"Bir gün olacaksın." Camdan geriye baktı, kaşlarını çattı. "Bir dakika önce daha fazla hediye yok muydu?"

"İnsanlar çalışıyor." Çocuk gömleğindeki kanlı rozete takıldı. "İnsanlar hiç iyi değil."

Eve sert bir sarsıntıyla uyandı, rüya çoktan kaybolmuştu. Kendi kendine konuştuğun rüyalar görmenin tuhaf olduğunu düşündü.

Ve ağacı. Cicili bicili cesetlerin olduğu ağacı hatırladı. Kendini rahatlatmak için döndü, pencereden ağacı inceledi. Elini yanındaki çarşafın üzerinde gezdirdi, çarşafı serin buldu.

Roarke'ın kendisinden önce kalkmış olması ya da çarşafların sıcaklığını kaybedecek kadar uzun süre ayakta kalmış olması onu şaşırtmamıştı. Ama saatin neredeyse sabahın on biri olduğunu görmek onu şok etmişti.

Kendi tarafına dönmeye başladı ve komodinin üzerinde yanıp sönen not küpünü gördü. Açtı ve onun sesini duydu.

"Günaydın, sevgili Eve. Oyun odasıındayım. Gel benimle oyna."

Bu onu gülümsetti. "Tam bir ahmak," diye mırıldandı.

Duş aldı, giyindi, kahve aldı ve aşağı indi. Kendisinin de bir aptal olduğunu kanıtladığına karar verdi.

Ana ekranı açmıştı ve kendisini orada, kanlı bir savaşın içinde görmek onu bir kez daha sarstı. Neden bir blaster yerine bir kılıç kullandığını söyleyemiyordu.

Gerçekte de hatırladığı gibi, onunla sırt sırta dövüşmüştü. Ve işte Peabody, yaralı ama hâlâ oyundaydı. Ama ortağı ne giyyordu?

Daha da önemlisi, ne giydiğiydi. Kılıç oyunlarından ziyade S ve M için daha uygun yumuşak bir deri anlaşmasına benziyordu.

Rakibinin kafasını kopardığında buzlanmış olduğuna karar verdi. Dakikalar sonra Roarke onunkini dağıttı ve bilgisayar onun Sekizinci Seviyeye ulaştığını duyurdu.

"Ben iyiyim," diye açıkladı ve ona doğru geçti.

"İyisin. Ben de iyiyim."

Duraklatılmış ekrana başıyla onay verdi. "Kıyafetlerin nesi var?"

"Feeney kostüm seçenekleri ekledi. Avrupa ve Kuzey Amerika'nın çoğunu ele geçirmenin yanı sıra gardıropla uğraşarak eğlenceli bir saat geçirdim. Nasıl uyudun?"

"Tamam. Yine garip bir rüya. Muhtemelen suçu şampanyaya ve sabahın ikisinde tıka basa yediğim çikolatalı soufflé'ye atabilirim."

"Neden burada benimle uzanmıyorsun? Bu oyun birden fazla oyuncu için programlandı. Bölgelerimi istila etmeye çalışabilirsin."

"Belki sonra." Dalgın bir elini adamın saçlarında gezdirdi. "Beynimde bu rüya var. Bazen bir şeyler ifade etmeleri gerekir, değil mi? Orada bir şey var. Ben

Doğru soruyu sormak," diye mırıldandı. "Doğru soru nedir?"

Oyun zamanının şimdilik bittiğine karar verdi.

"Neden küçük bir brunch yapmıyoruz? Bunu konuşabilirsiniz."

"Hayır, devam et ve oyunu oyna. Kahveyle aram iyidir."

"Ben de uyudum, dokuza kadar kalkamadım."

"Kimse dışarıya bakıp dünyanın hala kendi eksenı etrafında dönüp dönmediğini kontrol etti mi?"

"O sırada," diye devam etti kuru bir sesle, "bir antrenman yaptım, hem de soufflé yaptım. Sonra, hediyelerimden birinin tadını çıkarmak için buraya gelmeden önce, ofisimde yaklaşık bir saat çalıştım."

Fincanının kenarından onu inceledi. "Çalışmışsın."

"Çalıştım."

"Noel sabahı." "Suçlu."

Fincanı indirdi, kocaman sırttı. "Biz gerçekten hasta insanlarız, değil mi?"

"Bize neyin en uygun olduğunu bilen çok sağlıklı bireyler olduğumuzu düşünmeyi tercih ederim." Ayağa kalktı, siyah kot pantolonu ve kazağıyla bir kedi kadar kıvraktı. "Ve sanırım bize uygun olan, solaryumda, sen son garip rüyayı anlatırken şehre hükmedebileceğimiz hafif bir şey."

"Dün gece ne dediğimi biliyor musun?"

"Sarhoş mu ayık mı?"

"İkisi de. Seni sevdiğimi söyledim. Hâlâ da seviyorum."

Evin tepesinde taze meyve yiyorlar, camdan New York'a bir mola vermeye karar veren ve parlak ve mavi bir gökyüzüne bakıyorlardı.

Noel olduğu için mimoza içmeleri gerektiği fikrine itiraz etmedi.

"Ona -size yani- rozetinizi verdiniz."

"Nedenini tam olarak bilmiyorum. Mira'nın muhtemelen yorumları ve tüm o psikiyatrik şeyler olurdu. Sanırım en çok istediğim şey buydu. Ya da eninde sonunda en çok isteyeceğim şey."

"Ağaç süsleri yeterince kolay."

"Evet, bunu ben bile anlayabilirim. Öldüler, yani benimler. Ama Trudy orada değildi."

"Çünkü onunla işiniz bitmedi. Onu diğerlerinin yanına koyamazsınız - 'bir kenara' demeyeceğim çünkü onları asla bir kenara koymazsınız. Davayı kapatana kadar onu bir kenara koyamazsınız."

"Bu avukat sürekli ortaya çıkıyor. O işin içinde değil. Olmadığını biliyorum ama konuştuğum kişi oydu. Her iki seferde de."

"En iyi anladığınız kişi o, diyebilirim. Trudy'ye karşı hisleri konusunda sana karşı açık sözlü davrandı, bu konuda tartışmadı. Ve sonunda karşılık verdi."

Ona bir ahududu uzattı. "O da senin gibi ayağa kalktı."

"Bizden biri. Ben biliyordum ya da çocuk biliyordu."

"O zaman bile bir parçanızda polis var."

"İnsanların çoğunlukla iyi olmadığını da biliyordu." Bunu hafifçe söyledi, bir ahududu daha denedi. Sonra dik oturdu. "Bekle bir dakika, bekle bir dakika. Hediyeler. Bir düşüneyim."

Sandalyeden kalktı, saksı ağaçları ve müzikli fıskiyesiyle solaryumda dolaştı.

"Hediyeler, açgözlülük, Noel ve alışveriş. Bir şeyler satın aldı. Trudy'nin ikimize de asılmadan önce bir şeyler aldığını biliyorum. Alacaklarını ve borçlarını inceledim. Hızlı ve sert bir çılgınlık yaptı."

"Ve?"

"Odasındaki poşetler, alışveriş çantaları. Eşyaları envantere geçirdim ama içindekileri tek tek hesaplarla kontrol etmedim. Bildiğiniz gibi bir şey satın almadı,

Elmaslar. Giysiler, biraz parfüm, ayakkabılar. Yeni ayakkabılar için ölmemişti, bu yüzden hepsini gözden geçirmedim, bir kontrol listesi yapmadım. Hızlıca bir göz attım. Bazıları orada değildi ama bazılarını mağazalardan getirtmişti. Onları kontrol ettim. Ama hepsini, her parçayı gözden geçirmedim."

"Neden yapasın ki?"

"Açgözlülük, kıskançlık, imrenme. Kadınlar her zaman 'Oooh, kıyafetine, ayakkabılarına, küpelerine bayıldım' derler. Her neyse." Adam güldüğünde elini havada daire içine aldı. "İçeri girdiklerinde üçü birlikte alışverişe gittiler.

Zana ne aldığını biliyordu. Bazı şeyler kargoya verildi. Neden lanet bir gömleğin Teksas'a ulaştığından emin olmak için uğraşalım ki? Bu ona açık sezon verir, değil mi?"

Geri döndü. "Kendini beğenmişin teki. Her zaman kendine çeki düzen verir. Eminim Trudy kendine güzel şeyler almıştır ve aynı bedene yakınlar. Katilinin en çok sevdiği birkaç şeyi kendine aldığını kim bilecek? Bobby fark etmeyecektir. Erkekler fark etmez. Şimdiki şirket hariç."

"Ve bunu etrafı hediyelerle çevrili bir ceset hayal ederek elde ediyorsunuz."

"Bunu anlıyorum çünkü el yordamıyla yapıyorum. Bilmiyorum, belki de bilinçaltım bir şeyler yapıyor. Mesele şu ki, bu benim ona, Zana'ya dair hislerime uyuyor. Fırsatçı. Eğer bir şey aldıysa, eğer bir şey aldığını kanıtlayabilirsem ... bu hala ilk haftasında olan bir polis memurunun delik deşik edebileceği ikinci dereceden bir kanıt, ama onu iğneleyecek bir şey."

Tekrar oturdu. "O bizden biriydi," diye devam etti Eve. "Ve biz iyi şeyler alamadık. Sadakalar, elden düşmeler. Herkes koca bir dilim pasta yerken masadaki kırıntılar."

"Bebeğim."

"Bu umurumda değil." Elini onun omzuna sürttü. "Hiç umursamadım. Ama bahse girerim o umursuyordur ve

yaptı. Fırsat." Gözlerini kapadı, düşünmeden mimozasını yudumladı. "Burada, New York'ta, herkesin başına her şeyin gelebileceği büyük, kötü bir şehirde. Mark işi kolaylaştıran bir dolandırıcılık yapıyor. Sanki kendini bir tepsiye koyuyor. Silah orada, kolayca kullanılıyor, kolayca yok ediliyor. Pencereden dışarı çıkmalıyım ama sorun değil. Yan oda boş. Bir yerde yıkanması gerekiyordu ve bu kendi odası ya da Trudy'ninki değildi. Orada, boş odada olmalı."

Tekrar yukarı itti. "Kahretsin, kahretsin. Silahı, kanlı giysilerini ve havluları oraya koymuş. Yine mükemmel bir fırsat. Eşyaları yerleştir, temiz bir şekilde Bobby'nin uyuduğu kendi odana dön. Farkı asla anlamaz. Ertesi sabah ölü bir kadının kapısını kim çalacak?"

"O zaman sen gir."

"Evet, bunu beklemiyor ama uyum sağlıyor. Hızlı ve zeki. Sabırlı da. Ertesi sabah sıvışıyor, boş odadan eşyaları alıyor. Herhangi bir yere atabilirdi, otelden kaçırma olayını sahnelediği bara kadar herhangi bir geri dönüşümcüye atabilirdi, cüzdanını da süs olsun diye bırakabilirdi. Şimdi gitti. Orospu çocuğu. Ne silah ne de kanlı giysiler için o kadar uzağa gitmedik."

"Devam et," dedi kadın durakladığında. "Büyülendim."

"Bu bir spekülasyon, hepsi bu. Ama doğru hissettiriyor."

Çünkü

Başından beri ilk kez, tam olarak doğru hissettirdi. "Şimdi Polislere bir adamı aratıyor ve var olmayan bir hesabın peşine düşüyor. Ona zaman kazandırır. Şimdi o bir kurban. Trudy'nin diskleri onda. Dava dosyaları ve Trudy'nin yaralarının kaydı."

Evet, bunu görebiliyordu, diye düşündü Eve. Eşyaları topla, ihtiyacın olanı, istediğini al, arkanda kendinden hiçbir iz bırakma.

"Diskleri saklıyor mu? Gelecekteki bir randevu için böyle bir fırsatı tepmek zor. Sıkıştırmayı deneyebilirsin."

yolun aşığısında."

Roarke, "Şimdi, tam da zamanı gelmişken sıkıştırmadı," diye belirtti. "Kaydın bir kopyasının isimsiz teslimi -eğer varsa- bir hesap numarası ve talimatlar."

"Çok olgun. Evet, çok sıcak. Neden şansını zorlasın ki? Bu açığı düşünmek için zamana ihtiyacı var. Senin kaynaklarınla bir polisle ve bir adamla uğraşmaya değer mi? Belki de değmez. Belki daha sonra. Ama eğer akıllıysa, ki öyle, kontrol eder, sorgulanan zamanlar için sıkı bir mazeretimiz olup olmadığına bakar. Ve öyleydik. Bunu yapması için birini tutabilirdik, buna geri dönelim, ama bunun işe yarayıp yaramayacağını düşünecek. Bunun için büyük paralar ödeyecek miyiz yoksa katlanacak mıyız? Daha fazlası, intikam için peşinden gidin."

Durakladı. "Beklemek daha akıllıca. Senin yapacağın bu değil mi? Ben olsam böyle yapardım."

"Kamerayı ve diskleri yok ederdim. Beni o odaya bağlayan her şeyi. Eğer bana kadar takip edilebilseydi, kafesteydim." Roarke ikisine de kahve doldurdu. "Buna değmez, özellikle de Trudy'nin bir kenara sakladığı her neyse ondan para kazanacakken."

"İşte bu. Elbette, Bobby giderse hepsini alırsın. Daha da önemlisi, ölümcül ya da başka türlü bir kaza geçirirse, polisler yine o görünmez adamı aramak için soruşturma başlatacaklardır. Bu arada sen de sanki tamamen bir kazaymış gibi davranacaksın. Tanrım, bir kaza olmalıydı ve onu alışverişe gönderdiğim için hepsi benim suçum. Kahvemi döktüm. Boo- hoo."

Gülmek zorunda kaldı. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun."

"Baştan beri. Kürek kemikleri arasındaki şu kaşıntılardan biri." Şimdi rahatlatmak istercesine onları hareket ettiriyordu. "Şimdi Bobby hastanede ve o da dahil herkes orada. Yani tam da hak ettiğin yerde, merkezdesin. O kaltağa yeterince arka koltukta oturdun, değil mi?"

Ona tekrar baktı. Bugün kot pantolon ve kazak giyeceğim, diye düşündü. İzin günü, kolay. Hay aksi. "Dinle, soracağım ve sormak berbat bir şey ama soracağım. Kuyruktaki kayıt. Yarın dinleyebilirsem şanslıyım. Temiz bir şekilde duyabilsem, sesleri, tonları, sesleri ayırabilsem."

"Bilgisayar laboratuvarı."

"Bak, bunu telafi edeceğim."

"Nasıl? Ve açık ol."

"O oyunu seninle oynayacağım. Holo modu." "İşte bir başlangıç."

"Kıyafeti ben giyeceğim."

"Gerçekten mi?" Kelimeyi şehvetle genişletti. "Ve ganimetler galip gelene mi gidecek?"

"Bu da ben oluyorum."

"Şu anda ortaçağdan kalma. Bana Sör Roarke demeniz gerekecek."

"Oh, geri çekil."

Güldü. "Bu çok ileri gitmek olabilir. Nasıl gideceğini göreceğiz." Ayağa kalktı. "Disk nerede?"

"Ben alırım. Alışveriş çılgınlığına başlayacağım. Teşekkürler. Gerçekten."

Yanına alabilmesi için kahveyi ona uzattı. "Noel öğleden sonramızı başka nasıl geçirebilirdik ki?"

İşe geri döndüğü için mutlu olduğunu fark ederek işe gitti. Sıcak bir fincan kahve ve yığınla veriyle. Bulduğu ya da bulamadığı her ne olursa olsun, bu açış satış memurlarıyla görüşmek anlamına gelecekti. Bu da Noel'in ertesi günü herkesin ve annelerinin hediye alışverişi yaptığı, pazarlık peşinde koştuğu, kredi tartışması yaptığı perakende satış mağazalarına girmenin dehşeti anlamına geliyordu.

Eve, Trudy'nin kendisi için oldukça iyi bir şey yaptığına karar verdi. Bir yerde altı çift ayakkabı. Tanrım, insanların ayakkabılarla derdi neydi? İki çift hariç hepsini eve yolladı. Onları asla giymeyecekti.

Envanter listesini çapraz kontrol etti ve altı çift buldu.

Burada da aynı dükkândan üç çanta vardı. İkişi eve gönderilmiş, biri müşteriyle birlikte alınmış. Listesini kontrol ettiğinde gülümsedi.

"Evet, bahse girerim altı yüz dolarlık bir çantaya karşı koymak zor olmuştur. Altı banknot." Başını iki yana salladı. "Sadece bir şeyler taşımak için, ki bunların çoğunu hiçbir mantıklı insan bir yere taşımaya ihtiyaç duymaz. Bakalım kendine başka neler almışsın."

O daha devam edemedi Roarke ev bağlantısından bip sesi çıkardı.

"Bunu sizin için aldım, Teğmen."

"Ne? Şimdiden mi? Sadece yarım saat oldu."

"Sanırım daha önce bahsedilmişti: Ben iyiyim."

"Yoldayım ve bu hizmet için cidden fazla para ödedim."

"Oynamak için öde," dedi ve kapattı.

Onu laboratuarda, bireysel komutları işlemek için bir grup ünite kurduğu yerde buldu. "Bu şekilde," dedi ona, "istediğin herhangi bir karışımı ya da bir kombinasyonu isteyebilirsin. Bir noktada eşleştirmeyi denemek istersen diye onun ses izini de aldım."

"İşe yarayabilir. Önce olduğu gibi bir gözden geçirelim. Baştan sona dinlemek için zaman ayırmadım."

Şimdi duyuyordu, bir sürü ses duyuyordu. Kendisinininkini, Baxter'inkini, Trueheart'inkini. Kontroller ve tekrar kontroller. Zana'nın, Bobby'nin nereye gidebileceklerini tartışmaları. Açık hava kıyafetlerini giyerken çıkan hışırtılar.

Çıktığımıza çok sevindim. İkimize de iyi gelecek. Zana.

Senin için pek iyi bir yolculuk olmadı. Bobby.

Oh, şimdi, tatlım, benim için endişelenme. Sadece birkaç saatliğine tüm bu berbat işleri bir kenara bırakmanı istiyorum. Birbirimize sahibiz, unutma. Önemli olan da bu.

Zana ile Noel ağaçları hakkında konuşarak dışarı çıktılar.

Dışarı çıktıklarında New York'un sesini duydu. Kornalar, sesler, hava zeplinleri, bir minibüsün açık seçik geçirmesi. Hepsi daha fazla sohbet için bir fon oluşturunuyordu. Hava, binalar, trafik, mağazalar. Araya Baxter ve Trueheart giriyor, yön hakkında yorum yapıyor, havadan sudan konuşuyorlardı.

Dostum, şunun üzerindeki rafı görüyor musun? Tanrı da bir insan ve benim tarafımda. Baxter.

Tanrı bir kadın olabilir efendim, sizi sahip olamayacağınız şeylerle kasıtlı olarak baştan çıkarıyor olabilir. Trueheart.

"Fena değil evlat," diye mırıldandı Eve. "Tanrım, bu saçmalıkları dinlerken sıkıntıdan ölebilirsin. 'Oooh, şuna bak, tatlım. Aman Tanrım,' falan filan."

"İlerlemek istiyor musun?" Roarke ona sordu.

"Hayır. Devam edeceğiz."

Kahve içti ve masa ağacı, fazladan süsler için aralıksız alışveriş yapıp satın almaya devam etti. Bobby ona bir çift küpe alırken arkasını dönüp gözlerini kapattığında kıkırdamalar. Sonra onları Noel'e kadar açmamak için mırıldanmalar.

"Bu beni hasta edebilir."

Öğle yemeğini tartıştılar. Şunu mu yapsalar, bunu mu?

"Tanrım, bir şeyler yap! Turistler," dedi. "Beni öldürüyorlar."

Daha fazla kıkırdama, diye düşündü, soya köpekleri için daha fazla heyecan. Bir tüp sahte et için, diye düşündü Eve tiksintiyle, sonra sandalyesinde doğruldu.

"Bekle, dur. Şunu geri al. Az önce söylediği kısmı."

"Gerekirse, ama bir kayar arabanın menüsü hakkında övgüler düzmek benim için bile biraz fazla."

"Hayır dinle, ne dediğini dinle. Nasıl söylediğini."

New York'ta dışarıda bir arabada pişirilen soya sosislisinin tadını bu kadar güzel yapan şey nedir? Yemin ederim New York dışında hiçbir yerde gerçek bir ızgara sosisli bulamazsınız.

"Kaydı durdur. Bunu nereden biliyor?" Eve talep etti. "'Bahse girerim yer yoktur' demiyor. Ya da, 'Tadı ... gibi olan lanet bir köpeği hiç tatmadım' demiyor. O bir açıklama yapar: 'Alamazsın. "Nostaljik, bilgili. İfade değil, Manhattan'da ilk köşe sosislisini yiyen bir kadının tonu değil - ki söylediği şey buydu, onları arabada karar kılan şey buydu. Tanrım, daha önce hiç yemedim, eğlenceli olurdu. Kaltak yalan söylüyor."

"Tartışmayacağım, ama bu kolaylıkla bir dil sürçmesi olabilir."

"Olabilir, ama değil. Oyuna devam edin."

Şapkalardan, eşarplardan, biraz daha uzun bir süreden bahsederek dinledi.

Karşıdan karşıya geçmek zorundasın. Kahve döküldü. Endişe, sesinde bir parça korku, rahatlama.

Şimdi çığlıklar, bağırışlar, kornalar, frenler. Hıçkırıklar.

Tanrım, Tanrım, biri ambulans çağırırsın. Bayan, onu hareket ettirmeyin, onu hareket ettirmeye çalışmayın.

Şimdi Baxter içeri giriyor, hızlı hareket ediyor, kendini tanıtıyor, karmaşayla ilgileniyor.

"Tamam, istediğim şey sadece ikisinin olması. Köpekleri getirdikleri andan Baxter olay yerine gelene kadar arka planda ses olmasın."

Roarke kurdu, oynat tuşuna bastı.

Yine sohbet, kolay, rahat. Eve, onun şımartıldığını düşündü. Sonra o küçük soluk, onun anında verdiği yanıt. Sesinde kızgınlık. Sonra çığlıklar.

Eve, kahvenin dökülmesinden sonra, "Onun," diye emretti.

O da grafik okumayı izledi-nefes, ses, ton. "İşte, işte, duydun mu?"

"Nefesini içine çekti. Sokağa düşmesi bekleniyor."

"Bir saniye önce. Bir an. Belki bir kayma, elbette, ama belki de bir itme. Şimdi onunki. Aynı sıra."

Öne doğru eğildi ve onu gördü, duydu. "Derin nefes al. Çabuk, hızlı. Kayıtlar onunkini göstermeden sadece bir saniye önce. Sonra adını haykırmadan önceki o küçük tereddüt, çılgılık atmaya başlaması."

Eve'in bakışları düz ve sertti. "Sokağa çıkmasına yardım etti. Bunun üzerine bahse girerim. Fırsat. Yine o an. Arka plandaki sesleri, gürültüleri tek tek gözden geçirelim - aynı sırayla. Bakalım başka bir şey çıkacak mı?"

Sıkıcıydı ama tatmin olmadan önce her varyantı dinledi.

Soğuk bir ifadeyle, "Birikiyor," dedi. "Benim için birikiyor. Onu suçlayamam. Eğer bunu Whitney'e anlatırsam asistan beni ofisinden kovar. Ama ben ne bildiğimi biliyorum. Şimdi mesele bunu ona nasıl kabul ettireceğim."

"Onu seviyor."

"Ne?"

"Onu seviyor," diye tekrarladı Roarke. "Bunu sesinden anlayabilirsin. Bu onu dengeleyecek Eve. Annesinin üstüne bir de bu. Eğer haklıysan, ki öyle olduğuna inanmak zorundayım, bu onun dizlerinin bağına çözecek."

"Özür dilerim. Ama her gün bir katil tarafından kandırılmaktansa bir kurşun yemesi daha iyi."

Bunun onu nasıl inciteceğini düşünemezdi-düşünemezdi. Şimdi değil, henüz değil.

"Kontrol listemde fazla ilerleyemedim ama şimdiden bir el çantasının kayıp olduğunu tespit ettim. Yarın onun ve kontrol edilmeyen diğer her şeyin tam bir tarifini alacağım. Yarın

Zana'nın elinde buldum. Onu sorguya getireceğim. Onu orada yakalayacağım. Görüşme. Elimde kanıt yok, sadece ikinci derece kanıtlar var. Bu yüzden kutuda ona karşı ben olacağım ve işi oraya çevireceğim."

Konuşurken onun yüzünü inceliyordu. "Zaman zaman benim korkutucu olabileceğimi söylemişsiniz. Teğmen, siz de öyle."

Gülümsedi, sert ve ince. "Çok haklısın."

20

SABAHA DOKUNARAK, PROVOKASYON YAPARAK, SIZLANARAK ve laboratuarda böğürüyordu. Rüşvet vermeyi düşündü ve yedek olarak Knicks'in saha kenarı biletlerini aldı. Ama korku ona daha hızlı sonuçlar getirdi.

Sinyal vermeye başladığı anda Eve bilgisayarına doğru sıçradı. "Bilgisayar, gelen verileri ekranda göster ve basılı kopyasını üret."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

Göz gezdirdi, sonra avucuna bir yumruk indirdi. "Yakaladım seni, kaltak."

"Bunu iyi bir haber olarak kabul ediyorum." Roarke ofisleri arasındaki kapının pervazına yaslandı. "Öncelikle talihsiz laboratuvar teknisyeninin terapiye ihtiyacı olacağını söylememe izin verin. Muhtemelen yıllarca sürecektir bir terapiye."

"Yandı." Zafer dansı yapmamak için kendini zor tuttu. "Yatak odasının halısında, banyonun zemininde ve söz konusu saatte boş olan odanın duşunda kan var. Henüz yazmadılar ama Trudy'ye ait olacak."

"Tebrikler."

"Onu henüz paketlemedim ama paketleyeceğim. Kandan bile daha iyi, çok daha iyi - ne Zana ne de Temizlik İşleri tam bir temizlik işi yaptı. Pencerenin iç tarafında bir parmak izi var. Ve bu onun. Bir diğeri de salona açılan kapının üzerinde."

"Titiz olmak para kazandırıyor, ya da onun durumunda, olmamak para kazandırmıyor."

"Evet, anladın. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Oraya bakacağımızı düşünmemiştim. Acil çıkışa doğru giden o güzel kan izini bırakmışken neden zahmet edelim ki?"

"Peki ya şimdi?"

"Artık Noel'in ertesi günü mağaza tezgâhtarlarıyla lazer akımı gibi uğraşmaktan kurtuldum." Şimdi hızlı bir dans yaptı. "Parmak izleri bana arama emri çıkartmak için yeterli olacak. Onu sorguya götürmeme yetecek kadar. Sadece önce birkaç şeyi daha kontrol etmek ve ilk yaklaşımı belirlemek istiyorum."

"Senin için yoğun bir gün."

"Ben hazırım. Buradan başlayacağım, sessiz bir yerden. Peabody'nin gelmesine daha birkaç saat var."

"Sizi yalnız bırakayım. Benim gitmem gerek." Ama önce onun yanına gitti ve çenesini kavrayarak öptü. "Birkaç günlüğüne seninle baş başa kalmak güzeldi."

"Sahip olmak güzeldi."

"Bunu unutma, çünkü seni birkaç günlüğüne kandıracağım. Güneş, kum, deniz."

"Kulağa zor bir durum gibi gelmiyor."

"O zaman neden ikinci Ocak'ı işaretlemiyorsun? İşe yaramasını sağlarız."

"Tamam."

Dışarı çıktı, kapıda durdu. "Eve? Ona nedenini soracak mısın? Bir önemi var mı?"

"Soracağım. Bu her zaman önemlidir."

Tek başına, tüm eski evlatlıkların verilerini ve resimlerini getirdi. Bir kez daha, aralarında herhangi bir bağlantı olup olmadığına baktı. Bir okul, bir iş, bir vaka çalışanı, bir öğretmen. Ama işin özünde sadece Trudy vardı.

"Bir ölü," dedi yumuşak bir sesle. "Diğer herkes hayatta ve sayıldı."

Bu yüzden ölülerle çalıştı.

Ralston, Marnie, annesi ölmüş, babası bilinmiyor. Zana'nın kayıtlarında annesinin ölmüş olduğu yazıyordu,

Babası bilinmiyor. Kimlikleri değiştirirken verileri gerçeğe yakın tutmak akıllıcaydı.

Marnie'nin dosyalarını ekrandan istedi.

Eve'in belirttiğine göre farklı çocukluk kayıtları var. Dkkn hırsızlığı, küçük hırsızlıklar, vandalizm, kötü niyetli fesatlık, bulundurma. On beş yaşındayken bu suları oto hırsızlığına kadar yükseltmiş.

Psikiyatrik değerlendirmeye göre inatçı, patolojik yalancı ve sosyopatik eğilimleri var. IQ'su yüksek.

Psikiyatristin notlarını okudu.

Denek son derece zeki ve akıllı. Zekasını otoriteye karşı kullanmaktan hoşlanır. Hedefleri için en uygun olduğuna inandiğı şey olma konusunda başarılı olan organize bir düşünürdür.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Eve.

Zaman zaman işbirlikçi görünse de, bunun kasıtlı ve bilinçli bir davranış ayarı olduğu kanıtlanmıştır. Doğruyla yanlışı ayırt edebilmesine rağmen, kendisine en çok kazandıracağına inandiğı yolu, yani ilgiyi, ayrıcalıkları seçer. Aldatma ihtiyacı iki yönlüdür: Bir, kazanç için. İki, otorite sahiplerine karşı üstünlüğünü göstermek için, ki bu da istismar ve ihml geçmişinden kaynaklanıyor olabilir.

"Evet, belki de. Ya da belki sadece yalan söylemeyi seviyordur." İnsanlar polislere yalan söylemeyi sever, diye hatırladı. Bazıları için bu neredeyse içgüdüsel bir şeydi.

Eve tıbbi geçmişi de dahil olmak üzere geçmişi gündeme getirdi.

Kırık el, kırık burun, çürükler, yırtıklar. Siyah gözler, beyin sarsıntıları. Raporlara göre - tıbbi, polis, ocuk koruma - bunların hepsi sonunda anneye yüklendi. Anne hapis yatmış, ocuk sisteme atılmış. Trudy'nin kuşağına düşmüş.

Ama bu yaralar psikiyatrik rapordan önce meydana gelmişti. En kötü suçlardan önce. Ve Marnie Ralston on iki ile on üç yaşları arasında Trudy ile neredeyse bir yıl geçirmişti.

Kaçtı, GTA'da ortaya çıkmadan önce yaklaşık iki yıl boyunca yetkililerden kaçtı. Evet, evet, zeki kız. Genç bir kızın sokaklarda bu kadar uzun süre kalabilmesi için zeki, becerikli ve şanslı olması gerekirdi.

Ve onu kaptıklarında, zeki kız - psikiyatristin bulgularına rağmen - başka bir koruyucu aileye yerleştirildi. Haftalar sonra kaçtı ve on sekiz yaşına kadar yeraltında kaldı.

Eve'in belirttiğine göre, beladan uzak durmuş ya da radarın dışında kalmış. Birkaç kısa süreli iş. Striptiz, dans, kulüp işi, bar işi.

Sonra, kayıtlara göre, bom. "Hiç sanmıyorum."

Eve, Marnie Ralston'ın bilinen son kimlik görüntüsünü getirdi ve Zana'nınkiyle birlikte ekrana yansıttı. Marnie'nin kahverengi saçları kısa ve düz, diye düşündü. Ve sert bir bakışı vardı, orada bulunmuş ve yapmış olduğunu ve her şeyi tekrar yapmaktan çekinmeyeceğini söyleyen bir tür kenar.

Yancy'yi ya da başka bir polis sanatçısını çağırma fikriyle oynadı ama bir süre kendi başına uğraşmaya karar verdi.

"Bilgisayar, sadece gözleri büyüt, iki görüntüyü de."

Görev tamamlandığında arkasına yaslanıp incelemeye başladı. Göz rengi neredeyse aynıydı ve herhangi bir değişiklik görüntülemeindeki dalgalanmalara ya da deneğin geliştirmelerine bağlanabilirdi. Şekli farklıydı. Marnie'nin gözleri içe dönüktü, Zana'nınkiler ise geniş ve daha yuvarlaktı.

Kaçları denedi - Zana'nınkinde daha kavisli. Burun daha dar, hafif kalkık.

Bu değişiklikleri gelişme olarak görmek, diye düşündü. Kendini beğenmiş bir kadının para ödeyebileceği türden.

onu daha çekici yapacağına inanıyor muydu? Özellikle de başka nedenlerle görünüşünü değiştirmek isteyebilecek biri?

Ama ağızları denediğinde, kendi ağzı yukarı kıvrıldı. "Oh, şimdi, sanırım dudaklarını sevdin. Bilgisayar, mevcut görüntülerin karşılaştırmasını çalıştır. Eşleşiyorlar mı?"

Çalışıyor . . . Mevcut görüntüler eşleşiyor.

"Saçını, gözlerini, burnunu değiştirdin. Yanaklarını düzeltmişsin ama ağzını değiştirmemişsin. Birkaç kilo almışsın," dedi yüksek sesle, boyunu ve kilonu kontrol ederken. "Kendini yumuşatmışsın. Ama boyunuzla ilgili hiçbir şey yapamadınız."

Olayı aynen gördüğü gibi yazdı, tüm destekleyici kanıtları listeledi. Şahsen savcılığa, hakime gidecek ve tutuklama emri için baskı yapacaktı.

Bağlantısı merdivenlerden inerken ona işaret verdi. "Dallas, hızlı konuş."

"Hey, ben döndüm, buradayım. Sen değilsin. Biz-"

Peabody'nin sözünü keserek, "Başhekimin ofisiyle temasa geçin," dedi.

Neşeli bir selamlama. "Mümkünse Reo'yu getirin. Şu anda onların altın kızı o."

"Ne-"

"En kısa zamanda bir danışmana ve birkaç tutuklama emrini imzalamaya en uygun yargıç tavsiyesine ihtiyacım var."

"Kimin için? Ne için?"

"Zana için. Otel odasını, eşyalarını arayın. Cinayet şüphesi, cinayete teşebbüs şüphesi. Bu topu başlatacak."

"Zana? Ama-"

"Yap şunu, Peabody." Direkten paltosunu aldı ve Summerset'in yanından geçerken üzerine geçirdi. "PA için oyunu ben yöneteceğim. Yetişmek istiyorsan, raporları oku."

masa başı biriminize gönderildi. Bunu komutana iletmem gerekiyor. Hemen geliyorum."

"Tanrım, ne zaman bir gün izin alsam, bir şeyler oluyor."

"Acele edin. Bu sabah görüşmeye gelmesini istiyorum."

Bağlantıyı kesti. Arabası da paltosu gibi çoktan hazır bekliyordu. Şu anda Summerset'in sinir bozucu verimliliğine minnettar olacak kadar enerjik olduğuna karar verdi.

Kanı yükselmişti. Belki de olması gerekenden daha sıcaktı ama bunu daha sonra analiz edecekti. Şu anda doğru yolda olduğunu biliyordu. Zana gibi bir rakibe karşı kullanabileceğini düşündüğü bir şey olan sürpriz onun tarafında olacaktı. Marnie gibi, diye düzeltti. Onu bu isimle düşünmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Bunu kapatacaktı, sonra her şey bitecekti. Bir kenara koyup unutacağı bir şey. Trudy Lombard ve tüm o korkunç aylar, ait oldukları yere tekrar kilitlenecekti.

Ve iş bittiğinde, diye düşündü, trafiğe girerken, elbette Roarke'la birkaç gün izin yapacaktı. Adalarına gider, maymunlar gibi çıplak koşturur, kumda birbirlerini beyinsizce becerirlerdi. Biraz güneşlenip sörf yapacak ve gelecek uzun, soğuk kışa hazırlanacaktı.

Bağlantısı tekrar sinyal verdi. "Dallas, ne?"

"Hey, merhaba! Sihirli bir Noel geçirdin mi?" "Mavis."

Eve zihnini değiştirmek zorunda kaldı. seksen. "Evet, evet. Dinle, ben işe gidiyorum. Neden seni sonra takip etmiyorum?"

"Tamam, sorun değil. Sadece Roarke ve senin koçluk derslerini hatırladığınızdan emin olmak istedim. Birkaç hafta içinde başlıyor."

"Hayır, hatırlıyorum." Olayın dehşeti, cam üzerindeki lazer sanatı gibi zihnine kazınmıştı.

"İstersen Leonardo ve ben de seninle gelebiliriz. Sonra yemek falan yeriz."

"Tabii. Tabii. Uyanık olman için biraz erken değil mi?"

"Bebek beni erken kaldırıyor. Sanırım bu iyi bir alıştırma. Bak, ballı turtam kendi elleriyle bana ne yapmış!"

Elinde kısa, ayaklı bir şey tutuyordu - Eve, üzerinde bir sürü gümüş kalp ve dalgalı çizgiler olan kanlı kırmızı bir tür minyatür deri giysi olduğuna karar verdi.

"Evet. Vay be."

"Çünkü bebek Sevgililer Günü'nden önce burada olacak. Çok yaklaştık. Berry hakkında ne düşünüyorsun?" "Ne tür bir dut?"

"Hayır, isim için, çünkü bebek bizim küçük tatlı meyvemiz gibi olacak ve kız ya da erkek olabilir."

"Okul çağına geldiğinde Blueberry, Huckleberry ya da Boysenberry olarak çağrılmaktan rahatsız olmadığı sürece sorun yok."

"Oh, evet. Ick. Düşünmeye devam edeceğiz. Sonra görüşürüz."

Arkadaşının karnında gözleri ve bacakları olan devasa bir meyve parçası hayal eden Eve ürperdi. Ondan kurtulmak için Whitney'nin ofisiyle temasa geçti.

Bağlandığında, "Komutanım," diye söze başladı, "Lombard cinayetinde bir gelişme oldu."

Asansöre binerek garajdan yukarı çıktı ve hız uğruna vücut sıkışmasını göze aldı. Şimdi hareket etmek istiyordu, hızlı hareket etmek. Bu yüzünden okunuyor olmalıydı ki Peabody, Eve boğa ağılına girer girmez masasından fırladı.

"Efendim. Reo yolda. Siz onunla konuşmadan önce bir fikir sahibi olsun diye güncel verileri ona gönderdim. Sana yaptığım kazağı giymişsin."

Bir an duraklayan Eve yere baktı. O sabah dikkatini böyle bir şeye veremeyecek kadar dalgındı.

Gardırop. Ama şimdi Peabody'nin kazağını giydiğini gördü.

"Ah . . . sıcak ama hafif. Hoşuma gitti. Bu Sen mi yaptın?"

"Evet. İkisi de, Roarke'ınki de. Ve McNab için gerçekten mag ceketini yaptım. Mavis'in evinde üzerinde çalıştım, böylece yakalanmayacaktı. Ciddi bir dokuma yapmayalı uzun zaman oldu."

Eve'in koluyla oynamak için uzandı. "Malzemeyi McNab buldu ve renkler üzerinde birlikte çalıştık. Güzel görünüyor."

Bir an duraksayan Eve, yumuşak, sıcak ve fundalık mavisinin tonlarındaki kazağa baktı. "Bu harika." Daha önce kimsenin ona bir süveter ya da başka bir şey yaptığını sanmıyordu. Leonardo sayılmazdı, diye karar verdi. Bu onun işiydi.

"Bu gerçekten harika," diye ekledi. "Teşekkürler."

"Benzersiz bir şey yapmak istedik, biliyor musunuz? Çünkü siz öylesiniz. Ve kişisel. Bu yüzden beğenmenize sevindim."

"Biliyorum." Ya da artık Peabody'nin kendi işi olduğunu bildiğine göre biliyordu. Ondan önce sadece bir kazaktı.

"Baxter, Trueheart. Benimle gel." Ofisine doğru yöneldi. Dördü için çok küçüktü ama bir konferans odası ayarlamak için zaman ayırmak istemedi.

"Arama emri üzerinde çalışıyorum. Zana Lombard." "Teksaslı ev kadını mı?" Baxter araya girdi.

"Bir zamanlar Trudy Lombard tarafından beslendiğini kanıtlayabileceğime inandığım Teksaslı ev kadını. Annesinden intikam almak için kurbanın oğluna kendini sevdirmek amacıyla -en azından kısmen- kimliğini değiştiren kişi. Arama emri çıktığında, şahsın buraya getirilmesini istiyorum. Görünüşe göre ifadesinin üzerinden geçip onu güncelleyeceğim, falan filan. Bir kez

Otel odası temiz, seni orada istiyorum. İşte aradığım şey."

Bir disk çıkardı. "Burada bir el çantası, parfüm, bir kazak ve kurban tarafından satın alınan bazı aksesuarların tanımları var. Bence gerçekte Marnie Ralston olan Zana, Trudy Lombard'ı öldürdükten sonra bunlardan kendine yardım etti. Onları bulun ve bulduğunuzda bana haber verin.

"Peabody."

"Çekiyoruz."

"Miami bombalaması soruşturmacılarıyla temasa geçin. Club Zed, 2055 baharı. Veriler dosyada. Cesedin tam olarak nasıl teşhis edildiğini bilmek istiyorum. Tam olarak. Buraya geldiğinde Reo'yu gönder."

Baxter, "Onu sokağa itti," dedi. "Bu yüzden onları takip eden kimseyi görmedik, kimsenin yaklaştığını görmedik. Bunu kendisi yaptı."

"Ben de bunu anladım." Kadın da adamın yüzünde hem rahatlama hem de öfke ifadesi gördü. "Ve orada olanlar benim suçum çünkü o adımı görmedim. O malları ve cinayet gecesi Trudy ile birlikte olduğunu gösteren her şeyi bulun."

Onları dışarı itti ve kapısını kapattı. Masasına oturup bir süre kendine çeki düzen verdikten sonra oteldeki Zana'yla temasa geçti.

"Hey, özür dilerim. Seni uyandırdım."

"Sorun değil. Pek iyi uyuyamıyorum. Tanrım, saat dokuzu geçti." Bir çocuk gibi gözlerini ovuşturdu. "Sanırım Bobby bu öğleden sonra hastaneden çıkacak. Yarına kadar çıkmayabilir ama ben bugün çıkmasını umuyorum. Beni arayacaklar, böylece onun için her şeyi hazırlayabilirim."

"Bu iyi haber."

"En iyisi. Gerçekten güzel bir Noel geçirdik." Eve, bunu söylerken, kötünün iyisini yapan cesur bir eşin ses tonunu takındığını fark etti. "Umarım siz de öyle yapmışsınızdır."

"Evet, gerçekten güzel. Dinle Zana, seni dışarı çıkarmaktan nefret ediyorum ama raporlar için seninle bazı şeylerin üzerinden geçmem gerekiyor.

Evrak işleri, rutin bürokrasi, tatil nedeniyle tılandı. Buraya gelebilirsen bana gerçekten yardımcı olursun. Altında kaldım. Seni aşağıya götürebilirim."

"Oh ... şey, eğer Bobby'nin bana ihtiyacı olursa ..." "Onu serbest bırakmalarından önce biraz zamanın var.

Bugün. Şehir merkezinde, hastaneye yakın bir yerde olacaksın. Söyle Eğer almanız gereken bir şey varsa, üniformalılara sizi gezdirmelerini söylerim. Sonra da Bobby'yi eve götürmene yardım ederim."

"Gerçekten mi? Yardım gerçekten işime yarayabilir."

"Burayı temizlemeye çalışacağım, size kendim yardım edeceğim."

"Son birkaç gündür sensiz ne yapardım bilmiyorum." O iri mavi gözler tahmin edilebileceği gibi nemlendi.

"Giyinmem falan biraz zaman alacak."

"Acelem yok. Önce halletmem gereken işler var. Hazır olduğunuzda üniformalılara sizi aşağıya getirmelerini söyleyeceğim. Nasıl olur?"

"Tamam."

Kapısı çalındığında Eve içini çekti. "Gitmem gerek. Bu sabah buralar çıldırmış durumda."

"Hayal bile edemiyorum. Elimden geldiğince çabuk geleceğim." "Evet, geleceksin," diye mırıldandı Eve. İletim. "İçeri gel. Reo." Kıvrımlı sarışın APA'ya başıyla selam verdi. "Benim Noel'im harikaydı, seninki de öyle. Vesaire, vesaire, vesaire, hadi başlayalım."

"Güzel kazak, falan filan. Elinizdeki her şey ikinci derece ve spekülatif. Bırakın dava açmayı, suçlama bile yapamayız."

"Daha fazlasını bulacağım. Önce arama emrine ihtiyacım var."

"Arama işini halledebilirim. Kurbanın odasından kaybolan eşyalar, gelinin parmak izleri ve kan izleri.

ve yan odadaki parmak izleri. Ağızdaki eşleşmeyi almak iyi, güzel bir itici güç olacak, ancak hala spekülâtif bir alanda. Bir çift dudak sağlam bir kimlik değildir."

"Daha fazlasını alacağım," diye tekrarladı Eve. "Daha fazlasını alacağım. Bana arama ve el koyma emrini getirin. Görüşme için onu getirdim. Onu nasıl çalıştıracağımı biliyorum."

"Bunu kilitlemek için bir itirafa ihtiyacınız olacak."

Eve gülümsedi. "Bir tane alacağım."

"İzlemek isteyeceğim bir şeye benziyor. Arama iznini alacağım. Onu içeri getirin."

İşi bittiğinde Baxter ve Trueheart'ı topladı. "İçeri giriyor. İçeri gir ve bana ihtiyacım olan şeyi bul. Onu alıp buraya döndüğünüzde, iletişim cihazımdan bana bir sinyal verin. Hazır olduğumda Peabody'yi göndereceğim."

"Çok normal görünüyordu," diye yorumladı Trueheart. "Güzel de."

"Eminim öyle olduğunu düşünüyordur. Ama bu Mira için." Eve'in getirmek istediği başka biri daha vardı.

Mira'nın ofisini aradı, yöneticilere doğru ilerledi. "Gözlem, Görüşme Odası A'da sana ihtiyacım var."

"Şimdi mi?"

"Yirmi dakika içinde. Zana Lombard'ı getiriyorum. Aslında Marnie Ralston olduğuna inanıyorum, Lombard'ların evine girebilmek için yeni bir kimlik edinmiş. Raporumu şimdi size gönderiyorum. Özel Kalem'in ofisi de benimle birlikte hareket ediyor. Bu işte sana ihtiyacım var."

"İşleri yoluna koymak için elimden geleni yapacağım."

Eve bunun yeterli olacağına karar verdi. Birkaç bağlantı daha kurdu, sonra arkasına yaslanıp zihnini boşalttı.

"Dallas?" Peabody ofis kapısına doğru adım attı. "Onu yukarı getiriyorlar."

"Tamam. Gösteri zamanı."

Dışarı çıktı, bölümünün dışındaki kalabalık koridorda Zana ve refakatçileriyle buluştu.

Bunun için giyinmiş, diye düşündü Eve. Yanılmıyorsa -ki gardırobu hedef tahtasına oturtmakta giderek ustalaşıyordu- Zana'nın üzerinde açık mavi kaşmir bir yaka vardı ve manşetlerinde çiçek işlemeleri vardı. Bu da Trudy'nin satın aldıklarından birinin tarifine uyuyordu.

Cesur, Eve karar verdi. Kendini beğenmiş.

"Geldiğiniz için gerçekten minnettarım. Tatil nedeniyle işler biraz karışık."

"Bobby ve benim için yaptığın onca şeyden sonra, en azından bunu yapabilirim. Ayrılmadan hemen önce onunla konuştum, onu hastaneden otele geri getirmeme yardım edeceğini söyledim."

"Bunu gerçekleştirmeye çalışacağız. Dinle, bu işi bitirmek için odalardan birini kullanacağım. Ofisimden daha rahat olur. Bir şey ister misin? Çok kötü kahve, otomat içeceği?"

Zana panayıra gelmiş bir turist gibi kalabalık koridorlarda etrafına bakındı. "Limon dışında herhangi bir aromalı gazlı içecek fena olmazdı."

"Peabody? Şununla ilgilenir misin? Zana'yı A'ya götüreceğim."

"Tabii, sorun değil."

Eve yürürken elindeki dosya klasörünü kaydırды. "Evrak işleri can sıkıcıdır," dedi kayıtsızca. "Ve çoğunlukla da baş belasıdır ama Bobby'yle eve dönebilmeniz için her şeyin yolunda gitmesini istiyoruz."

"Endişelenmeye başladık. İşler gerçekten birikti ve Bobby işine geri dönmek istiyor. Ayrıca, sanırım biz büyük şehirli tipler değiliz."

Eve kapıyı açtıktan sonra odaya girdi, sonra tereddüt etti. "Oh, bu bir görüşme odası mı, gördüğünüz gibi

ekrandaki polis şovlarında?"

"Evet. İfadeleri gözden geçirmenin en etkili yolu. Senin için sorun olur mu?"

"Oh, sanırım. Aslında biraz heyecan verici. Daha önce hiç polis karakoluna gitmemiştim."

"Yaralı olduğu için Bobby'nin ifadesini otelde imzalayacağız. Ama sizinkini aradan çıkarıp sizi Teksas'a geri götürmeye başlayabiliriz. Oturun."

"Buraya çok suçlu getirdiniz mi?" "Benim payım."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Hep istiyor muydun?"

"Kendimi bildim bileli." Eve masada onun karşısına oturmuş, arkasına yaslanmıştı. "Sanırım Trudy de bunun bir parçası."

"Anlamıyorum."

"Onunlayken hissettiğim kontrol eksikliği. Savunmasız olmak. Benim için oldukça zor bir dönemdi."

Zana gözlerini indirdi. "Bobby bana onun sana pek iyi davranmadığını söyledi. Ve şimdi sen buradasın, onu kimin öldürdüğünü bulmak için çok çalışıyorsun. Bu ..."

"İronik mi? Bu benim de aklımdan geçti." Peabody içeri girerken ona doğru baktı.

"Sana kiraz aldım," dedi Zana'ya. "Senin için bir tüp Pepsi, Dallas."

"Vişneli severim, teşekkürler." Zana tüpü ve pipeti kabul etti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Her şeyi resmiyete dökmek için -ki Zana, resmiyetin bir parçası da Trudy ile olan eski ilişkimdir- Revize Edilmiş Miranda'yı okuyacağım."

"Oh. Oh, şey, vay be."

"Bu senin ve benim güvenliğimiz için," diye açıkladı Eve. "Eğer bu dava soğuk dosyaya düşerse-"

"Soğuk dosya mı?"

"Çözülemedi." Eve başını salladı. "Böyle bir şey olabileceğini fark etmek zor. Ama eğer öyle olursa, her şeyin resmi olması her açıdan daha iyi olur."

"Peki, tamam."

"Kaydı ben tutacağım." Eve saati, tarihi, odada bulunanların isimlerini ve dava dosyasını okuduktan sonra Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Evet. Oğlum, biraz gerginim."

"Sakin ol, uzun sürmez. Bobby Lombard ile evlisiniz, kurban Trudy Lombard'ın oğlu. Doğru mu?"

"Evet. Yaklaşık yedi aydır evliyiz." "Kurbanı iyi tanıyordunuz."

"Ah, evet. Bobby ve ben evlenmeden önce Bobby ve ortağı için çalışıyordum. Tru Ana'yı tanıdım. Ona böyle derdim. Bobby ve ben evlendikten sonra da ona böyle seslendim."

"Ve onunla ilişkiniz arkadaşçaydı." "Evet, öyleydi.

Bunu doğru yapıyor muyum?" diye ekledi.
Fısıltı.

"İyi gidiyorsun. Kurban, önceki ifadelerinize ve diğerlerinin kayıtlara geçen ifadelerine göre zor bir kadındı."

"Şey... talepkâr diyebiliriz ama çok da umursamadım. Kendi annemi kaybettim, bu yüzden Tru Anne ve Bobby benim tek ailem." Duvara baktı, gözlerini kırptırdı. "Artık sadece ben ve Bobby varız."

"Annenizin ölümünden bir süre sonra iş aramak için Copper Cove, Teksas'a taşındığınızı belirttiniz."

"Ve işletme okulunu bitirdikten sonra. Yeni bir başlangıç yapmak istedim." Dudakları kıvrıldı. "Ve Bobby'mi buldum."

"O zamana kadar kurbanla ya da oğluyla hiç tanışmamıştınız."

"Hayır. Sanırım kaderdi. Hani birini görürsün ve bilirsin ya?"

Eve'in aklına Roarke geldi, cenazede gözlerinin nasıl bulunduğu geldi. "Evet, hatırlıyorum."

"Bobby ve benim için de öyleydi. D.K., Bobby'nin ortağı Densil K. Easton, birbirimizle her konuştuğumuzda ağzımızdan küçük kalplerin fırladığını söylerdi."

"Güzel. Bu saatte New York'a gelmek kimin fikriydi?"

"Şey, Tru Anne'nin. Sizinle konuşmak istedi. Sizi şu klonlama işiyle ilgili medya haberlerinde görmüş ve tanımış."

"Öldüğü sırada kaldığınız oteli kim seçti?"

"O yaptı. Sanırım düşününce bu korkunç bir şey. Öleceği yeri o seçti."

"Buna da ironik diyebiliriz. Cinayet sırasında siz ve Bobby koridorun karşısındaki ve kurbanın odasından üç kapı aşağıdaki odadaydınız."

"Um, gee. Koridorun karşısında olduğumuzu biliyorum. Kaç kapı aşağıda olduğumuzu hatırlamıyorum ama kulağa doğru geliyor."

"Cinayet sırasında Bobby ile odanızdaydınız."

"Evet. Akşam yemeğine çıkmıştık, Mama Tru canının istemediğini söyledi. Ve bir şişe şarap aldık. Döndükten sonra, biz ..." Güzelce kızardı. "Bütün gece odada kaldık. Sabah onun odasına gittim, çünkü telefona cevap vermiyordu. Belki hastadır ya da şehre indiğimiz için bize biraz kızgındır diye düşündüm. Sonra sen geldin ve onu buldun."

Gözlerini tekrar indirdi, birkaç damla gözyaşı döktü Eve. "Korkunçtu, çok korkunçtu. Orada yatıyordu ve

kan . . . İçeri girdin. Bunu nasıl yapabiliyorsun bilmiyorum. Kadın polis olmak çok zor olmalı."

"Bazı anları var." Eve dosyasını açtı, gerçekleri kontrol ediyormuş gibi bazı basılı kopyaları karıştırdı. "Zaman çizelgem burada. Kayıtlara geçmesi için okuyacağım ve aynı fikirde olup olmadığınızı görecekim."

O bunu yaparken Zana da dudağını ısırarakla meşguldü. "Kulağa doğru geliyor."

"Güzel, güzel, şimdi başka nelerin üzerinden geçmemiz gerektiğine bakalım.

Bu arada kazağın güzelmiş."

Zana süslendi, yere baktı. "Teşekkür ederim. Sadece rengini çok sevdim."

"Gözlerinle uyumlu, değil mi? Trudy'ninki yeşildi. Ona bu kadar yakışmazdı." Zana gözlerini

kırpıştırdı. "Sanırım yakışmazdı."

Kapı alındı. Feeney içeri girdi. Tam zamanında, diye düşündü Eve. Elinde kanıt olarak torbalanmış bir cep 'linki tutuyor, açıkça görülememesi için elini üzerinde tutuyordu. "Dallas? Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette. Peabody, devam et ve cinayetden sonraki Pazartesi gününün olaylarını ve zaman çizelgesini gözden geçir." Eve ayağa kalktı ve Peabody topu alırken Feeney'nin yanına gitti.

"Burada daha ne kadar çene almamı istiyorsun?" dedi nefesinin altından.

"Şüpheliye bir göz atın." Eve de omzunun üzerinden aynısını yaptı. Sonra Feeney'nin koluna girerek onu odadan dışarı çıkardı. "Bunu düşünmesi için ona bir dakika verelim. Bunun kurbanın üzerine kayıtlı olanla aynı tip olduğuna

emin misiniz?" "Evet, marka, model, renk."

"Güzel. Bunun farkına varması için yeterince bakmış olmalı. Teşekkür ederim."

"Adamlarımdan birini onunla birlikte gönderebilirdim, biliyorsun."

"Daha resmi ve korkutucu görünüyorsun." Zana'nın bir dakika daha terlemesini istediği için Eve ellerini ceplerine daldırdı. "Dün nasıl geçti? Süslü kıyafet yemeği."

"Torunlarımdan biri sos teknesini devirdi. İyi bir çocuktur ve aramızda güzel bir bağ var." Kocaman gülümsedi. "Ayrıca ona yirmi dolar ödedim. Buna değdi. Gördün mü, karısı çocuğa fazla kızamıyor ve ben de davayı kaybediyorum. Bu bir kazanandı, Dallas. Minnettarım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." İletişim cihazı bipledi. "Dallas." "Baxter. Kazağı bulamadım ama-"
"Onu giyiyor."

"Bir bok yok mu? Ukala küçük sürtük. Ama el çantası, parfüm ve donanımlar elimizde. Ayrıca -buna bayılacaksınız- arama emri iletişim ve elektronik cihazları da kapsadığı için Trueheart'a 'bağlantı günlüğüne' bakmasını söyledim. Bali uçuşları hakkında tarama yapıyor. Gelecek ay için Marnie Zane adına bir rezervasyon yaptırmış. Tek kişilik. Tek yön. New York'tan, Teksas'tan değil."

"İlginç değil mi? Peabody'yi çanta ve diğer eşyalar için gönderiyorum. İyi iş, Baxter."

"Ben ve çocuk kuyruğu beceremediğimiz için bunu telafi etmek zorundaydık." Feeney, "Onu köşeye sıkıştırdın, Dallas," diye yorum yaptı.
kapattı.

"Evet, ama onu bir kafeste istiyorum."

Odaya geri döndü, yüz ifadesi ciddiye. "Dedektif Peabody, Dedektif Baxter'dan bazı eşyaları almanızı istiyorum."

"Evet, efendim. Pazartesi zaman çizelgesini tamamladık."

"Tamam." Peabody dışarı çıkarken Eve oturdu. "Zana, sen kurbanla herhangi bir zamanda 'bağlantı' yoluyla iletişim kurabilir. öldüğü gün?"

"Mama Tru ile mi? O cumartesi mi? Odamızı aradı, burada kalmak istediğini söyledi."

Eve 'link'i kısa bir süreligine masaya bıraktı ve dosyayı üzerine koydu. "O akşam daha sonra onunla başka 'link' iletişimi kurdunuz mu?"

"Ah, gerçekten hatırlayamıyorum." Başparmağının tırnağını kemirdi. "Her şey birbirine karıştı."

"Bu konuda sizi bilgilendirebilirim. Onun 'bağlantısından sizinkine daha fazla iletişim vardı. Onunla bir konuşma yapmışsın, Zana. Önceki ifadelerinde bana bahsetmediğin bir konuşma."

"Sanırım belki de yaptım." Dosyaya temkinli bir şekilde baktı. "Konuştuğumuz onca zamanı hatırlamak zor, özellikle de yaşanan onca şeyden sonra." Eve'e kurnaz olmayan bir gülümseme sundu. "Bu önemli mi?"

"Evet, biraz önemli."

"Tanrım, özür dilerim. Çok üzgündüm ve her şeyi hatırlamak çok zor."

"O gece, yani öldürüldüğü gece odasına gittiğini hatırlamak o kadar da zor olmasa gerek. Yüzü yara bere içindeyken oldukça unutulmaz görünüyor olmalıydı."

"Onu görmedim. I-"

"Evet, yaptın." Eve dosyayı kenara itti, böylece aralarında hiçbir şey kalmamıştı. "O gece Bobby uyurken onun odasına gittin. Giydiğin kazağı o şekilde aldın, ölümünden önceki Perşembe günü almıştı."

"Kazağı bana o verdi." Gözyaşları yüzüyordu ama Eve onların ardında bir eğlence ışığı gördüğüne yemin etti. "Onu benim için aldı, erken bir Noel hediyesi."

"Bu bir yığın saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sana hiçbir şey vermedi. Kazağı değil. . ." Başka bir kanıt torbası getirmiş olan Peabody'ye baktı. "Ne o çanta, ne parfüm, ne dudak boyası, ne de göz kalıntısı. Ama bunların ona bir yararı olmayacağını düşünmüş olmalısınız."

Ölü. Neden onlardan zevk almayasın ki? Neden her şeye sahip olmayasınız?"

Eve öne doğru eğildi. "O taş gibi bir orospuydu, ikimiz de bunu biliyoruz. Sen sadece bir fırsat yakaladın. Bu senin iyi olduğun bir şey. Her zaman iyi oldun, değil mi? Marnie."

21

SADECE BİR AN İÇİN GÖZLERİNDEYDİ. Sadece şok değil, Eve düşünce, ama heyecan. Sonra tekrar yuvarlandılar, bir bebeğinki gibi masum ve sağlıklı.

"Ne dediğinizi anlamıyorum. Artık burada olmak istemiyorum." Değiştirmeyi çok sevdiği dudakları titredi. "Bobby'yi istiyorum."

"Hiç yaptın mı?" Eve merak etti. "Yoksa sadece becerikli miydi? Ama o konuya geleceğiz. Artık rol yapmayı bırakmak isteyeceksin, Marnie. İkimiz de daha mutlu oluruz, çünkü Zana gibi sıkıcı birini yanında taşımayı eğlenceli bulduğunu sanmıyorum."

Marnie acıyarak sustu. "Çok kaba davranıyorsun."

"Evet, biri bana yalan söylediğinde ben de öyle oluyorum. Sen de bununla biraz eğleniyordum. Ama biraz da Trudy'nin odasının yanındaki odayı temizlemişsin. Biraz kan bırakmışsın. Daha da iyisi, parmak izlerini bırakmışsın."

Eve ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Marnie'nin omzuna doğru eğildi. Hafif çiçek kokusunu yakaladı ve Marnie'nin o sabah Trudy'nin yeni parfümünü sürüp sürmediğini merak etti. Ölü bir kadının seçtiği parfümü sıkarken nasıl hissettiğini.

Eve, muhtemelen iyi olduğuna karar verdi. Muhtemelen sprey sıkarken kıkırdamıştır.

"Kimlik değiştirme konusunda iyi iş çıkardın," dedi sessizce. "Ama asla mükemmel değil. Bir de Trudy'nin 'bağlantısı' var. Ufak tefek şeyler Marnie, her zaman ufak tefek şeyler seni tökezletir. Ondan birkaç şey almaya karşı koyamadın. Yapışkan parmakların var, hep öyleydi."

Uzandı, masanın üzerindeki dosyayı çevirerek açtı, Marnie Ralston'ın bilgileri ve sabıka kaydıyla birlikte oluşturduğu bölünmüş ekran fotoğraflarını gösterdi.

"Meşgul, meşgul kız. Sanırım Trudy'nin odasının dışındaki ilk dakikada sende gördüğüm buydu. Ev hanımının içindeki meşgul, meşgul kız."

"Hiçbir şey görmedin," dedi Marnie nefesinin altından.

"Görmedim mi? Şey, her halükârda, onu saklamamalıydın.

Parfüm, Marnie, o güzel kazağı almamalıydın, ya da şu güzel çantayı."

"Onları bana o verdi. Mama Tru-"

"Bu saçmalık ve şimdi görüyorum ki aptalca yalan söylüyorsun. O gözyaşlarını tekrar akıtsaydın ve bana onları aldığını söyleseydin daha akıllıca, daha akıllıca olurdu, sadece kendini tutamadın. Çok utanıyorsun. İkimiz de Trudy'nin hiç kimseye hiçbir şey vermediğini biliyoruz."

"O beni severdi." Marnie elleriyle yüzünü kapadı ve ağladı. "O beni sevdi."

"Daha fazla saçmalık," dedi Eve kolayca. "Daha fazla yalan söyleyen aptal. Sorun şu ki, onu tanıyan, hatırlayan bir polise rastladın. O sabah sen işleri ayarlamayı, temizlemeyi bitirmeden önce ortaya çıkacağımı hesaba katmadın. Soruşturmayı benim yöneteceğimi hesaba katmadın."

Marnie'nin omzuna bir şaplak attı, sonra da kalçasını masaya yasladı. "Bunun olasılığı neydi?" Eve Peabody'ye baktı. "Yani, gerçekten."

Peabody, "Bunu kimse tahmin edemezdi," diye onayladı. "Ve bu gerçekten harika bir çanta. Boşa gitmesine izin vermek yazık olur. Ne düşünüyorum biliyor musunuz, Komiser? Bence o sahte kaçırma olayını fazla abarttı. Arka planda kalması daha akıllıca olurdu. Ama küçük bir spot ışığı yakalamaya dayanamadı."

"Sanırım haklısın. Parıltının içinde olmayı seviyorsun, değil mi Marnie? Onca yıl bu oyunu oynamak zorunda kaldın.

Polisler, Çocuk Esirgeme, Trudy. Bir süre kaçtın, kendi arkanı kolladın. Asla yeterli olmadı. Ama zekisin. Fırsat

kıçınıza bir çizme yerseniz, arkanızı dönüp onu nasıl yakalayacağınızı biliyorsunuz."

"Bir şeyler uyduruyorsun çünkü ne olduğunu bilmiyorsun."

"Ama biliyorum. Sana hayran olduğumu söylemeliyim Marnie. Tüm bu planlama, tüm bu rol yapma. Bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyorsun. Tabii ki, o da bunun içine girdi. Buraya gelip, benim peşimden gitti. Sonra da başkasını suçlayabilmek için kendini mahvetme yolunu izledi. İyi bir eş, tatlı bir gelin olmak için aylarca daha uğraşman gerekebilirdi.

Hadi, Marnie." Öne doğru eğildi. "Bana anlatmak istediğini biliyorsun. Bunu yaşamış birinden daha iyi kim anlayabilir ki? Sana her gece o soğuk banyoları mı yaptırıyordu? Arkasını mı temizletirdi? Seni kaç kez karanlığa kilitledi, bir hiç olduğunu söyledi?"

"Ona ne olduğunu neden umursuyorsun?" Marnie yumuşak bir sesle söyledi.

"Öyle olduğunu kim söyledi?"

"Sende bir şey olduğunu sanmıyorum. Bunlar mı?" Kanıt çantasını işaret etti. "Onları bana Tru Anne verdi. Beni çok severdi."

"Gezegende ya da gezegen dışında kendinden başka kimseyi sevmedi. Ama belki bunu bir jüriyle halledebilirsin. Sence Peabody?"

Peabody düşünür gibi dudaklarını büzdü. "Bir şansı var, özellikle de su kanallarını açarsa. Ama onları diğerlerinin yanına koyduğunuzda, şansları keskin bir şekilde düşer. Biliyorsunuz, Komiser, bir de pusuya yatma durumu var, yani büyük resim. Sahte bir kimliğe bürünmek - büyük bir vurgun değil, ama toplamı." Peabody bir omzunu kaldırdı. "Cinayet amacıyla olduğunu varsayarsak. Dostum, jüriye bunu söyle, sırf eski üvey annesini öldürecek pozisyona gelebilmek için kurbanın oğluya evlendiği gerçeğini. Çünkü bu çok soğuk.

Sonra parayı hesaba kat, kazanç için cinayet. Gezegen dışı bir tesiste ömür boyu hapis cezası alabilir. Zor zamanlar."

Peabody Marnie'ye baktı. "Belki bizi cinayetin önceden planlanmadığına ikna edebilirsin. Belki kendin için bir nefsi müdafaa davası açabilirsin. Sempatimizi kazanmışken."

"Belki de bir avukat çağırmalıyım."

"Peki." Eve masayı itti. "Benim için sorun değil, çünkü sen varsın. Avukatı sen atıyorsun Marnie, bu senin hakkın. Bir kez yaptın mı, sempati ve hayranlığım derinlere iner. Bir adın var mı?" Eve kolayca sordu. "Yoksa mahkemenin atamasını mı istiyorsun?"

"Bekle. Sadece bekle." Marnie gazozunu aldı, yudumladı. Tekrar yerine oturduğunda, kurnazlık yerini hesaplamaya bıraktı. "Ya sana, seni ve erkeğini iliklerine kadar deşeceğini söyleseydim? Onu durdurdum. Bunun bir değeri olmalı."

"Elbette öyle. Bunu konuşacağız." Eve tekrar yerine oturdu. "Ama bunu benim için açıklamak isteyeceksin. Neden en başından başlamıyoruz?"

"Neden olmasın? Tanrı biliyor ya, Zana'dan bıktım usandım. Çarşafımı almışsın. Islahevi, işler?"

"Evet."

"Tüm hikayeyi anlatmıyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Çocukluğumdan beri tekme yedim."

"Sağlık raporlarını gördüm. Zor günler geçirmişsin."

"Geri çekilmeyi öğrendim. Kendi başımın çaresine baktım, çünkü başka kimse bakmayacaktı." Tiksintiyle gazlı içeceğin kalanını bir kenara itti. "Biraz kahve alabilir miyim? Siyah."

"Tabii, ben hallederim." Peabody kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı.

"Sistem berbat," diye devam etti Marnie. "Sana yaptıklarından sonra onun için nasıl çalışabiliyorsun, aklım almıyor."

Eve bakışlarını sabit tuttu. "Sorumluluk sahibi olmayı seviyorum."

"Evet, evet, anlıyorum. Kendine bir rozet aldın, şu soğuk silahı da. Düzenli olarak biraz kış tekmele. Bunun senin işine nasıl yarayacağını, kendi işine nasıl yarayacağını görebiliyorum."

"Senin hakkında konuşalım."

"En sevdiğim konu. Sonunda beni orospu annemden kurtardılar ve ne yaptılar? Beni Trudy'nin yanına attılar. Önce, "Hey, bunu halledebilirim." diye düşündüm. Güzel ev, güzel eşyalar, iyi niyetli biri ve onun oğlu. Ama o annemden de beter. Bilirsin işte."

"Biliyorum."

"O güçlüydü. Ben o zamanlar cılızdım, o ise güçlüydü. Her gece soğuk banyo yapardı, sanki dini buymuş gibi. Sonrasında her gece odamda kilitli kalırdım. Buna aldırmazdım, sessizdi. Düşünmek için bolca zamanım oluyordu."

Peabody elinde kahveyle geldi ve masaya koydu.

"Biliyor musun, bir keresinde yemeğime bir şey koymuştu.

bir çift küpesini aldıktan sonra beni hasta mı etti?" Marnie yudumladı kahve içti, yüzünü buruşturdu. "Bir polis dükkanına gitmeyeli uzun zaman oldu. Hâlâ doğru düzgün kahve bulamıyorsunuz."

Peabody kuru bir sesle, "Suçla mücadelemizde acı çekiyoruz," dedi ve Marnie'yi güldürdü.

"İyi bir tane. Bana dönelim. Kaltak beni ikinci kez yakaladığında saçımı kesti. Güzel saçlarım vardı. O zamanlar daha kısaydı ama güzeldi."

Bir elini ona doğru kaldırdı, geri salladı. "Kafa derime kadar kesti, sanki, bilmiyorum, bir tür savaş suçlusu ya da onun gibi bir şeydim. Sonra sosyal hizmet görevlisine bunu kendime yaptığımı söyledi. Kimse bu konuda bir şey yapmadı. İşte o zaman intikam alacağımı anladım. Bir gün, bir şekilde. Lanet saçlarımı kesti."

Eve bir damla sempati duymasına izin verdi. "Sen kaçtın."

"Evet. O içerideyken evi ateŖe vermeyi dŖŖndm ama bu akıllıca olmazdı. Bunu yapsaydım peŖimden daha çok gelirlerdi."

Ve damla kurudu. "Kundaklama, cinayet, evet, senin peŖine dŖerlerdi."

"Her neyse, gençtim. deŖmek için bolca zamanım vardı. Ama yine de peŖimden geldiler. Siz polisler hiç birini kendi haline bırakmayı dŖŖndnz m?"

BaŖını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

"On üç yaŖındayken ondan kaçtın. Bu senin için yarım ömür demek, Marnie. Kin tutmak için uzun bir zaman."

Marnie'nin sesi kahve kadar acıydı. "Kinini tutmazsan ne iŖe yarar ki? Bana fahiŖe olduğumu söyledi. Bir fahiŖe olarak doğdum, bir fahiŖe olarak öleceğim. irkin olduğumu, iŖe yaramaz olduğumu. Bir hiç olduğumu. Onunla olduğum her gün bana söyledi. Yeni oturma odası mobilyası istedi, o da kırdı, benim yaptığımı söyledi. Devlet ona bir ek yazdı ve beni kısıtladı. Neredeyse bir yıl boyunca hayatımı cehenneme çevirdi."

"Ona borcunu ödemek için uzun süre bekledin."

"Yapacak baŖka iŖlerim vardı. Yine de fırsat çıkarsa diye gözümü ondan ayırmadım. Öyle de oldu."

"Miami'deki bombalama gecesi."

"Bazen kader kucağınıza bırakıverir, ne diyebilirim ki? O gece hastaydım, yerime bakacak birini buldum. Kimsenin umurunda değildi. Kostüm dolabıma girebilmesi için ona kimliğimi ve Ŗifremi vermek zorunda kaldım. Sonra ekranda duydum. Mekan havaya umuŖ, neredeyse herkes lmŖ ve paramparça olmuŖ. Tanrım, ne Ŗanslıydım, değil mi? İçeri girseydim, paramparça olacaktım. Beni sarstı, size söyleyeyim. Beni gerçekten

dŖŖndrd." "Ve 'Neden baŖka biri olmayayım?'

diye dŖŖndnz. "

"Ŗey, olay Ŗu. Oraya buraya biraz borcum vardı. Ölürsem ödeyemem. Ölen arkadaŖımın kimliğini aldım,

aramızda ne kadar para varsa, ve yaktık. İyi bir zulası vardı."

"Adını biliyor musun?"

"Kim? Oh, kahretsin, adı neydi? Rosie, evet. Rosie O'Hara. Neden?"

"Onu arayan bir yakını olabilir."

"Hiç sanmıyorum. Funk alışkanlığı olan bir sokak LC'siydi." Onun yerine ölen kadını da kahveyi reddettiği gibi duygusuzca reddetti. "Kimliği beni uzun süre idare etmeyecekti, bu yüzden onu atıp yeni bir kimlik edinmem gerektiğini biliyordum. Zana fikri de o zaman aklıma geldi. Nereye gideceğinizi, kimin avucunu yağlayacağınızı bilerseniz yeni kimlik ve veri almak o kadar da zor değil. Bazı işler yaptırdım, yüz işi. Kayıt dışı. Bana göre iyi bir yatırımdı. Özellikle de Bobby'yi kontrol ettiğimde."

"Yakışıklı, bekar, hırslı."

"Tüm bunlar ve hâlâ annemle aramızın iyi olması. Onu öldürmeyi düşünmüyordum, bunu açıklığa kavuşturalım." İki elini kaldırdı, işaret parmaklarını Eve'e doğru uzattı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bu 'pusuya yatma' saçmalığının hiçbirisi. Ben sadece onun oğlunu çalmayı, sonra da bana yaptığı gibi hayatını zindan etmeyi düşündüm. Belki bundan güzel bir birikim elde ederim."

"Sadece uzun bir dolandırıcılık," diye ekledi Eve.

"Bu doğru. Bobby kolaydı. Sonuçta kötü bir adam değil. Sıkıcı ama iyi biri. Artı, çarşaların içinde bazı hareketleri var. Peki ya Trudy?"

Marnie kulaktan kulağa sırtarak arkasına yaslandı. "O bir zevkti. Yeni bir kölesi olduğunu düşündüm, uysal küçük Zana. Oh, Tru Anne, bunu senin için yapmaktan mutluluk duyarım. Yapılması gereken pis işler varsa, ben senin kızınım. Sonra büyük bir sürprizle karşılaştım. Sakladığı parası var. Oldukça da büyük para, neden birazını ben almayayım? Onun küçük yardımcısı olduğum için evini ben yönetiyorum. Orada iyi şeyler var, pahalı şeyler. Şimdi bunlar nereden geliyor? Sadece biraz araştırma, biraz tespit gerekiyor.

Şantaj. Bu şekilde durumu tersine çevirebilirim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, her şeyi çözmem gerek."

Bir dirseğini masaya dayayan Marnie çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Paranın bir kısmını hortumlamamanın, sonra da onu ifşa etmenin en iyi yolunu arıyordum. Beni kilitlediği gibi onu da kilitleyeceklerdi."

Bunun tadını çıkarıyorum, diye düşündü Eve, bunun her dakikasının tadını çıkarıyorum. "Sonra seni o medya raporunda gördü ve New York'a gideceğim için çok heyecanlıydım. New York'a gitmek için

Bunu parlak bir kağıda sarıp kucağınıza bırakacaktı. Sonra kocamın annesinin bir şantajcı olduğu ortaya çıkınca dehşete düşmüş bir halde kocaman gözlerle arkama bakardım. Kıcımla gülerdim."

"İyi bir plan," diye onayladı Eve, "ama fırsat yine önünüze çıktı."

"Eğer düşseydin, her şey daha farklı olurdu. Bunu düşünmek istersin," dedi Marnie ve içkisiyle bir işaret yaptı. "Ona borcunu ödeyeceğini ya da en azından düşünmek için birkaç gün ayıracağını düşündüm. O zaman ben de gözlerim dolu dolu ve üzgün bir şekilde sana gelir, sevgili kocamın annesi hakkında öğrendiklerimi anlatırdım."

Marnie kahveyi bir kenara itti. "Sen ve ben, ikimiz de bundan bir şeyler çıkarırdık. Birlikte olduğu her çocuk bundan bir şey çıkarırdı. Ama sen onu fena kızdırdın. Roarke mı? Onu ozonun içinden vurdu. Bunu sana ödetecekti, hem de büyük bir bedel. Tek düşünebildiği buydu. Biri ona kazık attıysa, o da ona kazık atmak için her şeyi yapardı, hem de daha büyüğünü. Kendine ne yaptığını gördün."

"Evet. Evet, söyledim."

"Dediğin gibi, ilk kez değil. Bana sorarsanız, o kadının ciddi sorunları vardı. Beni aradığında çoktan kendini iyice kaptırmıştı. Bobby değil, yapmak istediği şeye katlanamazdı. Onu durdururdu ya da denerdi. Ama ben? Onun tatlı, nazik gelini? O

bana güvenebileceğini biliyordu, bana zorbalık yapabileceğini biliyordu. Odasına girdiğimde afallamış gibi davranması çok da zor olmadı. Yüzü darmadağındı. Bana ne söyledi biliyor musun? Bilmek mi istiyorsun?"

"Perçinlendim," diye

yanıtladı Eve. "Bunu senin yaptığını söyledi."

Eve sersemlemiş gibi arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet, o kalın koydu. Bak bana ne yaptı.

Onu evime aldıktan sonra, ona bir yuva verdim. Ve o bir kadın polis! Ben de rolümü oynadım. Aman Tanrım. Seni hastaneye götürmeliyiz, Bobby'ye söylemeliyiz, polisi aramalıyız! Ama o her şeyi ortaya koydu. Hayır, hayır, hayır. Bunu bir polis yaptı ve o güçlü bir adamla evli. Hayatı için korkuyor, anlıyor musun? Bu yüzden kaydı benim yapmamı istedi. Korunmak için, diyor ve ben de bunu nasıl yaptığını görüyorum. Her şey orada, ince bir şekilde. Eğer doğru şeyi yapmazsan, kaydın bir kopyasını medyaya, belediye başkanına, polis şefine gönderecek. Her şeyi öğrenecekler. Bir kopyasını almam gerekiyor, böylece orijinali onda kalacak ve Polis Merkezi'nde sana teslim edeceğim. Bobby'ye söylemek yok. Bana yemin ettiriyor."

Marnie gülerek parmağını kalbinin üzerinde gezdirdi.

"Ona çorba yapıyorum, içine güzel bir sakinleştirici koyuyorum, biraz da şarap ekliyorum. Ve bayıldı. O zaman onu öldürebilirdim, biliyorsun. Bunu da düşünmek istersin."

"Bunu düşünüyorum."

"Odayı aradım, yaptığı sapı buldum. Seninle ilgili dosyanın bir kopyasını da buldum. İlginç şeyler. Hepsini aldım. Daha sonra beni aradı ama konuşamayacağımı söyledim.

Bobby oradaydı. Yemekten döndüğümüzde, Bobby uyuduktan sonra onu arardım. Bunu pek umursamazdı, size söyleyeyim. Duyduğuna göre, tam orada bir bağlantın varmış."

"Seni itti," diye söze girdi Eve. "Trudy beklemesinin söylenmesinden hoşlanmıyordu."

"Hayır. Ama Bobby'ye söyleyeyim. Dışarı çıkmayacağız, aşağı gelip seninle ilgileneceğiz. Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum, o yüzden bir hap daha aldı ve ben de şehre indim. Benim için uzun bir geceydi ama Tanrım! Eğlenceliydi. Gözlerimi kırptırdım, Bobby'ye şampanya içip içemeyeceğimizi sordum ve o da orta sınıf tarzıyla her şeyi yaptı. Çok heyecanlıyım, biliyor musun?"

Nefesini burnuna çekti, başını geriye yasladı ve gözlerini kapatarak yeniden yaşadı. "Döndüğümüzde onu tam yatır, uyuması için fazladan bir şeyler ver. Sonra da Trudy ile konuşmak için koridora çıkacağım."

"Silahı yanına mı aldın?"

"Elbette ama kullanmak için değil," diye ekledi çabucak. "Bunu doğru anlayın. Bunu kayda geçiriyorum. Düşündüğüm şey, bunu ona gösterip en azından bir süre karakterde kalmaktı. Sen ne yaptın? Bana yalan söyledin! Bobby'ye söyleyeceğim. Polise gideceğim!"

Marnie ellerini karnının üzerine koydu ve güldü. "Tanrım! Yüzünü görmeliydin. Bunu hiç beklemiyordu. O yüzden bana tokat attı. Bana histerik olduğumu söyledi ve tokatladı. Bana ne derse onu yapacağımı ve karşılık vermeyeceğimi söyledi. Eğer rahat yuvamı korumak istiyorsam, çenemi kapatıp dediğini yapacaktım. Aksi takdirde kıcıma tekmeyi basacaktı, o da bunu görecekti."

Yüzü şimdi acımasızdı ve nefret doluydu. "Bana bir hiç olduğumu söyledi, tıpkı çocukken yaptığı gibi. 'Sen bir hiçsin,' dedi, 've kimin sorumlu olduğunu hatırlasan iyi edersin. Sonra bana sırtını döndü. Sap hala elimdeydi. Bunu düşünmedim, aklıma bile getirmedi. Birden oluverdi. Ona iyice izin verdim. O da dizlerinin üzerine çöktü ve ben de tekrar yapmasına izin verdim. Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Şimdi kim hiçbir şeydi?"

Kahvesini kaldırdı. "Hey, bir tane daha alabilir miyim? Baktan bir şey ama insana keyif veriyor."

"Elbette." Eve, Peabody'ye işaret etti, sonra da odada duran sürahidenden su almak için ayağa kalktı.

"Bunu planlamamıştım," diye devam etti Marnie. "Ama bazen plana sadık kalamazsınız. Aynanın arkasında kimse var mı?"

Eve kendi yansımasını inceledi. "Fark eder mi?"

"Seyircim olup olmadığını bilmek gibi. Onu ben öldürmedim. Sadece bir an için kendimi kaybettim. Bana tokat attı, tam suratımın ortasına."

"Avucunu aç," diye mırıldandı Eve, hatırlayarak. "Çabuk sokar, iz bırakacak kadar sert değildir. Bu işte iyiydi."

"Acıyı severdi. Acı vermeyi de, acıyı almayı da severdi." Marnie sandalyede kaykıldı, Eve'e baktı, böylece gözleri aynada bir samimiyet jestiyle buluştu.

Eve'in içinde bir şeyler büküldü. Elinde bir silah bulmanın ve onu kullanmanın ne demek olduğunu anladı. Körü körüne, vahşice.

Marnie devam etti: "O da şu S ve M tiplerinden biriydi, ama seksin tadı yoktu." "Ben de öyle düşünüyorum. Hasta bir kaltaktı. Ama onu öldürmek için yola çıkmadım. Ona kim olduğumu söyleme şansım bile olmadı. Söylediğimde yüzüne bakın.

Çok kötü. Eskiden bunu yapmayı hayal ederdim."

"Bu bir hayal kırıklığı olmalı." Peabody elinde taze kahveyle içeri girdiğinde Eve arkasını döndü ve yüzünü nötr tuttu. "İş bittikten sonra hızlı düşünmek zorundaydın."

"Sadece kaçmayı düşündüm. Ama kafamı korudum. Muhtemelen kazağı falan almamalıydım." Marnie kazağa baktı ve gülümsedi. "Ama dayanamadım. Bekleyip daha sonra almalıydım. Ama anlık bir şeydi."

"Yandaki odanın boş olduğunu biliyordun."

"Evet. Hizmetçi bahsetmişti. Birbirimize komşu olmak için o odayı almak isteyebileceğimizi düşündü. Hayır, teşekkür ederim. Pencere kilitli değildi, aksi takdirde kaçış platformunda temizlik yapmam, üstümü değiştirmem ve

Etrafta dolaş, ön tarafa git. Berbat bir otel, berbat bir güvenlik. Kimsenin yan tarafa bakacağını düşünmemiştim. Çıkışa doğru bir iz bıraktım. Açık pencere, ölü kadın, kan izi. Dikkatliydim."

"Fena sayılmaz," diye onayladı Eve. "Onu zorlamamalıydın. Bobby'nin onu bulmasına izin vermeliydin."

"Benim yaptığım şekilde daha eğlenceliydi. Birkaç tekme atmalısın. Sen ve Roarke ortaya çıktığınızda beni bir tüyle bile devirebilirdiniz. Yaşlı kaltağın kapısını çalmasını beklediğim son insanlardı. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"Biz olay yerini incelerken bağlantıyı, silahı ve kanlı havluları yan tarafta bırakmak zorunda kaldığınız için biraz terlemiş olmalısınız."

"Bazıları, evet. Ama onları bulsan bile bana bakmak için bir nedenin olmadığını düşündüm. Ertesi günkü iş biraz sigortaydı. Eşyaları aldım, yola çıktım, etrafta dolaşıp doğru yeri bulurken her şeyi farklı geri dönüştürücülere attım. Eskiden New York'ta yaşırdım. O barı biliyordum."

"Bunu biliyordum."

Marnie homurdandı. "Hadi ama."

"Köpekler konusunda hata yaptın, yanlış yorumda bulundun. O gün ikinizi de vurmuştum. Benim için küçük bir sigorta."

Marnie'nin yüzü karardı, sonra omuz silkmeden önce bir an sinirlendi. "Bobby kaydı."

"Buraya kadar geldin Marnie ve işbirliği yaptığın için puan alacaksın. Şimdi bana palavra atmaya başlama. Trudy öldü ve bütün para onda. Bobby seninle o para arasında oturuyor. Sıkıcı Bobby."

"Bunun parayla ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Para küçük bir krema ama pastanın kendisi değil. Bu intikam. Bunu hak etti, bunu hak ettiğini çok iyi biliyorsun. Bobby aptalın teki ama iyi biri. Eğer onu biraz dürtmüşsem, bu sadece bir dürtüdür, hepsi bu."

Görünmez adamı aramaya devam etmen için küçük bir şey. Ve onu geri çekmeye çalıştım. Tanıklarım var."

Kahvesini yudumlarken suratını astı. "Hesapla bakalım, neden yapmıyorsun?"

Ölü bir şantajcın var. Ve önce o beni vurdu. Bana yaptırdığı kayıtların disklerini yok ettim. Hepsini: Dosyanın kopyalarını bir iyilik olsun diye yok ettim. Eğer paranın peşinde olsaydım, onlarla senin peşine düşebilirdim. Ama yapmadım, çünkü gördüğüm kadarıyla bizi aynı kefeye koydu. Bekleyebilirdim ve Teksas'a döndüğümüzde Bobby'yle yatabilirdim. Zamandan başka bir şeyim yok."

"Ama Teksas'a geri dönmüyorsun. Bali, değil mi?"

Yine bir gülümseme parladı. "Bunu düşünüyorum. Onunla uğraştığı pek çok insan onunla ilgilendiğim için memnun olacak. Bana teşekkür etmelisin. Bizimle uğraştı, Dallas.

Bizi avladı ve bizimle oynadı. Bunu biliyorsun. Hak ettiğini aldığını biliyorsun. Sen ve ben aynı yerden geliyoruz. Sen de aynı şeyi yapardın."

Eve aynada gözlerinin nasıl buluştuğunu düşündü. Marnie'nin gözlerinde gördüklerini. Kendi gözlerinde gördüklerini. "İşte böyle anlıyorsun."

"İşte böyle. Bunun için batmayacağım. Ne olduğu, ne yaptığı ortaya çıktığında değil. Saldırı belki. Bunun için birkaç yıl yatarım ve kimlik kumarını oynarım. Ama cinayet? Bunu yapamazsın."

"İzle beni." Eve ayağa kalktı. "Marnie Ralston, Trudy Lombard'ı öldürmekten tutuklusunuz.

Diğer suçlamalar Bobby Lombard'ı öldürmeye teşebbüs. Kimlik sahtekarlığı, polise yalan ifade vermek. Birkaç yıldan fazla yatacaksın, Marnie. Sana söz veriyorum."

"Oh, saçmalamayı kes," diye ısrar etti Marnie. "Kaydı kapat, ortağını dışarı at ki sadece sen ve ben kalalım. Sonra bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sana nasıl hissettiğimi söyleyebilirim Marnie, kayıt altında ya da kayıt dışında." "Onun öldüğüne seviniyorsun."

"Yanılıyorsun." İcini sıkkan şey gevşedi. Çünkü Marnie yanılıyordu. Hem de tamamen. "Eğer bana kalsaydı, o da senin gibi bir kafeste olurdu. Bana, sana, istismar ettiğı her çocuğa, sömürdüğü her kadına yaptıkları için bir kafeste olurdu.

Bu adalettir." "Bu saçmalık."

"Hayır, iş bu," diye düzelitti Eve. "Ama bunu bana bırakmadın. O sapı aldın ve kafatasını kırıp açtın."

"Ben planlamadım-"

"Belki de yapmadın," diye araya girdi Eve. "Ama orada durmadın. O orada yatarken, kanlar içindeyken, ondan çaldınız. O noktaya, yani intikamını alabileceğın noktaya ulaşmak için masum bir adamı kullandın. Onunla seviştiğın yatağı terk ettin ve annesini öldürdün.

Sonra onun yas tutmasını izlediniz. Küçük bir sigorta için onu hastaneye yatırdın. Onun bize yapmaya çalıştığını sen de ona yaptın. Onu bir hiç haline getirdin. Elimden gelse seni sadece bunun için gönderirdim."

Ellerini masaya dayadı, yüzleri birbirine yakın olacak şekilde eğildi. "Ben senin gibi değilim, Marnie. Sen zavallısın, bitmiş bir şey için hayatları alıp mahvediyorsun."

Şimdi gözyaşları vardı, gerçek gözyaşları, öfkeli gözyaşları, Marnie'nin gözlerinde parıldıyordu. "Asla bitmeyecek."

"Bunu düşünmek için uzun bir zamanın olacak. Hayata yirmi beş kala diyebilirim. Ben senin gibi değilim," diye tekrarlardı Eve. "Ben polisim. Ve seni bizzat nezarethaneye götürme zevkini kendime tattıracağım."

"Sen bir ikiyüzlüsün. Sen bir yalancı ve ikiyüzlüsün."

"Böyle düşünebilirsin, ama ben kendi yatağında uyuyor olacağım.

Bu gece. Ve gerçekten iyi uyuyacağım."

Marnie'nin kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. Kelepçelerini çıkarıp Marnie'nin bileklerine taktı.

"Peabody, burayı bitirir misin?"

Eve ona koridora kadar eşlik ettiğinde Marnie, "Altı ay içinde çıkacağım," dedi.

"Hayal kurmaya devam et."

"Ve Bobby avukatlarımın parasını ödeyecek. O bunu hak etti. Söyle! Bunu hak etmişti. Sen de en az benim kadar ondan nefret ediyordun."

"Beni kızdırıyorsun," dedi Eve bıkkınlıkla. "Onunla yüzleşme, işimi yapma ve yaptığı her şeyin bedelini ödediğini görme şansımı elimden aldın."

"Avukat istiyorum. Psikolojik değerlendirme istiyorum."

"İkisini de alacaksın." Eve onu asansöre doğru itti ve rezervasyona doğru yola çıktı.

Ofisine döndüğünde Mira içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Mülakatta iyi iş çıkardınız."

"Şanslıydım. Onun egosu benim tarafımdaydı."

"Ve sen bunu fark ettin. O seni tanımadı." "Çok da yanılmış sayılmaz. Ben öldürdüm ve biliyorum ki İçimdeki şiddet beni buna muktedir kılıyor. O zaman. Şimdi. Ama cinayetin farklı bir yüzü var. Aynamda bunu göremiyorum.

"Mesele şu ki," diye ekledi, "o da bunu kendininkinde görmeyecek." "Ama sen gerçeği göreceksin. O görmeyecek. Kolay olmadığını biliyorum Senin için, senin yaptığını yapmak için. Bunu en başından beri yapmak. Nasıl hissediyorsun?"

"Hastaneye gitmeli ve o zavallı orospu çocuğuna ne yaptığını ve neden yaptığını söylemeliyim. Oraya gitmeli ve kalbini kırmalıyım, onda bu yarayı bırakmalıyım. Kendimi çok daha iyi hissedebilirim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Sonrasında bir şeye, birine ihtiyacı olacak. Bu ona bağlı. Ama sanırım bunu yapmalıyım, sadece ikimiz. I

Sanırım bunu ona borçluyum. Ortağıyla temasa geçsem ne dersin, sıkı fıkı görünüyorlar. Ona buraya gelmesini söyle."

"Bence Bobby ona göz kulak olduğun için çok şanslı."

"İhtiyacınız olmadığını ya da istemediğinizi düşündüğünüzde bile dostlar size düşerken bir yastık verir. İhtiyacım olup olmadığını görmek için buraya uğradığınız için teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"O zaman bitirmene izin vereceğim."

Bir saat sonra Eve, Bobby'nin hastane yatağının yanında oturmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken çaresiz ve perişan bir haldeydi.

"Bir hata olmalı. Bir hata yaptınız." "Hayır yok.

Yapmadım. Ve üzgünüm, ama bilmiyorum başka nasıl söyleyebilirim ki? Seni kullandı. Bunu planladı. Belki de 13 yaşından beri. Anneni öldürmeyi planlamadığını iddia ediyor ve bu doğru olabilir. Anlık bir şeydi. Hep öyle görünüyordu, o yüzden öyle olabilir. Ama bunun ötesinde Bobby, yüzüne yumruk gibi indiğini biliyorum, planladı, örtbas etti, kullandı. Olduğu gibi davrandığı kadın o değildi. O kadın hiç var olmadı."

"O-yetenekli değil ..."

"Zana Kline Lombard yetenekli değildi. Marnie Ralston öyleydi ve öyle. İtiraf etti Bobby, bana yol gösterdi."

"Ama biz evliydik, tüm bu aylar boyunca. Birlikte yaşadık. Onu tanıyorum."

"Bilmeni istediği şeyi biliyorsun. O bir profesyonel, kolum kadar uzun bir çarşafı olan bir manipülatör. Bobby. Bana bak, Bobby. Manipülatif bir kadın tarafından yetiştirildin, bir başkası tarafından alınmaya hazırlandın."

"Bu beni ne yapar?" Elini yumruk yapıp yatağa hafifçe vurdu. "Bütün bunlar beni ne yapıyor?"

"Bir hedef. Ama hedef olmaya devam etmek zorunda değilsin. Seninle oynamaya çalışacak. Ağlayacak, özür dileyecek ve tüm bunlara seni gerçekten tanımadan önce başladığı, yolda sana aşık olduğu gibi şeyler söyleyecek. O kısmın asla yalan olmadığını söyleyecek. Bunu senin için yaptığını söyleyecek. Doğru kelimeleri bulacaktır. Bir daha onun için hedef olma."

"Onu seviyorum."

"Dumanı seviyorsun. O sadece bu." Sabırsız, karnında bir öfke koru yanan Eve ayağa kalktı. "Ne yaparsan yap. Seni durduramam. Ama daha iyisini hak ettiğini söylüyorum. On iki yaşında bir çocuğun bana gizlice yemek getirmesi, işleri benim için biraz daha kolaylaştırmaya çalışması cesaret ister. Yüzleşmek zorunda kalacağın şeyle yüzleşmek senin için cesaret gerektirecek. Yapabilirsem bunu senin için kolaylaştıracam."

"Annem öldü. Karım hapiste, onu öldürmekle suçlanıyor. Belki de beni öldürmeye çalışmakla. Tanrı aşkına, bunu nasıl kolaylaştırabilirsin?"

"Sanırım yapamam."

"Zana ile konuşmam gerek. Onu görmek istiyorum."

Eve başını salladı. "Evet, tamam. Seni çıkardıklarında ziyaret için aşağı inmekte özgürsün."

"Bir açıklaması olacak. Göreceksiniz."

Yapmayacaksın, diye karar verdi. Belki de yapamazsın. "İyi şanslar, Bobby."

Eve gitti, bir davayı kapatmış olmasına rağmen hâlâ cesaretinin kırılmış olmasından, başarısızlık duygusu taşımasından nefret ediyordu. Adam manipüle edilecekti. Belki sistem de öyle.

Davayı kapatmıştı ama henüz bitmemişti. Bazen hiç bitmediğini düşünüyordu.

İçeri girdi ve Summerset'e baktı. "Bu moratoryumu birkaç saat daha devam ettirelim. Seninle uğraşamayacak kadar yorgunum."

Doğruca yatak odasına gitti. Adam oradaydı, beline kadar soyunmuş, çekmecedен bir tişört çıkarıyordu.

"Teğmen. Size gününüzü sormama gerek yok. Her şey yüzünüzden okunuyor. Kaçtı mı?"

"Hayır, onu ben yakaladım. Tam itiraf, ne olursa olsun. Savcı Trudy'yi ikinci cinayetten, Bobby'yi de dikkatsizlikten tehlikeye atmaktan tutuklayacak. Uzun süre hapis yatacak."

Kadının yanına geçerken gömleğini çekti. "Ne oldu?"

"Hastaneden yeni çıktım. Bobby'ye söyledim."

"Bunu sen de yapardın," diye mırıldandı Roarke ve onun saçlarına dokundu. "Ne kadar korkunçtu?"

"Olabildiğince çok. Buna inanmıyor ya da bir kısmı inanıyor. Bir parçasının ona doğruyu söylediğini bildiğini görebiliyordunuz. Daha çok bunu görmeyecek, kabul etmeyecek. Oraya gidip onunla konuşacak. Sonunda avukatlarının parasını ödeyeceğini iddia etti ve biliyorsun, haklı olacak."

Roarke kollarını ona doladı. "Aşk. Buna kim karşı çıkabilir ki?"

"O bir kurban." Alnını onunkine yaklaştırdı. "Ve ulaşamadığım biri."

"O yetişkin bir adam, kendi kararlarını veriyor. Çaresiz değil, Eve." Kadının yüzünü yukarı kaldırdı. "Sen işini yaptın."

"Ben işimi yaptım. Neden şikayet ediyorum ki? İsteddiğim şekilde bağlanmadı. Aralar böyle. Yine de burada olman güzel. İyi ki buradasın."

Döndü, ağaca doğru yürüdü. "Başka ne var?"

"Birbirimize benzediğimizi söyledi. Değiliz, olmadığımızı biliyorum. Ama içimde ona benzeyen bir parça var ve bu parça onun o özsuynu nasıl alıp balina gibi uçabileceğini biliyor. Bunu anlayan bir parçam var."

"Eve, eğer o parçaya sahip olmasaydın, neden bazılarının onu kullandığını ve senin kullanmadığını anlamasaydın, bu kadar iyi bir polis olamazdın."

Dönüp ona bakarken omuzlarındaki ağırlık hafifçe kaydı. "Evet, evet. Evet. Haklısın. Haklısın. Seni yanımda tutmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Ona doğru yürüdü ve tişörtünün kolunu çekti. "Bu ne için, as?"

"Biraz egzersiz yaparım diye düşünmüştüm ama karım eve beklediğimden erken geldi."

"Ben de bir tane kullanabilirim. Bu sıkıntının bir kısmını atarım." Silah kayışını çıkarmak için geri adım attı, sonra başını eğdi. "Eğer numara yaptığımı, sırf dipsiz para kasana ulaşmak için seni kandırdığımı öğrenseydin, bu konuda ne yapardın?"

Ona o hınzır gülümsemesini, gözlerindeki o mavi ışıltıyı verdi. "Neden şimdi, sevgili Eve, senin o zavallı kıcını tekmeler, sonra da o paranın büyük bir kısmını hayatının geri kalanını cehenneme çevirmek için harcardım."

Üzerinden biraz daha ağırlık kalktı ve ona sırtıttı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ben çok şanslı bir kadıyım."

Silahını sandalyeye fırlattı, rozetini de yanına bıraktı. Sonra onun eline uzandı, parmaklarını birleştirdi ve kısa bir süre için işi bir kenara bıraktı.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi
<http://www.penguinputnam.com>

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğın kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kanca kayıtları, okuma grubu
rehberleri, videolar için,
Daha da kötüsü.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

